

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

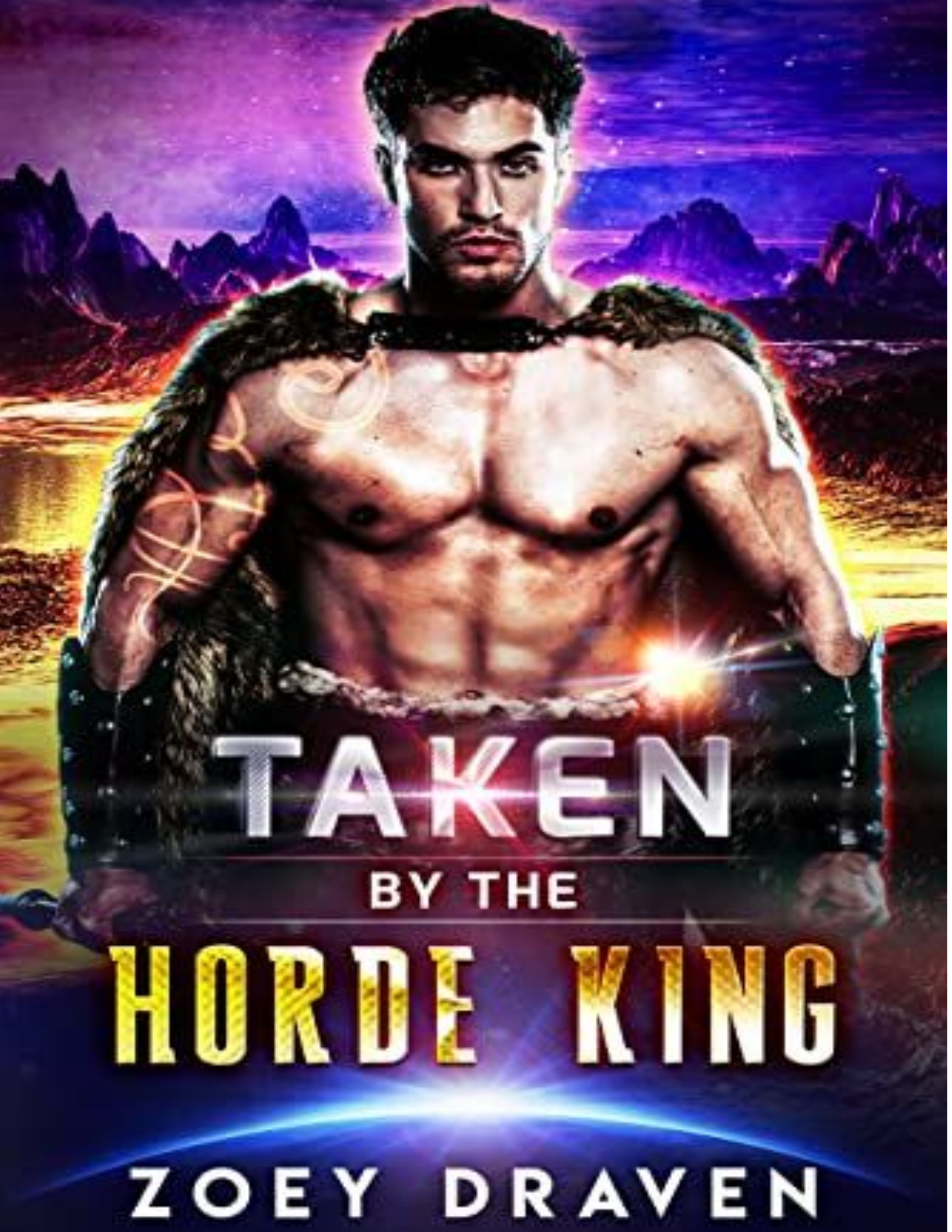
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAKEN

BY THE

HORDE KING

ZOEY DRAVEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HORDE KRALI TARAFINDAN ALINDI.

OceanofPDF.com

DAKKAR'IN HORDE KRALLARI KİTAP 5

OceanofPDF.com

ZOEY DRAVEN

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 Zoey Draven

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Aria tarafından Romance Cover Designs'da

Daha fazla bilgi için www.ZoeyDraven.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55 Sonsöz](#)

[Zoey'den daha .](#)
[fazlası](#)
[Teşekkürler!](#)
[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

I Dakkari cadısına bakmamaya çalıştım, tüylerim diken diken olup kollarımdan yukarı çıkarken bile.

Çok başarısız oldum.

Siyah çerçeveli gözleri kısa bir an için üzerimde gezinirken karnımın derinliklerinde bir korku titriyordu. Gözleri parlak kırmızıydı ve etraflarındaki lekeli siyah, onlara uhrevi bir görünüm veriyordu. Tehlikeliydi.

Kaynar suyu kadehine dökerken ellerim titredi, altın dövmelerle kaplı ellerine damlacıklar sıçradı. Nasıl okunacağını bilmediğim kelimeler.

Cadı irkilmedi ama gözlerini bana dikti. Hoş karşılanmayan ve endişe verici bu bakışlar, sanki her şeyimi görebiliyormuş gibi hissedene kadar derimin katmanlarını yırtıyor gibiydi. İstesem de başka tarafa bakamadım.

Lütfen, yalvarmak istedim. Ama dilim o kelimeyi oluşturamıyordu. Ağzımın içinde bir kaya parçası gibiydi, her zamanki gibi işe yaramazdı. Belki de en iyisi hiç konuşamadığıma inanmasıydı.

Baş döndürücü bir rahatlamaıyla bakışlarımı kırıp ateşin başında karşısında oturan Benn'e döndüğünde kendimi hava kadar hafif hissettim.

Benn cadıya, "Boş ver onu," dedi ve bakışlarıyla beni kolayca başından savdı. "O bir yarım akıllı. Zar zor konuşabiliyor."

Cadı güldü ve ben irkildim, diğerlerinin beklediği ormanın karanlığına doğru çekilirken arkamı döndüm.

Arkamdan, "Dikkatli ol, *vekkiri*. Kakkari genellikle en zararsız görünenlere kendilerini daha iyi savunabilmeleri için güç verir."

Yüzünü görmeden, bu sözlerin Benn'i duraksattığını biliyordum. Ağzının nasıl derin bir kaş çatmaya dönüştüğünü, kaşlarının nasıl birbirine yaklaştığını ve gözlerinin nasıl kısıldığını neredeyse görebiliyordum.

Başımı eğerek diğerlerini görmezden geldim ve Benn ile onunla buluşmaya gelen cadı arasında mahremiyet olduğu izlenimi vermek için inşa edilmiş, çok uzakta olmayan ikinci ateşe yakın oturdum.

Kollarımı dizlerime dolayarak kendi içime kıvrıldım ve bir yandan dinlerken bir yandan da titreyen alevlere baktım.

Toplam otuz bir kişiydik ama bu akşamki toplantı için hepsi burada değildi. Büyük bir grup avlanmak için dışarıdaydı, ancak her zamankinden daha batıya gitmeleri gerekmişti. Kızıl sis yayılmaya başladıktan sonra av hayvanları doğu bölgelerini terk etmişti. Aramızda sürekli açlık vardı. Ve umutsuzluğa kapılıyorduk.

Cadı da öyle görünüyordu. Bir Dakkari cadısının bir insanla görüşüyor olması bile onun çaresizliğinin bir kanıtıydı ama bunu hoşnutsuzluk ve tiksinti perdesinin ardına iyi saklamıştı.

"Yiyecek bir şeyiniz var mı?" diye sordu cadı, sözleri yavaştı. "Bunca yolu kaynamış su içmek için mi geldim?"

Yanımda oturan Muhammed kıpırdandı. Diğerlerinin birbirlerine temkinli ve öfkeli bakışlar fırlatarak alevlerin arasından geçtiklerini hissettim. Sanki onların sessiz öfkesi bir fark yaratacakmış gibi.

"Ona biraz yiyecek getirin" diye bağırdığında Benn'in sesi gergindi.

Adımı söylememiş olmasına rağmen, ses tonundan sözlerinin bana yönelik olduğunu anladım ve ayağa kalktım. Diğerleri bana alaycı bakışlar fırlattı, sanki Benn'e değil de zaten azalan erzaklarımızdan cadıya yiyecek sunmuşum gibi.

Yiyecek çuvalımıza doğru tökezleyerek kirli postu çıkardım, kurumuş *rikcrun* şeritlerimizi ortaya çıkarmak için tabakayı soyduğumda midem guruldadı. Bir tanesi mavi küfle delik deşik olmuştu ama yine de ona özlemle baktım.

Arkamda Benn homurdandı, "Çok az yiyeceğimiz kaldı, cadı. Bunca yolu yemek için mi geldin yoksa iddia ettiğin gibi gerçekten bu laneti bozma yeteneğin var mı?"

"Şimdi beni besle *vekkiri*, Kakkari'den bizi bir ödülle kutsamasını isteyeceğim, böylece niyetimi bir daha sorgulamayacaksın," diye hırladı cadı. Ben de

Bir *rikcrun* şeridiyle yaklaşırken, o kırmızı gözler yine üzerimdeydi, ama şimdi öfkeliydiler.

Kurutulmuş erzakları önüne bıraktığımda cadının eli dışarı fırladı ve bileğimi yakaladı. Yüzümü buruşturduğumda elini daha da sıktı ama sesi sakindi.

"Kakkari sana hangi büyüü verdiyse, bu kanda akan şey her neyse," demek istediğini vurgulamak için siyah pençelerinin bir hareketiyle bileğimi kesti ve küçük yaradan kırmızı kan damlarken dudağımı ısırdım, "sana *bize*, gerçek çocuklarına karşı bir avantaj verdi."

Kalbim göğsümde hızla atıyordu ve korku beni titretiyordu. Cadı öne doğru eğilip bileğimdeki kan çizgisini yaladığında çığlık attım, tadı dudaklarını şapırdattı ve burun delikleri açıldı.

"Onun isteklerini yerine getirmek için geldim. *Nedenini* öğrenmeye geldim," diye bitirdi cadı, dudakları kanıma bulaşmıştı. Sonunda bileğimi savurdu ve ben de tökezleyerek geri çekildim, etimdeki sıcak, yapışkan tükürüğünün hissi midemi bulandırdı. "*Neden* Dakkari ve yaratıklarımız bu lanete yenik düşerken insanlar dayanabiliyor? Dakkari'nin güçlü olduğu yerde sen zayıfsın. Yine de belki de Dakkari'nin, *bizim* zayıf olduğumuz yerde *vekkiri*'nin güçlü olduğunu anlaması gerekiyordur. Ve ancak birlikte hayatta kalabiliriz."

Benn, "İnsanlar sise karşı bağışık değil," dedi ama gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı, sonra ağzını kapattı ve tekrar cadıya baktı.

"İnsanlar buna karşı hepimizden daha bağışık. Bu başlı başına güçlü bir şey. Bana *Dothikkar*'ın bile bunu henüz bilmediği söylendi," dedi cadı ve kurutulmuş erzağı dudaklarına götürerek et parçasını açlıkla parçaladı. Dişleri törpülenmiş ve keskindi. Kanımın bir kısmı hâlâ ağzının köşesini süslüyordu ve yine o garip ürpertiği hissettim, vücuduma doluyor, *kaçmak* istememe neden oluyordu.

Ama nereye gideceğim?

"Toprak üzerindeki bu laneti kırabiliriz. Birlikte. Ben bunu gördüm," dedi cadı, bir lokma kuru, çiğnenmiş, taneli etin arasından gülümseyerek. "Ve bir kez kırıldığında, Dakkar'daki yerimizi bir kez daha talep edebiliriz. Bize tapılacak ve saygı duyulacak. Bir daha asla aç kalmayacağız. Kakkari'nin dokunuşuyla *yaldızlanmış* olarak yaşayacağız. *Dothikkarlar*, hatta *Vorakkarlar* bile bizi bir daha yıkamayacak. *Onları* yere serecek olan *biziz*. Dakkar'a dengeyi yeniden getireceğiz ve önümüzde diz çökenler *onlar* olacak."

Cadının sözleri karanlık ormanda güçlü ve net bir şekilde yankılandı. Yalnız gelmişti ama başkalarının da olduğunu biliyordum. Onun konuşmasını duymak, kesinliğini duymak, arkamdaki insanların onun sözleriyle hareketsiz kaldığını, onlara sunduğu şeyle büyülendiğini duymak... Bir cadı meclisinin neden onun peşinden gittiğini anladım.

"Peki karşılığında ne istiyorsun?" Benn, sesi yumuşamış olmasına rağmen konuştu. Bakışları cadının üzerindeydi. "Her zaman bir bedeli vardır."

Cadı gülümsedi ve *rikcrun* etiyile kararmıştı. "Senden tek istediğim bana bir sürü kralının kalbini getirmen."

Arkamdan bir nefes sesi geldi ve ben de korku dolu bir şaşkınlıkla cadıya bakarak sustum.

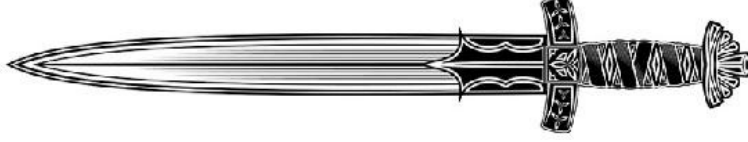
"Bu laneti kırmak için ihtiyacım olan şey bu."

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, cadı bana döndü. Gözleri vücudumda geziniyor, hesaplıyor ve değerlendiriyordu. Ne aradığını bilmiyordum ama benim geniş bakışlarımla karşılaştığında gülümsemesi genişledi.

"Ve nasıl bir tane alabileceğimizi biliyorum."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

O Kan altımda huzursuzdu, pençelerini kayalık toprağa vuruyor, ben zincirli dizginlerini sıkıştırmadan önce etrafında dönüyordu.

Daha sıkı.

"Pyroth," diye usulca homurdandım.

Sesimden bir şey anlamayan *pirokim* hareketsiz kalarak emre itaat etti. Avucumu uzun boynunun yan tarafına bastırdım ve altında hızla atan güçlü kalbi hissettim.

"Pyroth," dedim, bu sefer daha nazık bir şekilde, bakışlarımı Ölü Topraklar'a çevirmeden önce. Üzerlerini örten yoğun kırmızı sisin ardında tek bir şey bile göremiyordum. Rengi *vekkiri* kanı gibiydi. Her geçen gün daha da kalınlaşıyor, içindeki tüm yaşamı boğuyor, kararıyordu.

Güneş Dakkar'ın üzerinde yükseliyordu ama ışık huzmeleri sisi delip geçemiyordu. Şafak sökmeden önce Okan'a uçurumun kenarına kadar rehberlik etmişim, bu toprakları süsleyen küçük dağlardan biriydi ama doğu topraklarının tamamını görebiliyordu. Tıpkı dün sabah olduğu gibi, kızıl sisi görünce omuzlarım gerildi, yüzümde sert bir ifade belirdi.

Okan'ı sağa doğru manevra ettirerek sise doğru inen dar ve dik patikayı kullandım. Sürüm batıda, Ölü Topraklar'ı tüketen her neyse onun tarafından yutulmasından korkmayacağım kadar uzaktaydı.

Dağın eteklerine vardığımızda attan indim, aşağıya doğru sallandım ve sert toprağa ağır bir gümürtüyle indim.

"Okkai," diye mırıldandım Okan'a, sırtımda kınında duran kılıcımın ağırlığı beni rahatlatıyordu. *Pyroki*'m bir kez daha bana itaat etti, sise doğru ilerlerken dağın siyah kayasına yapıştı.

Kenarları sanki bir esintiyle savruluyormuş gibi dönüyor ve sallanıyordu, ancak hiçbiri saçlarımı karıştırmıyor ya da etime bulaşmıyordu.

Küçük parmaklar gibi, diye düşündüm, sisin bana doğru uzanışını, gözlerimin önünde küçük adımlarla büyümesini izlerken. Büyüme ilk ortaya çıktığında yavaş başlamıştı. Ama şimdi, aylar sonra, her gün daha fazla tüketiyordu.

Sisin dallarının bacaklarıma ulaştığını hissettim. Arkamda, Okan'ın uyarı niteliğinde, hoşnutsuz bir homurtu çıkardığını, pençelerinin sinirli bir şekilde yere vurduğunu duydum.

Her zaman olduğu gibi serin hissettirdi. Girdaplar çizmelerimin, botlarımın ve kürk pelerininin içinden geçip sürükleniyordu. Dışlerimi sıktım, ellerim içgüdüsel olarak sırtımdaki kılıca doğru esnedi.

Bunun pervasızca olduğunu biliyordum. Ama Rath Kitala'nın *Vorakkar*'ı gittikten sonra Ölü Topraklar'ı gözetmekle görevlendirilmiştim. O ilkti. Sırada ben vardım. Ve bu nedenle, gücüm pahasına da olsa, bu konuda bilgi edinmek için elimden geleni yapacaktım.

Sanki canlıymış gibi, sanki ona verebileceğim besini hissediyormuş gibi, sis etrafımda dalgalandı. Görüşüm de onunla birlikte kızıştı. Artık arkamdaki Okan'ı duyamıyordum. Kulaklarımda donuk bir uğultu vardı. Kalbim zonkluyordu. Ciğerlerim sıkışmaya başladı. Zihnim ağırlaştı.

Gücüm bacaklarımı terk ettiğinde, artık benim bir parçam değilmiş gibi hissetmeye başladıklarında, onları hiç *hissedemediğim*de homurdandım.

Göz ucuyla bir hareket gördüm.

Kısa bir an için sisin içinde daha fazla kalamayacağımı unuttum. Çünkü kısa bir an için, dönen örtünün arasında siluet halinde küçük bir figür gördüğüme yemin edebilirim. Halüsinasyon görmeye başlayıp başlamadığımı merak ederek sustum.

Gözlerimi kırptım, ağır ve yavaştı ve sonra şekil kayboldu. Eriyip gitmişti ya da belki de en başından beri hiç orada olmamıştı.

Kendimi sisin pençesinden kurtarıırken uzuvlarım kaya gibiydi. Diğer tarafından yüzeye çıktım.

Ses, koku ve görüntü bana geri döndü. Okan ortaya çıktığını görünce sevindi ve emrime itaat etmeyerek yanıma doğru koştu, sadık hayvanım cüssesiyle toprağı titretti.

Bizi hızla uzaklaştırırken ağır bir şekilde onun yanına yaslandım. Dağın güvenli kısmına ulaştığımızda yere çöktüm, sırtım kara kayaya dönüktü ve nefes almaya çalışıyordum. Tükenmiş hissediyordum. Tükenmiş. Sanki sabahdan akşama kadar eğitim sahasındaymışım gibi. Ya da beni yavaş yavaş yiyip bitiren aç bir ya da iki dişinin yatağında.

Ne kadar zamandır sisin içindeydin? Kaşlarımı çatarak merak ettim. Çok kısa bir süre gibi gelmişti ama yine de güneş, ben girmeden önce olduğundan çok daha yüksekteydi.

Şakağım zonklamaya başladı ve son gücümle kendimi yukarı çektim ve Okan'ın sırtına tırmanmayı başardım.

"Vir drak ji vorak," diye emrettim ona.

Sürü için gidiyoruz.

Valavik beni görünce "YİNE İÇERİ GİRDİN" diye suçladı. "Öyle değil mi?"

Homurdandım, konseyimin *voliki*'sindeki masaya ağır bir şekilde yaslandım. Sadece Valavik, *pujerak*'ım, ikinci komutanım oradaydı.

Yavaş yavaş, gücüm bana geri dönüyordu. Bacaklarım en azından ağırlığımın altında ezilecekmiş gibi hissetmiyordu.

"Bana doğru büyüdü," dedim ona sessizce, masanın üzerine yayılmış Dakkar haritasına bakarak. "Sanki orada olduğumu biliyordu. Benden aldığını hissettim. Benden *beslendiğini* hissettim."

"*Vok,*" diye küfretti Valavik. "Bunu durdurmalsın Rowin. Senin yerine bir grup *darukkar* gönder. Sisi sırayla alabilirler. Bu çok tehlikeli, çok öngörülemez."

Bildiğim kadarıyla sise karşı bağışıklığı olan sadece iki varlık vardı. Rath Drokka'nın *Vorakkar*'ı -ona Deli Horde Kralı derlerdi- ve onun insan *Morakkari*'si, kraliçesi, bazılarının Ölü Dağ'dan kızıl sisin yayılmasına sebep olduğuna inandığı beyaz saçlı büyücü kadın.

İkisi de Kakkari'nin güçlerine sahipti. Onlara doğduklarında verilen hediyeler.

Ancak sürümdeki hiç kimse buna karşı bağışık değildi. Ben kesinlikle değildim. Ve yaratıklarımızın hiçbiri de değildi. *Pirokiler. Thespers.* Ya da sisin çevredeki topraklardan sürgün ettiği yaratıklar.

Başımı salladım ve uzanıp masanın üzerindeki su kabını kaptım. Uzun bir yudum aldığımda, çizilmiş ve kemiklerime kadar kurumuş boğazımı rahatlatıldığını hissettim.

"Bugünkü erzakımız nasıl?" Valavik'e sordum.

Dudaklarını bastırdı. "Parlak aya kadar yetecek kadarımız var ama daha fazlası değil. Oyun bu topraklardan gitti. Yine de Rath Kitala'dan yardım alacağız ve-"

"Avcılarımızı daha kuzeye gönder," diye emrettim ona, kendi sürümü beslemek için diğer *Vorakkarlara* bel bağlama fikrinden hoşlanmıyordum. Azalan erzağımız gibi bu da göğsümde huzursuz bir sızı yaratıyordu. "En fazla on tane."

Bu sezon batıda, buradan çok uzakta olmamız gerekiyordu. Yine de görev bizi, yani beni, toprağın tükendiği doğuda kalmaya çağırırdı. Ölü. Zıyan olmuş ve *vekkiri* kanı kadar kırmızı bir sisle kaplanmıştı.

Valavik başını eğdi. "Eğceğim."

Bir an için *pujerak*'ıma siste gördüğüm figürden bahsetmeyi düşündüm. Küçük bir figür. Ne Dakkari, ne de Ghertun.

Ama dilimi tuttum, bir şey gördüğümde tam olarak emin değildim.

"Rowin," diye homurdandı Valavik, bana tanıdığım bir bakış fırlatarak. "Sana emir vermenin bana düşmeyeceğini biliyorum. Ama sana yalvarıyorum, sisten uzak dur. Hepimizin iyiliği için."

Çenem gerildi. Kaçmak benim doğamda yoktu. Tehdit olarak gördüğüm bir şeye sırtımı dönmek. Tehlikeli. Özellikle de kendi sürüme, kendi halkıma karşı bir tehlikeyse.

"Haklısın," dedim sessizce, Valavik'in gözlerine bakarak. "Burası senin yerin değil."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"W "Kaçabilirsin Mina," diye fısıldadı Tess karanlıkta. Sözleri yasak ve gürdü ve o kadar tatlıydı ki neredeyse tadını alabiliyordum

dilimde. "Önce... seni yapmadan önce..." Sesi kesildi.

Tess bile umutsuz olduğunu biliyordu. Bunu sesinden anladım.

"Ne-ne-ne-" Tess'in dudaklarının gerildiğini görünce derin bir nefes aldım. "Peki nereye gideceğiz?" diye tekrar denedim.

Kelimeleri aceleyle bitirdim, onları dışarı çıkarmam gerekiyordu.

Elimi tuttu, nazikçe sıktı. "Jacob ve diğerleri kuzeye döndüler, değil mi? Sıradağları takip ettiler. Onları bulabiliriz."

Karanlıktı, Ölü Dağ'ın derinliklerinde. Pis kokuya, karanlığa alışmıştık. Ama sessizlik neredeyse dayanılmazdı. Kaostan önceki sakinlik.

Uzun bir iç geçirdim ve kollarımı vücuduma sarmadan önce elimi Tess'inkinden ayırdım.

"Onları bulabileceğimizi hiç sanmıyorum, Tess," diye fısıldadım. "Ve sis bizi bulmadan önce ne kadar uzağa kaçabiliriz?"

Tess arkasına yaslandı. Bir an için kızgındı. Bunu görebiliyordum. Ama sonra omuzları çöktü. "Bu senin için önemli değil."

"Peki ya yemek?" Ben sordum.

Başını çevirdi ve içinde bulunduğumuz odanın karanlık taşlarına baktı. Hava nemli ve rutubetliydi, bu da kokuyu daha da kötüleştiriyordu. Biz

tam da bu yerde çürüyen Ghertun bulduk. Tüm kalıntıları temizlediğimizden de emin değildim.

Sanki bir işaretmiş gibi, karnı guruldadı. Yutkunduğunu duydum.

"Gidersen seni öldürür," dedim ona. Onun adını söylemedim. Ne olursa olsun, neredeyse hiç konuşamadım. Onun adı dilimi tuttu ve nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar boğazımı sıktı.

Ama Tess kimden bahsettiğimi biliyordu. Tabii ki biliyordu.

"Benn umursamazdı," dedi ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk.

Şimdi ona baktığımda, Tess'in kırıldığını düşünebilirdim. Gözleri çökmüş, omuzları çökmüştü. Onda daha önce hiç olmayan bir sessizlik vardı. Köyümüzdeyken, Ghertun iki yıl önce köyümüzü yok etmeden önce, şamatacı ve inatçıydı. *Yaşıyordu.*

İçinde yaşadığımız dünya göz önüne alındığında, sık sık onun özgüvenine sahip olmayı dilemiştim. Onun iyimserliğine.

Tess aynı zamanda zekiydi, hem o zaman hem de şimdi. Bu yönünü benden başka kimseye göstermezdi. Korkmuş, bitkin, aç, savunmasız bir insana dönüşmüştü. Bunu iyi sakladı.

Diğerlerinin etrafında, kendini yukarı çekti. Kabuğunu sertleştirdi. Benn'i dizginlemek için ona nazikçe gülümsedi. Zayıflıktan hoşlanmazdı. Bu yüzden birlikte olmadığımız zamanlarda kendini bundan kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Birbirimizin yanından geçerken beni görmemiş gibi yaptı. Benn bana vurduğunda, başka tarafa baktı.

Yine de yaralarımın ilgilenen oydu ve o anlarda onun utancını hissettim. Çaresizliğini. Çünkü bazı açılardan o benden daha çaresizdi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu bana, ciddi kahverengi gözlerle bakarak.

Konuşmak istemedim çünkü kelimelerin ağzımdan çıkmayacağını biliyordum. Başımı sallayarak sertçe yutkundum. Karanlık odada etrafıma bakındım, daha bir hafta önce burada ölü Ghertun'lar olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ghertun'un dağ krallıklarının en derin bölgelerine kaçtıklarını tahmin ettik. Sis üst katlara ulaşmış olsa da burada onlara ulaşmamıştı. Orada, Ghertun durdukları yerde felç olmuş, hareket edemez hale gelmiş ve onları boğan kırmızı sis yüzünden yavaş yavaş ölmüşlerdi,

Etraflarını bir ip gibi sarmış, bedenlerinden geriye bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar onları yiyip bitirmişti.

Ancak burada, Ghertun açlıktan ölmüş, kırmızı sisin salonlarına doluştuğu ve orada evini kurduğu yüzeye çıkmaya cesaret edememişti.

Yaşadıkları dehşeti sadece hayal edebiliyordum. Bir yanım acıma duygusuyla titriyordu ama sonra köyümün son gecesinde attığı çığlıkları hatırladım.

Öfke iyi hissettirdi. Korku yerine her şeyi seçerdim.

Bu öfkeyi kavrayarak, kelimelerin dudaklarımdan net ve düzgün bir şekilde dökülmesine izin verdim ve şöyle dedim: "Bizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve sis dağıldığında... buradan gideceğiz. Birlikte. Ve diğerlerini bulacağız."

Eğer çoktan ölmedilerse, diye ekledim kendime sessizce.

Tess bana baktı. Bazen benden korkmuş gibi görünüyordu ve o anlarda ne gördüğünü hep merak etmişimdir.

Kendini salladı ve hazırladığımız odanın etrafına baktı. *Onun* için. Odanın ortasında bir taş levha vardı, diğerlerinin yerine burayı seçmemizin nedeni buydu. En uçtaki levhaya zincirleri bağlayabileceğimiz bir halka oyulmuştu. Duvarları kaplayan şişelere ve vazolara bakılırsa, oda ilaçlar, Ghertun yapımı iksirler ve tonikler için kullanılmış gibi görünüyordu. Ancak sadece birkaç tanesi kalmıştı. Çoğu kırılmıştı ve kimsenin ayağı kesilmesin diye dün her bir parçayı özenle toplamıştım.

Ghertun cesetleri kaldırılmıştı. Hiçbir şeyin silah olarak kullanılamayacağından emin olmak için odayı son bir kez daha gözden geçiriyorduk, ancak Benn yakında odayı inceleyecekti. Siyah kelepçeler ve zincirler taş levhanın üzerinde duruyordu, kimin için tasarlandıklarını sürekli hatırlatıyorlardı. Onları Benn'e Dakkari cadısı vermişti. Sözde Dakkar'daki en güçlü metalden yapılmışlardı, bir Dakkari erkeğinin kurtulamayacağı tek metaldi.

Bir sürü kralı bile.

Bunun çok kötü sonuçlanacağını biliyordum. Çaresizlik ve çılgınca bir umutla bir araya getirilmiş gelişigüzel bir plan, bir cadının sözleriyle hayat buldu.

Asla işe yaramaz. Onu yakalamayı başarsak bile bir sürü kralının öfkesi çok büyük olurdu. Cadılar gelene kadar onu burada *tutmak* tamamen başka bir sorun dağıydı. Tırmanmaya hazır olmadığımız bir dağ.

Ama işe yaraması gerekiyordu. Başka ne seçeneğimiz vardı ki?

"Keşke senin yerine ben gidebilseydim," diye itiraf etti Tess bana. "Keşke bu yükü senden alabilseydim."

Tuhaf bir şekilde, sözleri beni sinirlendirdi, ancak benim için duyduğu endişenin sözlerinden aktığını hissettim. Beni her zaman zayıf olarak görmüştü. Katlanması gereken zayıflık. Koruması gereken zayıflık.

Yeterince cesur olmadığımı düşünüyordu. Belki de bir parçası benim yetenekli olmadığımı düşünüyordu. Tıpkı diğerlerinin düşündüğü gibi.

Yine de, doğu bölgelerini kaplayan sise karşı bağışıklığı olan tek kişi bendim.

Ve yine de... Tess bile sisin içinde *gerçekten* neler yapabileceğini bilmiyordu. "Hadi bitirelim," dedim usulca. "O gelmeden önce."

ETRAFIMDAKI HER ŞEY KIRMIZIYDI. Sanki gözlerimin önünde bir gün batımı resmedilmişti. Etrafımda yüzen canlı renklerin çizgileri ve girdapları, içine adım attığımda benim için ayrılıyordu. Belki de benden kaçmaya çalışıyorlardı.

Diğerleri sisten korkuyordu. Mantıken benim de korkmam gerektiğini biliyordum. Ghertun'a ne yaptığını görmüştüm. Benn'in karısına, Karr'a, Serina'ya ve Matti'ye de ne yaptığını görmüştüm. Köyümüzün doğu topraklarına geçmeyi başaramamış, kızıl güce yenik düşmüş üyeleri.

Yine de sis benim için güvenlik anlamına geliyordu. Sis içinde yürümek rahatlatıcıydı. Kendimi güçlü hissettim. Çünkü burada kimsenin bana dokunamayacağını biliyordum. Burada kimse bana zarar veremezdi.

Güvenden

dim.

Gerçekten

güvende.

Benim için tek tehlike içinde kaybolmaktı, bu yüzden kendime işaretler bırakmıştım. Bulduğum tuhaf şekilli kayalar, bir iksir şişesinden kopmuş, kenarları körelmiş ve dağa doğru bakan kırık bir parça, bir çubuğa bağlanmış kahverengi bir bez parçası. Hepsi beni batıya götürüyordu. *Ona* doğru. Her sabah ziyaret ettiğini bildiğimiz yere doğru.

Yaklaşık iki haftadır Ölü Dağ'daydık. Tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Bir grup dişi avlanmak ve daha kuzeyde bulabildikleri her şeyi toplamak için ayrılmıştı. Muhammed de geri dönmelerini sağlamak için gitmişti. Ancak erkeklerin geri kalanı geride kalmıştı,

Çünkü baygın bir sürü kralını Ölü Dağ'a götürmek için tüm güçlerine ihtiyacımız olabilir.

Yarın. Yarın sabah Horde Kralı'nı yakalamaya çalışacaktık. Benden onu dağa geri çekmemi istediler ki bu gülünç bir fikirdi. Ben bir siren değildim, Dakkar Horde Kralı'nı baştan çıkarabilecek bir güzelliğim yoktu. Ama Dakkari cadısı, eğer ona bir *adak* olarak gelirsem, ona kendisinin olduğumu, Kakkari'nin bir hediyesi olduğumu söylersem, o zaman ani varlığıma daha uygun olabileceğine inanıyor gibiydi.

Sis hızlı çalıştı. Güçle besleniyordu. Sürü kralının, gücünün onu terk etmeye başlaması, zihninin bulanıklaşmaya ve yumuşamaya başlaması için sadece birkaç dakika içinde olması gerekiyordu.

Ve bu sürü kralının sise isteyerek girdiğini biliyordum. Onun sürüsünü gören iki gözcümüz bunu rapor etmişti. Daha dün kendim görmeye gitmişim, Benn'in uyuduğunu bildiğim bir anda Ölü Dağ'dan kaçmışım, Tess de şüphesiz onun yanındaydı.

Onu görmüştüm. Çok net olmasa da. Yoğun sisin bile gizleyemediği devasa, gölgemsi cüssesi karşısında duyduğum ani korku, beni görmüş olmasından korkmama rağmen hızla geri çekilmeme neden oldu.

Düşüncesizce ve aptalcaydı. Ve bir parçam tekrar sisin kenarına gitmek için kaşınıyordu. Onu açıkça görmek için. Şüphesiz korkutucu yüzüne bakmak için. Çünkü sürü kralları bize mistik varlıklar gibi görünürdü. Tanrılar. Canavarlar. Şeytanlar. Şeytanlar.

Hayatımız boyunca onlardan korkmamız öğretilmişti. Şimdi, birine kendi isteğimle gitmem gerekiyordu. Cadının bana verdiği tören elbisesiyle kendimi canavara açmam gerekiyordu. Sunulan etime dokunmasına izin verecektim, sis aklını çelen ve bacaklarını cüssesinin altında ezene kadar bana ne isterse yapmasına izin verecektim.

Dakkari cadısı bana ona söylemem gereken kelimeleri bile öğretmişti. "*Lo rune tei'ri, Vorakkar,*" diye çalıştım.

Ben seninim, Horde Kralı.

Kelimeler ürkütücü ve güzeldi. Temposu rahatlatıcıydı. Kolaydı. Kelimeler arasında tökezlemedim, ki bu bile başlı başına heyecan vericiydi. Boğazımda biriktiklerini, sıkıştıklarını ve çıkmak için dilimi dövdüklerini hissetmedim. Benden kolayca çıktılar, diğer herkesten gelen kelimeler kadar yumuşaktılar.

"*Lo rune tei'ri,*" Tekrar çalıştım.

Ben farkına varmadan kırmızı sis benden uzaklaştı ve etrafımda berrak bir hava kabarcığı bıraktı. Sis bir sınıra çarpmış gibiydi, sınırla karşılaştığında dağılıyordu. Üstümde, sis hala gökyüzünü örtüyordu ama sanki içeri sızmak için bir boşluk bulmaya çalışıyormuş gibi, kabarcık boyunca aşağıya doğru kayan ince dallarını gördüm.

Daha önce de olmuştu. Aslında sık sık. Muhtemelen sisten önce bile.

Nefesimi üfleyerek, görünmez sınırın hemen kenarında işaretçilerimden birini gördüm. Cam parçası, Ölü Dağ'ı işaret ediyordu. İnce bir toz tabakasıyla kaplıydı ve sabaha hazırlanmak için çömelerek onu sildim.

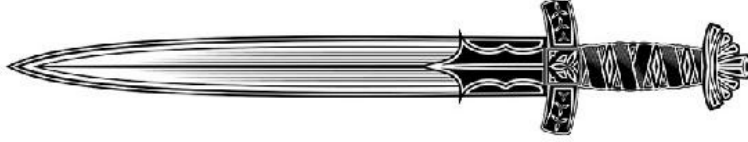
Geri dönmem gerekiyordu. Yine de bir parçam sonsuza kadar sisin içinde kalmak istiyordu.

"*Lo rune tei'ri*," diye fısıldadım, parmaklarımı toprağın üzerinde gezdirerek. Sis hareket etmedi. Havada asılı kaldı. Bekliyordu. Hep bekledi.

Ne için, bilmiyordum.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I Güneş doğmadan önce kampımdan ayrıldım. Sise doğru giden yol artık bana ve altımdaki Okan'a o kadar tanıdık geliyordu ki benim önderliğim olmadan.

Buna daha ne kadar devam edeceksin Rowin? Kendi kendime düşündüm.

Bilmiyordum. En azından cevapları bulana kadar. Sis bir muammaydı. *Vorakkarların* bildiği kadarıyla, gezegenimizin tarihinde hiç rapor edilmemiş ya da hakkında bir şey yazılmamıştı. Hiçbir erkeğin girmesine izin verilmeyen kuzeydeki dağlarında yaşayan Kakkari rahibeleri bilebilirdi. Yol gösterebilirlerdi.

Ama onlara gönderdiğimiz mesajlar cevapsız kaldı. Bu nedenle, Rath Okkili'nin Horde Kralı onlarla konuşmak için şu anda kuzeye gidiyordu. Ama dağlarına giden geçit tehlikeliydi. Onlara ulaşması haftalar sürebilir.

Ve yardım çağrılarımıza her zaman yanıt vermediler.

Sisin kenarına ulaştığımda tereddüt etmedim. Bir sevgilinin kucağına girer gibi beni sarana kadar içine girdim. İçine girdiğim anda benden beslendiğini hissettim.

Rath Okkili haklı mıydı? Bu Kakkari'nin cezası mıydı? Yoksa Drukkar'ın gazabı mıydı?

Ama ne için? Ölü Dağ'da dökülen kan için mi? Kakkari'nin kalp taşı kullanan beyaz saçlı büyücü kadın için mi? Yoksa dünyamızın dengesi mi bozulmuştu? Dünya hasta mıydı?

"Ne istiyorsun?" Cevaplar için çaresizce dişlerimi sıkarak usulca homurdandım. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Kulaklarımda yine bir uğultu vardı. **G i t t i k ç e** büyüyen bir uğultu.

Nik.

Sesler, diye fark ettim, keşfettiğimde kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ya da aynı anda birçok dilde konuşan bir ses.

Emin olamadım. Ne söylediğini daha iyi anlayabilmek için gözlerimi kapatarak hareketsiz kaldım. Bir tanesini yakaladığımı sandım ama zihnimin kavrayışından kayarak uzaklaştı. Tanıdık kelimeler yakaladığıma yemin edebilirim. Eski dilde tanıdık kelimeler. Çok çok uzun zamandır konuşulmayan eski dil.

Ciğerlerimden hırıltılı bir nefes kaçtı.

Sis her neyse, her neyden yapılmışsa... *çok eski* bir şey. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

Sonra homurdandım, o seslerin içime dolduğunu, kemiklerimin etrafında kaydığını, benimle içten dışa konuştuğunu hissettim. Ses sağır ediciydi. Neredeyse dayanılmazdı. Sonra acısı geldi. Pürüzlü ve sıcak.

"Bana ne aradığını söyle!" Kendi sözlerimi duyamasam da kükredim.

Bir anda sessizleşti. Acı kayboldu. Önümde, sis etrafımdan *çekildi* ve beni küçük bir açıklıkta bıraktı, çok ihtiyacım olan nefesi bir ciğer dolusu çekerken bile şaşkınlıkla göz kırpmama neden oldu.

Sağımdan bir hareket geldi.

İnançsızlığım kısa bir süre donup kalmama neden olsa da etrafımda döndüm.

Sisin kenarında, kızıl dallarla örtülü bir kadın duruyordu. Bir *insan* dişi.

Elim içgüdüsel olarak kılıcıma gitti, kabzasını arkamda bağlı olduğu yerden kavradım, boğazımdan bir hırıltı yükseldi.

Kesik kesik bir nefes duydum ve dişi hızla geri çekildi.

E t r a f ı m d a k i sis tekrar kapanmaya başladı.

"*Pyroth!*" Sisten dolayı hâlâ karmakarışık olan düşüncelerimi toparlamaya çalışarak homurdandım. "*Okkai, kalles.*"

Etrafımdaki sis bir kez daha dağıldı. İçimde beni izleyen bir gölge gördüm. Bekliyordu. Şekli bana tanıdık geliyordu. Acı verici bir şekilde.

"*Jiria*," diye emrettim. Evrensel dilde dedim ki, "*Gel*. Bana gel, *kalles*. Sana zarar vermek istemiyorum."

Görüş alanımın kenarında sisin bir kez daha bana doğru ilerlemeye başladığını gördüm. Yavaşça. Sürünerek.

Ne oluyordu? Daha önce hiç böyle tepki verdiğini görmemiştim.

Sis dönmeye başladı ve insan dişi açıklığa adım attı. Başımın üzerindeki elim kılıcımın kabzasında esnedi, bakışlarım vücudunu gizlemek için hiçbir şey yapmayan tören elbisesine kayd, çenem gevşedi.

Irklarının çoğu gibi o da kemikli ve zayıftı. Yetersiz beslenmiş ve görünürde güçten yoksundu. Yine de teni ısl ıslı, gözleri daha önce hiç görmediğim açık yeşil bir renkte parlıyordu. Saçları koyu renkli, dalgalı bir perde gibi sarkıyordu, tıpkı benimkiler gibi gece kadar siyahtı. Bana bakarken küçük dudakları aralanmıştı ama ifadesi okunamıyordu.

Ulloi ipeğinden örülmüş, Dakkari yapımı yarı saydam elbisesinin altında, dolgun göğüslerinin uçları koyu renk meme uçlarıyla doluydu. Avuçlarımın içine tam olarak sığacak kadar büyüktü. Kalçaları genişlemiş olsa da kaburgaları ve kalça kemikleri belirgindi. Uyluklarının arasındaki koyu bukleler *melirini* bakışlarımdan saklıyordu.

Kanım deli gibi akmaya başladı, kalbim onu gördüğüm anda hızlandı. Elim yavaşça kılıcımın kabzasından çekildi ve onun hafifçe doğrulduğunu gördüm, bu da göğüslerinin bana doğru eğilmesine neden oldu. Bir sürü kralının şehvetini ve ilgisini kaldırabilecek belirgin bir güce sahip, gür kıvrımları olan dişilerimi tercih ederdim. İkiye bölebileceğim küçük yaratıkları değil.

Ama *deva*'mdaki sıcaklığı inkâr etmek mümkün değildi. Zihnimdaki sis, çenemdeki gevşeklik, nefesim kesilmişti.

Başımı salladım. Bu da başka bir halüsinasyon muydu? Birkaç gün önce sisin içinde bir figür gördüğümü sanmıştım. Ama kesinlikle o değildi? Bu kimsesiz yaratık.

Nik. Rath Drokka'nın beyaz saçlı *Morakkari*'si hariç, hiçbir insan sise karşı bağışık değildi. Yine de bu dişi sisin ağırlığı altında ezilmiyordu. Çenesini kaldırmış, gözleri parlıyordu. Korkuyla mı? İlgiyle mi? *Lysi*. Ama kesinlikle acıyla değil.

"Sen gerçek değilsin," diye mırıldandım, bakışlarım ona takılmıştı. Başka tarafa bakamıyordum. Ondan asla gözümü ayırmak *istemedim*.

Bana doğru bir adım atmasına rağmen cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Sis onun arkasında dalgalandı. Bir kez daha etrafımı sarmaya başladı. Sıkıştığım yumruğumun üzerinde bir dalın gölgeli okşayışını hissettim.

"Kimsin sen?" Kaşlarım çatılmıştı. Gözleri parıldayan bir yeşildi. *Büyüleyiciydi*. Onlara baktığımda, döndüğümü hissettiğimi fark ettim. "Sen o musun? Konuştuğunu duyduğum kişi?"

İnsan formundaki kadim varlık mı? Ama neden?

Nik. Olamazdı. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Sis varlıkları, sesleri çağırabilirdi. Valavik'e ve diğer sürü krallarına söylemeliydim-

"Lo rune tei'ri, Vorakkar."

Boğazımdan hırıltılı bir ses kaçtı, dudaklarından dökülen baştan çıkarıcı, cesur sözler karşısında gözlerim büyüdü.

Sesi her zaman Kakkari'nin sesini hayal ettiğim gibiydi. Saf ve lirik. Bana özgürce sunduğu kelimeler göz önüne alındığında net ve şehvetli. Diğer dünyadan.

Güçlü.

Bana doğru attığı adımlar tereddütlüydü. Yine de onu bana bir el mesafesine kadar yaklaştıran son adımı maksatlı görünüyordu. Sis etrafımızı sardı ama bana ya da ona dokunmadı. Bir koza gibi.

Bir insan dışisine göre uzun olmasına rağmen başının tepesi göğsümün ortasına kadar geliyordu. Yakından bakınca gözlerinde altın rengi girdaplar gördüm. Kakkari'nin altını. Tanrıça tarafından kutsanmıştı. Koyu renk kirpikler gözlerini çevreliyordu, uzun ve kalın. Burnunun köprüsünde ve yanaklarının üst kısımlarında küçük, kahverengi lekeler vardı.

Büyülendim.

Ondan gözümü ayırmak istemedim, özellikle de gözleri benimkileri tamamen yakalamışken.

"Sen de kimsin?" Mırıldandım, ancak sesim oldukça yumuşamıştı, tonuma bir parça merak karışmıştı. Elim esnedi. Ona dokunmam *gerekiyordu*.

"Lo rune tei'ri," dedi bana, o dolgun dudakları o mükemmel kelimeleri oluştururken.

Ben seninim.

Bu sözlerin doğruluğu karşısında kanım *zonkladı*. İçimdeki bir şeyi serbest bıraktılar. Yasak bir şey, bunca zaman sonra bile kanımda dolaşmaya devam eden eski ve atalardan kalma bir şey.

Bir bilme, bir *doğruluk*.

Acaba Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ı bir insan dişisini köyünden çalıp kraliçesi yaptığında böyle mi hissetmişti? Onun *kassikari*'si. Onun kaderi. Tanrıçanın kendisinden bir hediye.

O zamandan beri onun disiplinsiz ve zayıf olduğunu düşünüyordum. Kendi bencil ihtiyaçlarını sürüsü için en iyisinden üstün tutmuştu. Bir insan dişisi Dakkari'ye kraliçe olmak hakkında ne bilirdi ki? Aşk, zevk ya da geçici delilik için kendimi bir dişiye bağlamayacağıma uzun zaman önce karar vermiştim. Sürüme sadece onu güçlendirecek, ben öbür dünyaya göçtükten çok sonra bile vahşi toprakları yönetmeye devam edecek güçlü varisler doğuracak bir *Morakkari* alacaktım.

Öyleyse neden karşımdaki insan dişi tarafından inanılmaz bir şekilde baştan çıkarıldım, kendini bana eski şekilde, aletimin kalkmasına ve gücümün beni terk etmesine neden olan sözlerle sundu?

Sis gibi, düşünmeyi zorlaştırıyordu. Sis gibi, o da benden besleniyordu. Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucum buydu.

O gerçek değil, dedim kendime. Sadece bir fantezi. Bir hayal. Başımı salladım, sisin yaklaştığını hissettim.

Nik. Bu yanlıştı. Bu doğru değildi. Sadece zihnimi temizlemem gerekiyordu ve-

Dokunuşu soğuk ve elektrikliydi. Parmakları elimin arkasını sıyırdı, yara izleriyle karışmış kalın damarların üzerinde gezindi.

Titredim, boğazımdan kaba bir hırıltı döküldü. Dokunuşu kuyruğumun seğirmesine, *devamın* nabzının atmasına neden oldu.

"Lo rune tei'ri, Vorakkar," dedi yine fısıltıyla.

Sis görüşümü bir kez daha örtmeye başladı. Elim beline götürdü ve etinin sıcaklığı kanımı ısıttı. Geri çekmek yerine avucum onu sıkıca kavradı, sanki geldiği gibi hızla yok olmasından korkuyormuşum gibi.

Dokunuşu diğer elimi buldu ve onu dudaklarına götürürken kapüşonlu gözlerle izledim. Sanki evcilleştirilmesi gereken bir canavarmışım gibi nazıkçe, dudakları *Vorakkar* Denemeleri sırasında aldığım bir yara izine dokundu ve o yumuşaklıkla sikimin zonkladığını hissettim.

Geriye doğru bir adım attı ama onu bırakmak istemediğim için peşinden gittim. Tutuşum sıkılaştı. Gözlerinde gördüğüm bir alarm parlaması mıydı?

"Bana ne yapıyorsun?" Her adımını takip ederken ses tonum öpücüğü kadar nazik olsa da talep ettim. Başka tarafa bakamıyordum.

Hiçbir şey bakışlarımı onunkinden çekemezdi. Eğer onu benden aldıysa, geri almak için her şeyi yapardım.

Yine konuşmadı ama dudakları sanki konuşacakmış gibi aralandı. için.

"Benim olduğunu mu söylüyorsun?" Sesim koyulaşarak homurdandım. "O zaman ver bana yine senin sözlerin, *Kalles*."

Elimi tuttuğu yerden çektim ve çenesini kavrayarak küçük yüzünü bana doğru eğdim. Yeterince gerçek, sıcak ve yumuşak hissettiriyordu. Ama yine de zihnimin döndüğünü, sanki bir sisin içindeymişim gibi hissettim.

Sis...

Neyi hatırlamam gerekiyordu? Eskisi kadar yüksek olmasa da uğultu yeniden başlıyordu.

Nik, bu doğru değildi, bu-

"Bana yardım eder misin?" diye sordu, o tanrıça gibi sesiyle dikkatimi çekti.

Bu kez evrensel dilde konuştu ve kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Küçük hareketi gördü ve bileğimi kavramak için uzandı, bileklerimi bağlayan altın kelepçeleri okşadı. *Vorakkar* kelepçelerim.

"Neye ihtiyacın var, *Kalles*?" diye sordum. "Söyle bana, sana vereyim."

"Beni sürüne geri götür," diye mırıldandı, gözleri parlıyordu. Yüzünde bir ifade belirdi. Şaşkınlık mı? "Lütfen mi?"

Lysi.

Onu sürüye geri götür. Kürklerimin yanına. Ve onu orada tut, diye bir düşünce geldi, ilkel ve çok doğru.

"Yapacağım," diye yemin ettim ona. Vızıltı baş döndürücü boyutlara ulaştığında zihnimde bir şey öne doğru dürttü. "Sana yemin ederim, *Kalles*. Seni güvende tutacağım."

Vok, ne kadar zamandır sisin içindeydim?

Hareket yavaş olsa da başımı kaldırdım ve etrafımıza baktım. İnce bir temiz hava bariyeri kırmızı sisi uzakta tutuyordu ama fark ettim ki... fark ettim ki sisin içinde çok ileri gitmiştim.

"Bu taraftan," diye fısıldadı, tekrar geri adım atarak. Bacaklarım ağırlaştı ama onu takip ettim.

Başımı salladım. "*Nik. Nik, kalles*, sürüm batıya doğru uzanıyor."

"İşte oraya gidiyoruz," diye cevap verdi, sesi bana o kadar güzel geliyordu ki neredeyse sözlerini tamamen gerçek olarak kabul edecektim.

Kaşlarım çatıldı. Kanım damarlarımda bu dişi için akarken bile şakağım zonklamaya başlamıştı, sikimi kalınlaştırıyor, düşünmeyi, *nefes almayı* bile zorlaştırıyordu.

Nik.

İçgüdülerim yükseldi ve ellerimi ondan çekmeye başladım, kendimi onun büyüleyici dokunuşundan ayırdım. Nefesinin kesildiğini duydum.

"*Nik, Kalles*, sürülerim arkamızda ve acele etmeliyiz-"

Dudakları benimkilerle buluştu.

Yumuşak, sıcak, dolu ve ani.

Öpücüğü beni bir anlığına felç etti.

Sonra ellerim ona geri döndü, boğazımdan vahşi bir inilti çıktı, onu kendime çekip sıkıca kavradım. Bir şeyler oluyordu. Kontrol edemediğim bir şey. Anlamadığım bir şey.

Tek bildiğim, bunun sebebinin o *-her* ne ya da her kimse- olduğuydu.

Bana özgürce sunduğu şeyi -ne kadar aptalca olursa olsun- alırken ürpererek soluduğunu duydum, sıkı meme uçlarının göğsüme süründüğünü hissederken diline vurdum. Bu *doğru*du. Onu kollarımda hissetmek, sıcaklığı

bana karşı mükemmelliğin kendisiydi. *Yüce*.

Ellerim hareket ederek onu daha yakına çekti. Bir elim dalgalı saçlarına kaydı ve onu daha sert öpebilmek için başını geriye doğru çekti. Nefes alışını duydum. Elim göğsüne götürüp sıkarken ve okşarken, ne kadar çılgınca olsa da arzuma yenik düştüğümde kalbi bedenimde hızla çarpıyordu.

"*Lysi*," diye homurdandım ona karşı, sesim kalındı, çok ama çok uzaklardan geliyordu. "*Vok*, seni istiyorum, *kalles*."

Serin bir hava akımı geldi.

Gözlerim birden açıldı ve tek gördüğüm kırmızıydı.

Bir sonraki anda seslerin uğultusu geri döndü ve başım yarılacakmış gibi hissettim. Sersemlemiş ve inleyerek kadının yanından geri çekildim, bacaklarım sonunda gücünü yitirmişti.

Altımda büküldüler, acı beni içten dışa doğru kazıdı, ciğerlerim o kadar sıkıydı ki nefes alamıyordum.

Yine de bakışlarım onunkileri hiç terk etmedi. Sis kenarında daha fazla figür belirdiğinde bile. Karanlık figürler. Erkekler.

İnsan erkekleri.

Sisin içinde.

Onun

yanında.

Benimkinin.

Hırladım ve kılıcımın kabzasına uzanmaya çalıştım. Ama kolum hareket etmedi. Hiç gücüm kalmamıştı.

Erkeklerden biri tereddütle, "Henüz çıkmadı," dedi, sesinde korku belirgindi.

İşe yaramaz, tepkisiz uzuvlarımla tekme atmaya çalışarak hırladım.

Erkeklerden biri dişiye koyu renkli bir pelerin fırlattı ve dişinin onu kendi etrafına çekerek vücudunu hızla korumasını izledim.

Görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başladığında farkına vardım.

"Sakin ona zarar verme," dediğini duydum ama sesi değişmişti. Korku ve tereddütle karıştı, daha önce söylediği sakın ve nazik sözlerle hiç benzemiyordu.

Bunu bana o yapmıştı, fark ettim. Tek gördüğüm *o* olana kadar beni görünmeyen bir şeyle büyülemişti. Tek düşünebildiğim *o* olana kadar.

Büyücülük.

Son gücümle kükredim, bu bilgiyle öfkelen dim. Kendi zayıflığıma, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir zayıflığa öfkelen dim.

Babam haklıydı. Dişiler erkeklerin çöküşüne neden oldu.

Dişiler bu evrendeki en güçlü varlıklardı.

Doğruca birinin pençesine düşmüş, sürüme ve inşa etmek için çok çalıştığım her şeye sırtımı dönmüştüm.

Bir anda yok oldu. Tek bir delilik anı.

Dişinin gözlerinin içine bakarken, sanki içimdeki nefreti, tiksintiyi görmüş gibi bir adım geri çekilmesini izledim. Dudakları öpücüğümünden dolayı hâlâ kızarmıştı ve pençelerini bana bu kadar derinden geçirdiği düşüncesi midemi bulandırdı.

Kalan nefesimle yemin ettim, "Seni buna pişman edeceğim, *Sarkia.*"

Cadı.

"Kakkari üzerine yemin ederim." Gözleri genişledi.

"Bunun için zamanımız yok! Alın onu," dedi karanlık bir ses. "*Şimdi.*"

Şakağıma ağır bir şey çarptı.

O parlak, korku dolu yeşil gözler gördüğüm son şeydi.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

I Titriyordum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu, o kadar hızlı ve sertti ki yerinden fırlayacak diye korktum. Bu mümkün müydü? Böyle bir şey olabilir miydi?

insanların başına gelebilir mi?

Öğrenmek üzereydim.

Kyl, Jacques'a, "Onu diğer taraftan yakala," diye emretti.

Adamlar sürü kralını yerden güçlükle kaldırabildiler. Ölü Dağ hâlâ çok uzaktaydı ve onu oraya götürmek için zamanları tükeniyordu. Sis kendi bedenlerine girip beslenmeye başlamadan önce.

Kyl, Jacques, Emmi, Taylor ve Benn sürü kralının etrafında toplandı. Onu ayağa kaldırmayı başardılar; Kyl kollarından birini omuzlarına doladı, Jacques da diğer tarafını tuttu. Diğerlerinin gücüyle onu hareket ettirmeyi başardılar, ancak uzun ve ağır bacakları arkasındaki engebeli arazide sürükleniyordu. Taylor'ın onu bayıltmak için mızrağının kör ucunu indirdiği şakağından kanlar akıyordu.

Başını geriye atmış, gözlerini kapatmıştı ama ifadesi hâlâ korkutucuydu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Emmi inanamayarak. "Gerçekten de bir *sürü kralımız* var.

Bunu gerçekten yaptık."

"Ve uyanmadan önce onu zincire vurmak için acele etsek iyi olur," diye homurdandı Kyl, özellikle de erkeğin ağırlığının çoğunu taşıdığı için. "Yoksa hepimiz ölürüz."

Bu sözler hepsini ayılttı. Yerimden kıpırdamadan durdum, hala pelerini bedenime sarıyor, kalbimin boğazımda olduğunu hissediyordum. Sis etrafımda dönüyordu ve onların sisin içinde kayboluşunu izledim.

Benn'in ayak sesleri bana doğru geldiğinde yalnız olmadığımı anladım. Burnunu ve ağzını bir bezle kapatmıştı ama gözleri bana dikilmişti ve memnun olduğunu görebiliyordum.

"Belki de her şeye rağmen işe yarayabilirsin, Mina," dedi. Parmaklarını yanağımda gezdirdiğinde irkildiğimi zar zor gizledim. "Onu neredeyse Ölü Dağ'a kadar götürüyordun."

Sürü kralının öpücüğü dudaklarımı şişirmişti. Cildim o kadar hassastı ki eski, köhne pelerinin pürüzlü sıyrıklarını hissedebiliyordum. Sise rağmen duyularım aşırı uyarılmış hissediyordu.

Ve tüm bunların altında derin bir utanç hissettim. Dehşet. Çünkü o anda, doğru yol olduğundan tam olarak emin olmadığım bir şeyi harekete geçirdiğimi fark ettim.

"Sende ne bulduğunu merak ediyorum," diye devam etti Benn, sesi gürültülüydü ve parmakları pelerinimi gevşettiğinde gerildim. Sis in dallarının, giydiğim şeffaf elbisenin üzerinden içeri girdiğini hissettim. Bakışları üzerimde gezinirken Benn'in boğazından sert bir ses çıktı. "Sanırım biliyorum. Bir çocuğun zihni ve bir kadının bedeni."

Elinin hareket ettiğini gördüm.

Aceleyle, o bana dokunmadan önce sormaya başladım, "Ben-ben-ben ba-ba-ba gidebilir miyim?"

."

Sabırsızlık ve tiksinti dolu bir sesle elini masadan çekti.

Pelerinin kenarlarını ve vücudumu bir kez daha sıkıca sardım. Benn konuşmamdan nefret ederdi. Bu yüzden bana hiç dokunmamıştı, diğer kadınlara dokunduğu gibi dokunmamıştı. En çok da Tess'e.

Sırf bu yüzden, Benn grubumuzun liderliğini devraldığından beri, bir yanıma konuşma tarzım için şükrediyordu. Orada daha önce hiç görmediğim bir lütuf gördüm.

Yine de Horde Kralı bana dokunduğunda, daha önce hiç olmadığı kadar net konuştum, hatırlamadan edemedim.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ya da nedenini, onunla geçirdiğim o anlarda sinirlerimin karmakarışık ve korkumun yüksek olduğunu düşünürsek. En azından başlarda.

Benn dağa doğru gitmek için döndü ve ben de onu takip etmeden önce kısa bir süre bekledim.

Giriş e ulaştığımda başım geriye eğildi. Ölü Dağ'ın esneyen açık ağzını gördüm, kırmızı sis içeri ve dışarı doğru dalgalanıyordu. Görünürde hiç ruh yoktu.

Her zaman olduğu gibi, önümde yükselen dağa baktığımda omurgamda bir ürperti belirdi. Sürü kralını burada tutmamız Dakkari cadısının ısrarıyla olmuştu. Her şeyin burada başladığını ve burada bitmesi gerektiğini iddia etmişti.

Benn ilk girdiğimizde Ghertun için endişelenmişti. Ama dağın içinde hiçbir hayatta kalamamıştı. Sis birçok ay döngüsü boyunca arazide dolaşmıştı. Üst katlardaki Ghertun'u çabucak öldürmüştü. Aşağıya, şu anda hepimizin yaşadığı yere inenler ise açlık, susuzluk ve karanlık tarafından ele geçirilmişti.

Aynı kaderi paylaşmamızın uzun sürmeyeceğini düşündüm.

Ve böyle bir yerde ölmek istemedim.

Damarlarımda sürekli dolaşan korku ve dehşetle değil.

Hızla içeri koştum, sanki beni yok edebilecekmiş gibi pelerini etrafıma daha sıkı ve daha sıkı çektim. Ölü Dağ bir labirentler krallığıydı. Üst katlar uzun, tünelli koridorlardan oluşan labirentlerdi ve hepsi de çürüyen Ghertun yığınlarını bulduğumuz geniş bir taht odasına çıkıyordu.

Alt katlar yontulmuş merdivenlerle birbirine bağlanıyordu; bazıları inanılmaz genişlikte, bazıları ise Ghertun'un içinden geçebileceğini hayal edemeyeceğim kadar dardı. Burası onlarla doluydu ve yaşadığımız yere, sisin ulaşmadığı yere giden doğru yolları hatırlamak birkaç günümü almıştı. Dakkari cadıları gelene kadar sürünün kralını orada tutacaktık.

Yanımda fener olmadığı için karanlıktan bunalarak aşağıya indim. Beşinci merdiveni inip sahanlıkta durduğumda koridorun sonunda bir ışık parıltısı gördüm ve aceleyle ona doğru ilerledim. İlaç odası. Artık bir hapisane olacaktı.

Beni ilk Tess buldu. Gözleri geniş ve endişeliydi, ancak beni zarar görmemiş halde gördüğünde gözlerinde rahatlama parladı. Görünüşe göre beni bekliyordu.

"Başardın. Çok endişelendim," diye fısıldadı ve ellerimi kendi ellerinin arasına alıp sıcaklıkla ovuşturdu. Kaşlarını çattı. "Titriyorsun, Mina."

Duramadım.

Gözlerim, içinde meşalelerden gelen canlı, altın bir ışıltının parladığı ilaç odasının kapısından ayrılmadı.

"O iyi mi?" Sessizce fısıldadım. Kaşları çatıldı.

"Horde kralı mı?" diye sordu dikkatle, bana yakından bakarak.

Bir sonraki anda Benn odadan çıktı ve Tess hızla benden uzaklaştı. Elinde Horde Kralı'nın kılıcı sallanıyordu, yine de üzerinde durmadım. Benn'in gözleriyle de karşılaşmadım. Bunun yerine bakışlarımı yere, taşın pürüzsüz, yumuşatılmış kenarlarına yönelttim.

"Güvende mi?" Tess, Benn'e doğru bir adım atarak sordu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Ona dokunduğunda nasıl gülümsediğini, onu öptüğünde nasıl iç çektiğini bilmiyordum.

Dudaklarımı titreyen parmaklarımla ovuşturdum, sürü kralının oradaki sıcaklığını hatırladım, derin iniltisiyle buluşan nefesimi hatırladım. Sonra yumruğumu sıktım ve titrerken tekrar yanıma indirdim.

Aptal kız, diye düşündüm, çenem gerildi.

"Evet," diye homurdandı Benn, tam da diğer adamlar odadan çıkarken, Kyl duvara yaslanıp nefesini toparlamaya çalışıyordu. "Kyl, git diğerlerine Horde Kralı'nın elimizde olduğunu haber ver. Emmi, ilk nöbeti sen al."

"Şimdi işin zor kısmı geliyor," diye homurdandı Emmi, kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanarak.

"Sen," diye homurdandı Benn ve gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Çenemi kaldırdığımda, sesinde hafif bir keyif tonuyla, "Uyandığında onunla sen ilgileneceksin," dedi.

Taylor onu bayılmadan hemen önce Horde Kralı'nın gözlerinde gördüğüm nefreti hatırlayarak donup kaldım.

Jacques koridorda kıpırdandı, doğruldu ve Emmi'nin Taylor'la baktığını hissettim.

Jacques sessizce, "Belki de kadınlardan biridir, Benn. Onu duydun. Onu durduğu yerde öldürmek istiyor gibiydi. Uyandığında onu hatırlayacaktır."

"Kadınların geri kalanının başka görevleri var," dedi Benn. "Ne olursa olsun çoğu av peşinde. Tess'in ona yaklaşmasını yasaklıyorum. Kaila'nın da onun yanına gitmesini istediğini sanmıyorum, değil mi Emmi?"

Emmi'nin dudakları sevgilisinin adını duyunca birbirine sıkıca yapıştı. Hamile sevgilisinin. Bana baktı... ve sonra karanlık koridora doğru baktı, Benn'in sözlerini hiçbir şey söylemeden onayladı.

Vahşı gözlerim Jacques'inkilerle buluştu. Elini ağarmış saçlarında gezdirmeden önce dudakları aralandı. "Ben ona göz kulak olurum, Benn. Kadınlar zaten ona bu kadar yakın olmamalı ve-"

Benn Jacques'a doğru bir adım atarak onun sözlerini aniden kesti. Jacques, Benn'den sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen, Benn'in boyu ve gücüyle boy ölçüşemezdi.

"Ona gitmesini söylüyorum," dedi Benn usulca, sessiz sözcükler herhangi bir küfürden ya da bağırıştan daha öldürücüydü. Jacques'ın çenesi sıkıştı. "Ve eğer onu öldürürse, o zaman besleyecek bir boğaz eksilmiş olur."

"Peki ya sise karşı bağışıklığı?" Jacques sordu. Tekrar konuşmaya cesaret etmesine şaşırmışım. "Ona tekrar ihtiyacımız olabilir."

"Kısa bir süre önce onun Horde Kralı'na doğru yürümesine izin vermekte hiçbir sakınca görmediniz. *Hepimiz* iyiydik. Onu bir anda öldürebilirdi. Peki şimdi ne değişti?" Benn kollarını iki yana açarak sordu, yüzünde dikkatli bir şaşkınlık ifadesi vardı. Sürü kralının kılıcının ucu taşın üzerinde sürüklenirken, tüylerimi diken diken eden bir çizik sesi çıkardı. "O harcanabilir. Diğer kadınlar bizim için ondan daha değerli. Ve yakında sis yok olacak, o zaman gerçekten ne işe yarayacak?"

Jacques bir daha konuşmadı. Ben hâlâ titreyerek dururken bana bir daha bakmadı.

Yüzündeki şaşkınlık bir anda kayboldu ve Benn sırtarak Jacques'ın omzuna vurdu. "Anlaştık o zaman."

Yumruğum tekrar sıkıldı.

"Gel, Tess," diye bağırdı Benn, kolunu Tess'in beline dolayıp onu yanına çekti. Uzun koridordan aşağı inmeye başladı, dar merdivenlerden oluşan kısa bir kata çıkan koridor, özel odasını talep ettiği yere iniyordu. "Sürü kralı uyandığında bana haber verin," diye omzunun üzerinden diğer adamlara seslendi.

Tess kısa bir süre gözlerimi tuttu ama sonra Benn'le birlikte arkasını dönerek gitti. Sessizlik uzun ve kalın bir şekilde uzarken olduğum yerde çakılıp kaldım. Sonra ayaklarım hareket etti. Kapının eşiğine doğru ilerlerken Jacques'ın başı dönüp beni izledi.

Ve işte oradaydı. Sürü kralı odanın ortasındaki soğuk taş levhanın üzerine uzanmış yatıyordu. Yan yatmıştı, elleri kelepçeliydi ve başının üzerine çekilmişti, taştaki yontulmuş halkaya bağlı tek, kısa bir zincire uzanıyordu. O kadar kalındı ki, acaba zinciri kırabilir miydi?

Oyulmuş halka. Çünkü Dakkari cadısı bize metal zincirlerin kırılmaz olduğunu söylemişti, peki ya taş?

İyi bir önlem olarak ayakları da kelepçelenmişti, ancak elleri gibi levhaya bağlı değillerdi. Yine de ayakta durabilecek, hareket edebilecekti ama zincirin kısa tasması nedeniyle fazla uzağa gidemeyecekti.

Uzun siyah saçları yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu ama yüz hatlarını zihnimde canlandırırken ürperdim. Parlayan kırmızı gözler, bir bıçak gibi kesip kesemeyeceğini merak ettiğim kadar keskin yüksek elmacık kemikleri, yerini ciddi, dolgun, geniş bir ağza bırakan geniş bir burun.

Kalın kas yığınlarından oluşan devasa vücudu savaş ve şiddet için yaratılmıştı. Etrafımız sisle çevriliyken ona baktığımı hatırlıyorum. Onun bu toprakları kaplayan sıradağlar gibi görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum, kımıldamaz, sonsuz ve affetmez.

Hiç beklemediğim bir şekilde karanlık yakışıklı ve acımasızca güzeldi, nefesimi ciğerlerimden çalmıştı. Daha önce bir Dakkari erkeğini hiç bu kadar yakından görmemiştim, hele ki bir sürü kralını. Ve *bu* erkeğe neden diğerleri üzerinde böyle bir güç unvanı verildiğini anlayabiliyordum.

Göğsünün inip kalkışını izledim ve içimde garip bir rahatlama hissettim. Ta ki bacaklarının durumunu görene kadar. Göğsünün büyük kısmını örten siyah deriden bir tunik giymişti ama bacakları çıplaktı, alt bölgesi dizlerine kadar sarkan uzun, üçgen bir kürk kumaşla kaplıydı ve kalçalarının etrafına kalın, dokuma bir kayışla bağlanmıştı.

Adamlar onu Ölü Dağ'a doğru taşırken bacakları yerde sürükleniyor, kayalara ve molozlara sürtünüyordu. Dizlerinden çizme giymiş ayaklarına kadar derisi kırılmış ve harap olmuş, kanla kararmış ve doğu boyunca uzanan kahverengi, kil benzeri toprağa bulaşmıştı.

Benn'in emrini reddedemezdim. Bunu biliyordum. Horde kralının uyandığında beni öldürmeye çalışabileceğini bildiğim kadar kesin bir şekilde.

"*Seni buna pişman edeceğim, Sarkia. Kakkari üzerine yemin ederim,*" demişti bana. Bir yemin. Sarsılmaz bir söz. Sözler yumuşak ama tehlikeliydi. Onu diğerlerine doğru yönlendirdiğimi fark ettiğinde öfke ve hiddetle kükrediğini duymuştum. Beni güvende tutacağını söylemişti - beni neredeyse ağlatan, göğsümü büyük bir özlem ve kederle dolduran sözler - ve sonunda tereddüt etmeden ona ihanet etmiştim.

Alay, nefret ve ani anlayışla *dolu o bakışlar* uykumda bile aklımdan çıkmıyordu.

Ben onu tanımıyordum. O da beni tanımıyordu. Öyleyse neden tanıyormuşum gibi hissediyordum? Çenemi tuttum.

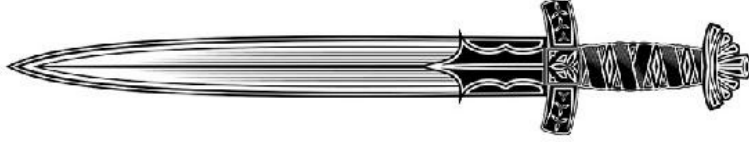
Odadan çıktım, hala berrak ve dolu bir su kuyusunun aktığı üst katlara doğru ilerledim. Ayrılırken Jacques'ın bakışlarını sırtımda hissettim.

Sürü kralının yaralarıyla ilgilenilmesi gerekiyordu.

Ve o uyanmadan önce onlarla ilgilensem iyi olur, biliyordum.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

W Uyandığımda kuzey topraklarının kokusunu aldığıma yemin edebilirim. Doğduğum buzlu, acımasız topraklar.

Büyümüşüm. Beni besleyen ve aynı zamanda benden alan kuzey toprakları.

Bir fırtınadan hemen sonra toprağın kokusunu alabildiğime yemin edebilirim - insanın ciğerlerine işleyen berrak havayı. Şiddetli yağmur taneleri bir koku salıyor, havayı *luria* çiçeklerinin ferahlatıcı kokusu ve *kenuv* yağlarının misk kokusuyla parfümlüyordu.

Kuzeyde fırtına çıktığında hem sever hem de nefret ederdim. Sakinliği, *saruklarımızın* arasına inmiş gibi görünen sessiz saygıyı severdim. Yine de, fırtınadan sonra, babam beni her zaman en sert şekilde eğitmişti. Yağmurdan nefret ederdi. Ona güneydoğudaki savaş günlerini hatırlatırdı.

Havanın soğuk ve sessiz olduğu o fırtınalı günlerden sonra, benimle kanlı bir hamur haline gelene kadar savaştı ve kılıcım vuruşlarından körelene ve vücudum hırpalanana kadar tatmin olmadı.

Dothik'teki Duruşmalardan kalan *Vorakkar* yara izleri, babamın bana verdiği yara izlerinin yanında hiçbir şeydi.

Göz kapaklarım karanlığa döndüğünde bacaklarımda bir hareket hissettim ama hareketsiz kaldım. Şakağım zonkluyordu, ağzım kurumuştı ve gücüm tükenmişti. Yorgunluk beni bir kez daha uykuya çekmeye çalışıyordu ama ben olanları anlamak için mücadele ettim.

Bakışlarımı vücudumdan aşağı doğru indirdiğimde *onu* gördüm.

Dişiyi.

Vokking cadısı.

Öfkenin bir dalga gibi kabardığını hissettim ama onu kendime yakın ve sıkı tuttum. Duygular bir zayıflıktı. Daha güçlü olanlar daha da fazla.

Uyanık olduğumu bilmiyordu. Ayaktaydı, üzerime eğilmişti ve... bacaklarımla ilgileniyordu. Bakışlarım loş ışığa uyum sağlamadan önce bacaklarımdaki acıyı hissettim ve derimin yırtılmış ve kanlanmış olduğunu gördüm. Nasıl bu hale geldiklerini bilmiyordum. Sonrasında hiçbir şey hatırlamıyordum.

Sis. Büyüleyici bakışları ve güzel sesiyle o.

Bana bir tuzak kurmuştu. Ve ben de farkında olmayan bir canavar gibi, hiç tereddüt etmeden onu takip ettim.

Ben.

Vorakkarların çoğu zalimlik derecesinde soğuktur.

Yine de onunla birlikteyken, sisin içinde hiçbir yanımda soğuk hissetmemişti. Vücudum yanmış, kanım ısınmıştı.

Gri bir bezi yaralarımın sürerken dokunuşu nazikti.

Su buz gibiydi ama buna sevindim. Etimi uyuşturmaya yardımcı oldu.

Bileklerim kelepçeliydi ama nereye bağlandıklarını görmek için başımı hareket ettirmek istemedim. Karanlık, dairesel bir odadaydım. Hava soğuktu ama yine de nemliydi. Nemli. Sadece tek bir meşale yanıyor, odayı yumuşak bir altın rengine boyuyor, ışık taş duvarlarda titreşiyordu. Siyah taş. Kakkari'nin terk ettiği bu toprakları kaplayan dağlar gibi.

Odanın ortasındaki bir tür masanın üzerinde yatıyordum. Altımda sert ve inatçı bir zemin vardı. Bakışlarım sol tarafa kaydı ve duvara yatay sıraların yontulmuş olduğunu gördüm. Çoğunlukla boştu ama birkaç şişe ve tüp rahatça yerleştirilmişti. Yontulmuş sıraların altında uzun bir taş masa vardı, ancak yüksekliği şu anda üzerinde yattığımdan daha alçaktı. Bir çalışma tezgahı olduğunu fark ettim.

Küçük ve dairesel olan odada başka hiçbir şey yoktu. Isıtacak bir ateş leğeni bile yoktu.

Bakışlarım bacaklarımdan yanına duran insan dişiye kayd. Kulağının arkasından uzun siyah bir saç telinin çıkışını izledim. Çıplak kalçamı gıdıkladığını, buz gibi kumaşın tenimde donduğunu hissettim ve nefesinin kesildiğini duydum. Korkudan mı? Uyanacağım korkusuyla mı?

Çok geç, Sarkia, diye düşündüm.

Gözleri benimkilere kayd. Farkına vararak genişlemelerini izledim.

Onu izlediğimi fark etti. Bu onu tedirgin etti mi?

Güzel.

"Kimsin sen?" Sessizce sordum, bakışlarımı ona diktim, masadan sendeleyerek uzaklaşmasını ve birkaç adım ötedeki tezgâha sırtını çarpmasını izledim.

Onunla birlikte olan erkekleri hatırladım. Şüphesiz beni buraya sürükleyen, bileklerimi zincirledikleri erkekler.

Şimdi neredeydiler? Ve orada kaç kişilerdi?

"M-Min..." Derin bir nefes aldı ve söylemek üzere olduğu şeyi kesti. Sonra bakışlarını kaçırdığını gördüm. Kapıya doğru.

Başımı aşağı doğru eğdiğimde kapının ardına kadar açık olduğunu gördüm. Arkasında daha fazla fener ışığı vardı ve uyuyan bir erkeğin horultusunu duyduğuma yemin edebilirdim. Bir muhafız mı?

Şimdi başımı hareket ettirdiğimde ayaklarımın zincirlendiğini gördüm. Dakkari çeliği olduğunu gördüğümde gözlerim daha da kısıldı. *Kararmış* Dakkari çeliği.

Vok.

Bileklerime baktım. Aynıydı.

Kelepçelerden kısa bir zincir uzanıyordu ve çektiğimde gerildiğini hissettim. Taştaki bir halkanın etrafına sabitlenmişlerdi.

İçimden öfkeli bir inançsızlık geçti. Beni *hapsetmeyi* mi düşündüler?

Kuyruğum sinirlenerek titredi-

Kuyruğumu emniyete almadıklarını fark ettim. *Vokking aptalları*, diye düşündüm sonra.

"Mina," dedi sessiz sesi.

Gözleriyle tekrar karşılaştığımda neredeyse hırlayacaktım. Elini göğsünün üzerine koyduğunu gördüm ve az önce bana gerçek adını söylediğini fark ettim.

Neredeyse sırtıacaktım, ancak böyle bir eğlence hissetmedim.

"Adın umurumda mı sanıyorsun, *Sarkia*?" diye sordum. Bu kelime Dakkari dilinde *cadı* anlamına geliyordu. Dudakları aralandı ve sanki ses tonumdaki zehri hissetmiş gibi bir adım daha geri çekildi. "Asıl bilmek istediğim, bir grup *vekkirinin* neden bir *Vorakkar*'ı cezalandırılmadan yakalayabileceklerini düşündükleri?"

Nefes alışları hızlandı. Sessizlikte yutkunduğunu duydum.

"Asıl bilmek istediğim ilk kimin ölmek istediği?" Sesim yumuşayıp mırıltıya dönüşerek sordum.

Bana *doğru* bir adım atması beni şaşırttı. Bu ürkek, korkak yaratığın yapmasını beklediğim gibi kapıya doğru koşmaması beni şaşırttı.

Ve yine de... daha önce korkmuş görünmüyordu. Hiçbir şey giymeden yanıma geldiğinde ve beni öpmek için kendine doğru sürüklediğinde...

İşte o zaman hatırladım.

Sis... etrafımda *hareket etmişti*. Sanki sisin hareketlerini o kontrol ediyormuş gibi aramızda açık bir hava vardı.

Beni bundan koruyor muydu?

Belki de öyleydi. Ve yine de, içine girdikçe etrafımızın kapanmasına izin verdi. Ta ki ben kapana kısılana kadar. Ta ki çok geç olana kadar.

Lo rune tei'ri, diye mırıldanmıştı bana o günahkâr sesiyle.

Yumruklarım kelepçelerin içinde sıkılmıştı.

Belki onu eski yeminine bağlı tutabilirim.

Bu düşünceyle neredeyse içimdeki huzursuzluğun yumuşadığını hissediyordum. *Lysi*, intikamımı alacaktım. Ve geri kalan herkesi katlettikten sonra intikamımı hissedecek son kişi o olacaktı. Ve onu yok ederken bile tadını çıkaracağım kişi o olacaktı.

"Sen-bacakların..." diye devam etti. Kendini toparlıyor gibiydi ve ben de -her düşmanı incelediğim gibi hafif bir hayranlıkla- çenesi kalkıp sözleri güçlenirken onu izledim. "Onları temizlemeyi bitirmem gerek. Ve başın... orası da kanıyor."

Öyle miydin?

Belki de bu baş ağrısını açıklıyordu.

Öfkeye teslim olma, diye hatırlattım kendime. Babam bana hep ne yapmam gerektiğini öğretmişti?

Gözlemleyin, değerlendirin ve sonra harekete geçin.

Vorakkar Duruşmaları'ndan tam da bu sözler sayesinde kurtulmuştum. Temel ilkelerimi bu sözlere dayandırarak *yıllarca* vahşi topraklarda güçlü bir sürüyü başarıyla yönetmiştim.

O yeşil gözler içimi parçaladı ve ben de onlara baktım.

Yine aramızda bir şey hissettim. Daha önce hissettiğim o enerji akımı. *Tanıma*. Burun deliklerim alevlendi. Kakkari'nin yol gösteren eli.

Erkekler daha önce sisin içinde bize yaklaştığında, bana zarar vermemeleri için onlara yalvarmıştı. Bir sebepten dolayı mı? Burada daha büyük bir amacım olduğu için mi?

Yoksa... benimle aynı kırılganlığı hissettiği için miydi? Aynı *bilme* hissini?

Onu kullanabilirim, diye düşündüm. *Kolayca*.

Ama çok dikkatli davranmam gerekirdi. Sabırlı bir erkek olabilirim. Ne olup bittiğini anlamak istiyorsam öyle olmalıyım.

Burada.

Yumuşak sözlerine yanıt vermeyince bir kez daha bacaklarıma doğru ilerledi. Büyüdüğüm *saruktaki* kapılara benzemeyen, eğri menteşeler üzerinde hafifçe eğik duran kapıya bir kez daha uzun uzun baktığını gördüm.

Burası neresi? Tekrar merak ettim, kaşlarım çatıldı.

Sarkia gri bezi bir kez daha eline aldı, kenarlarından taşan küçük bir leğen suyun içinde çalkaladı ve hırpalanmış kaval kemiklerime bastırdı. Acıyı görmezden geldim, zamanı beni kendi hapishaneme bu kadar kolay götüren kadını incelemek için kullandım.

Ve en başta ne gördüğümü merak ettim. Kadın değişmişti. Bir zamanlar beyaz olabileceği düşünülen sıkıcı bir tunik ve kaba, taba rengi bir kordonla kalçalarında tuttuğu bol, koyu renk bir pantolon giymişti. O karanlık, dairesel odada, gözlerinin altındaki gölgeler belirgin görünüyordu ve yüzündeki renk akmış, onu kül rengi ve hastalıklı gösteriyordu.

Kendi gölgesinden korkuyor gibiydi. Bezi taze yaralarımı götürürken elleri titriyordu ve bir gözünün kapıda olduğunu hissediyordum. Kimin için? Ya da ne için?

Böyle bir dişi tarafından bu kadar alçaltılmak *-bu* ürkek, sefil yaratık-geçmiş asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir aşağılanmaydı.

Ve yine de...

Onu sisin içinden çıkarken gördüğümde yaşadığım şoku hatırlayınca çenem sıkıştı. Gür göğüsleri, kabarık kalçaları. Daha önce hiç görmediğim renkte parlayan gözleri. Teni güneş saçıyor gibiydi ve dokunuşu kalbimi göğsümde hızlandırmıştı.

Bir çeşit büyü olmalı. Sisin içinde özgürce yürümüştü. İnsanların, yani *vekkirilerin*, kendilerini bağışık hale getirmek için keşfettikleri bir büyü mü vardı? Sisi *kontrol* etmelerini sağlayan bir büyü mü keşfetmişlerdi?

Belki de burada olmam ilk başta fark ettiğimden daha büyük bir lütuftu. Belki de aradığım şey *buydu*. Cevaplar.

Ve ayaklarımın dibindeki küçük yaratığın bana bilmek istediğim şeyi söyleyip söyleyemeyeceğini merak ettim.

Eğer teşvik ediciyse, belki de edecektir, diye düşündüm.

Kadın-Mina- sessizlik içinde çalışıyor, siyah saçları her aşağı kayışında kulağının arkasına sıkıştırıyordu. Küçük bir sıkıntı kaşını çatı.

Muhtemelen o anda yüz hatlarını çizdiğinin farkında değildi.

Her birkaç nefeste bir bakışları bana doğru kayıyordu. Her seferinde bakışlarımı yumuşatmaya çalıştım ve kendime bu dişiyi kullanabileceğimi hatırlattım. Onun güvenine ihtiyacım vardı.

Bacaklarımla işi bittiğinde -temiz olmalarına rağmen onları bandajla sarmadı, bunun yerine nemli havaya açık bıraktı- duraksadı.

"Senin... tapınağın," diye mırıldandı, kelimeler tuhaf bir şekilde uzatılmış gibi gelse de hızla döküldü.

Yaklaşmasını izlerken gözlerim kısıldı. Zincirlerimin birbirine şingirdediğini duyunca kekeleyerek adım attı ama ellerimi hareketsiz kalmaya zorladım.

"Evet?" diye fısıldadı.

Boğazımdan küçük bir hırıltı çıktı. Ellerin üzerimde olmasını istemiyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Yüz ifadesi korkmuş olsa da dokunuşu nazikti. Sanki fırsatını bulduğum anda onu ısıracaktım gibi.

Nefes aldığımda, sustum. Çünkü daha önce tanıdığım *luria* çiçekleri ve fırtına kokusunun *ona* ait olduğunu fark ettim. Bakışlarım onunkilere kaydı ve kokusunu bir kez daha ciğerlerime çekme dürtüsüyle savaştım.

"Neredeyiz biz?" Elindeki bezi şakağıma batma hissi veren bir yere batırdığında sordum.

Dondu kaldı. Gözlerime bakmadı. Bir an sonra eli bezi bir kez daha su kabına daldırmak için hareket etti ve buz gibi bir su damlasının boynumun arkasına gitmeden önce yanağımdan aşağı kaydığını hissettim.

Bana doğru tekrar hareket ettiğinde hiç düşünmeden bileğini yakaladım. Ellerim kelepçeli olmasına rağmen, zincirlerim makul miktarda özgürlük sağlıyordu.

Kendimi hazırladığım gibi nefes almadı ya da haykırmadı. Onun yerine hareketsiz kaldı. Onun yerine, diğer eli benimkinin üzerine geldi, sanki beni kavramaya çalışacakmış gibi. Sadece... tenlerimiz buluştuğunda parmakları yumuşadı. Başparmağının, elimin arkasındaki eski, kabarık bir yara izinin üzerinde durduğunu hissettim.

Bir an için ne yapmaya niyetlendiğimi unuttum. Teni sıcaklık yayıyordu. *Kokusu* ilahiydi.

Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarının ayrılmış olduğunu gördüm. Sen de mi şaşırdın? Kalbimin göğsümde güçlü bir şekilde atmaya başladığını hissettim.

İşte bu yüzden buradayım, diye fark ettim. Ondan bir dokunuş ve ben...
zayıftım.

Neden?

Sadece bu fikir bile beni öfkelenlendirdi, bu kadın müsveddesinin benim üzerimde anlamadığım bir şekilde kontrolü vardı. Yine de bileğini kavrayışım yumuşadı.

"Neredeyiz biz?" Tekrar denedim, ses tonum yumuşaktı. Tanınmaz.

Boğazı çalışıyordu. Pembe dilinin ayrılmış dudaklarının arasında gezindiğini gördüm.

Öpüştüğümüzde kendi dilimle okşadığım bir dil.

Hatırladıkça dişlerim birbirine çarpıyordu.

Sonunda cevap verdi.

"Ölü Dağ."

Bu sefer donan ben oldum.

Sonra soluğunu duydum, başının kapıya doğru savrulduğunu gördüm, orada da ayak seslerinin yankılandığını duydum.

"Emmi," diye sinirli bir ses geldi. "Uyan! Aklından ne geçiyor senin?" Bir duraklama. "Kahretsin, Mina nerede?"

Sonra o sesin sahibi kapının eşiğinde durdu. Koyu renk saçlı, ince yapılı bir erkek. Yüzü zayıf görünüyordu, şakaklarına yakın saçları ağarmıştı. Mina gibi o da kirli bir tunik ve tişört giymişti ama onunki üzerinde o kadar bol durmuyordu.

"Mina," diye mırıldandı, beni uyanmış ve bileğimi kavramış halde görünce gözleri büyüdü. "Bırak... bırak onu! *Şimdi.*"

Ses tonundaki emir karşısında irkildim. Bu insan *bana* emir vermeyi mi düşünüyordu?

Dişi hayvana dönüp baktığımda gözlerinin panikle açıldığını gördüm. Ama *benden* korktuğu hissine kapılmadım.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Kaşlarım çatıldı ve burun deliklerim alevlenerek bileğini bıraktım. Tökezleyerek uzaklaştı, su dolu leğen uzandığım masanın kenarından yuvarlandı. Kanlı su yere akarken hiç ses çıkarmadı.

"Mina," diye tısladı erkek, ona doğru sinsice ilerleyerek. "Aptal kız! Ona bu kadar yaklaşarak ne halt ettiğini sanıyordun?"

Erkek ona uzandığında homurdandım. Yüksek sesle ve sertçe. Bir uyarı.

Erkek dondu, eli havada asılı kaldı. Mina'nın kafası tezgâha yaslandığı yerden bana doğru döndü. Yutkunduğunu duydum ve sonra bakışlarının tekrar erkeğe yöneldiğini gördüm.

"Çok özür dilerim Jacques," diye kekeleyerek konuştu. Erkek ona ters ters

baktı.

"Benn'in söylediği kadar yarım akıllısın," diye devam etti erkek. "Şunu temizle ve sonra defol git."

İçimde huzursuzluk yükselirken bile bu alışverişi merakla izledim. Kadının takındığı dikkatli, boş ifade bana bunun garip bir olay olmadığını söyledi. Hareketleri hızlı ve etkiliydi. Su kabını toplarken tek bir ses bile çıkarmadı, suyun büyük kısmını bezle ıslattı. Islak bir sesle boş kâseye indi ama sonra duraksadı.

Gözlerini bana dikti. İnsan erkek köşeden izlerken yutkunurken boğazının titrediğini gördüm.

"Şimdi," dedi, ama sesi öncekinden biraz daha yumuşaktı.

"Özür dilerim," dedi Mina, gözleri benimkilere takılarak.

Jacques adını verdiği erkekten uzun bir iç çekiş geldi. "Sadece git, Mina. Git ye. Yukarıda senin için biraz erzak var." Erkek, kadının kendisinden tekrar özür dilediğini düşündü.

Benden özür dilediğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Suçluluk hissediyordu. Aldattığı için mi? Beni buraya getirdiği için mi? Suçluluğun olduğu yerde zayıflık da vardı.

Neredeyse sırtıtaçtım ama bana bir daha bakmadan odadan çıkmasını kısık gözlerle izledim. İstifade edebileceğim bir zayıflık. Bu zayıflık beni bu hapishaneden kurtaracaktı.

Başımı çevirdiğimde insan erkeğin beni izlediğini gördüm. Ona dişlerimi gösterdim, özellikle de temkinli görüldüğünü düşününce. Burun delikleri alevlendi, bir adım geri attı ve sonra kendini toparlar gibi oldu.

Arkasında başka bir erkek belirdi. Koridorda horladığını tahmin ettiğim tembel muhafız. Benim sürümde, onu yakalamış olsaydım *Dothik*'e geri gönderilirdi.

Disiplinsizdiler. Dağınık. Odamın kapısını açık bıraktılar ve kuyruğumu zincirlemediler. İçlerinden bir dişinin, onu kolayca öldürebilecekken, gözetim olmadan serbestçe girmesine izin vermek.

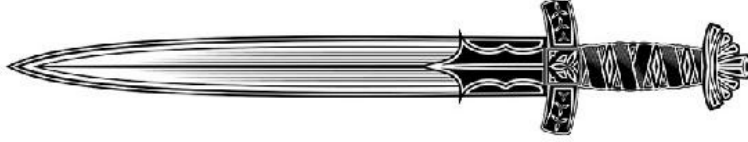
Burası nasıl bir yerdi? Ve bunun sorumluluğunu üstlenen lider kimdi?

"Benn'i çağır," dedi Jacques gözleri kararmış olan erkeğe. "Ona Horde Kralı'nın uyandığını söyle."

Öğrenmek üzereymişim gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

N Yalnız olduğum için bileklerimi çevreleyen kelepçeleri test ettim. Kendi *Vorakkar* kelepçelerimin etrafında sıkıldılar, altın metal *Dothikkar*, Denemeleri tamamladıktan kısa bir süre sonra bana takmıştı. Dakkar'a, sürüme hizmetimin bir sembolü.

Tam da şüphelendiğim gibi, zincirler kararmış Dakkari çeliği idi. Kırılmaz. Sonra, çekiştirdim. Başımın hemen üzerinde bulunan taş masadaki kalın bir halkaya bağlandı. Sertçe çekiştirdiğimde kelepçelerin etimi ısırıldığını ve zincirin gerginliğinin sıkılaştığını hissettim ama halka gevşemedi. Yine de zamanla belki taşı zayıflatabilirdim.

Kelepçelerimi incelediğimde, sadece bir anahtarla çözülebildiklerini gördüm. Ama grubumdaki silah ustası *Mitri*, sık sık Dakkari çeliğiyle çalışırdı. Belki de zincirden kurtulmayı başarırsam onları serbest bırakabilirdi.

Durakladım.

Yine de, eğer kadının söylediği doğruysa, Ölü Dağ'daydım. Muhtemelen yeraltının derinliklerinde.

İlk başta sözlerini önemsememiştim.

Şüphesiz, biz Ghertun'un kalesinin girişine ulaşmadan çok önce insanlar kızıl sise yenik düşmüş olacaktı. Ve o zaman bile... Ghertun neredeydi? Uzun zamandır öldüklerinden şüpheleniyorduk... ya da sisten saklanmak için yerin derinliklerine gittiklerinden. Onları nasıl etkilediğini bilmiyorduk ama Rath Drokka'daki *Vorakkar*'ın insan kraliçesinin Kakkari'nin kalp taşını burada kullandığı gün birçoğu ölmüştü.

O zamandan beri tek bir Ghertun bile görülmemişti.

Gerçekten yok mu edilmişlerdi? İnsanlar dağın içine açılan bir tünelle bulmuş ve Ghertun'un yokluğunda evlerini buraya yapmaya mı karar vermişlerdi?

Bu en olası ihtimal gibi görünüyordu.

Yine de neden burada olduğumu açıklamıyordu.

Ölü Dağ'da olsaydık kaçmak zor olurdu. Çünkü burayı ve bu toprakları sonsuz bir sis kaplamıştı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, sis gücümü hızla tüketecekti. Bu gerçekleşmeden önce asla kenarına ulaşamazdım.

Ve benim sürüm.

Valavik, *pujerak*'ım, sabah antrenmanına gelmediğimde bir şeylerin ters gittiğini fark ederdi. Ya da Okan bensiz dönerse. Muhtemelen zaten biliyordu, muhtemelen beni aramak için *darukkarları* topluyordu.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve zincirlerimi çekiştirdim. İstedğim son şey *darukkarlarımın* benim için sisin içine girip hayatlarını tehlikeye atmalarıydı. Valavik beni buradan uzak durmam konusunda uarmıştı ama ben yine de bize en iyi hizmet edeceğini düşündüğüm şeyi yapmıştım.

Sonunda kendimi mahkum etmiştim.

Zincirlere asıldım, uzun dakikalar boyunca döndürdüm ve çektim. Burun deliklerim çaba sarf etmekten alev alev yanıyordu. Gücümün büyük kısmı henüz bana geri dönmemişti. Başım zonkluyordu ve boğazım sanki bir ağız dolusu kum yutmuşum gibi hissediyordu.

Gücünü sakla, dedim kendime, zincirler kımıldamadığında kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak.

İhtiyacım olacak.

O anda tüylerim diken diken oldu ve bakışlarım kapıya kaydı. Altında fener ışığı titriyordu ve bir an sonra kolun açıldığını ve ardından kapının eski menteşeler üzerinde gıcırdayarak açıldığını duydum.

Bakışlarımın *odaklandığı* ilk şey *vokking kılıcım* oldu.

Kılıcın kabzasında bir insan erkeğinin elini gördüğümde içimden kısık bir hırıltı yükseldi. Benim için yapılmış kılıç. Babamın kanıyla işaretlediği kılıç. Onu bilerek bir *Vorakkar* kılıcının boyutlarına uygun yapmıştı. Onu bana hediye ettiğinde, o kadar genç olmama rağmen zar zor kaldırıbiliyordum. Bana onu kullanabilecek kadar güçleneceğimi söylemişti ve haklıydı. O kılıcı sanki benim bir parçamış gibi, kendi ruhumun bir uzantısıymış gibi tanıyordum.

Sapı yıllarca kullanımdan dolayı pürüzsüzdü. Her gece bıçağını temizlerdim. Yıllar boyunca Ghertun kanıyla, Dakkari kanıyla, Kakkari'nin toprağıyla, yağmurla, donla, çölle ıslanmıştı.

Onu kullanan erkek dikkat çekici değildi. Onu daha önce insan yerleşimlerinden birinde görmüş olsaydım, kafamı çevirdiğim anda yüzünü unutmuş olurum. Teni neredeyse benimkiyle aynı renkteydi, güneşten beslenmişti ama yine de benzerliklerimiz burada sona eriyordu. Siyah görünecek kadar koyu gözleri ve kafa derisine kadar kısa kesilmiş kahverengi saçları vardı. Kısa saçlı Dakkari erkekleri ya genç oğlanlar ya da gözden düşmüş *darukkarlardı* ve dudağım tiksintiyle kıvrıldı.

Gördüğüm diğer iki erkekten daha güçlü görünüyordu. En azından yüzü zayıf ve açlıktan çökmüş değildi. Göğsü genişti ve pençeleri bacaklarına tam oturuyordu.

Bunun insanların lideri olduğunu düşünmüştüm. Ancak kendi halkının önünde yemek yiyen bir lider, lider sayılmazdı. Benim gözümde değil.

Ona *Benn* diyorlardı.

Uzandığım masanın kenarına doğru yürüdü, yine de ulaşamayacağı bir yerde durmayı akıl etti. Kılıcım fener ışığında parladı ve ucunu taş zemine saplayarak bir baston gibi döndürdü.

Öfkem büyüdü, pençelerim avuçlarımin etine saplandı.

Kuyruğum seğirirken, yarı yarıya kılıcımı onun elinden kapmak istiyordum. Kuyruğum kılıcın sapına dolanacak ve kılıcı sırf kılıcı benden almaya cüret ettiği için karnına saplayacaktım.

Sabır, diye hatırlattım kendime. Her nasılsa ellerinde Dakkari çelik kelepçeleri vardı ama bir Dakkari'nin kuyruğunu ya da onun gücünü bilmiyorlardı. Bu avantajı sonraya saklamam gerekiyordu.

"Düşündüğüm kadar zorlu biri değilmişsin," diye başladı insan erkeği, sesi yumuşaktı ve uzun odada yankılanıyordu. "Bir sürü kralından çok daha fazla mücadele beklerdim."

Sırıttım, bu da onu bir an için hazırlıksız yakalamış gibiydi.

"Ve yine de," diye devam etti, "en zayıf kadınıımız sizi kolayca yakalamayı başardı. Öte yandan, Dakkari dişilerini de gördüm. Onlarla yatma düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor."

Yüzümdeki sırıtış kayboldu, yerine bir hırıltı yükseldi.

"Benimle ne yapmayı düşünüyorsun, *vekkiri*?" Birkaç dakika önce hissettiğim eğlenceyi artık hissetmediğim için sordum. Bu insan hayattaydı.

Çünkü buna izin verdim. Ama beni çok zorlarsa, daha sonra aptalca olduğunu kanıtlayacak bir şey yapabilirdim.

Bir insanı bu şekilde öldürdüğüm için asla *pişman olmasam* da, onu çok erken öldürerek yaptığım muhakeme hatasından dolayı *pişman* olurdum.

"Beni *neffar* karşılığında sürüme geri vermeyi mi düşünüyorsun? Yiyecek? Silah mı?" Bakışlarımı kısarak sordum. Yakalanmamın makul olduğunu düşünebildiğim tek nedeni buydu. Belli ki açlardı. Ve çaresizlik tahmin edilemezdi.

İnsan erkek gülümsedi. "Bunu neden düşünemedim ki?"

Ah. Belki de sandığımdan daha kurnazdı. Cevabı hiçbir şey ele vermedi.

Çok iyi. Sonra, öfkeye karşı tepkisini görmek istedim.

"Senin gibi bir erkek böyle bir kılıca layık değildir, *vekkiri*," dedim sesimi eşit tutarak. "Kullandığın şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi, ama çenesinin hafifçe gıcırdadığını gördüm. Güzel. "Kılıcın. Onu almam seni korkutuyor mu?"

"Korkutmak mı?" Ses tonum inanılır gibi değildi. "Beni neyden korkutacaksın?"

Korkutmak mı?

Sen?"

Bunun üzerine eli kılıcımın kabzasında sıkılaştı. Pürüzsüz parmak eklemlerinin etrafındaki derisi gerginlikle birlikte hafifledi.

"Bir *Vorakkar*'ı öldürmek için çok şey gerekir," diye bilgilendirdim onu. "Öyle bir güç ki *vekkiri* basitçe sahip değildir."

"Ve yine de," diye başladı, sesi kırılmıştı, "*önümde* zincirlenmiş olan *sensin*. Seni şu anda deşebilirim ve sen bu konuda hiçbir şey yapamazsın, *Dakkari*."

"*Lysi*, onursuz bir avantaj," dedim. "Kanımı çekebilmeniz tek yolu bu şekilde zincirlenmiş olmam. Eğer olmasaydım..." Ona dişlerimi gösterdim. "Çoktan ayaklarımın dibinde ölmüş olurdun ve kılıcımı kaldırmama bile gerek kalmazdı. Ne olursa olsun bir korkağın kanını içmemeyi tercih ederim. Senin kanın bile kılıcım için yeterince iyi değil."

Bu onu kızdırdı. Bakışlarındaki vahşi parıltıyı ve yüz hatlarının hareketsiz, kısılmış bir ifadeye dönüştüğünü gördüm.

"Peki ya seninki?" diye sordu sonra.

Kolunu kaldırdı, kılıcımın ucu dağın taşını sıyırdı. Saklamaya çalıştığı bariz mücadelesini görmek beni memnun etti. Yine de kolunun çeliğin ağırlığı altında nasıl titrediğini saklayamadı.

Bıçağı göğsüme dayadığında hareketsiz kaldım. Bıçak giydiğim tuniğe saplandı. Daha dün gece, *volikimin* sıcaklığında ve sessizliğinde kenarını bilemişim ve şimdi daha önce kanımı hiç tatmamışken benden içiyordu.

Sanki kendi kendine, "Vücudunu bütün tutmakla ilgili hiçbir şey söylemediler. Tek ihtiyaçları olan senin *pis* atan kalbin."

Alnım sertçe çatıldı, onun sessiz sözleri üzerine zihnimin derinliklerinden bir anı öne doğru itildi. Ama zayıflığım yüzünden beni atlattı.

Bununla birlikte kılıcımın ağırlığını göğsüme doğru sürükledi. Çelik, tuniğimi parşömen gibi kolayca kesti ve etimi yararken acının sıcak kaymasını hissettim.

Kan yeni yaranın içinde kabarıp dışarı akarken, tuniğimi ıslatıp altından sızarken sesimi çıkarmadım. Kesik derin değildi. Bunu bir uyarı olarak yapmıştı.

Ve bana üç şey söyledi.

Öfke ile kontrol edilebileceğini. Kontrol edebileceğini düşündüğünü *bana* acı veriyor.

Ve son olarak, *vekkiri* beni burada tutmak için başka biriyle çalışıyordu. Ghertun muydu?

Kılıcımı göğsümden kaldırırken üzerindeki siyah kanın parıltısını gördüm. Kendi kanım. Benn zor nefes alıyordu, gözleri beni duraksatan bir şeyle parlıyordu. Zevk.

Bir lider için bu tehlikeli bir şeydi. Acıdan ve güçten zevk alması.

"Kan bizi güçlü tutar, değil mi?" Benn kapıya doğru dönüp bana sırtını dönerek sordu. "Ve ben seni zayıf seviyorum. Sanırım kılıcın sen buradayken kanının tadına alışacak Horde Kralı."

Burun deliklerim alevlendi.

Ancak o gitmeden önce sessizce mırıldandım, "Az önce kendi ölümünü mühürledin, *vekkiri*."

Kapının eşiğinde durakladı. Belki de sözlerimin doğruluğunu sesimden anladı.

Sırıttım.

"Ve bundan *zevk* alacağım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

W Gözlerim açıldığında hareketsiz kaldım. Benn'in mırıldanan sesi diğerlerinin horultularının arasından bana ulaştı. Hepimiz O hariç, aynı odada uyuduk. Yerde kıvrılmış, bulabildiğimiz her şeyle dolgu yapmıştık.

Az ötede Emmi'yi uyurken gördüm, eli Kaila'nın büyüyen karnının üzerinde kıvrılmıştı. Köyümüz yakılıp yıkılmadan çok önce bir çocuk doğmamıştı. Aramızdaki en küçük çocuk Hasan'dı, on bir yaşında genç bir çocuktu, yüzünde yaşına göre fazla asık suratlı, yorgun bir savaşçı ifadesi vardı. Şimdi annesinin yanında uyuyordu, eli annesinin elini tutuyordu.

Ben 11 yaşındayken.

Aslında o zamanlar hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyordum. Şimdi olduğu gibi ama tamamen farklı. Daha mutlu. Daha üzücü. Yine de o zamanlar şimdiki kadar yalnız değildim. Babam hayattaydı. Ve teyzem.

"Yanında sadece bir korumaya ihtiyacımız olacak," diyordu Benn, sesi kısılmıştı. Bir şeyin yere sürtündüğünü duydum ve ne olduğunu hemen anladım. Horde Kralı'nın kılıcı. "Beklediğim kadar güçlü değilmiş."

Çünkü sis onun gücünü çaldı. Ve sonra onu kırılmaz bağlarla zincirlediniz, diye düşünmeden edemedim.

"Bu gece dinlenin," dedi Benn. "Taylor şu anda nöbetçi. Sabah nöbeti sen devralabilirsin."

Peki sabah tam olarak ne zamandı? Ölü Dağ'ın altında güneşi takip etmek neredeyse imkânsızdı.

Benn bize söylediğinde hepimiz uyuduk. Ve sabah olduğunda o uyanırdı. Bu kadar kısa sürede üzerimizde ne kadar güç topladığına hayret ettim. Beni rahatsız ettiği gibi diğerlerini de rahatsız edip etmediğini merak ettim.

Ama bir sürü kralından çok mu farklıydı? Bir sürünün içinde ağza alınmayacak şeyler olduğunu duymuştum. Krallarına karşı gelenler, ona meydan okumaya cüret edenler için eziyet ve işkence dolu cezalar. Bir *Vorakkar*'ın dişileri seçebildiğini ve onların da onun ilerlemelerini reddedemediğini duymuştum. Sürü üyeleri kralları için ölür, onun için savaşa gider ve her emrine itaat ederdi.

Benn o zamanlar gerçekten çok mu farklıydı?

Seslere doğru bir göz attım. Açık kapının hemen dışındaki koridorda meşale ışığının titrediğini gördüm. Benn orada durmuş, bitkin görünen Jacques ile konuşuyordu. Omuzları çökmüş ve başı ağırlaşmıştı. Günün olayları sonunda onu yakalamıştı.

Gözlerim kılıca takıldığında kalbim güm güm attı. Ucundan aşağıya karanlık bir şey kayıyordu. Kalın ve siyah.

Kan.

Dakkari kanı,
biliyordum. Benn
olsaydı.

Benn dönüp odaya baktığında gözlerim hızla kapandı, meşale ışığı vücuduyla birlikte değişiyordu.

"Horde kralının yaraları temizlendi," diye yorum yaptığını duydum.

Jacques tereddüt etti ama sonra "Mina" dedi.

Bir homurtu.

Benn, "Ona söyle, eğer bir daha onun yaralarını sararsa, bunun için cezalandırılacak," dedi. "Onun zayıflamasını istiyorum. Bu hepimiz için daha güvenli olur. Ve eğer yaraları iltihaplanırsa... onu sadece kara aya kadar hayatta tutmak zorundayız. Cadılar o zamana kadar burada olur. Ve o zaman bir önemi kalmayacak."

"Ona söyleyeceğim," dedi Jacques sessizce.

Kısa bir süre sonra Benn'in ayak sesleri kayboldu, özel odasına doğru yürüyordu ve Jacques'ın iç çektiğini duydum. Kendine ayırdığı küçük köşeye gitti ve uzandı. Benden çok uzakta değildi ve Jerrod'un yüksek sesli horlamalarını bastırmaya çalışarak nefes alış verişine odaklandım.

Neredeyse uzanır uzanmaz nefes alış verışı düzleşti. Bir gece önce de uyumamıştı ve hiçbir şeyin onu uyandırmayacağını biliyordum.

Derin bir nefes alarak yerden kalktım, çıplak ayaklarım taş zeminde ilerliyor, hareketsiz, uyuklayan bedenlerin üzerinden atlıyordu. Koridor karanlıktı, neredeyse zifiri karanlıktı ama koridorda bir meşalenin yandığını biliyordum. Gözlerim karanlığa olabildiğince alıştı ve bana rehberlik etmesi için elimi taşın üzerinde kaydardım.

Meşaleye ulaştığımda onu duvardan aldım. Sonra daha önce yıkamak için elimden geleni yaptığım gri bezle birlikte kuyudan su almaya gittim.

Ghertun'un krallığının labirentinde gezinirken, çok geçmeden Horde Kralı'nın tutulduğu koridora ulaştım. Köşeyi dönüp baktığımda Taylor'ı duvara yaslanmış, başını sallayarak uyanık kalmaya çalışırken gördüğümde boğazımdan rahat bir nefes çıktı.

Tamamen uykuya dalması uzun sürmedi ve aceleyle kapıya gittim, içeri girdim ve yavaşça kapattım. *Umarım* hiçbir şeyden haberi yoktur.

Döndüğümde Horde kralını gördüm, taştan yatağında oturuyordu, ayakları yere sağlam basıyordu ama yüksekliği fazlaydı. Oturacak enerjisi olduğuna göre gücü yerine geliyor olmalıydı, ama sonra omuzlarının nasıl kıvrıldığını ve tuniğinin önünü boyayan sürekli kan damlasını gördüm.

İçeri girdiğimde başını yavaşça çevirip bana baktı, o kırmızı gözleri bana dikilmişti.

Konuşmadım. Onun yerine ona gittim. Ve belki de korkmuyordum çünkü artık bana ne olduğu umurumda değildi. Tek bildiğim.

Tek bildiğim Horde Kralı yakalandığında tüylerimin diken diken olduğuydu. O anda içimdeki her şey değiştirilmemesi gereken bir şeyi değiştirdiğimizi *haykırıyordu*. Horde Kralı'nın yakalanması *yazılmamıştı*. Olmaması gerekiyordu.

Ve şimdi, bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Benim yüzümden buradaydı. Belki diğerleri eninde sonunda onu Ölü Dağ'a getirmenin bir yolunu bulacaktı. Ama sonuçta onu yakalanacak kadar yakına çeken *bendim*.

Önünde durarak temiz su dolu leğeni kaldırdım. Yüzünü çevirdi ve fısıldadım, "Su. Kuyudan."

Çenesindeki bir kas sıçradı. Burun delikleri açıldı. Ama leğeni tekrar ağzına doğru eğdiğimde içti. Yavaşça ona yardım ettim, hepsini içmeden önce elinden aldım.

Leğeni masanın üzerinde elinin yanına koyduğumda göz göze geldik. Orada bir hareket yakaladım ve kuyruğunun sallandığını, ucunun koyu, ipeksi tüylerle tutam tutam olduğunu gördüm. Ona baktığımı görünce hemen duruldu.

"Neden buradasın, *Sarkia*?" diye gürleyen bir soru geldi ve derin sesinin kalın kapıdan geçip Taylor'ı uyandıracağından endişelendim.

Parmağımı dudaklarımın üzerine koydum ve kaşları birbirine yaklaştı. Başını kapıya doğru eğdi ama ben bezi leğene bırakırken sessiz kaldım. Fazla su kalmamıştı ama kuyuya dönersem Taylor'ı uyandırma riskini almak istemediğim için yeterli olmalıydı.

"Neden buradasın?" diye sordu, ancak sesi oldukça yumuşamıştı ve tam olarak duyabilmek için yaklaşmam gerekti.

Feneri ona yaklaştırmak aşıya baktım. Hemen göğsündeki uzun yatay yarayı gördüm. Kılıç tıniğini kesmiş, altındaki altın rengi, yaralı, sertleşmiş eti ortaya çıkarmıştı.

Ona cevap vermedim. Bezi sıktım ve göğsüne götürdüm.

Bileğimi kavradığında nefesim kesildi, eli sıkıca kıvrıldı. Bakışlarım onunkilere kayd.

"Neden zahmet ediyorsun?" diye hırladı usulca. "Yakında daha fazlası olacak."

Daha fazla yara mı? Benn'in onu zayıf tutmakla ilgili söylediklerini hatırladım. Kastettiği bu muydu?

"O zaman onları da temizleyeceğim," diye bilgilendirdim onu.

Eli bileğimde kısa bir süre sıkıştı, esmer yakışıklı yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı.

Bir an için bu ifadeden etkilendim ve fısıltıyla söylediğim sözler, onları durduramadan ağızından kaçtı: "Hayatımız boyunca Horde krallarının hikâyelerini dinledik. Ve sizi neden kendi tarzınızda tanrılar olarak tasvir ettiklerini anlayabiliyorum. Korkunç, güçlü tanrılar."

Bir an sonra konuşmamda bir kez bile tökezlemediğimi fark ettim. Kelimeler içimden özgürce akıyordu. Zahmetsizce. Boğazım sıkılmamıştı ve bunun sonucunda kelimeler sıkışıp kalmamıştı.

"Canavarlar mı?" diye mırıldandı, parmakları bileğimde kayarak etimi karıncalandırdı. "Ben burada sadece bir canavar görüyorum."

Bu sözleri yüzümde bir tokat gibi hissettim. Onlarla birlikte sarsıldım, karnımdaki utanç onlar yüzünden kabardı.

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sordu. "Neden yaralarım ile ilgilenmenin bir şekilde kendi suçluluğunu hafifleteceğini düşünüyorsun? Çünkü görebiliyorum. Her şeyde

Horde kralları hakkındaki hikayelerinizde size en çok intikamcı hayvanlar olduğumuzu söylediler mi?"

Ondan uzaklaştım ve o da beni bıraktı. Konu ona geldiğinde kendi gücümle ilgili yanılsamalarım yoktu. Bileğimi bıraktı çünkü artık bana dokunmak istemiyordu.

Onun için bir canavar mıydım? Merak ettim. Bu düşünce neden midemi bulandırıyordu?

"*Siste* bana ne yaptın *Sarkia*?" diye sorduğunda dudağımı ısırđım ve kapıya doğru baktım. Eğer Taylor uyanır ve tek bir ses duyarsa, gelip araştıracaktı. Bunu Benn'e rapor edecek ve ben de cezalandırılacaktım. Yine de buraya gelirken böyle olacağını biliyordum. "Üzerime hangi büyüü yaptın?"

Kaşlarım çatıldı.

"Büyü mü?" Başımı sallayarak fısıldadım.

"Gerçekte kim olduğunu görmemi engelledin," dedi. "Ama artık seni görüyorum."

Birbirimize baktık. Onunki gök gürültüsünü andıran bir bakıştı. Benimki, şüphesiz, ihtiyatlıydı.

"Peki ne görüyorsun?" Sormadan edemedim.

Ses tonu soğuktu, yüzünde bir ifade yoktu, "Korkaklık. Zayıflık. Seni sisin içinde arzulamış olmam bile başlı başına işin içinde büyü olduğunun kanıtı. Çünkü başka türlü seni kim arzulayabilir ki?"

Yüzüne gülmek istedim. Ya da ağlamak. Hangisi olduğundan emin değildim.

Beni arzulamasının tek yolunun onu büyülemem olduğunu mu düşündü?

Beni kızdırmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, bunu yapmaktaki amacını anlayamadım. Ona yardım etmek için buradaydım, onu daha fazla yaralamak için değil.

"Yaranın temizlenmesi gerekiyor," dedim ona, içimde garip bir his vardı.

Biri... zarar görmezlik. Kopma.

Her şeyi duymuştum zaten. Ölü Dağ'ın altındaki herkes -Tess hariç- beni bir baş belası olarak görüyordu. Başboş bir hayvan gibi. Beni kırıntılarla beslediler, bana emirler verdiler, konuşamayacağım kadar telaşlanana kadar kelimelerimde tökezlediğimde güldüler.

Çirkin. Yarım akıllı. Zayıf. Omurgasız.

Sürü kralının hakaretleri yeni bir şey değildi.

Ancak şimdi, bu uzun ve sürekli büyüyen listeye *istenmeyenleri* de ekleyebilirim.

Sert sözlerimle onu şaşırttıysam da bunu belli etmedi. Beni duyduğuna dair tek ipucu, çenesinin hafifçe gerilmesi ve normalde gevşek olan kuyruğunun kısa bir hareketini yakalamamdı.

Belki de beni kızdırmaya çalışıyordu. Benn'i de aynı şekilde kışkırtmış mıydı? Bu yüzden mi şimdi kendi kılıcının uzun yarasıyla süslenmişti? Benn'in aksine, sürü kralı beni öfkeyle kışkırtamayacağını anlayacaktı. Yumuşak huyluydum, hayatım boyunca uğraştığım onca pislikten sonra bunu bir nimet olarak görüyordum.

Sürü kralı gözlerini benden kaçırdı ve ben de bunu onun cevabı olarak kabul ettim. Bana bakmak istemiyorsa, tamam. Bu konuda hızlı davranırdım.

Yaraya bakmak için eğildiğimde düşündüğümde daha derin olduğunu fark ettim. Yine de diyecek bir şeyim yoktu. Umarım Dakkariler hikâyelerde anlatıldığı gibi hızlı iyileşirlerdi. Bir keresinde, bir Dakkari savaşçısının göğsüne beş mızrak yediğini ve o savaştan hâlâ canlı çıktığını duymuştum.

Çabucak kanı temizledim ve taze suyun çoğunu yarayı temizlemek için kullandım. Ölü Dağ'ın nemli ve ıslak hali göz önüne alındığında, burada enfeksiyon kapma ihtimali oldukça yüksekti. En ufak bir sıyrık bile olsa endişeleniyordum. Yıllar boyunca pek çok kişinin daha küçük enfeksiyonlar yüzünden öldüğünü görmüştüm. Babam da buna dahildi.

"Siz onların şifacısı mısınız?" diye sordu.

Hâlâ benimle konuşuyor olmasına şaşırmıştım. Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzlerimizin birbirine yakın olduğunu fark ettim. Burnunun köprüsü boyunca belli belirsiz bir yara izi ve çenesinin arkasında daha geniş, kabarık ve altın rengi bir yara izi görebiliyordum.

Sonunda ona cevap vermedim. Zaten neden umursasın ki? Ona göre ben bir hiçtim. Diğer herkes için de neredeyse bir hayalet gibiydim.

Sessizliğim karşısında boğazından kısa bir hırıltı çıktı.

"Seni kızdırdım," dedi sessizce. "İnsan dişileri bile küçümsemeleriyle öldürebilirler."

"Ne istersen düşünebilirsin ama küçümsemek için fazla yorgunum," dedim usulca, ona bundan fazlasını söylememeye karar vererek. Her daim var olan kaşları yeniden çatılmadan önce bakışlarında bir şaşkınlık belirdi. Yarasının son kısmını da sildim ve kanlı bezi leğene bırakarak doğruldum.

Onu sağ koluma alıp sol kolumla meşaleyi tutarak geri çekildim.

Kapıya doğru adım attığımda sesi beni durdurdu.

"Bana sadece bir şey söyle, *kalles*," dedi. Önümdeki kapıya, orada oynayan gölgelere baktım. "Bunu nasıl yaptın? Sisi nasıl kontrol ettin?"

Dudaklarım birbirine yapıştı. O zaman sisin ondan nasıl uzaklaştığını hatırlıyordu. Umarım bunu başkasına anlatmazdı. Başka kimsenin bilmemesi benim için daha güvenliydi.

Tek söylediğim "Yapmadım," oldu.

Hafifçe alay etmesi bana inanmadığını gösteriyordu.

Çenem sıkıştı. Omzumun üzerinden ona baktığımda, parlayan kırmızı gözlerinin bana sabitlendiğini gördüm.

"Hikâyeler yanılttı," diye fısıldadım. "Horde kralları tanrı ya da canavar değil. Onlar da bu gezegendeki diğer herkes gibi."

Kaşları çatıldı, alaycı ilgisi açıldı. "Peki ben neyim, *Sarkia* mı?"

"Sanırım korkuyorsun."

Suçlamam iki taraf arasında asılı kalınca odadaki gerginlik iyice arttı. Biz.

"Belki bizden değil, ondan," diye fısıldadım. "Ama sanırım sen *Orada* ne olduğunu. Bu yüzden mi her sabah sisin içine giriyordun? Zayıflığını anlamaya çalıştığın için mi?" Başımı salladım. "Hiç yok."

Zincirleri şingirdadı. Zincirinin kısa tasması bir iki adımdan fazla atmasını engellese de taş masadan kalkışını izledim. Yine de bu onu bana yaklaştırıyordu.

Kapıya yakın olmasaydım, o devasa vücut üzerimde yükselecekti. Genişliğinin ötesini göremiyordum. Sadece onu.

Ve o zaman gördüm. Bakışları benimkilerin üzerindeydi. Çatık kaşlarını. Sisin içinde beni incelerken de aynı ifadeyi takınmıştı. Kendi itirafıyla beni *arzuladığını* söylediği zaman. Sanki benim neyden yapıldığımı anlayamamıştı ve bunu ortaya çıkarması *gerekiyordu*.

"Peki sen korkmuyor musun?" diye sordu sessizce. "Ondan korkmuyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Ölü Dağ'ın ötesindekilerden korkmuyorum. İçindekilerden korkuyorum."

Uyku odasına dönerken Kaila'nın dikkatlice odadan çıktığını gördüm. Beni görmemişti. Koridorda ilerlerken elini duvara dayamış, ona rehberlik ediyordu.

Hepimizin bildiğinden emin olduğum tanıdık bir patikadan ilerliyordu ve ben de karnımda bir batma hissiyle onu takip ettim. Karanlık bir odaya döndü ve küçük bir meşalenin parladığını gördüm. Bir an bekledim ve sonra yaklaştım.

İçeri bakınca korktuğum şeyi gördüm. Kaila sandığı açmış -anahtarı sadece Benn'de vardı- erzaklarımızı karıştırıyordu. Kuru ve ufalanmış uzun bir *rikcrun* eti şeridi çıkarıp dudaklarına götürmesini izledim.

Dişleri eti sertçe dişledi ve ancak ilk lokmasını yuttuktan sonra omzunun üzerinden baktı.

Orada dikildiğimi görünce dondu kaldı, gözleri büyüdü.

"Mina," diye fısıldadı şaşkınlıkla. Sonra öfke geldi, omuzları geriye gitti. "Beni *takip* mi ettin?"

Biz uyurken gizlice erzak çalan oydu ve bana mı kızılıyordu? Bu kadar az yiyecek kalmışken hepimizden yiyecek alıyordu. Kadınlar ve Mo avdan dönmemişlerdi, tabii yiyecek bulabildilerse.

Öfkesinden kaçmadığımda, utancının kök salmaya başlamasını izledim. Sürü kralının bu gece bende gördüğü şeyin bu olup olmadığını merak ettim, suçluluğumu görebildiğini söylediğinde.

Acınası bir manzaraydı. Tanık olmak beni rahatsız ediyordu.

Kaila yanıma geldi, ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Lütfen Mina," diye fısıldadı, gözleri benimkilerle yalvarıyordu. "Kimseye söyleme, tamam mı? Sadece... bebek..."

Ellerinden biri benimkini bırakıp karnının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. "Bir tane daha kaybetmek istemiyorum," diye yumuşak bir itirafta bulundu.

Anılar boğazımı düğümledi.

"Çok küçüktü," diye fısıldadı Kaila, gözleri kuru kalsa da. Birçoğumuz son düşüktükten sonra günlerce onun hıçkırıklarını dinlemiştik. Hepimiz Emmi'nin çok erken gelen cansız kızı gömmesini izlemiştik. "Onun hiç şansı yoktu. Ama bunun olacak. O daha güçlü. Ve yemin ederim buradan aldığımı geri vereceğim. Kadınlar döndüğünde Emmi av rotasyonunu iki katına çıkaracak. Sadece kimseye söyleme."

"Bilecek," dedim ona. "Birlikte sayıyor."

Beni daha sıkı kavradı. "Öğrenmeyecek."

Ama kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Ve Benn içimizden birinin payından fazlasını aldığını fark ettiğinde, kim olduğunu öğrenene ve hamile olsun ya da olmasın cezalandırılana kadar rahat etmeyecekti.

"Söyleyecek mi, Mina?" diye sordu, sorusu dikkat çekiciydi. "Ona söyleme."

Kelimeleri yavaşça söyledi, sanki başka türlü anlamayacakmışım gibi.

Başka seçeneğim olduğunu düşünmüyordum. Kaila'ya sempati duyuyordum. En azından şu anda benden daha fazla beslenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesi yumuşamıştı.

Ağzının kenarında ufalanmış bir parça *rikcrun* vardı. Arkasındaki açık sandığı gördüm, anahtar kilidin içinde düzgünce duruyordu, Ghertun da hazırды. Emmi'nin bunu onun için çalıp çalmadığını merak ettim.

"Ona söyleyecek misin?" diye bastırdı.

Sonunda başımı salladım. Çünkü sesime güvenmiyordum.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı Kaila. "Teşekkür ederim, Mina."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Mina," diye keskin bir havlama geldi.

Hemen kuyunun yanındaki küçük taş leğende çamaşırları ovmayı bıraktım. Efor sarf etmekten nefes nefese kalmıştım, son bir haftadır yemek yemediğim için kollarım titriyordu.

Benn koridorda duruyordu. Taylor da onun yanındaydı. Bir an için Taylor'ın dün gece Horde King'in odasında olduğumu bir şekilde keşfetmiş olmasından korktum. Ama diğer erkek sadece yorgun görünüyordu ve bakışları daha çok kuyunun diğer tarafında yeni yıkanmış çamaşırları dağ duvarındaki takozlara asarak kurumaya bırakan Shayna'ya takılmıştı. Bu nemli ortamda kurumaları günler sürerdi ve kuruduklarında da her zaman bataklık gibi kokarlardı. Eskiden yanında yaşadığımız gibi.

Diğerleri yıkanmış giysileri giydiklerinde homurdanıyor ve şikâyet ediyorlardı ama kokunun bana olduğu gibi onlara da bir rahatlık hissi verip vermediğini merak ediyordum.

"Gel," diye emretti Benn. Sürü kralının kılıcı yine elindeydi. Yavaşça, temkinli bir şekilde yerden kalktım ve kolumu alnıma sildim. Tunüğim terden sırlıslık olmuş, saçlarım yüzümün kenarlarına yapışmıştı. Muhtemelen hissettiğim kadar sefil görünüyordum.

Benn'i kuyu odasından takip ettim ve Horde King'in kapısının önünde durana kadar Ölü Dağ'da tanıdık bir patikadan ilerledim. Jacques hâlâ bu sabahki nöbetini tutuyordu ama düne göre daha dinç görünüyordu.

Kalbim çarpmaya başladı. Horde kralının göğsündeki temizlenmiş yarayı görüp görmediğini merak ederek Benn'e bir bakış attım.

Benn kilidi açtığında ve kapı gıcırdayarak açıldığında, karanlık, iri bir figürün ileri geri volta attığını gördüm. Ancak ayaklarının da bileklerini süsleyen kelepçelerle bağlı olduğunu düşünürsek, daha çok ayaklarını sürüyerek yürüyor gibiydi. Sürü kralının kırmızı gözleri karanlıkta parlıyordu. Yüz ifadesi soğuk ve vurdumduymaz olsa da bu gözler acı vaat ediyordu.

Hiçbir şey.

İçeri girdiğimizde hareketsiz kaldı ve boyunun tamamını gösterecek şekilde doğruldu. Benn'in duraksamasına ve masanın üzerindeki taş halkaya hâlâ bağlı olduğundan emin olmak için zincirin uzunluğunu taramasına neden olan yolu ben bile görebiliyordum.

Sağlam olduğunu görünce rahatladı, ancak bakışları daha sonra Horde Kralı'nın göğsündeki yaraya gitti. Şaşkınlıkla gördüm ki yara çoktan iyileşmeye başlamıştı. Bacaklarına baktığımda, oradaki yaralar tek bir gecede değil, bir haftaya yakın bir süredir iyileşiyor gibi görünüyordu.

Gücü geri gelmiş gibiydi. Vücudu iyileşiyordu. Benn'in de bu bilgiyi benim kadar hızlı işlediğini gördüm.

Sürü kralının gözleri, arkasında durduğum Benn'e kaymadan önce bana dikildi.

"Beni burada daha ne kadar tutabileceğini sanıyorsun, *vekkiri*?" diye sordu Horde Kralı. "Bu zincirlerin beni daha ne kadar tutacağını düşünüyorsun?"

Sözleri Benn'i duraksattı ama hemen üstünü örttü: "Beni kandırmayı düşünme Dakkari. Bunların neyden yapıldığını biliyorum. Kararmış çelik, değil mi? Bu gezegendeki en güçlü madde ve hiçbir canavar tarafından kırılmaz."

"Bunu size kim söylediye," diye söze başladı Horde Kralı, "fena halde yanlış bilgilendirilmiş."

Kalbim zonkluyordu. Zincirler kırılabilir miydi? Cadılar bize yalan mı söylemişti? Yoksa sadece bilmiyorlar mıydı?

Yoksa sürü kralı blöf mü yapıyordu? Benn'in derisinin altına girmek, ona söylenenlerden şüphe etmesini sağlamak istemiş olabilirdi.

Dakkari erkeği, "Sadece bu da değil, *vekkiri*, ama sürüm beni arıyor olacak," dedi. "Yorulmadan. Gittiğimi zaten biliyorlar. Ve yakalanmamda parmağı olan her canlı ruhu katledecekler."

Sonra gözleri bana kaydı. Görünüşe göre bilerek.

Benn bunu fark etti ve Horde King'in sözlerinden duyduğu endişeyi gizleyerek, "Onu tanıdın mı?" dedi.

Sürü kralının ifadesi karardı.

Bakışlarımı indirerek yere baktım. O zaman buraya neden çağrıldığımı anladım. Benn, Horde Kralı'nın varlığına nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu. Daha fazla kullanılıp kullanılamayacağımı görmek için.

Sürü kralı yemi yutmadı. Onun yerine, "Eğer senin Oradaki *cadı* doğru söylüyor ve biz Ölü Dağ'ın altındayız..."

Yüzümdeki kanın fiziksel olarak çekildiğini hissettim, Benn'in başının kelimelerle nasıl kesildiğini gördüm. Sertçe yutkunarak, titremesini engellemek için dudağımı ısırardım.

"...o zaman bilin ki sürülerim bana ulaşmanın bir yolunu bulacaktır. Bu sadece bir zaman meselesi."

Benn başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve beni koridora doğru itti. Benn kapıyı sıkıca kapatıp bir kez daha mandallarken Jacques yere düşmeden önce kolumu yakaladı.

"Sorun nedir?" Jacques sordu, ancak kısa konuşmayı duymuş olması gerektiğinden şüphelendiğini biliyordum.

Benn'in eli dışarı fırladı ve görüş alanımda bir ışık patlaması oldu. Yere düştüm, dizlerim taşa sürtündü. Yüzümün yan tarafı zonklamaya başlayınca onu avuçladım. Kan tadı aldım ve Benn bana vurduğunda dudağımı ısırığımı fark ettim.

"Onunla içeri girmesine kim izin verdi?" Benn homurdandı.

Jacques yutkundu. "Ona bakmasına izin vermemi söylemiştin. Yaralarını temizledi."

"Onunla konuştu," dedi Benn. "Ve bir aptal gibi ona nerede olduğumuzu söyledi!"

Jacques ağır ağır nefes alıyordu ama sesini sakın tutarak durumu yatıştırmaya çalıştı. "Fark etmez Benn. Onlar sisin içinde bizim gibi hareket edemezler. Her şey yolunda."

Benn bir elini saçlarının arasında gezdirerek küfretti. "Sürüsü çok uzakta değil. Ya diğer girişi bulmayı başarırlarsa? Ghertun bu toprakların her yerinde tüneller yapmış!"

"Ve sis çoğunu örtüyor. Ve eğer cadılar acele etmezse, tek girişleri de yakında kapanacak," diye hatırlattı Jacques ona. "Onun sürüsünü izleyen gözcülerimiz vardı. Onu aramak için sisin içine savaşçılar gönderdiler ama çabucak geri dönüyorlar. Bize asla ulaşamayacaklar. Bunu yapacak güçleri yok."

Taş zeminde diz çökerek kanımdan bir damlanın yere damlamasını izledim. Hareket etmeye cesaret edemedim. Herkes Benn'in öfkesinin efsanevi olduğunu biliyordu. Bu

onun dikkatini çekmeden sakinleşmesine izin vermek en iyisiydi.

Neyse ki Jacques'ın sözleri Benn'in ani korkularını yatıştırmış görünüyordu.

Koridoru uzun bir sessizlik kapladı. Sonra Benn, "En güçlü adamlarını topla," dedi.

"Ne için?" Jacques sordu.

"Onu güvende tutmak için başka bir yola ihtiyacımız var. Zincir çok uzun. Gücünü çok çabuk topladı. Onu masanın altındaki sütuna zincirleyebilir ve ellerini arkada tutabiliriz. Bu şekilde gerekirse onu zayıf düşürebiliriz."

"Kelepçeleri *çıkarmak mı* istiyorsun?" Jacques inanamayarak sordu. "Sadece adamları topla," diye tersledi Benn.

Jacques sessizleşti.

"Ve sana gelince," diye Benn'in sesi üstümden geldi. Kafamı kaldırmaya cesaret edemedim ama benimle konuştuğunu biliyordum. "Eğer ona tek kelime daha edersen, o dili ağzından keserim, anladın mı beni? Belki de bunu uzun zaman önce yapmalıydım. Bu hepimiz için bir iyilik olurdu."

Göğsümde yanmaya başlayan öfke beni şaşırttı ama hoş bir duyguydu. Benim onun için bir köleden başka bir şey olmadığını düşünüyordu. İnsan bile olmayan bir şey. Vurabileceği ve hıncını çıkarabileceği, sadece eğlenmek için yaşayan bir şey.

Benn, Horde King'e Ölü Dağ'ın altında olduğumuzu söylediğim için kızgın değildi. Bundan haberi olmadığı için kızgındı. Üzerimizdeki kontrolü zayıf bir şeydi, güç ya da sadakatten çok korku ve çaresizlik üzerine kuruluydu. Ve bu kontrolü sıkı bir yumrukla elinde tutuyordu. Ama öfkesinin ve patlamalarının bizi ona karşı daha temkinli, daha güvensiz hale getirdiğinin farkında değil miydi?

Bunu diğerlerinde de görmeye başlamıştım. Artan huzursuzluklarını. Benn'in de bunu hissettiğini biliyordum.

"Mina," dedi Jacques uzun bir süre sonra. "O gitti. Gel, hadi-" "Yapma," diye fısıldadım, bana yardım etmeye çalıştığında tutuşundan silkindim kalktım. Oturdum ve sonra kendi başıma ayağa kalktım. Jacques'ın bakışları önce yüzümün yan tarafına, sonra da yarılmış dudağıma kaydı. Yemin ederim bir an acıma hissettim ve bunu görmeye dayanamadım. Bir yanım bazen bana karşı nazik olmasından nefret ediyordu. Bir yanım da Benn'in tacizine göz yumduğu zamanki korkaklığından nefret ediyordu.

Tess için de aynısı geçerliydi. Onu bir kız kardeş gibi seviyordum, çünkü onu hep öyle görmüştüm. Yine de söz konusu diğerleri olduğunda bana sırtını döndüğünde, bunu neden yaptığını anlasam da incindim.

Bir kez olsun, *seçilmiş* olmak nasıl bir şey olurdu? Sevilmek, korunmak ve güvende olmak nasıl bir şey olurdu?

Göğsümde yanan öfkeyle koridorda geri yürürken, artık bir köle gibi yaşamak istemediğimi fark ettim. Başkalarının acımasını istemiyordum. Sürekli korku içinde yaşamak istemiyordum.

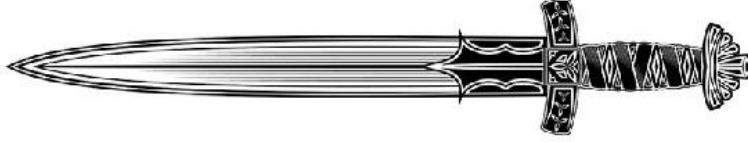
Küçük kahkaham karanlık koridorda yankılanırken bile bir hıçkırık boğazımı ısırdı.

Sisin içinde olduğum kişiyi seviyorum, diye düşündüm. Çünkü orada korku hissetmiyordum. Orada güç *bendeydi*. Başka kimsenin değil. Bu bana güç veriyordu, oysa diğerlerinde onları zayıflatıyordu.

Ve bir sürü kralının kalbi onu benden alırdı.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

M Mandal kalkıp kapı gıcırdayarak açıldığında gözlerim açıldı. Bir grup ceset hızla ilerlerken, birden fazla meşalenin ışığı karanlık odayı aydınlattı.

İçgüdülerimle hareket ederek masadan sıçradım ama zincirler gerilerek beni yerimde sabitleyince vücudum sarsıldı. Saydığım kadarıyla toplam yedi erkek vardı ve hepsinin yüzünde ya asık suratlar vardı... ya da korku dolu ifadeler.

Nik, sekiz erkek vardı, Benn'in kapı aralığında gezindiğini gördüğümde fark ettim.

Sisten tanıdığım bir erkeğin elinde bir mızrak vardı ama kör ucu bana dönüktü.

"Onu emniyete alın," diye emretti Benn diğerlerine, bir şey almak için tuniğinin cebine uzanırken. Etrafımda bir çember oluşturdular ve hareketlerini takip ederken bakışlarımı kaçırdım. Normalde yedi insan erkeğini silahsız olarak nispeten kolay bir şekilde alt edebilirdim. Ama o anda zincirlenmişim, bileklerim ve ayak bileklerim sıkıca bağlanmıştı.

Yine de başarılı olma ihtimalini göze alırdım.

Bana en yakın olan altın saçlı erkek sol tarafıma saldırırken, bir diğeri de sağ tarafıma atladı. Bir anda altın saçlı erkeğin kolunu avuçlarımın arasında yakaladım ve kemiği kırdığımda dişlerimi ona gösterdim.

Uluması diğerlerinin bir anlığına donup kalmasına neden oldu ve tökezleyerek uzaklaştı, sırtı duvara çarptı, kırık kolunu kucaklarken göğsü kabardı.

Alaycı bir şekilde ofladım. İnsanlar bu kadar kolay incinebilirdi. Başından beri planları *bu* muydu? Bakışlarımı Benn'e çevirdim, cebinden çıkardığı şeyin altın olduğunu görünce gözlerim kısıldı. Kakkari'nin altını.

Anahtar.

Ve Dakkari yapımıydı.

Sağımda bir hareket var.

İki erkek bana doğru hamle yaptı ve onlardan kaçmak için döndüm, metalik kan kokusunu almadan önce dirseğimi birinin yüzüne çarptım. Burun deliklerinden kan akan erkek yüzünü kucakladı ama sonra boğazından sinirli bir çığlık yükseldi. Elinde mızrak olan erkek mızrağı ileri doğru sapladığında tekrar üzerime atladı ve mızrak şakağıma saplandığında başım şiddetten yana savruldu.

Beni tekrar bayıltmak istiyorlar, diye fark ettim, görüşüm bir anlığına bulanıklaştığında dişlerimi sıktım.

Başımı iki yana salladığımda, diğer iki erkek fırsattan istifade kollarımdan tutarak tüm vücutlarının gücünü bana karşı kullandılar. Diğer ikisinin ayaklarının yere sağlam bastığını gören bir üçüncüsü de bana katıldı.

Bir mızrak darbesi daha şakağıma indi ve gözümü kıl payı kaçırdı. Bir kükremeyle gücümün arttığını hissettim ve beni korumaya çalışan tüm erkekleri silkip attım, dönerek bağlı yumruklarımla birini suratından, diğerini karnından ve sonuncusunu da kasıklarından kırbaçladım. Yere düştü, önümde inliyordu. İşini bitirmek için yumruklarımı kaldırdım-

Önümde bir kum bulutu patladı ve tısladım, sert parçacıkların gözlerime girdiğini hissettim, anlık olarak beni kör etti ve her neyse silmek için ellerimi kaldırdım.

İhtiyaçları olan tek şey buydu. Mızrak tekrar kafama saplandı ve tökezledim. Sonra bir darbe daha geldi. Gözlerimi kısa bir süreliğine açtım, sadece karanlık bedenlerin hücumunu ve meşale ışığında kılıcımın parıltısını görebildim. Elim sanki içgüdüsel olarak kabzaya doğru kıvrılmıştı bile.

"Yere düştü!" diye bir ses geldi solumdan. "Taylor, yakala onu!"

Altlarında debelendikçe üzerime yığılan bir sürü beden bana doğru koşuyordu. Birkaçını fırlattım ama köşede kolunu tutmuş, inleyen ve küfreden erkek dışında hemen geri döndüler.

"Kahretsin, Bray, tut

onu!" "Tutuyorum!"

"Yoldan çekilin," diye seslendi Benn.

Gözlerimi tekrar açtığımda kılıcın indiğini gördüm. Kılıcımın kenarının sağ omzuma girdiğini hissettim. Benn'in bariz güçsüzlüğüne rağmen kılıcı keskin tuttum, böylece kolayca içime girdi.

Ardından parlak bir acı patlaması geldi. Erkeklerin eforla çıkardıkları nefeslerin etimde gezindiğini hissettim ve bu hisle karnım guruldadı. Gözlerimin ucuyla mızrağın keskin olmayan ucunun parladığını gördüm.

Bana doğru savruldu.

Uyandığımda karanlığa gömülmüştüm.

Burun deliklerim alevlendi ve gözlerimi kırıştırdım, gözlerimdeki kumu hâlâ hissediyordum ama daha iyiydi. Kum mu? Gözlerime kum mu atmışlardı?

Onları silmek için hareket ettiğimde ellerimin arkamdan zincirlendiğini fark ettim. Sert ve soğuk bir şey omurgam boyunca ilerliyordu ve ellerimi onun etrafında gezdirdiğimde bunun masanın altındaki taş sütunlardan biri, ayaklarından biri olduğunu fark ettim. Katı ve ağırdı ve dağdan oyulmuştu, bu yüzden onu hareket ettirmenin bir yolu yoktu.

Bacaklarım önümde gerilmişti, kaval kemiklerimdeki deri iyileşmeye devam ediyordu.

Pozisyonumu ayarladığımda, bir anlığına nefesimi kesen keskin bir his hissettim. Ve hatırladım. Kılıcımı.

Bulanık gözlerim karanlığa alıştığında, yarayı incelemek için başımı aşağı indirdim.

Vok.

Neredeyse beni kendi kılıcımınla ezip geçecekti. Omzumu kaldırıp sütuna doğru silkindiğimde acıdan çenemi gıcırdatarak homurdandım. Sanki kemiği sıyırmış, sanki kılıç içimdeyken kas ve tendonu kesmek için bükmüş gibiydi.

Sağ kolum benim kılıç kolumdu. Benim gücüm. Benn bunu bilemezdi ama yine de ona karşı öfkem arttı. Burada yapacağım son şey onun ayaklarının dibinde ölmesini sağlamaktı. Ve iyi bir önlem olsun diye onu kılıcımınla öldürecektim.

Diğerlerine gelince, sadece onları daha fazla yaralamadığım için pişmanlık duydum. Beni taşıdılar çünkü Benn onlar için hala bir tehlike olduğumu fark etti.

zincirlenmiş ve kelepçelenmişim. Artık ayakta duramıyordum. Ve ellerim sütunun etrafına kelepçelendiği için ilk saldırıyı yapma fırsatım elimden alınmıştı.

Sadece kuyruğum boştu. O anda onu kullandım, sırtımdan yukarı doğru sürükledim ve sütundan olabildiğince uzağa eğildim. Kuyruğumun ucunu omzumun arkasına dokundurdum. Acıdı ve dudaklarım birbirine yapıştı. İndirdiğimde yüzüme yaklaştırdım ve püsküllü ucunun kanla kaplı olduğunu gördüm.

Vok, gerçekten de kılıcımı tam içimden geçirmişti.

Kesin olan bir şey vardı. Beni canlı istiyorlardı. Omzumu bilerek seçmişti, sanki hayatta kalacağımı biliyormuş gibi. Sadece beni daha da zayıflatmak istiyorlardı.

Başımı arkaya yatırdım, ağzım kurudu, boğazım gıcıklandı. Karanlık tavana baktığımda odanın nerede bittiğini göremediğimi fark ettim.

Belki de insan erkeğe bu kadar sataşmamalıydım. Belki de onu öfkeye itmemeliydim. Yerde yatmaya devam etmeliydim ve ona hâlâ yaralı olduğumu, gücümden hâlâ mahrum olduğumu düşündürmeliydim. Bunun yerine, gururuma ve egoma yenik düştüm.

Babamın bu iki şeyi de benden çoktan söküp aldığını sanıyordum. Boğazımdan mizahsız, karanlık bir kahkaha yükseldi.

Bir plan yapmam gerekiyordu. Bu çok açıktı.

Birkaç dakika içinde bu planın ne yönde ilerlediğini anladım. Sanırım her zaman biliyordum, sadece teslim olmak istememiştim.

Dişi.

Sarkia.

Cadı.

Mantiken, kaçmak için en iyi şansımın o olduğunu biliyordum. İnsanların liderine söylediklerime rağmen, Ölü Dağ'ın sürümün ulaşamayacağı kadar sisin içinde olduğunu biliyordum. Valavik'in ya da *darukkarlarımın* geleceğine güvenemezdim. Gelmelerini de istemedim. Bu çok tehlikeliydi.

Ama dişi... sisi kendi isteğine göre bükebilirdi. Bunu görmüştüm, değil mi?

Bütün cevaplar ondaydı. Neden buradaydım. Hangi amaca hizmet etmem gerekiyordu. Ghertun'un nerede olduğu. Ve en önemlisi, topraklarımıza musallat olmaya başlayan sisi nasıl kontrol edeceğimi.

Gururumu daha da incitecek olsa da, ona hitap etmem gerekiyordu. Onu *kullanabilirdim*. Burada olduğum için utanç ve suçluluk duyduğunu zaten biliyordum. Benden *özür dilemişti*.

Ben duygusuz, soğuk bir piçtim. Kendimi ve sürümü korumak için elimden geleni yapardım. Bu nedenle, onu bilgi için kullanmak, beni serbest bırakması için onu yönlendirmek üzere bu duygularla oynamak konusunda hiçbir çekincem yoktu.

Ancak şimdiye kadar ona karşı nazik davranmamıştım. Bunun değişmesi gerekiyordu. Güven inşa etmek zaman alır. Ama benim ne kadar zamanım kalmıştı?

Bir dahaki gelişinde, sessizce yemin ettim.

Bir dahaki gelişinde planımı uygulamaya koyacaktım.

Kakkari'ye sadece çok geç olmaması için dua ettim.

SONUNDA, uzun süre beklememe gerek kalmadı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kapının sesini duyduğumda uykumdan sıçradım. Uykudan ve kan kaybından dolayı kafam bulanıktı.

Ama kokusu bana ulaştığında sisin büyük bir kısmı dağıldı ve zincirlerim arkamda takırdayarak doğruldu.

Kapıyı kapatmadan önce yeşil gözlerinin parıltısını yakaladım. Bu gece, çıplak ayaklarının üstünü örten gri renkli uzun bir elbise giymişti. Bol ve salaş olmasına rağmen formunu iyi saklıyordu. Kulağını kapıya dayayıp dinledi ve sonra yumuşak bir iç çekerek bana doğru döndü.

Bir kolunda su dolu bir leğen, diğerinde ise duvardaki tutucuya yerleştirdiği küçük bir fener tutuyordu.

Sonra yaklaşmaya başladı. Omzumdaki yarayı görünce nefesi kesildi. Yüzümün yan tarafı mızrak darbelerinden dolayı hassas ve sıcaktı. Ve karnım sanki tekmelenmişim gibi gergin ve morarmış hissediyordum, oysa tekmelenmemiştim, en azından bilincim yerindeyken.

Ama önümde çömeldiğinde tüm bunlar aklımdan uçup gitti.

Çünkü gözlerim yüzüne sabitlendiğinde, gözünü kaplayan mavi halkayı ve koyu kırmızı kanla kabuk bağlamış, şişmiş dudağını gördüğümde hırladım. Ona doğru eğildiğimde zincirler takırdadı.

Ve onun morarmış yüzünü gördüğümde hissettiğim öfkenin içime akmasına anlam veremiyordum. Bu *Sarkia* için hiçbir şey hissetmemeliydim. Beni kandırmıştı. Burada zincirlenmiş, hırpalanmış ve *kafese* kapatılmış olmamın *sebebi oydu*.

Ancak, onu gördüğümde kanımda yükselen öfkeyi inkar etmek mümkün değildi.

Belki de bir parçam hâlâ onun bana ettiği yemini hatırlıyordu. *Benim* olduğunu. *Lo rune tei'ri, Vorakkar.*

Bu kadim yemin derinlere işliyor, içimde varlığından bile haberdar olmadığım içgüdüleri okşuyordu. Bu sözlerin dudaklarından dökülmesinin *doğruluğunu*, içimde yarattığı girdabı ve sisin içindeki o anlarda ona duyduğum *ihtiyacı* hatırladım.

"*Sana kim vurdu?*" Hırladım.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

THorde kralının omzunda yumruk büyüklüğünde bir yara vardı ve...
Kızgın mı? Benim için mi?

Hiç düşünmeden, kalın, koyu renkli tuniğinin kumaşına dokunmak için uzandım ve parmaklarım siyah kanla sıcacık oldu. Odadaki pozisyonunu değiştirdiklerinden beri yanına çömelmişim. Şimdi elleri arkadan bağlıydı ve kelepçeler onu taş masanın ağırlığını taşıyan kalın, kayalık sütunlardan birine yaslıyordu. Kolona yaslanmıştı, uzun çıplak bacakları önünde uzanıyordu.

Tek kelime etmeden su dolu leğeni sürükleyerek getirdim. Tıpkı dün geceki gibi kaldırdım, dudaklarına götürürken ağırlığının altında hafifçe debelendim.

Horde kralı başını yana çevirdi. "Sana kimin vurduğunu söyle, *Sarkia*." diye hırlarken o kırmızı gözleri içimi ısırdı.

"İç," dedim ona.

Bakışlarımı tuttu ve öfkesini anlamadım. Ancak o gece sabrım tükenmişti. Günün yorgunluğu üzerimdeydi. Ve önümdeki erkekle karşılaşan birkaç erkeğin yaralarının sarılmasına yardım etmişim. Ancak Jos'un kolu benim yapabileceklerimin ötesindeydi. Shayna ve Emmi kemiği yerleştirirken Jacques Jos'u tutmuştu. Şu anda bile çığlıklarının Ölü Dağ'da yankılandığını duyabildiğime yemin edebilirim.

"Dakkari dilinde 'inatçı erkek' nasıl denir?" Ses tonum sertleşerek sordum.

Bakışları parladı. Yüzüne yine tuhaf bir ifade geldi. Sanki beni okumaya, anlamaya çalışıyordu.

"Demek pençeleri var," diye mırıldandı, yer değiştirirken arkasındaki zincirler takırdıyordu. "Donuk olanlar. O kadar yumuşak ki, bırakın benimkini, insan etini bile kıramazlar."

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Leğeni onun kucağına indirdim çünkü kollarım dayanmak üzereydi. Kötü ruh halimin kalıntıları beni burada bile takip etmişti. Ve belki de bu sürü kralına öfkemi gösterme konusunda iki kez düşünmeliydim çünkü kelepçeli, zincirli ve silahsızken yetişkin adamlara neler yaptığını görmüştüm.

Peki neden ondan
korkmadım? Neden *burada*
olmaktan korkmadım?

Ve Benn'in beni yakalayacağını düşündüğümde, bana neler yapabileceğini düşündüğümde... Sadece kayıtsızlığın donuk bir zonklamasını hissettim.

Acı acıdır. Hayatım boyunca hissettim. Hepimiz hissettik. Ve belki de bu gezegendeki varlığımın geri kalanı boyunca her gün hissetmeye devam edecektim.

O zaman buna alışsam iyi olur, diye
düşündüm. Zaten öyle olduğuma
inanıyordum.

Kısa bir süre parmaklarıma baktım, uzun ve kemikli, tırnaklarım ısırılmıştı. Orada pençe yoktu. En azından onunki gibi değil.

"Acıyor mu?" Fısıldadım.

Kucağındaki su dolu leğende onun yansımasını görebiliyordum. Hâlâ bana bakıyordu ve sorum üzerine dudaklarının aşağı doğru çekildiğini gördüm.

"Daha önce de böyle yaralanmıştım," diye mırıldandı. Sesi sertleşmişti. "Ama kendi kılıcım ile değil."

Yanımda getirdiğim temiz bezi sürükleyerek ona "İçmek için son şansın" dedim.

Başını arkaya yatırdı, arkasını masanın sütununa yasladı ve altın rengi boğazını ortaya çıkardı. Uzun bir süre birbirimize baktık ve sonunda başını hafifçe eğdi.

Bezi kucağıma bırakarak leğeni tekrar dudaklarına götürdüm. Öne doğru eğildi ve dudaklarının ayrılışını izledim, onları iyi hatırlıyordum. Yutkundum, rahatsız edici arzusun kıvılcımını görmezden geldim, dizlerimin üzerinde biraz kaydım, tam bir ağız dolusu aldı.

Suyun yarısı bitene kadar içmesine yardım ettim ve sonra suyu önüme koydum.

"Sana yiyecek de getirdim," diye fısıldadım, ona söylemekte tereddüt

ettiğim için biraz utanç duydum. Doldurduğum paketi çıkarıp

elbisemin cebine soktum ve bezi açarak ona tek bir şerit gösterdim.
rikcrun eti, orta parmağımdan daha büyük değil.

O akşam kendi erzağımdan ayırmıştım. Bu iki şeritten daha büyük olanıydı ve ona bakarken bile ağzım sulandı.

Sürü kralının bakışları yukarı fırlamadan önce ona doğru kaydı. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, bulduğu şey karşısında çenesi geriliyordu.

"Sen ye, *Sarkia*," diye mırıldandı. "Dakkari yemek yemeden bir haftadan fazla dayanabilir."

"İyileşmek için beslenmeye ihtiyacın var," dedim. "Çok fazla olmadığını biliyorum... ama her şey yardımcı olacaktır."

Sürü kralı başını bir kez daha arkaya yasladı ve sözlerimi duyunca yüz ifadesinin yumuşadığını gördüğüme yemin edebilirim. Ama sonra çenesindeki bir kas esnedi ve kayboldu.

"Ye onu, *kalles*," diye sert bir emir verdi. Zincirlenmiş ve yaralanmış olsam da ona körü körüne itaat etmek için içimde güçlü bir istek vardı. Kımıldamadığımda gözleri kısıldı ve "İnatçı olanın ben olduğumu mu sanıyorsun?" dedi.

"Acıktığında senin için saklarım," dedim ve kurutulmuş eti sıkıca sararak bir kez daha paketledim. Tekrar elbisemin cebine yerleştirdim. O bir şey söyleyemeden bezi kalan suya daldırdım ve fazlasını sıktım.

Kararsızlıkla dudağımı ısırdım, sonra onu daha önce ayırdığımı hatırladım. Hafifçe irkilerek, daha önceki öfkemden bir parıltının bana geri döndüğünü hissettim ve omurgam meydan okurcasına dikleşti. Tereddüt etmeden ilerledim ve bezi yavaşça sürü kralının şakağına bastırdım.

Derisi şimdiden morluklarla kararmıştı ve uzun bir yarık kurumuş kanla kabuk bağlamıştı.

"Burası da acıyor mu?" Fısıldadım, kanı gevşetmeye yardımcı olan bezle sildim, ancak karanlıkta beni incelediğinin son derece farkındaydım.

"Pek hissetmiyorum," diye yumuşak
bir cevap verdi. "Hiç bir şey
hissediyor musun?"

Yumuşak soru, ben durduramadan dudaklarımdan kaçtı. Şu anda bir heykel gibi hareketsiz duruyordu ve yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ne yaralarının acısı, ne bana bu kadar yakın olmasından duyduğu tiksinti, ne de öfke.

"Yoksa sen de bu dağ gibi taştan mı yapıldın?" Cesaretimi kaybetmeden önce sözümü bitirdim.

Dudaklarından yumuşak bir huff kaçtı. Yaklaşmıştık. Yarasını daha iyi temizlemek için ona doğru eğilmiştim ve kırmızı gözlerinde siyah teller görebildiğimi fark ettim.

"Çoğu zaman duygular seni öldürür, *Sarkia*," diye beni bilgilendirdi. "Öfke seni alt eder. Mutluluk gardını düşürür. Aşk aptallar içindir. Ve şehvet seni sadece kör eder."

Ses tonunda bir parça acılık vardı ve sisin içindeki o kısa anları hatırlayarak yanaklarım kızardı.

Yine de sözleri beni şaşırttı.

"Sen Dakkar'ın horde kralısın," diye fısıldadım, bezi alıp tekrar suya daldırarak. "Dünya ayaklarının altında. Ve hâlâ bu kadar bıkkın mısın? Bu duygunun sadece biz sefil, aşağılık varlıklara özgü olduğunu sanırdım."

Sürü kralı kımıldadı, başını kumaştan uzaklaştırarak bana daha yakından bakabildi. Tüm dikkatinin ağırlığı baş döndürücüydü. Dilimden kaçan sonsuz kelime akışı kadar baş döndürücüydü. Görünüşe göre hayatım boyunca ne yapacağımı bilemediğim kadar çok kelime biriktirmiştim.

Ve onları bir sürü kralının üzerine bırakacaktım.

"*Vorakkar* olsun ya da olmasın, yaşamak acı çekmektir," diye cevap verdi. "Bunu sana söylememe gerek yok."

Çenem gerildi ve topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. "Ve keşke acının olmadığı bir dünya olsaydı. Acı olmayan. Sadece barış ve... güvenlik."

Keskin bir alay patlak verdi. "O fantastik varoluş evrenini bulduğunda bana haber ver, *Sarkia*. Ben de onu bulmak isteyen pek çok kişi tanıyorum."

"Beni saf sanıyorsun," diye tahmin ettim. "Öyle değil mi?"

Burun delikleri alevlendi. Bir an için sessizleşti ve ben de bezi temizlemek için zaman ayırıp sıktım.

"Sanırım tüm acılarına rağmen, *Kalles*," diye başladı sessizce, "hâlâ hakkında hiçbir şey bilmediğin bir dünya var. Açgözlülük ve politika. Savaşın ve kan dökmenin. Bu gezegende yaşayan her ruhun içindeki karanlığı tanımak ve hiç kimsenin bundan etkilenmediğini fark etmek."

Benden küçük, sessiz bir kahkaha kaçtı ve bu onu hareketsiz kıldı. Sonra içimi çektim ve bezi omzuna götürdüm.

"Bana karanlıktan bahsetmene gerek yok Horde Kralı," diye mırıldandım ona, o kadar yakınına eğildim ki yanağımı *neredeyse* üst koluna *yaslayabilecektim*. "I

içinde yaşa."

Yakınlığımdan mı, sözlerimden mi, yoksa bezi yarasına bastırmamdan mı kaskatı kesildi, bilemedim.

Sessizlik ancak bezi sıktığımda bozuldu, damlayan su geçen saniyeleri sayıyordu. Omzunun arkasını inceleyebilmem için benim ısrarımla öne doğru eğildi. Çıkan yara o kadar geniş olmasa da kılıcın içinden geçtiğini görünce dudaklarım kenetlendi.

Orada onunla ilgilenirken, "Hangi köydensin?" diye sorduğunu duydum.

Kanı temizlemeyi bitirdikten sonra bir elimi göğsüne bastırarak onu nazıkçe geriye yasladım. Yaranın kanaması durmuştu. Dakkari hızlı iyileşirdi, bu da onun için bir şanstı. Bu yara bir insan için sadece kan kaybından bile ölümcül olabilirdi.

"Kuzeyde yaşıyorduk," diye fısıldadım, Benn'in bu gece burada olduğumu öğrenirse bana ne kadar sert vuracağını merak ediyordum. Bir parçam neredeyse bu acıyı *memnuniyetle karşılayacaktı*. "Bataklıkların yakınında."

"Orala Geçidi mi?" diye sordu. Omuz silkdim. Dakkarilerin o bölgeye ne dediğini bilmiyordum. Sonra şöyle bir yorum yaptı: "O köy iki yıl önce yandı. Hiçbirinin kurtulamadığını sanıyorduk."

Yani biliyordu.

"Evet," diye fısıldadım, boğazım aniden düğümlendi. "Öyle oldu."

Ghertun tünelleri çok uzaklara ve genişliğe uzanıyordu. Bazıları daha insanlar Dakkar'a yerleşmeden otuz yıl önce yapılmıştı.

Ne yazık ki köyümüz için, Ghertun en yeni tünellerinden birini yerleşim yerimize yakın bir yerde sonlandırmıştı. Topraklarımızın uzun, bataklık ormanlarında Ghertun görüldüğüne dair raporlar vardı, ancak pek ciddiye alınmamıştı. Ta ki çok geç olana kadar.

"Birçoğu kayboldu," dedim sessizce.

"Belki sizi daha önce görmüşümdür," diye yorum yaptı. Bu sözler beni duraksattı. Sesi düşünceli ve yumuşaktı. Ona tanıdık geldiğimi daha önce düşünmüş müydü?

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bir keresinde o köye gitmiştim," dedi bana.

Gözlerim onunkilerle buluştu ve kaşlarımı çattım. Şimdiye kadar gelen tek Horde Kralı...

"Cenaze ateşi," diye mırıldandım, gözlerim büyümüştü.

Köyümüzde yaşlı bir kadın hastalanmıştı. Kısa bir süre sonra öldü ve onun için bir cenaze töreni düzenledik. Ancak toprak donmuştu ve bize cesedini yakmaktan başka seçenek bırakmamıştı, ki don mevsiminde bunu sık sık yapardık. Sadece yakınlarda dumanı görecektir bir *Vorakkar* olmaması için dua ederdik çünkü sınırsız ateş bize yasaktı. Dakkariler bunu toprak tanrıçaları Kakkari'ye yapılmış en büyük hakaret olarak görürlerdi. Ateş asla onun toprağına dokunmamalıydı.

O don mevsiminde şansımız tükenmişti. Bir horde kralı, durgun gökyüzüne doğru kıvrılan kara dumanı görmek için yakınlardaydı ve küller havaya uçtukten kısa bir süre sonra, kapılarımızda bir grup Dakkari ile karşı karşıya kaldık.

Köy liderimiz Song onları karşılamak için dışarı çıkmıştı. Kaderi belli olmasına rağmen başının dik olduğunu hatırlıyorum. Köyünün iyiliği için kendini feda etmeye hazırdı.

Babam beni teyzemle paylaştığımız küçük evimize geri götürmüştü. Uranya Federasyonu her yerleşim birimine inşaat malzemeleri vermişti ama evimizin ahşabı hâlâ korkunç bir hava akımı yaratıyor ve soğuktan nemleniyordu. Babam don sırasında sık sık hastalanırdı -derin, tıkırdayan bir öksürükle boğuşurdu- çünkü beni kürklerimizden çoğuna sarar, geri kalanını da teyzeme verirdi.

Sonunda... Horde Kralı *merhametli* davranmıştı.

Ateşi incelemiş ve geldiği gibi hızla oradan ayrılmıştı. O gün Song'a söylediği sözler köyümüzde hızla yayılmış, birçok kişi arasında inançsızlık ve küçük bir gülümsemeyle fısıldanmıştı.

"*Kakkari ölümünde ona yol göstereceksin,*" demişti Horde Kralı. "*Ama ayaz sırasında dikkatli ol, vekkiri. Bir başkası merhameti seçmeyebilir.*"

Ertesi gün, devasa bir hayvanın taze leşi, kurutulmuş et demetleriyle birlikte kapımıza geldi.

"Don sırasında," diye fısıldadım Horde Kralı'na, gözlerim sessiz bir farkındalık ve anı ile genişledi.

Neredeyse unuttuyordum. Çok uzun zaman önce olmuştu. O anının yerinde, Dakkar'ın dört bir yanındaki intikamcı *Vorakkarların* hikâyeleri yükselmişti. Kan ve dehşete o kadar bulanmış hikâyeler ki, bir sürü kralının, köyümüzün tanıdığı tek sürü kralının merhametini unuttum.

Başını eğdi.

"Bizi sen besledin," dedim. "Neden?"

Başını başka yöne çevirdi, koyu renkli uzun saçlarından bir tutam öne düşerek yüz ifadesini gizledi.

"O don hepimiz için çok acımasızdı," diye mırıldandı. "Kuzey topraklarının ne kadar zor olabileceğini bilirim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ama yemeği hatırlıyordum. İlk defa bu kadar yumuşak bir et yemiştim. İlk kez bir yemekten *enerji aldığımı* hissediyordum. Kemikleri sızlatan soğuğa rağmen o sezon herkesin keyfi yerindeydi.

O zamanlar on altı yaşındaydım. Kanama rotasyonlarıma yeni başlamıştım ve o gün horde king geldiğinde rahmimdeki ağrılardan midem bulanıyordu.

Ve hala...

"Siz kapıya geldiğinizde babam beni alıp götürdü," dedim ve bezi ıslak bir gümbürtüyle leğene bıraktım. Ellerime baktığımda onun kanıyla siyaha boyanmışlardı ve onları leğende duruladım. "Ona çok kızdığımı hatırlıyorum çünkü Dakkari'yi görmek istiyordum. *Seni* görmek istiyordum," diye sessiz bir itirafta bulundu.

Gözlerimle tekrar buluştu. O gün orada olan diğerlerinin onu tanıyıp tanımadığını merak ettim.

"Yani beni görmüş olamazsın," dedim. "Ama o günü çok iyi hatırlıyorum."

Birbirimize bakışlarımız uzadıkça aramızdan bir anlayış geçiyor gibiydi.

"Köy lideriniz hâlâ hayatta mı?" diye sordu.

Şarkı.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Hayır." Öldürülmüştü.

"Baban şimdi nerede?" diye sordu sonra, bakışları arıyordu. Uzun zamandır kayıp olduğunu bildiğim bir şeyi arıyordu.

Yutkundum. Elimdekilerle onun için daha fazla bir şey yapamayacağımı bildiğimden, leğene bakarak onu topladım.

"Kuzeyde gömülü," diye fısıldadım. Ölümünden sonra haftalarca konuşmamıştım. "Yıldız şeklinde bir altın parçasıyla yerini işaretledim. Mezarını kazarken buldum. Tanrıçanın bunu bana onun için verdiğini düşünmek istiyorum. Ama artık çoktan gittiğine eminim."

Ayağa kalktım ve meşaleye doğru döndüm, duvardaki tüneğinde ona uzandım.

"Biz kuzeye *orala sa'kilan* deriz," dedi sessiz bir sesle. "Donmuş cennet. Zaman orada durur, eminim biliyorsundur. Ama eğer geri dönersen, onun mezarını bıraktığın gibi bulacaksın, altın yıldızı ve her şeyiyle."

Sözler çok güzeldi. Kalbim onların ardındaki duygularla sızladı. Kuzeyde, babamın huzur içinde olduğu ve dinlenmesinin bozulmadığı düşüncesi. Kakkari'nin altını onu koruyordu, sanki Dakkari'nin tanrıçası *bizi* de önemsiyordu.

"*Orala sa'kılan*," diye fısıldadım, omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. Çok fazla konuşuyordum. Yeniden yarılmaya başlayan dudağımdaki kanın tadına baktım.

Sürü kralı başını eğdi, gözleri karanlıkta parlıyordu.

Bu gece ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Öfkesini bekliyordum. Zar zor gizlediği nefretini. Sızan soğukluğunu. O akşamki kötü ruh halimle, bunu memnuniyetle bile karşılamıştım.

Bunun yerine, beni en beklenmedik şekilde şaşırttı. Bana karşı neredeyse *nazikti*.

"Yarın gece döneceğim," dedim ona. "O zamana kadar onu kızdırmamaya çalış. Giysilerim bitiyor."

Benn'in adını yüksek sesle söylememe gerek yoktu. Sürü kralının kuyruğu yerde fiske vurdu.

"Söz vermiyorum, *Sarkia*," dedi.

Şimdi onun sözlerinin bir kısmını tatmıştım ve daha fazlası için açgözlüydüm.

"Bu ne anlama geliyor?" Meşaleyi duvardan çekerek sordum. "*Sarkia*?"

Ama bu sefer bana söylemedi. Sessizliği bana doğru uzandı ve cevap vermeyeceğini anladım.

Çıkmadan önce kulağımı kapıya dayadım. Ancak kalındı ve Emmi'nin kapının hemen dışında uyanık olmadığının garantisi yoktu.

"Sana kim vurdu?" diye sessiz bir soru geldi. Bu gece bana ilk sorduğu soruyu tekrarladı.

"Sence kim?" diye sordum cevap olarak. "Bunu neden yaptı?"

Küçük bir nefes verdim.

"Çünkü yapabilir," dedim usulca.

Sürü kralına son bir kez baktıktan ve yüz ifadesinin karardığını gördükten sonra kapıdan içeri süzüldüm. Koridorun boş olduğunu ve Emmi'den hiçbir iz olmadığını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu da uyandığı anlamına geliyordu.

Çabucak kapıyı kapattım, tekrar kilitlerken Emmi'nin kapının kilidinin açıldığını görmemiş olması için dua ettim.

O dönmeden gitmem gerekiyordu. Adımlarımı hızlandırarak karanlık koridorun sonuna doğru ilerledim.

Tam meşalemi duvarda söndürüyordum ki -görünmemek için karanlıkta kalmaya karar verdim- bir el kolumu yakaladı ve şaşkınlıkla bağırmamak için dudagımı ısırdım. Ardından keskin bir sızı ve kanın metalik tadı geldi ve arkama baktığımda dar gözlü bir Emmi gördüm.

"Sürü kralıyla ne halt ettiğini sanıyorsun, Mina?" diye yumuşak bir hırıltıyla beni sarstı. "Seni hemen Benn'e götürmemem için bana tek bir sebep söyle."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

A Horde kralıyla konuşurken hissettiğim rahatlık Emmi'yi gördüğüm anda bir alev gibi söndü. Dilim ağırlaştı.

Ağzımda bir kaya parçası.

"Be-be-becau-" Başladım ama kelime boğazımda düğümlendi.

"Ne için?" Emmi alay etti.

Burun deliklerim alevlendi. Nadir görülen bir hayal kırıklığı ve öfke anında göğsünü ittim. Kolumu tuttuğu yerden çektiğimde gözleri şaşkınlıkla irileşti, kararmış, kanlı suyun bir kısmı leğenin kenarlarından taşarak Emmi'nin yıpranmış botlarına sıçradı. Küfrederek geri sıçradı.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "*Çünkü* Kaila'yı biliyorum," dedim. İlk kelimedede yine tökezlemediğim için son derece gururluydum. Kendimi küçük bir zafer kazanmış gibi hissettim. *İyi* hissettirdi.

Emmi hareketsiz kaldı. O kadar hareketsizdi ki sözlerimin onu korkuttuğunu biliyordum.

Güzel, diye düşündüm.

"Hepimizin ha-" diye başladım, derin bir nefes almadan önce, "sırları var. Onları saklamamız en iyisi."

Emmi'nin dudakları aralandı ama sonra çenesi gerilerek dudaklarını kapattı. Bana ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi. Onu şok ettiğimi bu şekilde anladım.

Sonra ona sırtımı döndüm ve yoluma devam ettim. Ancak kuyuya ulaşp leğeni hızlıca yıkadığımda ellerimin titrediğini ve sinirlerimin yıprandığını fark ettim.

Belki de fazla yemek yemediğim içindir, diye düşündüm, midemin açlıktan kıvrandığını hissederek. Elbisemdeki *rikcrun* şeridini düşündüm,

Sürü kralının bunu reddettiğini ve onun yerine yememi söylediğini düşündüm. Burada çok az yiyeceğimiz olduğunu tahmin etmiş miydi? Onun yerine benim yememi mi *istemişti*?

Ama bu onun benim iyiliğimi önemseydiği anlamına gelirdi ve ben onun önemseydiğine inanacak kadar aptal değildim. Bu gece bir anormallik vardı. Muhtemelen yaraları yüzünden biraz sayıkladığı için benimle konuşmuştu. Belki de uyumuyordu.

Bu durum, ne yapacağıma ve nasıl yapacağıma karar vermem gerektiği gerçeğini değiştirmede.

Cadılar yakında gelecekti. Ay karardığında ve karanlık her yeri kapladığında. Tören o zaman yapılacaktı. Kalp taşı o zaman yapılacaktı.

Asıl soru şuydu... Onlar geldiğinde Horde Kralı burada olacak mıydı?

Yoksa lanet devam mı edecekti? Dakkar sonsuz, büyüyen bir sisin içinde hayatta kalabilecek miydi?

"*Orala sa'kılan*," diye fısıldadım kendi kendime, kelimelerin benden kolayca ve zahmetsizce aktığını hissettim.

Sis kuzey topraklarına ulaşacak mıydı? Babamın mezarını boğacak, uzun dallarını yattığı topraklara yayacak mıydı? Yoksa anavatanım onu izlerinde dondurur ve zamanın geri kalanı için donmuş bir cennet olarak mı kalır?

Kesin olan tek şey, Horde Kralı'nın kaderinin diğer herkesin kaderini belirleyeceğiydi.

O gece zar zor uyudum. Karnımdaki kemirici ağrı ve Horde Kralı'nın sözleri beni uyanık tuttu.

Ve sabah herkes uyumaya devam ederken kalktım ve karanlık odadan sessizce sıvıştım, Ghertun'un yıkılmış krallığının labirentinden geçtim, boş, ürkütücü merdivenlerden ve yankılanan odalardan tırmandım, ta ki güneşin aydınlattığı kırmızının pırıltılı bir ipucu beni Ölü Dağ'dan çağırana kadar.

Sis bana doğru uzandı ve ben de içine girdim, kararlılık omurgamı çelikleştirdi. Bir arkadaş gibi beni kucakladı. Derin nefes aldım ve korkum eridi.

uzaklaştım. Omuzlarımdaki gerilim serbest kaldı. Kaşlarımın arasındaki sıkışık düğüm yumuşadı.

İlerlememe rağmen arkamda Ölü Dağ belirdi. Tamamen güvende olacağımı bilene kadar uzun bir süre yürüdüm. O kadar derindeydim ki Benn bile bu yolculuktan sağ çıkamazdı.

"Anlamama yardım et," diye fısıldadım, durdum. "Lütfen."

Sürü kralı haklıydı. Sisi kontrol etmiştim. Onu sisten korumuştum ve sisin ondan uzaklığını kolayca manipüle edebilmiştim. Onu Ölü Dağ'a götürmenin tek yolu buydu.

Sonsuz kırmızı denizine karşı gözlerimi kapatarak avuçlarımı göbeğime yaklaştırdım ve aralarında küçük bir top hayal ettim.

Bunu daha önce de yapmıştım ama her zaman tahmin edilemez olmuştu.

Uzun bir nefes aldım ve küçük topun enerjiyle büyüdüğünü hayal ettim. Onu besledim, kendim verdim, kendi gücümün onu beslemesine izin verdim. Bedenim gerildi ve bir şeyin beni ittiğini hissettim, tanıdık bir şeyin. Ama o şey bana karşı savaştı, mücadele ediyordu. Dişlerimi sıktım, burun deliklerim alevlendi, onu inşa etmeye odaklandım, onu inşa ettim. Bir güvenlik halesi gibi benden yayıldığını hayal ettim. Koruma halesi.

Sadece korumak istiyorum, diye düşündüm. Ya da belki de yalvardım. Ama neye ya da kime yalvardım, bilmiyordum.

Gözlerimi açtığımda etrafımda bir bariyer oluşturduğumu gördüm ama küçüktü. Yine de sis bana ulaşamadı. Baloncuk boyunca kayarak bir giriş aradı ama yoktu.

Ama daha önce olduğu kadar zahmetsiz ya da kolay hissettirmiyordu. Horde King ile, basitçe.

Sordu.

O zaman zorlamamıştım.

Elimi uzatıp bariyerin kenarını kestim ve bariyer parçalanarak yağmur gibi düştü.

Tekrar denerdim.

Ama bu sefer, sise karşı savaşmayacaktım. Onunla birlikte çalışacaktım.

Bana özgürce nefes alabileceğim bir alan ver. Bana anlamam için açıklık ver. Seçimimi açıkça ve korkusuzca yapabilmem için bana yardım et, diye düşündüm sessizce.

Sonra, geçici olarak, kalkanı tekrar etrafımda hayal ettim. Etimden, saç tellerimden, parmak uçlarımdan yayıldığını hayal ettim.

Sis gibi, yayılması da nazikti. Yumuşak. Göletteki bir dalgalanma gibi. Bu bir soruydu, fark ettim.

Ve sonra sis cevabını verdi.

Kalkan benden dışarı doğru itildi ve bir enerji dalgasıyla onu düzlüklere saldıgımı hayal ettim.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Onu *batıya* doğru fırlatıp bir mızrak gibi Horde Kralı'yla ilk karşılaştığım yere doğru fırlatmayı hayal ettim. Nedenini bilmiyordum.

Ve sonra bir şey oldu.

Benim için açık bir yol olana kadar bariyerin gittikçe genişlemesini izlerken bu enerji derimin altında uğulduyordu. Batıya.

Devam etmesini izlerken gözlerim büyüdü, o enerjiye odaklandım, kopmaya, çekmeye ve *acıtmaya* başladığını hissettim.

Sonra patladı.

Bariyer sisin sonuna ulaşmıştı ve gidecek başka bir yeri yoktu. Enerji içimden *akmaya* devam etti. Artık kontrol edemiyordum! Çok hızlı büyüyordu ve-

Şaşkınlık içinde, patikanın sonunda, sisin batı kenarında Dakkari erkeklerini gördüm.

Uzun boylu, çıplak göğüslü, güçlü Dakkari erkekleri.

En az bir düzine vardı ve bariyerim onlara doğru koşup en yakın iki tanesini geri fırlattığında nefesim kesildi. Uçtular, kısa ve nefessiz bir an için havaya savruldu, sonra da sert ve yoğun toprağa *sertçe* çakıldılar.

Dur, emrettim. *Lütfen dur!*

Dişlerimi sıktım ve bariyeri durdurmak için çektim, yumruğum sanki onu kavrayabilecekmişim gibi önümde sıkıldı. Alnım ter içindeydi ve nefeslerim sığıdı. Kolum titriyordu, parmak eklemlerim bembeyazdı.

Önümde açık bir yol vardı. Siste bir *kırılma*. Dakkari erkekleri de en az benim kadar şaşkın görünüyordu ama ilk öne çıkan sarı gözlü, geniş omuzlu bir erkek oldu. Devirdiğim iki erkek ayağa fırladı ve hemen ardından kılıçların kınlarından çekildiğini duydum.

Bu ses beni sersemliğimden uyandırdı. Nefes nefese bariyeri dizginlemeye başladım ama buna gücüm olup olmadığını bilmiyordum.

"*Pyroth!*" diye paniklemiş bir ses geldi. "Bekleyin, *kalles!* Durun, *darukkarlar!*"

Sarı gözlü erkek, sanki evcilleştirilmesi gereken ürkmüş bir canavarmışım gibi ellerini önüne uzattı. Çok uzaktaydık

Yine de gözlerini net bir şekilde görebiliyordum. Eğer bana doğru koşarlarsa, kaçmak için zamanım olacaktı, sisi bir gelgit dalgası gibi kafalarının üzerine çekecek zamanım olacaktı.

Bu kadar batıya yürüdüğümü bilmiyordum. Sis üzerindeki kontrolümü test etmeye başladığımda neredeyse sınırın kenarına gelmiştim. Ve sınırın hemen diğer tarafında küçük bir Dakkari sürüsünün olmasını beklemiyordum.

Bu erkekler sürü kralını arıyorlardı. Bu çok açıktı.

"Bekle, *kalles*," dedi sarı gözlü erkeğin sesi yine, ama daha yumuşaktı. "*Hanniva*. Lütfen."

Sesi evrensel dili Horde Kralı'nınkinden daha çok vurguluyordu.

"Lütfen," diye tekrar başladı erkek ve öne doğru bir adım attığında bir adım geri çekildim. Erkek hemen dondu kaldı. "Biz sadece *Vorakkar*'ımızı arıyoruz. Nerede o? Biliyor musunuz?"

Dudaklarım aralandı. Dilim ağzımın damağına vurdu. Kelimeler sıkışıp kalmamıştı. Ne *söyleyeceğimi* bilemiyordum. Ne *yapacağımı*. Eğer Benn bunu bilseydi, eğer öğrenirse, beni öldürürdü. Bunu, bu erkeklerin kayıp sürü krallarını bulmak için her şeyi yapabileceklerini bildiğim kadar kesin olarak biliyordum.

Alınmış. Ele geçirilmiş sürü kralları.

Belki de utancımдан ama aniden paniğe kapılarak arkamı dönmeye başladım. "*Nik*, bekle!" dedi acil sesi. "*Lütfen*. En azından bize

O yaşıyor."

Sesindeki çaresizlikti. Çok iyi tanıdığım bir çaresizlik.

Ona baktım, dudaklarım aralandı. Bariyerimi çekiştirdim. Sis erkeğe doğru süzüldü ve o da sise doğru belli belirsiz bir bakış attı, çenesi gerildi ama bakışlarımı tutmaya devam etti.

Kimdi bu erkek? Arkadaşı mı? Kardeşi mi?

"Yaşıyor," diye mırıldandım ona, kelimeler sert bir nefes gibi dökülüyordu ağzımdan.

Erkeğin gözleri irileşirken kaşları da çatıldı. Tekrar bana doğru bir adım attı ve bunun sona ermesi gerektiğini biliyordum.

Bir nefesle bariyerimi çektim ve etrafımdaki her şey çöktü. Sis, dönen bir bulut gibi etrafımı sararken kör edici bir kırmızı gördüm. Kızgın bir bulut.

Erkeğin dudaklarından boğuk ve sessiz olsa da bir hayal kırıklığı çılgılığı duydum.

Erkek şansını deneyip sisin içinde kovalamaya başlarsa diye koşmak için döndüm.

"*Rowin!*" diye bağırdı. "*Rowin!*"

Erkek, yoğun sisin içinde çınlayan ismiyle sürü kralını çağırıyordu.

Adı Rowin mi? Merak ettim.

Önümde açılan Ölü Dağ'ın esneyen ağzına ulaştığımda ciğerlerim yanıyordu. Sırtımı kayalardan birine dayayarak girişin yakınına çöktüm, uzun nefesler aldım, alnıma yapışan saçlarımı geriye itmek için uzandığımda kolumun titrediğini hissettim.

Tükenmiş hissettim.

Diğerleri de sisin içinde uzun süre kaldıklarında böyle mi hissediyorlardı? Bu güç eksikliği?

Ve sürüye çok yaklaşmıştım. Bir Dakkari erkeği ile konuşmuştum.

Ve bariyerimi gücümün yettiği yere kadar zorlayabilirim, diye düşündüm, bu konuda ne düşünmem gerektiğinden tam olarak emin olamadan dudaklarımı bastırarak. Bariyer sisi *ortadan kaldırmadı*. Sadece onu yolumdan itti ve benim çağırımla açık yollar yarattı.

Yine de... bu kendi içinde güçlüydü. Birkaç gün önce Tess'le yaptığım konuşmayı düşündüm. Ölü Dağ'dan ayrılmamızı önermişti. Birlikte. Şimdi, Benn'in bile takip edemeyeceği en yoğun bölgelerde ona yol gösterebileceğimi biliyordum. Onu güvende tutabilirdim. Koruyabilirdim. Bu bize kaçma şansı verir mi?

Ama sonra nereye gideceğiz? sorusu geldi.

Tess diğerlerini bulmak istiyordu. Jacob'ın kuzeye, eve geri götürdüğü küçük grubu. Bir parçam hâlâ bizi, Tess ve beni geride bıraktığı için ona kızgındı. Ama Benn onu neredeyse öldürüyordu ve zaman tükeniyordu.

"İşte buradasın," dedi sesi, rahatlama ve heyecanla karışık bir parıltıyla.

Tess Ölü Dağ'dan çıktı. Sis burada en hafif halini almıştı, ancak Ölü Dağ'ın bir rüzgâr tüneli gibi işleyen girişinden içeri ve dışarı doğru itiliyordu. Sanki dağ nefes alıyordu. Nefes alıp veriyordu. Bu düşünce enseme ürpertti.

Tess önümde çömeldi.

"Seni hiçbir yerde bulamadım. Endişelendim," dedi bana. Alnıma dokundu ve kaşları endişeyle birbirine yaklaştı. "Neyin var? Hasta mısın?"

"Hayır," diye fısıldadım, sesime güvenmiyordum. "Hayır, ben..."

Ben sadece yorgunum." Sözcükleri bir kez bile ağzımdan kaçırmadım ve Tess gözlerini kırptırdı.

Yine de bakışlarında hâlâ bir kıvılcım vardı ve sonunda nefesimi tuttuğumu hissederek yutkundum.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Tess kocaman gülümsedi. Elimi tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti.

"Avcılar geri döndü," diye mırıldandı. "Az önce, kuzey tünelinden."

Kalp atışlarım hızlandı. "Ve? Onlar-"

"Kadınlar devasa bir canavar getirdiler, Mina," dedi Tess, beni dağın içine götürürken heyecandan gözleri parlıyordu. "Etin ve postun çoğunu geri getirmeyi başardılar! Hem *de çuvallar* dolusu."

Bu bizi haftalarca doyurur. Ve bizi *iyi* besler. "Gerçekten mi?" Fısıldadım.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?" Tess ellerimi tutup kocaman gözlerle bana bakarak sordu. "Cadılar haklıydı."

Kıpırdamadan durdum, karnımdaki bir şey onun sözleri karşısında ekşidi.

"Onu duydun, değil mi?" Tess sordu. "Tam oradaydın! Onu beslersek Kakkari'nin bizi bir ödülle kutsayacağını, böylece güçlerinden bir daha şüphe duymayacağımızı söyledi."

"Tess..." Yutkunarak başladım. "Bu... bu-"

"Haklıydı. Bize bir ödül verdi, Mina," dedi Tess gülerek, coşkuyla. "*İnanılmaz*, değil mi? Ama doğru. Onun güçleri var. Şimdi hepimiz gördük. Ondan şüphe etmemeliydik. Ve şimdi, ben de cadılardan şüphe etmeyeceğim."

Burun deliklerimden nefes almaya odaklandım çünkü dünya yeniden sallanmaya başladı.

"Benn?" Diye sordum, kelimenin üzerinde tökezlemeyi bile düşünemedim adını tükürmeyi başardım. "Bunu nasıl söylersin? Onun haklı olduğunu nasıl söylersin? Onun kim olduğunu biliyorsun. Ne *yaptığını* biliyorsun."

Tess kelimeleri açıkça söylememe şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Ya da belki de fark etmemişti bile.

"O bizim için en iyisini istiyor," dedi Tess, sesi gerginleşerek. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Ama bizim için bir şeylerin değişmeye başladığını hissediyorum. Hayatlarımız yeniden başlıyor. Sen de hissetmiyor musun?"

Her şeyden sonra onu nasıl savunabilirdi? Jacob'a yaptıklarından sonra? *Song'a*? Çünkü tacizinden sonra, yüzüm hala hassas ve morarmışken? Daha bir hafta önce ondan kaçmak istemişti.

Ve Şimdi her Şey *yemek* yüzünden mi değişiyordu? Bir cadının kırılğan sözleri yüzünden mi? Eğer cadı bu kadar güçlüyse, neden Kakkari'den *kendi* ödölünü istememiŐti, *o* kadar aç ve çaresizken?

Benn bir canavardı. Dün gece Horde King'in bahsettiği karanlığın vücut bulmuş haliydi. Ve içime batan bir hisle, Tess'in ona karşı yine savunmasız olduğunu fark ettim. Benn'in karısı hayattayken bile ilişkileri her zaman istikrarsız olmuştu. En yüksek seviyelerden en alçak seviyelere kadar salınırdı.

Ve Şimdi, duygularının tekrar hangi yöne savrulduğunu biliyordum. Hayal kırıklığı ve incinmiŐlik çenemi gerdi ve kalbim göğsümde gümbürdedi. Yanaklarımı ısıttı ve kanımı hızlandırdı.

Ölü Dağ'ın karanlığı bizi yutmadan hemen önce, Tess'in sözleri kulaklarımda çınlarken arkama, batıya baktım. Sadece inanılmaz derecede *yanlış* hissettirdiler. Tıpkı Horde Kralı'nı yakalandıktan sonra yerde hareketsiz yatarken gördüğümde hissettiğim gibi.

Dakkari erkeğinin *Vorakkar*'ına yaptığı çağrıları düşününce tüylerim diken diken oldu.

Rowin.

Yanlış, yanıŐ, yanıŐ, içgüdülerim

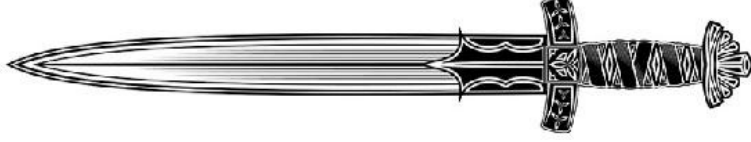
bana söyledi. Bunu düzeltemem

gerekiyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A Kollarım protesto için ağrırken ve omzum zonklarken, masanın taş sütununa doğru kesme hareketine devam ettim. Kelepçeler taşın üzerinde gıcırdadı. Bileklerimden sadece Dakkari çeliğinin değil, altındaki altın *Vorakkar* kelepçelerinin de kestiği yerlerden kan akıyordu.

Onlar.

Kararmış Dakkari çeliğini kırmak neredeyse imkânsızdı. Ama dağın taşı öyle değildi. Ne de olsa Ghertun krallığını ondan oymuştu, değil mi? Ve şimdiden, başparmağımın ucuyla sütunda açtığım derin çentiği hissedebiliyordum.

Sütundan kurtulabilirsem, o kendini beğenmiş *vekkiri*'yi odaya bir daha girdiğinde gafil avlayabilirdim. Kelepçelerden kurtulmak için onun hayatını pazarlık malzemesi olarak kullanabilirdim... Sonra da ne olursa olsun onu kılıcımınla katleddim.

Ama yavaş bir işti. Tekrarlanan hareketler omzumdaki yarayı daha da kötüleştiriyor, iyileşme sürecini geciktiriyor ve enfeksiyon kapma riskini artırıyordu. Yine de uyumadığım her an sütunun üzerinde çalışıyordum.

Kapının mandalı dışarıdan kalktı ve ben hemen sustum. Bir an sonra kapı açıldı ve tek bir meşalenin alevinden gelen altın rengi ışık içeri girdi.

Kapının kapandığını duydum ve sonra onun kokusunu aldım. Dışının kışkırtıcı, neredeyse rahatlatıcı kokusu ve yine çok derin nefes alma dürtüsüyle savaştım. Her ihtimale karşı cadı kendini içime soktu ve orada bir yer açtı.

Sözüne sadık kalmıştı. Bu gece geri dönmüştü ve burada bulunarak neyi riske attığını ilk kez merak etmiyordum.

Bu gece onda değişen bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlamam uzun zaman aldı ama anladığımda bakışlarım daraldı. Yüz ifadesi sertleşmişti ama yine de yüzünde bir yorgunluk vardı. Sanki yorgunluktan yere yığılmasına ramak kalmış gibiydi.

Yaklaşırken kollarında tanıdık bir su kabı titriyordu. Ama küçük gözleri, sanki ilgilenebileceği yeni bir yara arıyormuş gibi üzerimde gezindi. Bu gece sadece bileklerim kanıyordu ama bunu onun dikkatine sunamazdım. O bilemezdi. Sadakati hâlâ insan erkekle birlikteydi, değil mi?

Beni nispeten zarar görmemiş görünce rahatlamış görünüyordu ama bakışları omzuma odaklandı ve kaşlarını çattı. Muhtemelen beklediği kadar iyileşmemişti.

Yanımda yere çöktüğünde, bakışlarım dün giydiği elbisesinin eteklerine takıldı. Kenarının tanıdık renkte bir kirle lekелendiğini gördüğümde çenem gerildi.

Dışarıda sisin içindeydi. Bu yüzden mi yorgundu? Yine de onu kontrol ederken izlemiştim, değil mi? Hepimizi etkilediği gibi onu etkilemiyordu.

Bir parçam onu nasıl kontrol ettiğini sormak istese de dilimi ısırdım. Onun güvenine ihtiyacım vardı. Bir gece önce bunu inşa etmeye başlamıştım. Ona olan kızgınlığımı, kırgınlığımı bir kenara bırakmıştım. Şimdilik.

Bu insan dişi -Mina ona verilen isimdi- benim için yararlıydı. Ve onu kullanmaya niyetliydim. Bu hain küçük cadıyı - o unutulmaz sesi ve yumuşak, hüznü gözleriyle - kendisinden geriye hiçbir şey kalmayana kadar kullanacaktım.

Ancak o zaman tatmin olabilirim.

"Yemek yedin mi, *Kalles*? Uyudun mu?"

Kırılğan bakışları benimkilerle buluşmak için yükseldi. Gözünün altındaki morluk hâlâ dünkü kadar belirgindi ama kesik dudağı daha az şişmiş görünüyordu.

Kendi kendime, onun iyiliğini önemsiyormuş gibi davranırsam bana karşı daha da yumuşayacağını söyledim. Peki neden o büyüleyici gözlerden başka bir yere bakamıyordum?

Beni yine mi büyülüyor? diye düşündüm. Tıpkı siste yaptığı gibi mi?

"Haberler iyi," dedi bana usulca. "Avcılarımız geri döndü. Büyük bir hayvanı yere serdiler ve bu gece hepimiz çok iyi yemek yedik."

Yer değiştirdi, elbisesinin cebinden tanıdık bir bohça çıkardı, ancak bu sefer kumaşın yağla lekелendiğini gördüm.

"Nereden?"

"Kuzeye gittiler."

Kendi av partilerimizi göndermeye başladığım yer orasıydı. Umarım benim sürüme de taze avlar nasip olur.

Bezi çözdüğünde, etin *dürüm* olduğunu gördüm. Çenem gıcırdadı. Artık çok kuzeydeydiler. Daha önce, bu toprakları aşırı doldurmuşlardı.

"Hâlâ sıcak," diye mırıldandı, "lütfen bu gece ye. Beslenmeye ihtiyacın var."

Başımı sütuna yasladım. "Peki senin *vekkiri* Lider, gece geç saatlere kadar bana gizlice yemek getirdiğini bilseydi ne derdi?" Kadının yüz ifadesi değişmemişti.

"Buraya gelmeni o mu istedi?"

Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Hayır. Bunu neden yapsın ki?" diye merak etti.

Gardımı düşürmemi sağlamak için. Bu kadın müsveddesinin beni etkilemesine izin vermek için. *Tekrar.*

Yine de yapmadığını biliyordum. Durum tersine dönseydi, mahkumumdan bir şey istediğimde zayıf ve yorgun olmasını isterdim. Uyumalarına ya da yemek yemelerine izin vermezdim. Onları diken üstünde tutardım. Onları korku içinde tutardım.

Bunu kendi isteğiyle yapıyordu. Kendi riskiyle.

"Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?" Ona sessizce sordum. "Yakalanmamdan kendini sorumlu hissettiğin için mi?"

Bana uzattığı açılmış beze baktı. "Çünkü bunun olmaması gerekiyordu."

Sözleri bana doğrulma dürtüsü verdi ama dikkatle kıpırdamadan durdum. "İçimde bir şey var," diye fısıldadı yutkunarak. "Bir şey bana bunun asla olmaması gerektiğini haykırıyor. Sen ya da cadılar ya da *burada* olmak ya da Benn ya da bunların hiçbirisi."

Çenem gerildi. "Cadılar mı?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Vardığımızda koridorlar Ghertun'la doluydu. İzlerinde ölmüşlerdi, ağızları açıktı çünkü sis

onları boğdu. Köyümün yanışını gördükten sonra bile, bundan daha korkunç bir şey gördüğümü sanmıyorum."

Cadıları şimdilik görmezden geldim. Ama bu bilgi beni *aydınlanmaya* doğru itti. Hem de çirkin bir farkındalığa çünkü artık neden burada olduğumu bildiğimden korkuyordum.

Benn atan kalbimden bahsetmişti. Şimdi de Mina cadılardan bahsetti ama bunu kastettiğini sanmıyordum.

Vok.

Kan büyüü.

"Yani Ghertun gitti mi?" Sesim çok uzaklardan geliyor olsa da sordum. "Öldüler mi?"

"Burada hiç canlı yok," dedi bana. Kendini sallıyor gibiydi ve biraz sallanmasını izledim. Öne doğru sıçradım ama kelepçeler bileklerimi daha da kesti ve neredeyse düşüyordu. Son anda bir avucunu yere koyarak kendini düzeltti ama bu ani hareket, *wrissan* etinin kumaştan yere yuvarlanmasına neden oldu.

Küçük nefesi beni onu incelemeye itti. Eti geri aldı ve inanmadığım bir şekilde gözlerinin *yaşlarla* dolduğunu gördüm.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Dudağını ısırarak eti kaplayan siyah bir şeyi kopardı. "Ben... Ben..."

"*Kalles*," diye mırıldandım, gözyaşlarının dökülmeye başladığını ve tozlu yüzünde uzun izler bıraktığını gördüğümde göğsüm sıkıştı.

"Gidip sana taze et getireyim," dedi sessizce ve yerden kalkmak için hareket etti. "Geri döneceğim-"

"Otur, Mina," diye homurdandım.

Donup kalmasını izledim, gözleri iriydi ve titrek ışıpta parlıyordu.

İçime bir huzursuzluk çöktü. Onu ağlarken görmekten hoşlanmıyordum. Hatta hiçbir kadının ağladığını görmekten hoşlanmıyordum.

Ve ben o lanet yemeği yiyene kadar durmayacağından korkuyordum.

"Ah, *kalles*. Bunu yapmayın. Eti leğende yıkar mısın, *lysi*?" Sesim hırçınlaşarak ona söyledim. "Bunun için kendini üzme. Çok, çok daha kötülerini yaşadım. Sana söz veriyorum."

Burnunu çekti. Birbirimize bakarken göğsümde ısınan küçük bir düğüm vardı. Tehlikeli küçük bir şeydi, biliyordum. Göğsümdeki o düğümü ovmak için garip bir istek duydum ama ellerim arkamdan zincirlenmişti.

Sonunda küçük bir burun çekişten sonra başını salladı. Ama eti güvenli bir şekilde tekrar kucağına koyduğu bezin üzerine yerleştirmesini izledim.

"Durulamadan önce iç," dedi, sesi hâlâ sessiz ve hırıltılıydı. "Su kuyudan taze geldi."

Onu anlayamadım. Leğeni bana doğru uzatırken gözlerini leğenin kenarından ayırmadım. Taze, soğuk su boğazımdan aşağı kayarak onu kapladı ve yatıştırdı ve ancak neredeyse tamamını boşalttığımda rahatladığımı hissettim.

Geriye kalanlarla, eti daha küçük parçalara ayırmadan önce kalıntılardan temizlenene kadar duruladı, et telleri hala yumuşaktı.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldadı.

Sonra onu bana doğru tuttu ve yüz ifadesinde belirsiz bir umutla bana sundu. Beni beslemek mi?

Duraksadım ama sonra tekrar düşündüm, başka bir yolu yoktu.

Benim için garipti ama belki de *vekkiri* bir Dakkari için önemini anlamamıştı.

Çünkü sadece bir erkeğin karısının onu beslemesine izin verilirdi.

Ve bir *Vorakkar* için... sadece *Morakkari*'sinin, kraliçesinin bu yakınlığa izni vardı. Başkalarına değil.

Burun deliklerim alevlendi ama yemeği kabul ettim, bu sırada onun bakışlarını üzerimde tutuyordum. Gözleri onun için ayrılan dudaklarıma kaydı ve ilk lokmayı dilimin üzerine bıraktı. Elini hemen geri çekti ve ben yerken çenemin nasıl çalıştığını hayranlıkla izledi.

Et yumuşak ve tatsızdı - *wrissan* etinin uygun şekilde hazırlanmadığında genellikle olduğu gibi - ama yeterince kolay kayıyordu. Ben bitirdiğimde, o bir sonraki ısırığı çoktan hazırlamıştı ve daha önce olduğundan daha az tereddüt etti.

Et bitene kadar bu şekilde devam ettik. Son ısırıkta, keskinleşmiş kesici dişlerimden biri parmağının yumuşak etine sürtündü. Parmağını çekerken küçük parmağının arkası dudaklarıma değdi.

Onun masum dokunuşunun içimi yaktığını hissederek yutkundum. Sessizlik aramızda ağır ve yoğun bir şekilde örülmeye devam etti. O ısıltılı bakışlar üzerimdeyken ve kokusu ciğerlerimi doldururken, o an garip bir şekilde... *yüklü* hissettim.

Öyle ki kürkümün altında sikimin sertleşmeye başladığını hissettim. Bunu fark etmesini istemediğim için bacağımla hızla yukarı kaydurdım. Bu cadı vücudum üzerinde bir çeşit kontrole sahip olabilirdi ama *bunu bilseydi* lanetlenirdim.

Yine, diye düşündüm, çenem gerildi.

Bu küçük *vekkiri* beni hapishaneme doğru ayarttığında sikim sisin içinde hiç olmadığı kadar sertleşmişti. O zaman tek düşündüğüm onu sürüme, kürklerime geri götürmek ve kendimi onun içine gömmektir. Geçici bir delilik. Hepsi *onun* yüzünden.

"Daha fazlasını getirmediğim için özür dilerim," dedi sonunda usulca, benden aldığı tepkiden bihaber görünüyordu.

Dürüm fazla değildi ama yiyecek getirdiği için minnettardım. Daha önce iddia ettiğimin aksine, yakında yiyeceksizliğin etkilerini hissetmeye başlayacaktım. Dakkariler -özellikle de savaşçılar- her gün bana verdiği miktarın belki de yirmi katını tüketirlerdi. Gücümün azalmaya başlamasından önce fazla zamanım kalmamıştı, bu yüzden her türlü besin gerekliydi.

"Çok fazla özür diliyorsun, *sarkia*" dediğimde sesim önceki düşüncelerimden dolayı karanlık ve boğuktu.

Bakışları uzaklaşmadan önce gözlerini kırptırdı. Eti getirdiği küçük bezi topladı.

Yumuşak bir sesle, "Artık avlanma konusunu biliyorsun. Muhtemelen sana bundan bahsetmemeliydim."

Burun deliklerimden keskin bir ses kaçtı.

"Şimdi hepimizi cezalandırmakla yükümlü değil misiniz?"

Dakkari dışındaki tüm türlere getirilen yasaktan bahsediyordu. Dakkar'a sığınan herkese. Uranya Federasyonu ile bir anlaşma yapılmıştı ama bu sadece *Dothikkar*'ın yaldızlı salonlarını süslemeye yaramıştı. Bunun yerine acıya tanık olan *biz*, *yani* ordulardı.

"Bu sadece *Dothikkar*'ın bir kanunu."

"Kralın mı?" diye fısıldadı kaşlarını çatarak. "Ama sizden biri değil mi?"

Krala hâlâ sadık olan *Vorakkar*'lar vardı ve tereddüt etmeden onun kanunlarını uyguluyorlardı.

Boyun eğmez ve zaman zaman acımasız olarak bilinmeme rağmen, sürüm tehdit edilmediği sürece onlardan biri değildim.

O zaman onları korumak için elimden geleni yapardım ve Kakkari bile yoluma çıkamazdı.

Cevap vermeyeceğimi anlayınca onun yerine "Omzun nasıl?" diye sordu.

Homurdandım. "İyileşiyorum."

İncelemek için daha yakına eğildi. "Hâlâ kanıyor."

"Bırak, *Kalles*," diye mırıldandım. "Zamanla iyileşecektir."

Kaşlarını çattı.

"Bugün sisin içine girdin, değil mi?" Kısmen dikkatini omzumdan uzaklaştırmak için ona sordum.

Kaşları çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Başımı eğdim. "Elbisenin eteğinden."

Başını eğdi ve sanki onu gördüğüne şaşırmış gibi koyu renkli toprağa baktı. Uzun bir süre hiç konuşmadan ona baktı.

"Ne olduğunu düşünüyorsun, *Sarkia*?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu sessizce. "Sis mi? En ufak bir fikrim bile yok."

Kelimelerimi dikkatle seçmem gerekiyordu. Belki de ona yalan söylemeyi planlıyordum, gerçi bu yalanlar yarı gerçektir ama şüphe uyandıracak her şey sadece bana fayda sağlardı.

"Daha önce de oldu," dedim ona.

Başını kaldırdı ve gözleri kocaman oldu. "Sis mi? Öyle mi?"

Başımı salladım, içimde bir huzursuzluk vardı ama aldırış etmedim. "Benim hayatımda değil ama tarihimizden kayıtlar var."

"Ve... silinebilir mi?" diye merak etti.

Yüz ifadem hiç şüphesiz acımasız olsa da başımı eğdim. "Kuzeyde yaşayan Kakkari rahibeleri var. Orala Geçidi'nin sonundaki en yüksek dağlardan birinin içinde, köyünüzden çok uzakta değil."

O ışıltılı gözler dudaklarımın üzerindeydi, sanki kelimeleri bütünüyle anlamak için onları görmesi gerekiyormuş gibi. Bana ve ona söylediklerime daha da yaklaştı.

"Biz konuşurken bile doğu topraklarına çağrılıyorlar. Buraya. Bu dağa. Her şeyin başladığını bildiğimiz yere."

"*Burada* mı?" diye fısıldadı, dudakları aralandı, yüz hatlarında bir şey parladı. Korkuya benzeyen bir şey. "Rahibeler mi?"

"*Lysi*," diye gürledim, kalçasının dizime bastırıldığını hissederek. "Topraklarımızdan sisi nasıl kovacaklarını biliyorlar, çünkü ataları bunu Dakkar'da yüzyıllardır yapıyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu, kelimeyi soluk soluğa söylemişti.

Çenem gerildi. Sanki hapsedildiğimi hatırlatırcasına yer değiştirdiğimde zincirlerim gümbürdedi.

"*Lysi*," diye mırıldandım. "Evet," dedim onun dilinde.

"Neden her şey burada başladı?" diye mırıldandı, ancak sesi sersemlemiş gibiydi.

O zaman yüzlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Kısa, çılgınca bir an için, neredeyse onu tekrar öpme arzusuna yenik düşüyordum. O dudakları dudaklarımda hissetmek, yumuşak iç çekişlerini boğazımda hissetmek ve kokusunu her yanımda duymak.

"Neden..."

Mina benimle aynı şeyi fark etmiş gibi görünürken nefesi kesildi.

O kıpırdamadan dururken aramıza sessizlik çöktü. Burun deliklerim alevlendi ve kendimi durduramayarak kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim, neredeyse bunun doğruluğu karşısında inliyordum. Aletim kalınlaşmaya başladı ve bu sefer ondan saklayabileceğimi sanmıyordum.

"Şimdi benim üzerimde ne büyüsü yapıyorsun?" Ona hırladım, bakışlarım dudaklarındaydı. Ses tonum sinirliydi. Bunu yine yapıyordu ve onun çekimine karşı çaresiz kalacağımı biliyordum. Tıpkı siste olduğu gibi. "Söyle bana. Ya da öp beni. Artık umurumda değil."

Mina'nın dudakları aralandı. O geniş gözler benimkiler arasında gidip geliyordu ve sonra... ve sonra dudaklarıma düştüler. Sanki o da istiyordu.

Vok, ama bunu yapmasını istediğimi fark ettim. İçimde beklenti yükseliyordu. Arzu, hayal kırıklığına karışıyordu.

Başını hafifçe eğdi. Sertçe yutkundum, o yeşil gözlerin derinliklerine baktım, beni öpmesi için ona meydan okudum, onu *arzuladım*.

Kapı gıcırdayarak ve gıcırdayarak açıldı.

İkimizin de kafası sese doğru döndü.

Sarkia beklediğim gibi kaçmaya çalışmadı. Onun yerine omurgasının dikleşmesini ve çenesinin sanki... sanki olacaklara karşı kendini hazırlıyormuş gibi dikleşmesini izledim.

Ancak başını odanın içine eğen bir erkek değildi. Bir dişiydi.

Koyu renk saçları ve karanlıkta rengini seçemediğim koyu renk gözleri vardı. Mina'nın elbisesinin aksine, onunki yeni yıkanmış gibiydi. Kadın... güçlü görünüyordu. En azından Mina'dan daha güçlüydü, ona dokunmama izin verirsem kırılıp kırılmayacağımı merak ediyordum.

Mina ayağa kalktı. *Sarkia*'nın, az önce içeri adım atan ve önündeki manzara karşısında gözleri irileşirken korkusunun *kokusunu* alabildiğim siyah saçlı kadından daha uzun olduğunu gördüm.

"Ondan uzak dur, Mina," diye tersledi dişi. "*Şimdi*."

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Y Seni aptal kız," diye çıkıştı Tess, bizi Emmi'nin duyamayacağı bir yere çektiğinde. Gece nöbeti için görevlendirilen erkek *Vorakkar'ın* hapishanesi yanından geçerken bana sadece kendini beğenmiş bir ifadeyle bakmıştı.

Elimde tatlı su leğeniyle odaya yaklaştığımda Emmi hiçbir şey söylememişti. Çenesi gerilmişti ve bakışları neredeyse kalbimi donduracaktı ama ben odaya girerken hiçbir şey söylemedi. Belki de tehdidim kök salmıştı ve Kaila'nın tayınlardan yiyecek çaldığını bildiğim için Benn'e hiçbir şey açıklayamayacağını biliyordu.

Tess omuzlarımdan tutup beni salladı ve göğsüme dayadığım leğendeki suyun geri kalanını etrafa saçtı. Elbisemi ıslattı, karnımı dondurdu.

"Ondan uzak dur, Mina," diye nefes aldı Tess. "Tanrım, aklından ne geçiyordu ki?"

"Sen fo-fo-fo..." Başladım, kelime gelmeyince hayal kırıklığı içimi kemirmeye başladı. "*Beni takip ettin mi?*"

"Senin için endişelendim," dedi Tess, omuzlarımı serbest bırakmasına rağmen bana ters ters bakarak. "Bugün çok yorgun görünüyordun. Uyku odasından çıktığını görünce seni aramaya çıktım. Ama seni *orada* bulacağım hiç aklıma gelmezdi."

Emmi'ye beni görüp görmediğini sormuş olmalı. O da nerede olduğumu ağzından kaçırmaktan çok mutlu olmuştur.

Tess uzun bir nefes verdi ve içinde bulunduğumuz karanlık koridorun tavanına doğru baktı.

Ne olacağını biliyordum.

"Seni seviyorum Mina," dedi Tess, sesi oldukça yumuşaktı. Benimle bir çocukmuşum gibi konuşuyordu, sanki anlayabilmemin tek yolu buymuş gibi. "Sevdiğimi biliyorsun. Peki neden ona bu kadar yakın olarak hayatını tehlikeye atıyorsun? Sana bir şey olursa ne kadar kötü hissedeceğimi biliyor musun?"

Gerçekte ne yapmak üzere olduğumu bilseydi, şok içinde yere yığılırdı.

Çünkü tanrılar... eğer içeri girmeseydi, sanırım onu tekrar öpebilirdim. Öpmek *istemiştim*. Çok canım *yanmıştı*.

Dilimi ısırardım. Bütün öğleden sonra aramızda garip bir gerginlik olmuştu. Çoğunlukla benim yüzümden. Çünkü beni dışarıda bulduktan sonra yaptığımız konuşmadan hâlâ rahatsızdım. O akşam yemek yediğimizde, Benn Taylor'la konuşmaya sürüklendiğinde, benimle konuşmak için yanıma sokulmuştu ama ben sessiz kalmıştım ve o da kısa süre sonra vazgeçmişti.

"Sadece güvende olmanı istiyorum."

Yine de, Benn bana vurduğunda, bana aşağılık sözler söylediğinde ya da sinirlendiğinde bana bir hizmetçi gibi emirler verdiğinde başka tarafa baktı. Kemiklerime kadar çalıştığımda, tamamen tükendiğimde. O zaman da *güvende* olmayı hak etmiyor muydum?

"O beni korkutmuyor," dedim ona, öfkem omurgamı çelikleştiriyordu.

Bakışları daraldı. "Son zamanlarda sana *ne oldu*, Mina? Çok ama çok *hırçınsın*. Sen böyle biri değilsin. Onun yanında olmayı gerçekten riske mi atıyorsun? *Neden*?"

"Bana karşı nazik davrandı," dedim ona, sesim yumuşak ve sessizdi.

"Buradaki diğerleri için aynı şeyi söyleyemem."

Tess inanmayarak alay etti. Ciddi olduğumu anlayınca ifadesi değişti.

"Onun nezaketini manipülasyondan başka bir şey sanma, Mina," dedi, sesi dikkatle kırpılmış ve ölçülüydü. "Kendini aptal yerine koyma. O burada *bizim* tutsağımız. O zincirlerin içindeyken avantaj elde etmek için *her şeyi* yapacaktır."

"Ona takılmasına yardım ettiğim zincirler."

Aptal değildim. Elbette bana karşı kasıtlı olarak nazik davrandığı aklımın ucundan bile geçmedi. Bu, aramızdaki kısa görüşmenin

Değişimler hâlâ samimi geliyordu. Bu durum, biraz somurtkan davransa bile onunla konuşmaktan hoşlandığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Ondan korkmuyordum. Tıpkı sisten korkmadığım gibi.

Tess uzun bir nefes verdi. Tekrar omuzlarımı tuttu ve eğilerek şöyle dedi: "Kalbini biliyorum Mina. Neredeyse tüm hayatımız boyunca tanıdım. Ve senin incinmeni istemiyorum. Bu işe karışmanı istemiyorum. Bu iş artık çok büyük. Bizim için bile."

Tess'in kolunda karanlık bir şey çiçek açıyordu. Bakmak için başımı eğdim. Bunun bir çürük olduğunu görünce dudaklarım kenetlendi. Parmak genişliğinde üç tane vardı.

Onlara baktığımı görünce kollarını tekrar yanlarına indirdi. Bir an için yüz hatlarında bir utanç parıltısı yakaladım. Gözümü kırptım ve gitmişti.

"Bana söz ver," diye fısıldadı. "Ondan uzak duracağına söz ver."

Gözleri yalvarıyordu. Geçmişte olsa, ona söz verirdim. Benden istediği her sözü verirdim.

Ama o benim bugün siste hissettiklerimi hissetmemişti. Geri dönemeyeceğimiz bir şeyin içine doğru indiğimizin o tüyler ürpertici farkına varmamıştı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ölü Dağ'a döndükten kısa bir süre sonra bu sonuca varmıştım. Ve bu kararım, sürü kralının az önce bana açıkladığı şeyle daha da pekişti.

Horde King'in kaçmasına yardım etmeliyim. Bir şekilde. Bir şekilde.

Ölümü anlamsız olacaktı. Kuzeyden gelen rahibeler sisi nasıl yok edeceklerini zaten *biliyorlardı* ve buraya doğru yola çıkmışlardı, hiç şüphesiz ordular tarafından korunmak için yönlendiriliyorlardı. Cadılar yanılıyordu.

Onu buradan kurtaracağıma yemin ettim.

Ve bu süreçte pekâlâ hayatıma mal olabilirdi çünkü Benn'in gazabı dehşet verici olurdu.

"Sana bu sözü veremem," dedim Tess'e usulca.

Sözlerim onu şok etti. Bakışlarının parladığını ve yüz ifadesinin bir anlığına donduğunu gördüm.

"Ne?"

"Ondan uzak kalmayacağım. Elimden geldiğince ona yardım etmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim."

Burun delikleri alevlendi. Sessizleşti, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Eğer ona gelmeye devam edersen," dedi, "Benn'e ne yaptığını söyleyeceğim."

Bu sözler karnıma bir yumruk gibi indi ve neredeyse nefesimi kesecekti. Beni en çok inciten Benn'in cezalandırılma tehdidi değil, Tess'in bana bu şekilde ihanet etmesiydi.

O canavarın neler yapabileceğini *bildiği* zaman.

"Bu senin iyiliğin için Mina," diye hızla devam etti Tess. "Bunu sana *yardım* etmek için yapıyorum."

Göğsümde bir şey sertleşti. Köydeyken sahip olduğum, kelimeleri tökezletmemi ya da diğer çocukların beni dışlamasını umursamayan arkadaşımı düşündüm. Aç olduğumu gördüğünde erzağını benimle paylaşan arkadaşımı. Babam ve teyzem öldüğünde beni teselli eden arkadaşım. Arkadaşımız Jacob sürgün edildiğinde onu teselli etmiştim.

Dünya beni yıkmak, bir topun içine kıvrılmak ve basitçe... eriyip gitmek isterken o beni gülümsetti.

Bu artık o arkadaş değildi.

Acaba şimdiye kadar fark etmemiş miydim diye düşündüm. Değişikliklerin ne zaman başladığını merak ettim. Benn'in bana ilk vurduğu zaman mı? Mo'nun konuşma tarzıyla alay ettiği ya da benim için harcadıkları yemeğe değmediğini söylediği zamanlar mı?

Bana *yardım* ettiğini mi sanıyordu?

"Sanırım buna inanıyorsun," dedim Tess'e. Ondan uzaklaşırken acının *her şeyime* sızdığını hissediyordum, ta ki ağlamak ve çığlık atmak isteyip sesimi tamamen kaybedene kadar.

Tess'in dudakları birbirine yapıştı. Bir an için sözlerini geri almak ister gibi baktı...

Ama hasar çoktan verilmişti. Bir parçamın kırıldığını hissettim.

o.

"Seni *kurtarmak* için zalim olmam gerekiyorsa, o zaman olurum" dedi. *Öyle olsun.*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

F Odanın diğer ucunda, Emmi'nin yemeğinin yarısını Kaila'nın kucağına, kendi bezinin serili olduğu yere kaydırmasını izledim. Bu

ertesı gece. Yemek zamanı.

Avcıların öldürdüğü hayvanların keyfi kaçmıştı. Benn bir gece önce sadece taze ete izin vermiş ve geri kalanının en iyi şekilde muhafaza edilebilmesi için kurutulması gerektiğine karar vermişti. İstemeye istemeye de olsa doğru kararı verdiğini biliyordum ama şimdilik beklerken *rikcrun* etine geri dönmüştük.

Ve avcı grubu geri döndüğü için erzığımız tehlikeli bir şekilde azalıyordu.

Kaila'nın Emmi'nin payını geri itmeye çalışmasını izlemek içimde bir şeylerin boşalmasına neden oldu. Karnı geçen seferkinden daha yuvarlaktı. Daha ilerideydi. Herkese erkek olduğunu hissedebildiğini söylemişti. İçinde hareket ederken güçlü ve vahşiydi.

Ve acıkmıştı. Her zaman öyleydi, hepimiz gibi.

Bir parçam bu hayata nasıl bir çocuk getirebildiklerini ve bu ihtimalden nasıl mutlu ve heyecanlı hissedebildiklerini merak ediyordu. Sadece Hasan'a, çökmüş omuzlarına bakmaları ve annesi yemek saatinde neredeyse tüm porsiyonunu ona vermiş olmasına rağmen karnının gece boyunca nasıl guruldadığını duymaları yeterliydi.

Oğluna her baktığında gözlerindeki çaresizliğe bakmak yeterliydi.

Büyük av hayvanlarını avlayabilecek kapasitedeydik. Kadınlar bize bunu kanıtlamıştı. Dünya geniştir. Oturup çürümemeliydik.

Ölü Dağ. Toprağın dört bir yanındaki ordular gibi *hareket etmeliydik*. Çünkü buradaki *yaşam tarzı* buydu. Refaha ve tok bir karna giden yol buydu.

Vorakkar'dan korkma noktasını geçmiştik. Hepimiz yavaş yavaş açlıktan ölüyorduk.

Ve bu konuda bir şeyler *yapmak* yerine bekledik. Daha da aç kalarak. Çünkü Benn öyle yapmamızı söyledi. Çünkü buradaki çoğu kişi Dakkari cadılarının hepimizi kurtaracağına inanıyordu. Çoğu, sis ortadan kalktığında hayatın mucizevi bir şekilde daha iyi olacağına inanıyordu, sanki daha önce bu kadar zor değilmiş gibi. Bunu unutmuşlardı.

Odanın öbür ucunda, Benn'in yanında oturan Tess bana baktı. Gözlerimiz buluştu ve o baktı ama ben başka tarafa baktım. Bütün gün konuşmamıştık ve en son ne zaman bu kadar uzun konuştuğumuzu hatırlamıyordum.

Gözlerim onun yerine Hasan'a takıldı. *Rikcrun*'unu bitirmişti ve annesinin payını reddediyordu. Herkes gibi küçük çocuk da annesinin yüzündeki zayıflığı fark etmeye başlamıştı. Dün sabah kuyudan su çekerken baygın ve başı dönmüş bir halde yere yığılmıştı.

Kendi kucağıma baktığımda, dokunulmamış birkaç *rikcrun* şeridi gördüm. Küflenmeye başlayan ucunu kopardım. Karnım çoktan ekşimişti. Parçaları Horde Kralı için saklamam gerekse de, o don mevsiminde köyümüzde gösterdiği merhameti düşündüm. Bizi cezalandırması gerekirken beslemişti.

Biz yokken o hâlâ güçlüydü ve bir yanım yemeğin çocuğa gitmesini isteyeceğini biliyordu.

Ayağa kalkarak Hasan'a doğru yürüdüm. Kumaşımı düzgünce kucağına bıraktığımda gözlerini *rikcrun*'a dikti.

Gözlerimle karşılaştığında şaşkındı.

"Teşekkür ederim Mina," diye mırıldandı sonunda ve sanki yemeği reddetmeye çalışmayacağını biliyormuş gibi bir utanç parıltısı yakaladığımı düşündüm. Reddetmesini istemedim. Porsiyonu Kaila'ya verebilirdim ama aramızda zaten acı çeken bir çocuk vardı.

Hiçbir şey söylemedim. Uzanıp koyu renk saçlarına dokundum, gür ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Annesinin gözleri parlıyordu ama onlara bakmak göğsümde bir huzursuzluk yarattı. Bu yüzden kimsenin bakışlarıyla karşılaşmadan -pek çok gözün üzerimde olduğunu bilmeme rağmen- odadan çıkıp kuyuya doğru yürüdüm.

Sürü kralını tekrar ziyaret etmeden önce herkes uyuyana kadar beklemem gerekecekti. Ama o çaresizlik ve açlık çukurunun karnında bir an daha kalmaya tahammül edemezdim.

EMMI'NİN ÇENESİ yaklaştığını görünce gerildi.

"Bir dahaki sefere," dedi bana, "yemeğini Kaila'ya ver. Gerçekten ihtiyacı var."

Doğrudan gözlerinin içine baktım. Bakışlarımda her ne gördüyse -ister tiksintim ister talebine duyduğum öfke olsun- bir adım geri çekilmesine neden oldu. Yüzünde tanıdık bir ifade belirdi. Sürü kralının bana bir ya da iki kez gösterdiği bir ifade.

Sanki kim olduğumu bilmiyormuş gibi. Sanki bir maskeyi çıkarmış ve altından ona tamamen farklı birini göstermişim gibi.

Emmi beni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdı. Bana karşı asla zalim olmamış olsa da, pek nazik de değildi. Ve artık başkalarının, sırf konuşma tarzım yüzünden kendilerinden aşağı olduğumu düşünmelerine izin vermeyecektim.

"*Herkesin buna ihtiyacı var*" dediğimde kelimelerim güçlü, kesik ve netti.

Emmi bana ters ters baktı ama onun görüş alanında fazla kalmadım. Kapıdan içeri süzıldüm, menteşeler o kadar yüksek sesle çınılıyordu ki Benn'in onları üst kattan duyacağından korktum.

Kapıyı arkamdan kapatarak sürü kralının yanına gittim ve onun yanında diz çöktüm. Dudaklarımı aralayarak ona baktım, içim ani bir mide bulantısıyla çalkalanıyordu.

Yüzü kan içindeydi, elmacık kemiğinde büyük bir kesik vardı. Bir bıçak yarası. Kendi kılıcından mı?

Dudağı yarılmıştı. Kaş kemiği boyunca uzanan bir yarıktan sol gözüne kan damlıyordu. Ve omzu... yine çiğ görünüyordu.

Yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı. Üzerinden siyah öfke dalgaları yayılıyor gibiydi ve bir kez daha bunun kısmen *benim suçum* olduğunu hatırladım. Onu buraya *ben getirmiştım*. *Buna*.

Yemek odasında akmakla tehdit eden gözyaşları şimdi geldi. Tek görebildiğim onun kanı olana kadar görüşümü parlak ve camsı hale getirdiler.

Ne olduğu açıktı. Benn, Horde Kralı'nı zayıflatmak istediğini açıkça belli etmişti. Acı içinde. Bu kadar güçlü, bu kadar kuvvetli bir varlığı kontrol etmenin tek yolu buydu.

Ama başka bir parçam Benn'i tanıyordu. O zalim biriydi. Başkalarının acı çekmesini izlemek hoşuna gittiği için bunu başkalarının yapabileceğinden daha ileri götürmüştü. Kendini güçlü ve kontrol altında hissetmeyi seviyordu. Bir başkasını zayıf görmek ona sadece kendi gücünü hatırlatıyordu.

Benn, *Dakkar'ın* bir *sürü kralını* avucunun içine alma fikrinden hoşlanıyor olmalıydı. Birine vurup kesebileceği ve tekmeleyebileceği düşüncesinden zevk alıyor olmalı, onlarca yıllık saldırganlığını ve öfkesini onu bir don mevsimi boyunca besleyen bir erkekten, acı çekmek yerine merhameti seçen bir erkekten çıkarıyor olmalı.

Bu gece yemek yemediğime sevinmiştim. Çünkü ne olursa olsun karnımdakileri kusacaktım.

Çenesi gergindi, bir kası zıplıyordu. Kendini sütuna doğru sertçe tuttu. Acı çekiyor olabileceğini ama acı çekenin gururu olduğunu anlamam bir anımı aldı. Bağlanmak, zapt edilmek ve dövülmek -özellikle de Benn gibi bir adamın ellerinde- her erkeğin içini sızlatırdı.

"Rowin," diye fısıldadım, çenesinin kenarına dokunmak için öne doğru uzandım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Ama bana bakmasını istiyordum.

Başını bana doğru çevirdi, o kırmızı gözler beni olduğum yerde dondurdu.

"Adın bu mu?" Bana gönderdiği alaycı bakıştan korkmadan sordum.

"Bu ismi nereden biliyorsun?" diye hırladı.

Yutkunarak ona "Çünkü sürünüzden bir erkek sizi çağırırken bu ismi kullandı" dedim.

Yer değiştirdi, bana doğru eğildi.

"*Ne zaman?*"

"Dün sabah," dedim ona. "Haklıydın. Sisine içine girdim. Sisine içinde yürüdüm ve farkına varmadan ayaklarım beni batı ucuna doğru götürdü."

"Onu gördünüz mü? Bu erkeği?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Onunla konuştun mu?" diye sordu.

Kuru dudaklarımı yaladım ve gözleriyle hareketi takip edişini izledim.

"Evet. Bana hayatta olup olmadığını sordu, ben de hayatta olduğunu söyledim."

Burun delikleri alevlendi. Kelimeleri anlamaya çalışmasını izledim ama tüm bunlar olurken gözlerini benden hiç ayırmadı.

Daha sonra konuştuğunda, "Bunu bana neden dün söylemedin?" diye sorarken sesini kasıtlı olarak yumuşattığını fark ettim.

Bakışlarımı ondan ayırarak leğene döndüm.

"*Mina*," diye geldi sesi. Bakışlarımı istedi ve ben de ona verdim. "Bu olay olduğunda yalnız mıydın?"

"Evet."

"Sisin içine girdiğini bilmiyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Umursadığını sanmıyorum. Bence buradaki pek çok kişi benim oraya girmemi ve bir daha geri dönmememi istiyor."

Bu son sözler benden acı bir şekilde döndü. Ve bir an için bunları yüksek sesle söylediğim için utandım. Hapsedilmiş ve dövülmüş bu sürü kralının yanında diz çökmüşken kendim için üzülduğümünden utandım.

Ve hiçbir sebep yokken kendime hatırlattım. Ne yaparsak yapalım sis yakında dağılacaktı.

Sürü kralı sessizdi. Getirdiğim taze suya bir bez batırıp sıkmamı izledi. Yavaşça ilerledim ve bezi alnına sürdükten sonra yanağındaki yaraya, yüksek elmacık kemiğinin hemen altına götürdüm. Dudağına geçmeden önce bezi daha taze bir tarafa doğru katladım.

Onunla orada ilgilendiğimde odadaki hava daha da sıkılaşıyor gibiydi. Ona o kadar nazıkçe dokundum ki beni hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Benim adım Rowin," diye homurdandı sonunda, sesi gürültülü ve... *yumuşaktı*. Benim dokunuşum kadar yumuşak.

Gözlerim onunkilere gitti. Bana dikkatle baktığını gördüğümde yanaklarımın ısındığını hissettim. Tüm dikkati benim üzerimdeydi ve bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Onlardan biri," diye düzeltti. "Bu benim soyumun, annemin soyunun ve sürümün adı."

Annesi mi? Merak ettim.

"Kaç tane var?" Ben sordum. "İsimlerden bahsediyorum."

"İki," dedi. "Gerçi benim adım sadece babamda var."

"Sürünüzde mi yaşıyor?" Gözlerim dudaklarında, bezi kan lekesi olan çenesinin kenarına götürmüştü olmama rağmen sordum.

"*Nik*" dediğinde dudakları kıpırdadı. Seninki gibi o da kuzey topraklarında gömülü."

Nefesim kesildi. Elim hareketsiz kaldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

O kırmızı gözler parladı. "İlk nefesimizi aldığımız andan itibaren bu hayatta garanti altına aldığımız tek şey öleceğimizdir, *Sarkia*." Ondan uzaklaştım. "Zamanımı bu iki an arasındaki her şey üzerinde durarak geçiriyorum. Babam onun yasını tutmamı istemezdi. İlerlememi isterdi. Sürünün iyiliği için. Ve ben de bunu yapıyorum."

Kulağa soğuk geliyor.

Yine de bir zamanlar bu sürü kralının taştan oyulmuş olabileceğini düşünmüştüm. Belki de öyleydi.

Ama ben kimdim ki bunu yargılayayım? Onun omuzlarında bir dünya sorumluluk vardı ve benim hiçbir sorumluluğum yoktu. Elbette, kayıpları farklı şekillerde ele alırdık.

"Ben suyu kana bulamadan iç," dedim, bezi yere bırakıp leğeni ona doğru kaldırarak.

Bu sefer kolayca içti, yaralarının geri kalanını temizlemeye yetecek kadar içtiğinde durdu. Bezi bir kez daha duruladım ve bana açıkladığı şeyi düşünerek sessizce yüzünü tekrar gözden geçirdim.

"Sürünüzde olmak nasıl bir şey?" Neredeyse tüm hayatım boyunca düşündüğüm bir soruyu sordum. "Orada hayat nasıl?"

Kalın bir şekilde yutkundu ve başını sütun boyunca geriye yaslayarak boğazının geniş sütununu ortaya çıkardı.

Kısa bir an için kendimi oraya bastırma arzusu duydum. Kendi yüzümü boynunun kıvrımına doğru kıvrımak çünkü orada sıcak hissedebileceğimi düşündüm. Orada güvende.

Sonra kızardım ve aptallık ettiğim için kendimi azarladım.

"Herkesin bir amacı vardır. Ve hiçbir amaç diğerinden daha önemli değildir," dedi bana. "Sürüde bir ritim vardır, dışarıdan bakanların anlayamayacağı bir ritim. Ve ancak bu ritim kesintisiz olduğunda bir sürü gelişir. Avcılar avlanır. *Bikkular* eve getirdikleri avlarla bizi besler. Bize verdikleri bu güçle, Kakkari'nin bize armağan ettiği besinle savaşçılar eğitilir ve güçlenir. *Mitri* kılıçlarımızı yapar ve zanaatıyla bizi korur. *Pirokilerimiz* hayatta kalabilmemiz için bizi topraklarda taşır. *Mrikro pirokilere* bakar. Genç bir kız *mrikro*'nun yanında eğitim görüyor ve bir gün onun yerini alacak. Annesi ekinlerimizle ilgilenen grubun bir parçası. Bir başka anne de avcılarının getirdiği kürk ve postları işliyor. Eğer bir avcı avda yaralanırsa, şifacımız

yaralarıyla ilgilenir. Gördünüz mü? Sürü hayatı tamamen bağ kurmakla ilgilidir. Bir sürüyü güçlü kılan da budur."

Ritimden bahsetti ve ben de kendi sesinin ritmini hissettim. Beni sakinleştirdi ve boğazımda bir özlemin kabardığını hissettim. Hayatım boyunca duyduğum ordu hikâyelerine hiç benzemiyordu. Savaştan ve kan dökmekten zevk alan vahşi, iri yarı yaratıklar.

"Mutlular mı?" Boğazım düğümlenerek fısıldadım. Bakışlarıma karşılık verdi. "Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Onlar güvende mi?"

Başını eğdi. "*Lysi*."

Göğsümde bir özlem oluştu. Bunu büyük bir kesinlikle söyledi. "Peki sen mutlu musun?"

Yüz hatlarından geçen ifade, Hasan'ın daha önce ona *rikcrun*'u verdiğimde takındığı ifadeden farklı olmayan bir şaşkınlık ifadesiydi. Sanki... bu soruyu daha önce kendisine hiç sormamıştı. Sanki kendi mutluluğunun bir önemi yokmuş gibi.

"Sürüme elimden geldiğince iyi hizmet ediyorum. Tek istediğim bu."

"Sanırım cevaplama zor bir soru," diye mırıldandım, omzundaki yarayı temiz suyla yıkarken gözlerimi yaraya dikmişim. "Sanırım mutluluk bir varoluş durumu değil. Senin de söylediğin gibi bir duygu. Tıpkı öfke, acı ya da özlem gibi. Geçer ve başka bir duyguya dönüşür."

Mutluluğu en son ne zaman hissetmişim, o anlaşılması zor duyguyu?

Hemen aklıma gelen anı, babam ve teyzemle yaşadığım bir andı. Çok şiddetli bir don olayından sonra ılık mevsimde güzel bir gündü. Bataklığa gitmiş, orada bulabildiğimiz meyveleri toplamaya çalışıyorduk. Belki 10 ya da 11 yaşındaydım. Ayak bileğimize kadar bataklığın içindeyken şarkılar uyduruyor, 'bataklık', 'lapa' ve 'gıcırta' ile kafiyeli kelimeler bulmaya çalışıyorduk.

Şarkı söylemeyi her zaman sevmişimdir çünkü şarkı söylerken kelimeleri kekelemezdim. Gençken tek istediğim şarkı söylemekti. Şarkı söylersem insanların benim de onlar gibi olduğumu düşüneceklerini sanırdım.

Ve o gün bataklıkta şarkı söyledik.

Ve babam beni o kadar güldürmüştü ki nefes alamıyordum çünkü berbat bir şarkı söyleme sesi vardı, özellikle de 'lapa' ile 'popo' ve 'geğirti' ile 'gıcırta' kafiyelerini söylerken. Öksürüğü nihayet bu sezon için azalmaya başlamıştı. Moralimiz yükselmişti. Normalde onaylamayan teyzem bile o gün bir ya da iki gülümsemesini gizlemek zorunda kalmıştı.

Bu anıyı hatırlayınca göğsümde bir sıcaklık kabarcığı oluştu. Elimden geldiğince ona tutundum, yakınımnda tuttum ve beni rahatsız eden yalnızlığın bir kısmını ısıtmasına izin verdim.

"Ne düşünüyorsun, *Sarkia*," diye sordu, "böyle bir ifade kullanmak için?"

Bakışlarıyla karşılaştığımda bakışlarının ağırlığı beni ürküttü. Gülümsediğimi fark ettim. Yumuşak ve zoraki de olsa gülümsüyordum ve bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyordum.

Bu anı benim için çok değerliydi ve bu yüzden paylaşmadım. Paylaşmak istemedim, kimseyle değil. Sanki yüksek sesle konuştuğumda uçup gidecek ve bir daha asla yakalayamayacakmışım gibi.

"Gülümserken nasıl görünürdün acaba?" Onun yerine ben sordum.

Asık suratlı, ciddi bakışı dudaklarımın daha da titremesine neden oldu.

Sonunda gülümsemem beni terk etti. O küçük sıcaklık topu soldu ve ben Horde King'in hücresinin soğuk karanlığında, burun deliklerimdeki metalik kan kokusu ve bana yakın olan korkunç cüssesiyle titreyerek kaldım.

Ama sıcaktı ve kendimi ona doğru kayarken buldum. Çıplak dış uyluğu dizime bastırdı. Bakışlarında bir şeylerin titreştiğini gördüm. Gözleri dudaklarıma gitti ve bakışları altında dudaklarım ayrıldı. Karnım ısındı, o sıcak anının yerini tanımadığım bir sıcaklık aldı.

"Rowin," diye fısıldadım.

Adını duyunca gerildiğini ve ilerlediğini gördüm, zincirleri arkasında şingirdiyordu. Yüzündeki yaraları, sabaha düzeleceğini bildiğim şişlikleri inceledim. Sonra gözleriyle karşılaştım. Birden sinirlerim gerildi ama korkmak istemiyordum. Artık korkmak istemiyordum. Dediği gibi, bu hayatta ölümüm garantiydi. *Doğru* olduğuna inandığım bir şey için ölebilirdim.

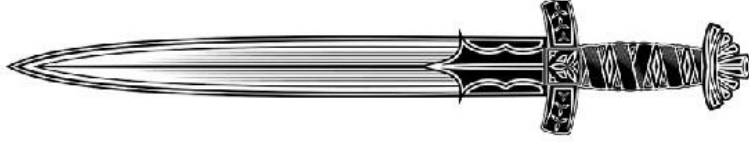
Yakınına eğildim, o kadar yakındı ki dudaklarım kulağının keskin kabuğuna değdi.

"Sana yardım edeceğim," dedim ona. "Kara ay gelmeden önce buradan ayrılmana yardım edeceğim."

Burun delikleri açıldı. Beni duyduğunun tek göstergesi buydu.

"Sana söz veriyorum."

ON ALTINCI BÖLÜM

"H Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun, *Sarkia*?" Sesimi yumuşak tutarak sordum.

Başparmağımı sütunda derinleşen çentikte gezdirdim. Eğer uyanık olduğum her an üzerinde çalışırsam, iki gün içinde kendimi ondan koparabileceğimi düşündüm.

Mina geri çekildi, dudaklarının baş döndürücü hissi kulağımın hassas etini terk etti. Bakışlarım kısa bir süre onun üzerinde gezindi. Birkaç dakika önce sessiz, gizemli bir gülümsemeyle gülümsediğinde... büyülenmişim. Bana beni Ölü Dağ'a doğru çeken kadını, benim olduğumu mırıldanan, gözlerini tekrar bulmak için öleceğimi düşündüğüm o kışkırtıcı kadını hatırlatmıştı.

Sarkia gülümsediğinde nazik bir güzelliğe bürünüyordu. Gözümün önüne gelen o korkmuş, yetersiz beslenmiş, kırık dökük kız değildi. Gülümsediğinde, olabileceği *kalles*'in bir ipucunu gördüm. Başka bir hayatta. Başka bir zamanda. Başka bir yerde.

Bu beni ürküttü. O derin içgüdüyü yeniden ortaya çıkardı, o dişiyi tekrar görmek için savaşmak istememe neden oldu, onu güvende tutmak için savaşmak istememe neden oldu.

Ve siste olduğu gibi, bunu da anlamadım. Hem de hiç.

Bu beni korkuttu. Bu beni bu dünyadaki her şeyden daha çok korkuttu.

Ama şimdi, bu nazik güzellik kaçmama yardım edeceğine dair bana söz veriyordu.

Ve umduğum her şey olmasına rağmen, neden bana rahatsızlık veriyordu? Neyi riske attığını bildiğim için mi? Diğerlerinin ona nasıl davrandığını gördüğüm için mi? Harcanabilir biriymiş gibi mi? Azarlanacak, küçümsenecek ve hoşlarına gitmediğinde vurulacak bir şey miydi?

Peki kaçmama yardım ettiğini öğrenirlerse ona ne yaparlardı? "Benn senin kelepçelerinin anahtarını tünüğünün cebinde saklıyor," diye açıkladı.

Ben. "Onlara ulaşabilirsem oldukça basit olacağını düşünüyorum. Geceleri kapıyı sadece bir adam koruyor. Diğerleri yukarıdaki odada uyuyor. Sessiz olursak sizi dağdan kolayca çıkarabilirim."

Vorakkar olarak savaştığım süre boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir şeyin plana uygun gitmediğiydi.

"Peki ya sis?" Ben sordum. "Beni tam olarak nasıl yönlendirmeyi planlıyorsun? Bu mu?"

Ne diyeceğini, şüphelerimi doğrulayıp doğrulamayacağını merak ediyordum. ya da değil.

"Bunu bana bırak," dedi beni hayal kırıklığına uğratarak. "Seni oradan geçireceğim. Ve sürün seni sınırda bekliyor olacak. Geldiğinizi bilmelerini sağlayacağım."

Kaşlarım çatıldı. Sürüme tek başına mı yaklaşacaktı?

"Onlara yaklaşırsan sürülerim seni yakalar. Bu konuda hata yapma, *Kalles*."

"O zaman yaklaşmayacağım."

"Bunu neden yapıyorsun?" Bilmek istiyordum, bakışlarım Onu.

Dudakları biraz kalktı ama gülümsemesi bana hüznü geldi. "Güvenmiyorsun Ben mi?"

"*Nik*. Bilmiyorum."

İç çekti. "Senden özür dilemeye çalışıyorum Horde Kralı," diye açıkladı. "Çok geç olmadan."

"Bana cadılardan bahset," diye emrettim. "Onların bu olaydaki rolü nedir?" Onları hatırlamama şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

"Kara ay gecesinde bir kalp taşı yapabileceklerini iddia ediyorlar," dedi.

"Kalp taşları..." Cadıların *vekkiri*'ye ne söylediğini tahmin ederek sözümü yarıda kestim. "Kalp taşları yapılmadı, *Sarkia*. Bizim zamanımızdan önce de bu gezegendeydiler. Onlar kadim bir şey ve Dakkar'daki en güçlü kuvvetler."

"*Vorakkarların* kalpleriyle yaratıldıklarını söylüyorlar."

"Bunu iddia ettiklerinden eminim. Buna gerçekten *inandıklarına* eminim," diye homurdandım, burun deliklerim alevlenmişti. "Ama cadılar kan büyüü yapıyor. Kakkari'ye karşı olan karanlık bir uygulama. Bir kurbanın sisi yatıştıracağına inanıyorlar ve bunu burada, büyük salonda yapmayı planlıyorlar, değil mi?"

"Neden orası?" diye sordu, bakışları üzerimdeydi.

"Çünkü son kalp taşının kullanıldığı yer orasıydı. *Gerçek* bir kalp taşı," dedim ona. "Doğunun üzerindeki bu sisi serbest bırakan güç. En azından biz buna inanıyoruz."

"Kim kullandı? Ve neden?" diye sordu. "Bu yüzden mi oradaki tüm Ghertun'lar bulduğumuz diğerlerinden... farklı?"

"Bunu bir dişi insan kullandı," dedim ona, bu bilgiyle ne yapacağını merak ederek.

"Bir kadın mı?" diye sordu, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Kendi halinde bir büyücü," diye mırıldandım başımı eğerek. Dudaklarımı yaladım ve kanımın tadına baktım. "Ve bunu bir Horde kralını kurtarmak için kullandı. Onu kraliçesi yapan bir sürü kralını. *Morakkari'sini*."

Mina topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Dakkar'da... insan kraliçeler olduğunu duymuştum ama hiçbir zaman kesin olarak bilemedik."

Başını salladı ve bakışları kırılğan ve tereddütlü göründü.

"Kendi gezegenimizde neler olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikrimiz yok, değil mi?" diye fısıldadı.

Bir an için, beklenmedik ve nadir görülen bir sempati dalgası hissettim.

"Bunu sen yapmadın, *Kalles*," dedim ona. "Bu bir tasarımdı. Siz ve halkınız bu gezegene adım attığınız andan itibaren dezavantajlı duruma düştünüz."

Ona söylediklerimi düşünürken aramızda bir sessizlik oldu.

"Eğer insan kraliçeler varsa, bu sürülerin içinde insanların da yaşadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu usulca.

Çenem büküldü. "*Lysi*."

"Sürünüzde insanlar mı yaşıyor?" diye sordu dudakları aralanarak.

Başımı eğdim. Tam da bu dağdan gelen küçük bir grup insanı yanıma almıştım. Yakalanıp Ghertun'a köle yapılan insanları. Büyücünün özgür kalmalarına yardım ettiği köleler.

"*Lysi*."

Sesi çok uzaklardan geliyordu ve gözleri yaşlarla parlamaya başlamıştı ki, "Sisin içinde, ciddi miydin?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. Farkında olmadan vücudum ona doğru eğildi ve bunu fark ettiğimde hareketsiz kaldım. Şu anda bile beni kontrol edebiliyordu.

"Ne demek istiyorsun, *Sarkia*?"

"Beni sürünüze götüreceğinizi ve orada güvende tutacağınızı mı?" diye fısıldadı.

Tüm vücudum gerildi. Ne olduğunu anlayamadan boğazımdan alçak ve derin bir hırıltı yükseldi. Savaşan düşüncelerden oluşan bir girdap başımın yeniden yarılmasına, zonklamasına ve ağırmasına neden oldu.

Sözleri bana *doğruluk* hissi verdi. İsteklerimi ve arzularımı hatırladım. Sisin içinde onu kürklerimin içinde hayal etmişim, beni tatlı tatlı öperken iç çekişlerini düşünmüştüm, onu sahiplenmek için neredeyse *her şeyi* yapabileceğimi, kalçalarının arasına girip tatmin olana kadar, onu tohumlarımla ağzına kadar doldurana kadar onu azdırabileceğimi düşünmüştüm.

Bu geçici delilik, uğruna çalıştığım *her şeyi* çalabilirdi.

Öte yandan, bu *sarkia*'nın sürüme yaklaşmasına asla izin vermeyeceğimi düşündüm. Bana yaptığı gibi bir başkasını tuzağa düşürmesine asla izin vermezdim. O tehlikeliydi. Ve şimdi yardım teklif etse de, burada olmamın sebebinin o olduğunu unutmayacaktım.

"Yaptım," diye homurdandım, her ne kadar bu sözler karnımı şişirmiş olsa da. "Ve yapacağım, *Sarkia*. Döndüğümde seni sürümde güvende tutacağım. Korkacak hiçbir şeyin yok."

Bu yalan dudaklarımdan boğuk bir mırıltı gibi döküldü ve ona tutmaya hiç niyetim olmayan bir söz verirken bakışlarımı ondan ayırmadım.

Acaba bana bu yüzden mi yardım ediyordu? İddia ettiği gibi 'telafi etmek' için değil, sürümün arasında kendine bir yer edinmeye çalışmak için, özellikle de orada yaşayan başka insanlar olduğunu bildiğine göre. Herhangi bir yer buradan daha iyi olabilirdi.

Belki de ona ilk başta verdiğim değerden çok daha kurnazdı. için.

Cevap vermedi. Bakışları kısa bir süreliğine, sanki bu dünyada yaşamayı hayal ediyormuş gibi farklı bir yer. Gözlerini açtığında bana küçük bir gülümseme verdi ama aynı zamanda üzgün olduğunu da fark ettim. Yeminimin ona umut vereceğini ve moralini yükselteceğini düşünmeme rağmen omuzları çökmüştü.

"Anahtarı almanın bir yolunu bulacağım," diye sessizce söz verdi ve göğsüme dokunmak için öne doğru uzandı. Sözlerinin içime sızdığını hissettim, sanki onları içime bastırıyordu, tıpkı avucunun sıcaklığı gibi.

Kalp atışlarım onun dokunuşuyla hızlandı, daha sonra lanetleyeceğim bir tepki. Ama ben Dakkar'ın bir sürü kralıydım. Çok az kişiye güvenirdim ve o zaman bile kimseye tam olarak güvenmezdim.

Kanlı bezini ve kanlı suyunu da yanına alarak odadan çıktığı anda bir saniye bile kaybetmedim.

Zincirler bir kez daha takırdamaya başladı. Yaram omzumu çekiştiriyordu ama buna karşı dişlerimi sıktım. Bileklerim zonkluyor ve kanıyordu, *Vorakkar* kelepçelerimin altında bile çiğ çiğ sızlıyordu.

Planlar hep değişir.

Bu yüzden sütundaki çentiği derinleştirmeye çalıştım çünkü kendimden başka kimseye güvenmeyecektim. Ve eğer kadın bir şekilde anahtarı ele geçirirse ve beni sisin içinden geçirirse...

Bana o eski sözleri söylediği için pişman olacaktı.

Lo rune tei'ri.

Alay ettim.

O benim olacaktı, yemin ettim.

Ve bu cehennemden kaçtıktan sonra hain küçük cadıya istediğimi yapacaktım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

L Ertesi sabah kimse uyanmadan Ölü Dağ'dan kayıp gitti. Sis in içinde yürürken, beni kucakladığını hissettim. Dalları açıkta kalan etimin üzerinde geziniyordu ama aldırış etmedim. Bunu çabucak yapmalıydım ve Sürü üyelerinin batı ucunda olması için dua etti.

Yaklaştığımı düşündüğümde derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatarak o kalkanı hayal ettim, önce küçüktü, parmağımın ucundan daha büyük değildi. Sonra onu zihnimde tamamen şekillendirdim, ona kenarlar verdim, direnç verdim, beni koruyacağını düşündüm, koruyacağına *inandım*. Ve onu hissedebildiğimden, bütünüyle tanıdığımдан emin olduğumda, onu içimden dışarı fırlattım, büyüdü, büyüdü ve büyüdü.

O tanıdık enerji patlamasını hissettim. Artık ne beklemem gerektiğini bildiğim için bu sefer daha kolay hissetmişim. Ve gözlerimi açtığımda, yolu buldum.

Etrafımdaki kızıl lık kayboldu. Kendini bariyere doğru fırlatırken çıkardığı *vinlamayı* hissettim ama içeri girmesine izin vermedim. Sağ gözümün arkasında bir gerginlik vardı, onu uzak tutma çabam zihnimi sıkıştırıyordu.

Daha önce karşılaştığım erkeği görünce rahatladım. Bir *pyroki*'nin üzerinde oturuyordu, Dakkari'nin bu topraklarda dolaşan savaşçı canavarları. Daha önce hiç bu kadar yakından görmemişim ve *pyroki*'nin arka ayakları üzerine kalkıp vahşi bir ses çıkarmasını izledim, bariyerimin yarattığı enerjiden ürkmüştü.

Erkek, *pyroki*'sini tekrar kontrol altına almaya çalışırken bile gözlerini benden ayırmadı. Canavar sakinleşir sakinleşmez bineğinden savruldu ve sert toprağa ağır bir gümbürtüyle indi.

"Kimsin sen, *Kalles*?" diye sordu bana, dikkatle yaklaşarak, ani hareketler yapmayacağını ya da parlayan kılıcına uzanmayacağını göstermek istercesine ellerini iki yanına açarak.

"Horde Kralı için sen kimsin?" Sorusunu duymazdan gelerek merak ettim. Kenara çok yaklaştığında Rowin'in uyarısını hatırladım ve bariyerimi dalgalandırarak erkek yürümeyi bırakana kadar kapattım.

Bu kez yalnızdı, sanki diğer adamlardan önce uyanmış, sürü kralının bu sabah döneceğini umuyordu.

"Ben onun *pujerak*'ıyım," dedi
erkek. Kaşlarım çatıldı. Onun
pujerak'ı mı?

"Ben onun ikinci komutanıyım," diye açıkladı. "Onun generaliyim."

"Yani onun yerine sürüyü sen mi yönetiyorsun?" Bu kelimeyi ezberleyerek sordum.

Pujerak.

Büyüyen listeme ekleyebileceğim bir başka Dakkari kelimesi.

"*Lysi.*"

"Ve onun sürüsü senin gücünün altında olmasına rağmen, hala onu geri mi istiyorsun?" diye sordum.

Pujerak bir adım daha atmış olmasına rağmen sustu. Bu acı sorunun nereden geldiğini bilmiyordum. Belki de dün gece rüyamda Song'u gördüğüm içindi, her ne kadar huzursuz bir uyku olsa da. Ve bu bana Benn'in en başta nasıl liderimiz olduğunu hatırlattı. *Korku* yüzünden babasına sırtını dönen insanlardan sürülen Jacob'ı hatırlamamı sağladı.

"O benim *Vorakkar*'ım," diye yanıtladı *pujerak*. "Rath Rowin onun sürüsüdür. Bu onun kanı. Hiç kimse onun yerini alamaz. Bunu asla istemem."

Ona inandım.

Dakkari'den sadakat hakkında bir iki şey öğrenebiliriz. "*Hanniva, kalles,*" dedi *pujerak*, sesi yumuşaktı, her ne kadar bariyer Sanki karşımda duruyormuş gibi bir şekilde bana doğru akıttı. "Onu bize geri getir. Sana ne istersen vereceğiz."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedim ona, bariyerin sarsılmaya başladığını hissederek. Halsizdim. Ne de olsa bir gece önce yemek yememiştim ve tam bir gece uykusu çekmeyeli haftalar olmuştu. "Ama sürü kralınıza kaçmasına yardım edeceğime dair yemin ettim."

"*Neffar*?" diye homurdandı *pujerak*, gözleri bana dikilmişti, sanki doğruyu mu söylediğimi yoksa onu kandırmaya mı çalıştığımı anlamaya çalışıyordu.

"Geceleri adamlarınızla birlikte burada olun. Tam olarak hangi gece olduğunu söyleyemem ama kara aydan önce olacak. Onu sana getireceğim. Al."

Bariyere olan hakimiyetim zayıflıyordu. *Pujerak*'ın arkasında, arkasındaki dağda parlayan güneş ışığının ilk ışınlarını gördüm.

Dakkari erkeği sisin dalgalanmaya başladığını gördü. "Bekle, *Kalles*, ne-"

Bir nefesle elimi önümde salladım, bu hareket zayıflayan kontrolümü zihinsel olarak kesmeme yardımcı oldu. Aramızdaki sis tüneli kapladı ve bana doğru hızla ilerledi. Bana ulaştığında saçlarımı geriye savurdu ve gördüğüm tek şey kırmızıydı. Hissettiğim tek şey kemiklerimi sızlatan bir yorgunluktu.

Sisin diğer tarafından bir ses gelmiyordu, ancak bir *pirokinin* toynaklarının araziye vurduğunu duyduğumu sandım. Belki de *pujerak* diğerlerine haber vermek için sürüye dönüyordu.

Ölü Dağ'a geri dönmek çok uzun bir yürüyüştü. Bir parçam orada yere kıvrılıp uyumak istiyordu. Çünkü kesintisiz olacağını biliyordum. Orada güvende olacağımı biliyordum.

Ama yapacak işlerim vardı ve bu yüzden ağır bacaklarımla yavaşça diğerlerine doğru ilerledim. Benn'den anahtarı almanın bir yolunu bulmam gerekiyordu ve bunun mümkün olabileceği bir yol bildiğimi sanıyordum.

Dışarıdan döndüğümde Horde King'in hücresinin önünden geçmemem gerektiğini bilmeliydim. Ancak Benn'i sabahın bu erken saatinde koridorda kapısı açık bir şekilde Jacques ile alçak sesle konuşurken görmeyi beklemiyordum.

Sadece Benn'in sırtını gördüm ve Jacques'ın genişleyen bakışları diğer erkeği varlığımdan haberdar etti. Merdivenlere geri dönmek için artık çok geçti. Zamanım olsaydı bile bacaklarımın işbirliği yapıp yapmayacağını bilmiyordum.

Benn arkasını döndü, Horde Kralı'nın kılıcı ilk kez elinde değildi. Kılıcı bir ödül gibi yanında taşıyor, diğerlerine kılıcın sadece kendisinde olduğunu hatırlatıyordu.

Yüzündeki ifadeden kötü bir ruh hali içinde olduğu ve öfkesinin kabardığı anlaşıyordu. Acaba yine sürü kralını kızdırmaya mı çalışıyordu ve bunu başaramıyor muydu? Bu gece ona gittiğimde beni hangi taze yaraların karşılayacağını merak ederek midem bulandı.

"Neredeydin?" Benn, bugün onun gözünden kaçamayacağım gerçeğini kabullenmiş bir şekilde yaklaşırken bana ters ters bakarak sordu.

Ona cevap vermedim ve öfkesinin daha da arttığını hissettim. Yaklaştığımda kolumu tuttu, iz bırakacağını bildiğim kadar cezalandırıcı bir tutuştu. Ama sesimi çıkarmadım ve bu onu daha da sinirlendirdi.

"Sana bir soru sorduğumda cevap vermeni bekliyorum," diye tısladı. Bu sabah kötü bir ruh hali içindeydi. Karnımda bir korku oluşmaya başladı.

Benn ona karanlık bir bakış fırlatana kadar göz ucuyla Jacques'ın bir adım öne çıktığını gördüm.

"Yukarı yukarı..." Ben başladım. "Üst katlarda." "Neden?" diye hırladı.

"Uyuyamadım," dedim aceleyle, kelimeler ağzımdan çıkınca rahatladım.

Benn zincir şingirtisini duyunca başını Horde King'in odasının açık kapısına doğru çevirdi. Benn'in gözlerindeki parıltıyı tanıdım. Kötülüğü.

Jacques da anladı çünkü koluma girdi. "Onu geri götüreyim. Yıkanması gereken işler var."

Benn beni ileri doğru çekerek karnımın dönmesine neden oldu ve beni Jacques'ın elinden kurtardı.

Tek söylediği, "Önce bir şey görmek istiyorum," oldu.

Ne olduğunu anlayamadan Benn beni karanlık, tanıdık odaya çekti, sürü kralının yanında dizlerimin üzerine düşene kadar ileri doğru itti, derim sıyrıldı. Gözlerimiz kısa süreliğine birleşti. Ürkek bir yeşile karşı parlayan kırmızı. Gözleri kısıldı. Yüzünün yan tarafında yeni bir kesik gördüm ama sonra uzun, siyah saçları öne doğru düşerek onu görüş alanımdan çıkardı.

Sürü kralının bakışları Benn'e kaydı, tam o sırada bizi odaya kapattı ve kapıyı Jacques'ın suratına kapattı.

"Onu tanıdın mı, Dakkari?" diye sordu Benn'in sesi.

Avuçlarımı soğuk zemine yayarak kendimi diz çökme pozisyonuna getirmeye başladım. Dizlerim zonklamaya ve acımaya başladı, küçük sıyrıklardan kan fişkırıyordu ama aldırmadım. Benn'in gözlerindeki kötülük -tehlikeli ve neredeyse neşeli- bana tetikte olmam gerektiğini söylüyordu.

"Ona daha yakından bak," dedi Benn, ani ve hızlı ayak sesleri etrafımda yankılanırken. Boynumun arkasından tutup yüzüm Rowin'inkine sadece bir santim kalana kadar beni ileri ittiğinde boğazımın arkasından irkilerek bir ses çıkardım.

Gözlerinin karanlığında kendimi görebiliyordum. Acınası bir şekilde yansıyan. Korkmuş yüz hatlarım karnımda kararlı bir kıpırtı yarattı ve kendime *korkmayacağımı* söyledim. Onun önünde olmaz. Dakkar'ın bir sürü kralı cesurdu.

Ben de cesur olabilirim. Sadece birkaç dakikalığına.

Göz ucuyla Horde King'in kuyruğunun kaydığını gördüm. Dudaklarım aralandı. Gözlerinin derinliklerine baktım ve avucumu üzerine koydum. Kavrayışımın altında kıpırdandı, sıcak ve güçlüydü ama anlamıyor muydu? Benn, kuyruğunu zincirlemekle uğraşmaktansa onu kesmeyi tercih ederdi.

Rowin'in gözleri kısıldı.

"Hayır mı?" Benn'in sesi duyuldu. Sesinde, dikkatle maskeleyemeye çalışsa da giderek artan hayal kırıklığını sezebiliyordum. Neden burada olduğumu biliyordum. Benn'in doğasında her şeyi didiklemek, canımızı *yakan* her yeri, yakın tuttuğumuz ve koruduğumuz o savunmasız yerleri bulmak vardı.

Sürü kralının *bana neden* tepki vereceğini düşündüğü tamamen başka bir soruydu. Ama bu bir testti. Birçoğundan biri. Daha büyük bir oyunda bir piyondum. Daha fazlası değil.

Benn beni ayağa kaldırdı. Boynumun arkası da moraracaktı.

Benn beni bedenine doğru sürüklediğinde korkum bir anda geri döndü. Şimdi diğer elinde bir hançer vardı, diğer eli boynumdan ayrılıp belime dolanırken önümde parladı.

Aletinın sırtıma bastırıldığını hissettim. Bana karşı sertleşiyordu ve hızlıydı. Korkum, hızlı nefes alışı onu tahrik etmişti. Kokusu kusma isteği uyandırıyordu. Kötü koktuğundan değil ama teninin tuzluluğunu ve doğal kokusunu sonsuza dek acıyla ve elinin yüzüme çarpma hissiyle ilişkilendirecektim. Metalik kan kokusunu ve eski liderimizi uykusunda öldürdükten sonra ellerinin Song'un kanıyla kaplanmasını sonsuza dek hatırlayacaktım.

"Seni bize getiren dişi bu," diye mırıldandı sesi kulağıma. "Burada olmanın, yerde bir hayvan gibi zincirlenmiş olmanın, kılıcının her gün kendi etini kesmesinin nedeni o."

Benn boğazım ortaya çıkana kadar saçlarımı geriye çekti ama gözlerim Horde Kralı'nın gözlerinden hiç ayrılmadı. Hançer parladı. Rowin öne eğildi.

Benn'in beni gerçekten öldürebileceğini düşündüm. Bunu yapacağını düşündüm çünkü Horde Kralı'nın nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu.

Onun yerine elbisemi kesti. Ensemden belime kadar, malzemenin bıçağa karşı sertçe kayması kulaklarımı grotesk bir şekilde tırmalıyordu.

Serin, soğuk, inatçı hava açıkta kalan göğsüme çarptı. Benn elbisemi çekip aldı, beni kollarında çıplak bıraktı, aleti sırtıma değdi ve harap olmuş elbiseyi köşeye fırlattı.

"Onu şimdi tanıdın mı?" Benn sordu, ancak kelimeleri söylerken sesinde bir sınır vardı. Benn, sürü kralının hemen önünde durana kadar beni ileriye doğru yürüttü. Kolları serbest olsaydı, uzanıp bana dokunması yeterli olacaktı.

Bunun yerine, Benn'in eli etlerimin üzerinde gezindi ve göğüslerimin alt kısımlarını sıyırırken karnım tiksinti ve panik içinde çalkalandı.

"Kızıışmış bir canavar gibi takip ettiğin beden bu," diye seslendi arkamdan. "Şuna bakın!"

Sürü kralı, Benn'in dokunuşundan kaçmaya çalıştığımı, kıvrandığımı gördüğünde hırladı. Ses uğursuzdu, karanlıktı ve kavernöz odada yankılanıyordu. Arkasındaki zincirler sallandı.

Bu Benn'i sadece sevindirdi.

Benn, "Yüzünün pek de güzel olmadığını ve bir çocuğun aklına sahip olduğunu kabul ediyorum," diye tükürdü. "Ama vücudu. İnanılmaz derecede... şey, sana söylememe gerek yok. Onu becermekten başka bir şey düşünmediğin için buradasın, değil mi Dakkari?"

"Benden ne istiyorsun?" Rowin sordu. Sesine şaşırmıştım. Sakindi. Hatta eşitti. İçinden gelen o karanlık hırıltıya hiç benzemiyordu. Bunu duyunca Benn'in dokunuşu bile tenimde durgunlaştı. "Sadece gerçek bir korkak bir dişiye kalkan olarak kullanmaya çalışır. Bırak onu gitsin."

Benn'in kısa bir an için gerildiğini hissettim.

Ancak sözlerin teşvikiyle Benn'in dokunuşu alçaldı ve karnımdan aşağıya doğru kaymaya başladı. Boğazım sıkıştı, ağzım kurudu. Kalp atışlarım vahşi, kafese kapatılmış bir şey gibiydi ve serbest kalmaya çalışıyordu.

Sürü kralı zincirlere doğru hamle yaptı, o karanlık hırıltı tekrar yükseldi. O gözler acı vaat ediyordu. Yüz ifadesi zorlukla dizginlenen bir öfkeye dönüşmüştü. İşte o zaman kuyruğunun titrediğini gördüm. Benn'in bacağı sadece kısa bir mesafe uzaktaydı. O-

Benn'in dokunuşu bacaklarımın arasında belirdi ve içimde vahşi bir şey yükseldi. İçgüdüsel olarak tepki verdim, karnım iğrenme içinde çalkalanıyordu, dirseğimi geriye attım ve tırnaklarımı bulabildiğim her deriye geçirmeye çalışmak için uzandım. Daha önce hiç duymadığım bir ses benden kaçtı.

"Ahh," Benn'in irkilmiş çığlığı geldi. Tırnaklarım alnına sürtündü ve gözüne doğru ilerledim, ama çabuk kapandı. Yine de tırnaklarımı derine batırdım, bir iz bırakmak istiyordum, *buna ihtiyacım vardı. "Siktiğimin orospusu!"*

Vücudunun sıcaklığı sırtımdan uzaklaştı ve bu başlı başına bir ödüldü. Elmacık kemiğime çarpan elinin patlayıcı çatırtısı yüzümü yana savurdu. Başım döndü, yönümü şaşırdım ve yere düştüm.

Ağır botunun sivri ucunun kaburgalarımın değdiğini hissettim ve hırıldayarak buzlu zeminde kendimi bir top haline getirdim.

Kulaklarım çınlasa da kükremeyi duyuyordum. Horde King'in kükremesi, çünkü tüm odayı sarstı.

Başımı kaldırdığımda, sürü kralının kuyruğunun Benn'in bacağını bir mengene gibi sardığını gördüm. Rowin onu benden uzaklaştırırken Benn'in bakışları paniğe kapılmıştı, taşa çarparak düştü ve başı sertçe yere çarptı.

O anda Benn tüm korkusuyla bir çocuğa benziyordu; paniklemiş, kontrolünü kaybetmiş ve çırpınıyordu, çünkü sürü kralı onu daha da yaklaşıyor ve içine çekiyordu. Benn çizmeli ayaklarıyla saldırdı ama hiçbirisi isabet etmedi.

Benn'in elinin parladığını gördüğümde "Hayır," diye fısıldadım. Hançer alçak fener ışığında parladı ve onun Horde King'in kuyruğunun tam ortasına sapladığını gördüm.

Rowin ses çıkarmadı ama kuyruğu bir anda Benn'i serbest bıraktı ve yaradan kan fışkırmaya başlarken gevşedi.

Benn ayağa fırladı, sanki Rowin'in hançeri alabileceğinden korkuyormuş gibi hançerini kuyruğundan çekip çıkardı. İkimizden de uzaklaştı. Yerde titriyordum, gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Benn bunun için beni öldürecek. Bundan kaçış yoktu.

"Benn," diye gür bir ses geldi. "Neler oluyor?"

Jacques'ın sesini tanıdım ama ona bakmadım. Horde King'in kükremesini duyduğunda odaya girdiğini ve sonrasındaki her şeye tanık olduğunu anlamam bir anımı aldı.

"Ona dokunma," diye homurdandı Benn ve Jacques'ın bana yaklaşımaya, kalkmama yardım etmeye çalıştığını varsaydım. "Bırakın sürü kralı fahişesini alsın."

Rowin'in boğazında derin bir ses yankılandı. Benim bile içimde titreştiğini hissettim.

"Seni öldürdüğümde, *vekkiri*, sen çığlık atarken ben gülümseyeceğim."

Sözler bir sevgilinin okşaması gibi yumuşaktı ama ne kadar ölümcül olduklarını, sürü kralının dudaklarından zehir gibi damladıklarını duydum.

Rowin sözlerine şöyle devam etti: "Ve sen öldükten sonra, benim için ne kadar önemsiz olsan da seni unutacağım. Yoluma çıkan bir şey. Bu mezarı kirleten başka bir ceset olacaksın."

Benn'in soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışırken aldığı sert nefesleri duydum. Egosu zedelenmişti. Gittiğinde tehlikeli bir ruh hali içinde olacaktı.

"Mina," diye geldi Jacques'ın sesi.

"Bırak onu dedim!" diye bağırdı Benn. "Eğer ona elini sürersen, sen de burada ona katılırsın."

Jacques burun deliklerinden keskin bir nefes verdi. "Git," diye emretti Benn. "*Şimdi.*"

Gergin bir sessizlik oldu ama sonunda Jacques'ın ayak seslerinin geri çekildiğini duydum. Ardından su sesi geldi. Benn'in, Ghertun'un kalıntıları olan kırık cam şişeleri ve eskimiş parşömenleri bulduğumuz tezgâhın başında durduğunu gördüm. Fark etmediğim bir su leğeni vardı ve Benn'in ellerini içinde yıkadığını, parmak eklemlerindeki kanı temizlediğini gördüm. Horde Kralı'nın ona vurduğu zamanki kanı.

İşi bittiğinde leğenin banktan sıyrıldığını duydum. Bir an sonra, suyun buz gibi soğukluğu vücudumun üzerine döküldüğünde nefesim kesildi, ciğerlerimden hava çalındı. Tenimde kayıyor ve saçlarımı ıslatıyordu.

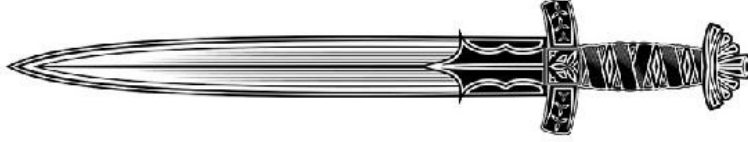
Zincirler yine takırdadı, sanki sürü kralı zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu. Şiddetle titredim, daha derine kıvrıldım, sıcaklığımı korumaya çalıştım, ancak su onu benden süzdü.

"İşte, Dakkari," dedi Benn. Sesindeki alaycı mizah gitmişti. Onun yerine tiksinti vardı. Yırtık elbisemi yerden almak için eğildi ve onu da yanına aldı. "Onu senin için temizledim bile."

Bir an sonra meşalenin ışığı gitti ve gıcırdayan kapının sesi beni sürü kralıyla birlikte içeriye kapattı. Tek gördüğüm karanlıktı, kapının altındaki küçük bir ışık şeridi dışında, orada hareket eden ayak seslerinin gölgelerini gördüm.

"Mina, bana gel," diye seslendi sürü kralının sesi, tartışmaya yer bırakmayan derin ve boğuk bir tonda. "*Şimdi.*"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

W Mina bana doğru *hiçbir* hareket yapmayınca, sesimi yumuşattım. "Zarar görmediğinden emin olmama izin ver, *kalles*."

Derin bir nefes verdiğini fark ettim. Bir başka şiddetli ürperti vücudunu sarstı ve yine öfkem yükseldi. Ama hiç gitmemiştii, değil mi? Her zaman oradaydı, yüzeyin hemen altındaydı.

Ne tür bir erkek -hatta ne tür bir *lider*- halkına böyle davranır? Bir *kadına* böyle mi davranır?

Benn'in ona dokunduğunu görmek... Benn'in ona vurduğunu görmek...

İçimde bir daha asla dizginlenemeyeceğinden korktuğum bir şeyi serbest bırakmıştı. Yabani, vahşi ve *intikamcı*.

O zavallı erkek müsveddesini öldürmek istediğim kadar bir başkasını öldürmeyi hiç istememiştim. Kana susamışlığım hâlâ devam ediyordu. Mina'nın onun pençesinde kıvranıp kurtulmaya çalışırken yüzünde beliren o çılgın ifadeyi hatırlayınca onun bağırsaklarını deşmek istedim. Mina'nın yüzüne kazınan ihlali hatırladığımda onun iç organlarını sökmek istedim. Mina'nın korkuyla çıkardığı çaresiz sesleri hatırladığımda, *onun kanında yıkanmak* istedim.

Onun gibi erkekler için özel bir cehennem vardı ve ben *memnuniyetle* onu oraya itmeye yardım et.

Avuçlarım kan içindeydi ve pençelerimin saplandığı yerlerden zonkluyordu. Derinin tekrar kesildiği yerdeki kelepçeleri taze kan ıslatıyordu. Ona ulaşmaya çalışırken neredeyse omzumu yuvasından çıkaracaktım.

Her ne kadar onu lanetlesem de, bir yanımla onu hilekârlığı için, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir zayıflığıma ortaya çıkardığı için suçlasa da, açıklanamaz bir şekilde daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde ona çekildim.

"Mina," diye seslendim ona. "Bana gel. *Hanniva, kalles.*
Hanniva." *Lütfen.*

En son ne zaman yalvardım? Hatırlayamadım.

Yer değiştirdi. Başını bana doğru kaldırdığında göğsümde bilinmeyen bir ağrı oluştu ve gözlerinin yaşlarla cam gibi olduğunu gördüm. Dakkari karanlıkta insanlardan daha iyi görebiliyordu ve elmacık kemiğindeki derin çiçeği gördüğümde karnım döndü.

"Gel," diye mırıldandım, ben hareket ettikçe zincirler takırdıyordu, onun titrediğini ve doğrulduğunu gördüm. Kollarını çıplaklığının etrafına sardı. Islak saçları yanağına, boynuna yapışmış ve göğüslerinden aşağı su damlatıyordu.

Soğuğa karşı hiçbir koruması yoktu. İncecik bir cildi vardı, ne yağ ne de kas vardı, onu sıcak tutacak bir giysisi de yoktu.

Mina bana doğru ilerledi. Eli kaburgalarını sıyırdı ve yüzünü buruşturdu. Hiçbiri kırılmadıysa şanslı sayılırdı. Hırladım, Benn onu tekmelemek için ayağını geri çektiğinde duyduğu acı dolu hırıltının sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Kulaklarımda yankılanıyor, onu koruyamadığım için benimle alay ediyordu.

Sesi duyunca dondu kaldı ve birkaç adım geri çekildi.

"*Nik, kalles,*" diye mırıldandım. "Sana zarar vermeyeceğim. Sadece seni ısıtmak istiyorum." Dikkatli bir *privixi* gibi, yaklaşmaya devam etti, geçici ve yavaş. Yanımda çömeldiğinde bir ürperti daha vücudunu sarstı.

Bacaklarımı açıp onun etrafında hareket ettirdim ve o da bacaklarımdan arasına yerleşti,

ama hareketleri belirsizdi.

Homurdandım. Seni buz gibiydi.

"Bana yaslan," diye emrettim.

Mina bir nefes bekledi. Dişlerinin birbirine çarparken çıkardığı çatırtıyı duydum. Sonra yavaşça dediğimi yaptı. Eğer kucağımda olsaydı, bir bebek gibi kucaklanırdı. Sağ kolunun yan tarafı göğsüme bastırılmıştı. Kalça kemiği peştamalımın kürküne sıkışmıştı. Dizlerimi yukarı çektiğimde, uyluklarımda iç tarafları onu destekliyor, omurgasının sütununa ve inciklerini ona doğru çektiğinde inciklerine dayanıyordu.

Kalçaları sıkılaşıp onu yerinde tuttu ve sıcaklığını içine doğru bastırdı.

Dakikalar ilerledikçe Mina'nın ürpererek iç çektiğini duydum. Vücudu benimkine doğru gevşedi. Teslim mi oluyorsun? Ona bakmak için başımı

eğdim ve doğrulduğunda, soğuk, gözyaşı dolu dudaklarını bana bastırduğında hazırlıksız yakalandım.

Lekeli yüzünü boynuma gömdü ve orada büzüştü. Tuniğimin yarısının kurumuş kanımla lekelenmiş olmasını umursamadan avuçlarını göğsümde gezdirdi.

Şaşkınlıkla kaskatı kesilmeme rağmen geri çekilmedi. Böylesine ürkek küçük bir yaratık için, bir sürü kralına bu şekilde dokunmak kesinlikle cesurcaydı.

Yavaşça, kaslarımın onun etrafında gevşemeye başladığını hissettim. Buz gibi teni bana karşı ısınmaya başladığında çenem açıldı, ancak sırlıklam saçları göğsümden aşağı akmaya devam etti. Tamamen kuruyana kadar vücut ısınıp ayarlayamayacaktı. Ve bu nemli yerde bunun çok uzun süreceğinden korkuyordum.

"Yaralandın mı?" Gümbürdedim ve bu sözler üzerine küçük bir nefes alışını duydum. Kelimelerin boğazımda nasıl düğümlendiğini hissedebiliyor muydu? Dudaklarımdan çıkmadan önce onları duyabilir miydi?

"Oh," diye fısıldadı, kaşlarını çatarak geri çekildi. "Kuyruğun-"

"İyi olacağım," diye ona güvence verdim, ama doğrusu kuyruğum zonklıyor ve omurgamda sıcak bir acı hissediyordum. Kuyruklarımız çok sayıda sinir ucuna sahipti, bu da onları acıya ve yaralanmaya karşı özellikle hassas kılıyordu. Bu yüzden Dakkari savaş zırhında kuyruk için karartılmış çelikten bir kılıf bulunurdu. "Kaburgalarını mı kırdı?"

Mina dikkatlice elini yanına bastırarak kadar kendini açtı. Yutkundum, vücudunun bana doğru açıldığını gördüm. Sıkı çakıllı meme uçları olan dolgun göğüsleri. Bacaklarının arasında, *melirinin* dış hatları yumuşak buklelerle gizlenmişti.

Dişlerimi sıkarak kendime şu anda sadece bir canavarın tahrik olabileceğini söyledim. Kendime, hissetmesi gereken son şeyin, ona karşı kalınlaşan aletim olduğunu, kalçasına baskı yapan peştemalimi çadırladığını söyledim.

Muhtemelen karanlık yüzünden onu göremediğimi düşündü. İnsanlar çıplaklık konusunda garip davranırken, Dakkari öyle değildi.

"Hayır," diye fısıldadı ve sanki neyi hissedeceğini biliyormuş gibi, sanki bu daha önce de olmuş gibi bölgeyi çarpmasını izledim. "Sadece morarmış."

Başımı sütuna yasladım. Kuru dudaklarımı yaladığımda yüzümdeki taze kesik çekildi ve kuyruğumdan gelen acı yerine bu acıya odaklandım.

"Seni daha önce de böyle incitti mi?" Homurdandım.

Biraz sertleşti. Sonra yavaşça yanağını göğsüme yasladı ve bir kez daha sıcaklık aradı.

"Evet."

Pençelerim tekrar avuçlarımın içine kıvrıldı.

"Sana daha önce de böyle dokundu mu?" Kendimi sormaya zorladım, sesim daha derinden çıkıyordu.

Sessizlik uzun ve gergindi.

"Hayır," dedi burnunu çekerek ve neden bu kadar *rahatladığımı* bilmiyordum. "O... benim konuşma tarzımdan hoşlanmıyor. Bu onu kızdırıyor. Yine de beni ondan koruyor. Bundan."

"Konuşma tarzın," diye tekrarladım, anlamamıştım. "İyi konuşuyorsun."

"Seninle. Seninle iyi konuşuyorum," dedi bana. Kaşlarım çatıldı.

Başkalarının yanında konuştuğunu duymuş muydum? *Lysi*, sanırım duymuştum ama tuhaf bir şey fark etmemiştim. "Başkalarının yanında kelimelerimi kekelerim. Kendimi bildim bileli bunu yaparım. Bu başkalarının benim... bende bir sorun olduğunu düşünmelerine neden oluyor. Lanetli olduğumu."

Benn'in ondan çocuk aklıyla bahsetmesinin nedeni de buydu.

Alay ettim. Bu dişi çoğundan daha zekiydi. Bunu en başından beri ben bile anlamıştım. *Sözleri* yüzünden onu küçümsüyorlar mıydı?

"Bir lütuf," diye fısıldadı. "Gerçi her zaman böyle düşünmemiştim.

Ama şimdi görüyorum."

Bu yüzden diğerleri ona dışlanmış biri gibi davrandı. Kullanılacak ve sonra da görmezden gelinecek bir şey.

"Kaç kişisiniz?" Ben sordum.

"Otuz bir kişiyiz," dedi. "Daha önce daha fazlaydık..." "Neyden önce?"

Yutkundum. "Benn Song'u öldürmeden önce. Sonra Benn, Song'un oğlu Jacob'a bir seçenek sundu. Ölüm ya da sürgün. Böylece Jacob gitti ve Song'a sadık olanlar da onunla birlikte gitti."

"Sen gitmedin mi?" Neden bir grup insanın Ölü Dağ'ın altında yaşadığını ve Kakkari adına nasıl cadılarla ilişkilendirildiklerini anlamaya çalışarak sordum.

Tekrar burnunu çekti ve göğsüme daha da yaklaştı. Teni ısınmasına rağmen bir kez daha ürperdi. Buz gibi saçları hâlâ sırtından aşağı dökülüyordu.

"Tess yüzünden kaldım," diye cevap verdi dişleri birbirine çarparak. "O benim arkadaşım. Aslında daha çok bir kız kardeş gibi."

O zaman sesi neden bu kadar kederliydi?

"Jacob'la birlikte gitmenin çok riskli olduğunu düşündü ama bu kararından her zaman pişmanlık duydu. Ya da en azından o öyleydi."

Yani arkadaşına sadakatinden dolayı mı kaldı?

"Şimdi Benn'e ve cadılara inanıyor gibi görünüyor," dedi bana. "Ya da en azından sisin bir lanet olduğuna ve cadıların bunu bozabileceğine inanıyor."

"Kalbimle," diye bitirdim, burun deliklerimden kısa bir nefes kaçtı.

"Evet," dedi. "Onları tanıyor musun? Cadıları?"

Sarkias mı?

"*Lysi*. Ve tehlikeliler. Onlara asla yakalanmamalıydın."

"Büyüleri yüzünden mi?"

"*Sözde* büyüleri," diye düzelttim. "Onlara liderlik eden dışide büyü olmadığını biliyorum ama diğerleri için bunu söyleyemem."

Nefesi kesildi. "Ama dediler ki..."

"Sırf cadı oldukları için *yalan* söyleyemeyeceklerine mi inanıyorsun?" Ona sordum. "Bu gezegende Kakkari'nin güçlerinin bir parçasına sahip olan çok az *kişi* var. Senin gibi. Ama inan bana *Sarkia*, baş cadı onlardan biri değil."

Bana karşı sertleşti. "Ben... Ben..."

"Ne istersen söyle. İsteddiğini inkar et. Ama ben gördüm," dedim ona. Sırf bu nedenle bile, tüm cadı sürüsünden daha güçlüydü. Hatta Ölü Dağ'ın altındaki tüm varlıklardan bile daha güçlüydü. "Ona *Setava Terun* diyorlar. İlk Yaşlı. Bir zamanlar *Dothik*'te yaşıyordu ama *Dothikkar* adına ve onun şanı için ilk doğanları kurban ettiği ortaya çıkınca şehirden sürüldü. Ya da o zaman öyle iddia etmişti."

"Çocuklar mı?" diye fısıldadı, içinden bir ürperti geçti.

"Kan büyüü," dedim ona. "Ama ortada sihir falan yoktu. Sadece kan ve kendi sanrıları vardı. Diğerleri onun adını duydu. Diğerleri onu aramak için vahşi topraklara geldi ve orada sadece dişilerden oluşan küçük bir sürü oluşturdu. Sadece Kakkari'nin güçlerine sahip olduğunu iddia eden dişiler. *Vorakkarlar* ne zaman bir sürü kendi bölgelerine yaklaşırsa onları izlerler ama bulundukları gibi kolayca ortadan kaybolabilirler."

Karanlıkta kollarının diken diken olduğunu, saçlarının diken diken olduğunu gördüm.

"Dakkar'ı ele geçirmek istiyorlar," diye fısıldadı. "Horde krallarına önlerinde diz çöktürmek istiyorlar. Kralınızın tahtını almak istiyorlar."

Dudaklarım mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve *vekkiri*'ye söz verdiler "Onların yanında zafer kazanabilir misin, *Lysi*?"

Titreyen bir iç çekiş onu terk etti, ölçülü ve gergindi.

"Onunla tanıştın mı?" Tek bir şeyi merak ederek sordum. Gözlerim karanlıkta ona, göğsüme bastırıldığı yanağına takıldı ve onu orada görmenin verdiği o tanıdık *doğruluk* hissini hissettiğime yemin ettim.

"Evet."

"Peki Kakkari sana kaçmanı söyledi mi?"

diye sordum. Dondu kaldı.

"Eğer onun büyüüne sahipsen, o zaman onun iradesine de sahipsin demektir," dedim ona, sesim kendi kulaklarıma bile acımasız geliyordu. "Tanrıçanın sana ne söylediğini merak ediyorum. Sana kaçmanı mı söyledi?"

Bir insan rahibe.

Ve o ilk bile değil, diye düşündüm Rath Drokka'nın kraliçesini düşünerek. Mina bana karşı kıpırdamadan yatıyordu.

"Evet."

Kelime boğazından kayarak aramızda kaldı. Söylerken sesi korkmuş gibi geliyordu.

"İçimdeki her şey bana bunun yanlış olduğunu söylüyordu," diye devam etti. "Ve bunu tekrar hissettim. Seni yakaladığımızda."

Beni göremediğini bildiğim halde başımı eğdim.

Sonra sesindeki sert kararlılıkla, "Seni buradan çıkaracağım Rowin," diyerek beni şaşırttı. Bu sabah *pujerak*'ınla konuştum. Benn beni buraya getirmeden önce."

Bu beni sertleştirdi. Ona *pujerak* demesi bile bana doğruyu söylediğini gösteriyordu.

"Ona ne söyledin?" Ben sordum.

"Gece hazır olmak için. Kara aydan önceki gecelerden birinde. Cadıların o zaman gelmesini bekliyoruz ve sen de o zamandan önce gitmiş olmalısın."

"*Lysi*, ama *bu* bir kaçıışı daha da olanaksız hale getiriyor," dedim ona, benimle birlikte kilit altında tutulmasına atıfta bulunarak.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bu her şeyi kolaylaştıracak." Kaşlarımı çatmıştım. "Nasıl yani?"

"Sonunda beni serbest bırakacak. Sonra da kısa bir süreliğine beni görmezden gelecek, sanki beni görmek bile öfkesini artıracakmış gibi. Ve buna izin veremez. Jacques'ın tereddütünü şimdiden hissediyor. Benn en azından kısa bir süre için diğerlerinin yanında dikkatli davranması gerektiğini biliyor."

Boğazımdan bir huff yükseldi. "Ve senin bir çocuğun aklına sahip olduğunu mu düşünüyor?" diye sordum.

"Bunun avantajları var," dedi bana. "Gözden kaçmak."

Karanlıkta ona baktım, gözlerim yüzünün çizgilerini inceliyordu, en azından göğsüme bastırılmayan yarısını.

Lysi, bu dişi çok güçlüydü. Ne kadar güçlü olduğunu bildiğini sanmıyordum. Sise karşı ne kadar *avantajlı* olabileceğini.

Sürüm için görmezden gelemeyeceğim bir avantajdı.

Belki de yanıliyordu. Belki de Kakkari burada olmamı istemişti... çünkü beni ona getirmişti.

Ona ihtiyacım olduğunu fark ettim. Sadece bu cehennem gibi yerden kaçmak için değil, *sürüm* için de ona ihtiyacım vardı. *Hepimizin* ona ihtiyacı vardı çünkü o kimsenin yapamadığını yapabiliyordu: sisin sınırlarını kontrol edebiliyordu.

İşte o zaman Ölü Dağ'dan kaçtığımda, bileklerimdeki zincirleri çözdüğümde ve kılıcımı geri aldığımda... *onu* da almam gerektiğini fark ettim.

Ona borçluyum, diye düşündüm, yumruklarım kelepçelerin içinde sıkılırken. O benim ödülümdü. Bunu sisin içinde hissetmişim, değil mi?

Benim olduğunu. *Hâlâ hissedebildiğim* o güzel, unutulmaz sesiyle bana yemin etmişti: *Lo rune tei'ri, Vorakkar*.

Ve bu *sarkia* pençelerini bir daha asla beni kontrol edecek kadar derine *sokamayacak* olsa da, inanılmaz derecede faydalı olduğunu fark ettim.

Ve onu sürüme götürdüğümde, istese de istemesede, ona ne kadar yararlı olacağını gösterecektim.

Lysi, diye düşündüm. *Sürümün güvenliği için onu koruyacağım*.

Ne pahasına olursa olsun.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

I Beni yeni hapis hanemden almaya gelen Tess'ti.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama bir an Horde King'le konuşuyordum ve sonra kapının sesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Uzun sürmediğine karar verdim. Sadece uyuyacak kadar uzun süredir buradaydım.

İyi bir uyku çekmek için zihinsel olarak düzelttim. Ağrıyan yanıma ve yüzümdeki hassasiyete rağmen şaşırtıcı derecede iyi dinlenmiş hissediyordum. Saçlarım henüz kurumamış olmasına rağmen vücudumun sağ tarafı eriyecek kadar sıcaktı.

O zaman duydum. Kalp atışını. Beni uyutan şeyin bu olduğunu hatırladım. Güçlü, düzgün ve rahatlatıcı.

"Mina," diye seslendi Tess bana. "Ondan uzak dur."

Sesi korkmuş gibiydi. Bu fikir bende gülme isteği uyandırdı. Sürü kralına yapıştığım, onun güçlü kalçalarının arasına yerleştiğim ve sadece ısınacağım, emin olmak isteyen erkeğe karşı uyuduğumdan mı korkuyordu? Ama bana vuran, elbisemi yırtıp bana dokunan, nefes alamayana kadar tekmeleyen ve sonra da iyi bir önlem için vücuduma buzlu su atan erkeğe kızmamış mıydı?

Artık görebiliyordum. Tess bir fener getirmişti ve odanın tüm gölgeli, karanlık yerlerini aydınlatıyordu. Bakışlarımı kaldırdığımda Rowin'in beni izlediğini gördüm. Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Fener ışığında, yüzündeki yaranın iyileşmeye başladığını gördüm. Omzunu, kuyruğunu merak ettim. O sırada hiç ses çıkarmadı.

bıçak girmişti. Omzuna gelince, bana çok daha kötülerine katlandığını söylemişti.

Neler yaşamıştı? Şu anda bulunduğu yerde olmak için hayatı boyunca nelere katlanması gerekmişti?

İlk defa Horde krallarının nasıl seçildiğini merak ettim. Hep kan bağıyla seçildiğini düşünmüştüm ama belki de öyle değildir.

"Git, *Kalles*," diye mırıldandı sessizce.

Bir an sonra Tess kucağıma bir battaniye attı ve hızla geri çekilerek korku içinde Horde King'in kuyruğuna baktı. Artık ışık olduğu için yarasına baktım. Kuyruğunun ucundaydı ve *hâlâ* kanıyordu. Altında küçük bir siyah kan havuzu oluşmuştu ve ucunun seğirerek sola doğru küçük bir püskürme göndermesini izledim.

"Git," dedi, sesi yumuşaktı. "İyileşecek. Bu gece geri dönme, *lysi*?"

Haklı olduğunu biliyordum. Benn diğerleriyle birlikte ince buz üzerinde olabilirdi ama ben de izlenecektim. Hem de yakından. Özellikle de Tess tarafından, eğer kurnaz ifadesi bir şey ifade ediyorsa.

Yine de... onun yaralı olduğunu, bu odada, karanlıkta tek başına olduğunu düşünmek içimi ürpertti.

Yakında, diye düşündüm.

Yakında özgür olacaktı.

Sürüsüne geri dönecekti.

Ve büyük ihtimalle onu bir daha göremeyecektim.

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım, ancak kaburgalarımdeki donuk bir ağrı beni irkiltti. Yer değiştirdim ve o da kalçalarını üzerimden çekti. Soğuk hava etimin sıcak yerlerine çarptı ve çıplaklığımı korumak için battaniyeyi olabildiğince hızlı bir şekilde etrafıma sararken titredim.

Dengesiz bacaklarımın üzerinde doğrulup, bana elini uzatan Tess'e doğru yürüdüm. Sürü kralının bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ve omzumun üzerinden baktığımda o kırmızı gözler benimkileri yakıyordu.

Onda değişen bir şey vardı. Odaklanmış bir şey. Omurgamda bir farkındalık yarattı ve bedenimde tanıdık bir his uyandırdı.

Onu ilk gördüğüm haliyle hatırlıyordum. Gururlu, acımasız ve güçlüydü. Şimdi bile, zincirlenmiş olsa bile, *hâlâ* bunların hepsine sahipti.

Jacques koridorda oyalanıyordu ama Tess kapıyı kapatıp kilitlediğinde bakışlarımdan kaçtı.

Tek söylediği, "Üzgünüm, Mina." oldu.

Boğazıma bir düğüm oturdu. Hiçbir şey söylemedim ve Tess koluma girerek beni uzaklaştırdı.

"Benn gelip seni almamı söyledi," dedi Tess. "Ona *vurduğunu* ve *çılığına* döndüğünü söyledi. Aklından ne geçiyordu, Mina?"

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi ve Tess'in duraklayıp bana dönmesine neden oldu. "Sana böyle mi söyledi?"

Tess yutkundü. Bakışları koridorun sonuna doğru kaydı.

"Seni korumak için her şeyi yaptım," diye fısıldadı. "Senin bile bilmediğin şeyler. Ama onun istediği her şeye karşı çıkarsan seni koruyamam."

"Dakkari'nin sisi nasıl yeneceğini bildiğini biliyor muydun?" diye başladım. Rahibelerin çoktan buraya doğru yola çıktığını?"

Tess durakladı, sözlerimi düşündü. Ama başını salladığında midem bulandı. "Akıllıca, hakkını vermeliyim."

Kaşlarım çatıldı.

"Sana aptal olma demiştim," dedi Tess.

Bana yalan söylediğini mi düşündü? Beni şüpheye düşürmek için mi?

Bunu düşünmüştüm. Ama sonunda ona inanmayı seçtim. *Bir şey* ona inanmamı söyledi.

"Bana vurdu," dedim ona, sesim ani öfkemle titriyordu. Bakışlarının parlayışından Horde Kralı'ndan bahsetmediğimi anlamıştı. "Bana tekme attı. Bana *dokundu*. Belki de bu kadar aptal olmamalısın, Tess."

Bir an şaşkın şaşkın baktı. Sözlerim ona çarptı. Sertçe. "Sana dokunmayacağını söyledi. Anlaşmamız böyleydi," dedi.

Yutkundum. Elini tutmak için uzandığımda ilişkimizde daha büyük çatlaklar oluşmaya başladığını anladım. Köyümüz yandıktan sonra ortaya çıkan küçük çatlaklar daha da derinleşiyor ve genişliyordu. Çatlıyordu.

Yine de onları onarabileceğime inanıyordum. Yapmak *zorundaydım*.

Benn ile yaptığı anlaşmalardan bahsetti. Beni korumak için yaptığı anlaşmalar. "Onunla bağlarını derinleştirme, Tess," dedim, ilk kez kelimelerle,

güçlü ve net. "Benim için değil. Korkarım..."

Sürü kralının kaçmasına yardım ettiğimde, bu olaydaki rolüm ortaya çıktığında, Tess de acı çekecekti. Ve ben bunu istemedim. Neye inanırsa inansın, neye göz yumarsa yumsun, onu hâlâ kardeşim olarak görüyordum. Ve kan kandı.

Ona sırtımı dönemezdim.

"Ve sana yalvarıyorum, Mina," diye fısıldadı, bakışları aniden cam gibi ve hiddetliydi, "planlarını tehlikeye atacak hiçbir şey yapma. Hepimizin iyiliği için."

Bu daha önce yaptığımız konuşmanın aynısıydı. Sadece farklı bir şekilde çerçevelenmiş. Hâlâ cadıların sisi dağıtabileceğine inanıyordu. Diğerleri gibi o da Horde Kralı'nı kurban etmenin tek yol olduğuna inanıyordu ve başka olasılıklar olabileceğini düşünmüyorlardı.

Omuzlarım çöktü. Yere bakarak ona dedim ki, "Yapmayacağım. Söz veriyorum." dedim. Rahatladığı her halinden belliydi.

Ve belki de hayatım boyunca ona ilk kez yalan söyledim.

BEN BANA BAKMADI, ancak ben kesinlikle gözümü *ondan* ayırmadım. Ve dikkatimin çoğunu üzerinde tutan tek kişi o olmasına rağmen, diğerlerinin bakışlarının ağırlığını hissettim. Ben içeri girdiğimde yemek odasının sessizleşmesi.

"Taylor," diye seslendi Benn, "Emmi, Jos, Bray."

Aramızda bir yakın çevre vardı. Herkes bunu biliyordu.

Benn son anda ekledi, "Tess. Yemekten önce odamda buluşalım."

"Peki ya Jacques?" Taylor sordu. "Ben-"

"Hayır," dedi Benn, ses tonu kızgınlıkla karıştı. Jacques'ın onu sorgulamasının hâlâ iğneleyici olduğunu fark ettim. "O nöbetçi. Planlar hakkında onu daha sonra bilgilendireceğim."

Adamlar ayağa kalkıp Benn'le birlikte odadan çıktılar ve koridordan geçerek bizim uyku odamızın önünden Benn'in özel odasına doğru ilerlediler. Son anda bakışlarım Tess'inkilerle birleşti. Göz kapağımın bir kısmı şişmişti ve hafifçe görüş alanıma doğru sarkmıştı ama onun endişeli ifadesini kaçırmadım. Sanki bir anlığına arkasını döndüğünde sürü kralına geri dönecekmişim gibi.

Çağrılmasının bir nedeni vardı. Kısa bir süre önce Benn'in yakın çevresindekilerle gizlice dalga geçmiş olsak da -Tess hepsinin en iyi taklidini yaparken sessizce kıkırdardık- şimdi bunun bir kısmının onu heyecanlandırıp heyecanlandırmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Seçilmek. Dahil edilmek.

Bakışlarımı kırarak yemek odasından çıktı ve karnım ağrımaya başladı. Her zamanki yerime büzüldüm ve hemen

Düşüncelerimi Benn'in cebindeki anahtara yönelttim ve kalan diğerlerinin arasında sık sık fısıldanan adımları duymamazlıktan gelmeye çalıştım.

Ama çok geçmeden biri önümde belirdi.

Başımı kaldırıp baktığımda, karşımdakinin Hasan'ın annesi Farah olduğunu görünce dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Elinde yassı bir taş vardı. Şimdiye kadar gördüklerimin en pürüzsüzüydü.

Taşı şişmiş göz kapağıma bastırırken kıpırdamadan durdum. Keskin bir nefes çekerek buz gibi hissettiğimi fark ettim, ancak batma hissi yavaş yavaş uyuşukluğa dönüştü.

"Şişlik için," dedi bana sessizce. "Bu annemindi. Sık sık bacaklarında korkunç ağırlar olurdu ve bunu kullanırdı. Su ile soğuk tutun."

Elimi tuttu ve taşın üzerine koydu, kendi elini çekerken elimi orada tuttu. Farah'ın köyümüzdeki annesini hatırladım. Sessizliği seven yaşlı, huysuz bir kadın olarak ün salmıştı. Ama sanırım babamdan hoşlanmıştı, çünkü ona karşı her zaman nazik ve misafirperverdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım sessizce.

Başını salladı, yüzüme dikkatle baktı, sonra dönüp değişimi izleyen oğluna doğru yürüdü.

Taş sıcak tenimde serindi. Yatıştırıcı hissettirdi. Hassasiyeti uyuşturmaya yardımcı oldu, ancak Farah'ın küçük nezaketi gözlerimi kapamama neden oldu, göz kapaklarımın altına batan ani camlığı gizlemeye çalıştım.

Benn ve diğerleri özel odasından çıktıklarında, geri kalanımız aılıktan huzursuzdu. Tess bakışlarımı yakaladı ama yaklaştığında Benn'in yanında kaldı. Çoğumuz dağ kayasından oyulmuş taburelere oturduk, ancak tam ortada büyük bir masa ve iki yanında uzun bir bank vardı. Diğer odalar gibi buranın da ne için kullanıldığını ancak tahmin edebiliyorduk ama büyük bir kızartma çukuru keşfettiğimiz 'mutfaklara' yakınlığı göz önüne alındığında, bu salonun yemek yemek için olduğunu varsaydık.

Biz de burada yedik.

"Cadılar iki gün içinde gelecekler," dedi Benn hepimize, sesi duvarlardan kolayca yükseliyordu. Kimse ses çıkarmadı. "Varlıkları sizi tedirgin etse de herkesin konuklarımıza iyi ev sahipliği yapmasını bekliyorum."

Misafir mi? Sanki biz de bu çalıntı krallıkta misafir değil miydik?

"Cadılara kuzey tüneline kadar rehberlik etmeleri için Patrick ve Kyl'i bu öğleden sonra gözcü olarak önden gönderdim. Başka bir odada uyuyacaklar.

Geldiklerinde yemeklerini bizimle birlikte alacaklar. Shayma ve Jess kurutulmuş erzaklarımızı hazırlamak için çok çalışıyorlar ama cadılar geldiğinde kalan taze etlerle küçük bir ziyafet vereceğiz. *Kutlamak için.*"

Haberle birlikte küçük bir heyecan patlaması başladığında Benn gülümsedi. Bu gülümseme yumruğumun alnımdaki taşın üzerinde sıkılmasına neden oldu. Benn beni gördüğünde o gülümseme kayboldu. Çenesi gerildi ve Tess'in ona yaklaştığını, elini uzatıp koluna dokunduğunu gördüm.

"Bir iki istisna dışında hepiniz çok çalıştınız. Ve bugün duymuş olabileceğiniz şeylere rağmen, burada herkese eşit davranıyorum. Ve bize karşı bir suç işlendiğinde, onu aynı şekilde cezalandırırım," diye devam etti Benn ve ben burun deliklerimden nefes almaya odaklandım. "Yemek vakti geldi ama önce sahip olduğumuz nimetlere şükretmek için sessiz bir an ayıralım. Bu özel bir zaman. Değişimin eşiğindeyiz. Sizden sadece biraz daha dayanmanızı istiyorum. Bu acıya, bu hayal kırıklığına dayanın ve hepiniz on kat ödüllendirileceksiniz."

Benn'in böyle bir konuşma yapmasını sağlamak için gün boyunca hakkımda fısıltılar dolaşmış olmalı. Bu gece gerçekten yardımseverliği hedefliyordu. Kısa süreli tutukluluğumla ilgili söylentilerin dikkatini dağıtmak için mi?

Birine söyleyen Jacques olmalı. Oradaki tek kişi oydu.

Odaya sağır edici bir sessizlik yayılırken kimse kıpırdamıyor gibiydi. Hatta birkaçının gözlerini kapattığını bile gördüm. Benn tatmin olduktan sonra koridorun hemen dışındaki depo odasına gitti. Kalan erzaklarımızla dolu sandığı geri getirdi, cebinden anahtarını çıkardı ve kilidini açtı.

Hareketlerinde beni aniden geren bir rahatlık vardı. Bu ve tüm göğsünü herkesin önünde ortaya çıkarmış olması gerçeği.

Odanın öbür ucunda, Kaila Emmi'nin arkasında geriye doğru itildi. Ama Emmi Benn'e en ufak bir endişe belirtisi olmadan bakıyordu. Onun yerine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve yüz ifadesinde hafif bir gülümseme bile vardı.

Kalbim çarpmaya başladı. Çünkü her şeyin önümde geliştiğini görebiliyordum. Ve *biliyordum*. Bunun doğru olmadığını biliyordum.

Yavaşça ayağa kalktım, taş elimde gevşekçe sallanıyordu.

Sonra Benn'den kelimeler geldi. Yumuşak, öfkeli ve bir şekilde neşeli.

"Kayıp erzaklar var," dedi.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

N Kimsenin nefesi kesilmedi. Kimse konuşmadı.
Oda sessizliğe gömüldü.

Kimsenin *nefes aldığını* bile sanmıyordum.

Sonunda Tess dedi ki, "Bu doğru olamaz. Sandığın anahtarı sadece sende var, Benn."

Benn ona bir bakış fırlattı, omuzları bükülmüştü. "Yalan söylediğimi mi söylüyorsun?"

Tess hatasını hemen anladı. Geri çekildi. "Hayır. Tabii ki hayır."

"Her iki günde bir tayınları sayıyorum. Herkesin adil payını yiyebilmesi için yemekleri *titizlikle* planlıyorum," diye başladı Benn sesini yükselterek. "Ve birisi kendi payından fazlasını aldı. Birisi bizden, *hepimizden* yiyecek çaldı ve ben kimin çaldığını bilmek istiyorum!"

Kaila'nın yüzü solgundu. İnce bir el karnındaki şişliğin üzerine yerleşti ve ayaklarına baktı, ancak bir an sonra Emmi'ye doğru bir bakış attı.

"Bu konuda bir şey bilen varsa, şimdi öne çıksın ve konuşsun! Bu cezasız kalmayacak. Birimizden çaldığınızda hepimizden çalmış olursunuz," dedi Benn, sesi küçük salonda gürleyerek. "Bu yüzden bir adım öne çıkın! Kız ve erkek kardeşlerinizin gözlerinin içine bakın ve onlara kendi karınlarından yiyecek çaldığınızı söyleyin."

Kaila'nın gözleri bana takıldı. Ve onu izlediğimi görünce kızardı. Biliyordum. Tabii ki biliyordum. Söyleyip söylemeyeceğimi görmek için bekliyordu.

Hiçbir şey.

Onun yanında dimdik duran Emmi'nin bakışları benimkilerle kesişti. Kaila'ya baktığımı görünce bana ters ters baktı ve o kısacık anda ne yapacağını biliyordum. O bir adım öne çıkınca hafif bir panikle karnım döndü ve her nasılsa zaten sessiz olan oda daha da sessizleşti.

Bilinçsizce bir adım öne çıktım, sanki o çirkin sözleri söylemeden önce onu susturmak ister gibiydim.

"Mina'ydı," dedi Emmi, sesi net ve emin bir şekilde çınlıyordu. "Öyle olmalı. Anahtarı cebine geri koyduğunu gördüm, Benn."

Odada bir dalgalanma oldu ve düzinelerce gözün üzerime çevrildiğini hissettiğimde yüzüm, yaramın zonklamasından bile daha sıcak bir şekilde yandı. Yumruğum sıkıldı.

"Ve bize şimdi mi haber veriyorsun?" Tess sesini yükselterek sordu. Sesinde bir çaresizlik dalgası fark ettim ve hâlâ beni korumaya çalıştığını anladığımda midem bulandı. "Bu hiç mantıklı değil. Mina bizden çalmaz."

"Ne gördüğümden emin değildim," diye savunmaya geçti Emmi, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ama şimdi Benn yiyeceklerin alındığını doğruladığına göre, Horde King'i kendi erzaklarımızdan beslediğine inanıyorum. Dün gece odasının kapısının kilidi açıldı ve onun yatağından çıktığını fark ettim."

Bir mırıltı korosu patlak verdi. Tüm bunlar olurken gözlerim Kaila'ninkilerden hiç ayrılmadı. Hamile kadın dudağını ısırdı... ve bakışlarımı tutamayarak ya da tutmak istemeyerek yere baktı.

Sonra Benn'e baktım. Kulaklarımda kan hücum etti. Korku yerine *öfke* hissettim. *Öfke*. Damarlarımda yanıyor, derimin altında cızırdıyordu.

Çünkü ona baktığımda beklediğim *öfkeyi* göremedim. Bu da bana iki şey söylüyordu. Yemeğin gittiğini biliyordu. Ve bu küçük gösteriye yol açan da Emmi'nin Kaila'nın suçunu üstünden atmak için yaptığı aldatmacaydı. Bunu planlamışlardı. Birlikte.

Emmi muhtemelen bugün Benn'e ben Rowin'le kilit altındayken söylemişti. Benn'in bana zaten kızgın olduğunu biliyordu ve ona yemeği *benim* çaldığımı söylemeye karar vermişti. Benn bu yalanı kabul etmekten çok mutluydu. Emmi ise... sevgilisini koruyor ve tehditlerimin intikamını almak için beni ateşe atıyordu.

Benn'in ayak sesleri hızlıydı, bana doğru ilerlerken yerde gümbürdüyordu.

"Kendin için ne söyleyeceksin Mina?" diye tısladı ve parmak uçlarında oluşmaya başlayan morlukların üzerinden kolumu tuttu.

Göz ucuyla Farah ve Hassan'ı gördüm. Farah'ın kaşları çatılmıştı ama yüzüne yayılan farkındalıktan nefret ediyordum.

"Ben bir şey çalmadım!"

Kelimelerin kekeleyemediğine mi yoksa öfkeyle bağırdığıma mı herkes daha çok şaşırdı bilmiyordum. Sesim netti, hatta Benn'inkini bastırıyordu.

"Yalan söylüyor," diye tısladı Benn, beni sertçe sarsarak boynumun kırılmasına neden oldu. "Yalan söylüyor!"

Tess bir adım öne çıktı ama Benn ona sert bir bakış atınca durdu. Dudağını ısırıldı... ve geri adım attığında hayal kırıklığı bile hissetmedim. Bana attığı tereddütlü bakış, yalanın gerçekten *doğru* olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

En iyi arkadaşım, öz *kardeşim* saydığım bir kadın, yalan söylediğimi mi düşünüyordu? Diğerlerinden asla yiyecek çalmazdım. Beni *tanırdı*. Rowin'e sadece kendi tayınlarımdan yiyecek vermiştim.

"Bugün kilit altında tutulmasının gerçek nedeni, onun Horde Kralı ile birlikte komplo kurduğunu keşfetmemdi!" Benn açıkladı. "Öyle değil mi, Tess?"

O anda kalbim durdu. Tess Benn'e baktı, dudakları aralandı, yüzünde bir panik ifadesi belirdi.

Ona söylemiş mi?

Benn başından beri biliyor muydu?

Bana ihanet mi etti? Aramızda her zaman konuşulmayan bir şey vardı. Birbirimize güvenilebileceğimiz. Birbirimize göz kulak olacağımıza dair. Song'un ölümünden sonra, Jacob ve diğerleri bizi terk ettikten sonra, bir zamanlar güçlü olan köyümüz yavaş yavaş güvensizliğe, korkuya ve açlığa gömüldü. Hepsi günlük hayatımızın bir parçasıydı ve uzunca bir süredir de öyleydi.

Ama her şeye rağmen, Tess hep yanımdaydı. Sadece şimdi, sahip olduğumu düşünmüyordum.

Kesti. Nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar *derinden* kesti.

Benn beni iterek yere düşürdü ve ben de dizlerimi ve parmak eklemlerimi yere çarparak derimi sıyırdım. Ama hiçbir şey hissetmedim.

Dizlerimin üzerine çökene kadar beni saçlarımdan tutup yukarı çekti. "Benn, lütfen yapma," diye yalvardı Tess, sesi titriyordu.

Benn kulağıma, "Şunların hepsine bak," diye fısıldadı, sıcak nefesi etimi ürpertiyordu.

İçim garip bir şekilde uyuşmuştu, yine de istediği gibi yaptım ve grubun gözleriyle tanıştım. Düzinelerce ve düzinelerce çift göz. Hepsi farklı renk, şekil ve boyuttaydı. Hepsi bana öfke, acıma, hayal kırıklığı ya da rahatsızlıkla bakıyordu.

"Onlara ne yaptığını anlat," dedi Benn beni sarsarak, yumruğu saçlarımda daha da sıkılaşılarak. "Anlat onlara!"

Kaila'ya baktığımda gözlerinde yaş olduğuna yemin edebilirim. Emmi'nin elini tuttuğunu gördüm ve Emmi ona doğru bir bakış attı. Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı.

Sonra her iki eli de karnına gitti ve ben doğmamış çocuğunu örten ve koruyan o tümseğe baktım.

Yalan söylesem ne fark ederdi ki? Tess'in güvenini çoktan kaybetmiştim ve onunki benim için gerçekten önemli olan tek şeydi.

Sözcüklerin hiçbir anlamı yoktu.

"Ben aldım," dedim usulca. "Yemeği aldım."

Kaila dondu kaldı. Bütün oda donmuş gibiydi. Tess'in kaşları çatıldı, bir eli dudaklarını örtmek için kalktı.

Sonra Benn'in burun deliklerinden çıkan bir nefes sesi duydum. Bana vurduğunu gerçekten hissetmeden önce odada dalgalanan ürkek çılgılığı duydum.

Güç, Benn için şiddet demekti. Güç eşittir liderlik. Bu yüzden gücü tehdit edildiğinde öfkesi her zaman yükselirdi.

Kan tadı alarak tekrar yere düştüm. Elimde, parmaklarım pürüzsüz taşın etrafında kıvrıldı. Öfkemin ve hayal kırıklığımın taşıdığını hissettim. Bu kadarı yeterdi. Bir parçam kırılmıştı ve bir daha asla bütün olamayacaktı.

"Benn, dur!" Tess'in haykırışını duydum. Kafamı kaldırdığımda, Benn bana tekrar vurmak için kolunu kaldırırken ona doğru koşuyordu. "Kes şunu!"

Kadın kolunu tuttuğunda hayal kırıklığı içinde homurdandı.

Sonra elinin kızın yüzüne değme sesi geldi. Bu ses beni harekete geçirdi. Tess yere düştü ve ben ayağa kalktım. Kulaklarım çınlıyordu. Nefeslerim hızlı geliyordu. Daha önce hiç duymadığım, tamamen bana ait bir hayvan çılgılığıyla Benn'e doğru koştum.

Eğer o şiddete karşılık verseydi, ben de şiddet uygulardım. Bir parçam bundan *hoşlanabilir* bile.

Kendi kolumu kaldırdım ve savurdum. Taşı şakağına doğru indirdim. Mide bulandırıcı bir gümbürtü duydum. Sonra yere düştüğünü duydum.

"Kahrolası orospu!" diye tısladı, masanın altındaki banka takılıp düşmeden önce tökezleyerek geri çekildi. Kolları ve bacakları birbirine dolanarak sert bir şekilde yere düştü.

Cebinden bir şey düştü ve yerde kaymaya başladı.

Bir anahtar.

Anahtar.

Küçük bir solukla, kimse görmeden onu elime aldım ve avucumun içinde sıkıca kıvırdım, metal beni kanatıp kanatmayacağını merak edene kadar kazdı.

Bir an için kimse hareket etmedi. Nefeslerim hızlanmıştı. Ağır çekimde Benn'in elini şakağına götürdüğünü gördüm. Gözünü kıl payı kaçırmıştım ve parmaklarının kanla kaplandığını gördüm.

Bakışları üzerimdeydi. Göz açıp kapayınca kadar köşede duvara yaslanmış bir şeye doğru hamle yaptı.

Horde Kralı'nın kılıcı.

Benn bunun için beni öldürecekti. Onu küçük düşürmüştüm. Ona vurmuştum. Kanını akıttım.

İyi, diye düşündüm, içimde vahşi bir şeyler yükseliyordu.

"Yakalayın onu!" Benn kükreyerek ayağa fırladı, kılıç elindeydi. Ben beklemedim.

Eğer biri beni yakalarsa, ölmüştüm.

Benden başka kimse kımıldamadı. Herkes hala olayın şokundaydı ve ben de bunu kendi avantajıma kullandım.

Arkama bile bakmadan odadan çıktım. Anahtar elime batarken, aklımda net bir hedef vardı. *Tek* hedef.

Onu kurtarmak zorundaydım. Bu benim tek şansımdı. Yaptıklarımın sonuçlarıyla daha sonra yüzleşecektim ama *şu anda* bunun tek seçenek olduğunu biliyordum. *Tek* yol buydu.

Kestirme bir yol buldum, Benn'in bile geçemeyeceğini düşündüğüm küçük, dar bir merdiven. Ama beni bir sonraki kata indirdi ve Benn bizi yakalamadan önce Rowin'in zincirleri üzerinde çalışmam için bana değerli bir zaman verdi.

Zifiri karanlık koridorda hızla ilerledim, yönümü bulmak için hafızama ve parmak uçlarımda altındaki duvar hissine güveniyordum.

Jacques'ın meşalesinin parıltısı daha da arttığında karnıma bir rahatlama yayıldı. Kaşlarını çatmış, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle bana bakıyordu ki

Ona doğru koştuğumu gördü.

"Mina?" diye sordu. "Ne-ne oldu?"

Cevap verebileceğimi bile düşünmüyordum. Dilim damağıma yapışmıştı ve sadece tek bir şeye odaklanmıştım. Bu yüzden ona cevap vermek yerine el fenerini duvardan aldım, kapının kilidini açtım ve içeri daldım.

"Mina-"

Kapıyı çarparak kapattım.

Sonra şok içinde donakaldım. Gözlerim kocaman oldu. Sürü kralı *gitmişti*.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Solumdan ani bir hareket geldi ve nefes nefese döndüm, şaşkınlığımdan el fenerim yere yuvarlandı.

Rowin kapının arkasındaki köşede belirdi, yüzümdeki yeni kesiği görünce ifadesi karardı.

Nefesim kesildi. Ne kadar *iri* olduğunu unutmuştum. Ne kadar uzun ve geniş olduğunu.

O... o sütundan kaçmayı başarmış mıydı? Taşı kesmiş miydi?

Başımı salladım. Zamanımız yoktu. Geçen her saniye Benn daha da yaklaşıyordu.

Ona doğru atıldım ve avucumun içindeki anahtarı bulmaya çalıştım. Sütundan kurtulmuş olmasına rağmen elleri hâlâ arkadan kelepçeliydi. Acaba içeri girecek kişiyi pusuya düşürmek için kapının arkasında mı saklanıyordu?

"Anahtar," diye homurdandı. "Aldın mı?"

"*Artık* gitmelisin," diye nefes alarak arkasından gittim. "O geliyor."

Ellerim titriyordu ve anahtarın kelepçenin kilidine girmesi tamamen şanstı. Anahtarı çevirdim ve güzel bir tıklama sesi odayı doldurdu. Kelepçeler arkasından yere çarptı.

Kolları hareket etti. Serbest kaldı. Etinin altındaki ip gibi kaslar kıpırdadı ve esnedi, gerildi. Bileklerinde altın kelepçeler vardı ve derilerinin kanlı olduğunu gördüm.

Ancak kolları serbest kaldığı anda, benim paniğime tamamen zıt bir sakinlik çöktü üzerine.

Dizlerimin üzerine çökerek ayaklarını bağlayan kilidi kurcaladım.

"Size girişe kadar rehberlik edeceğim," dedim ona, sesim içimden çıkarken. Nefesim kesilmişti. Kontrolsüz. "Ve sonra sana sisin içinde rehberlik edecek." Tam o sırada kapıya vurulduğunu duydum.

"*Nerede o?*" Benn Jacques'a kükredi. Ama bir cevap beklemedi. Çünkü bir an sonra kapı içeri doğru öyle sert çarptı ki, geri döndüğünde neredeyse duvara çarpıp parçalanacaktı.

Anahtar elimden kaydı ve yere düştü.

Kahretsin.

Rowin hareket etmedi. Duruşu neredeyse *rahat*ti.

Ve Benn odaya girdiğinde, Horde Kralı'nın kılıcı önünde çekili olmasına rağmen kolu ağırlıkla sarkmıştı... her şey çok hızlı olmuştu. Göz kamaştıracak kadar hızlı.

Rowin'in ayak bilekleri hâlâ zincirli olmasına rağmen, kolu şimşek gibi parladı, kelepçelerinin altın rengi, bıraktığım yerde püsküren meşalenin ışığında parlıyordu.

Bir kemik kırıldı. Benn'in bileği. Ve Horde Kralı'nın kılıcı, acı içinde çığlık atarken bileğinden fırladı. Rowin kılıcı kabzasından kolayca yakaladı, sanki elinde o kılıçla doğmuş gibiydi.

Elim anahtarın etrafına dolandığında sürü kralından bir iç çekiş kaçtı. Ayak bileklerindeki kilide sürtünerek anahtarı bulmaya çalıştım.

Şurada.

Anahtar içeri kaydı ve ben de çevirdim. Kelepçeler Rowin'in üzerinden düştü. *Özgürdü.*

Rowin ilerlerken Benn bileğini tutarak ve boğulur gibi sesler çıkararak tezgâha doğru tökezledi. Yavaşça. Avının etrafında dönen bir yırtıcı hayvan gibi. Sürü kralını gördüğümde ilk kez omurgamdan aşağı bir korku dalgasının süzüldüğünü hissettim. Onun ne kadar tehlikeli olabileceğini ilk kez fark ettim.

Kılıcını temizliyormuş gibi hızlı bir hareketle altın manşetine doğru kaydırduğunda kılıcından çınlayan bir ses geldi. Ve yalan söylemeyeceğim. Bu ses beni çok korkuttu.

Aynı zamanda onun gücünün *farkındalığının* karnımda sıcak, istenmeyen ve beklenmedik bir şekilde kıvrılmasına neden oldu.

Dudaklarım aralandı.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim ona, üzerime çöken ani ve tuhaf duyguyla sarsılarak.

Sanki Rowin beni duymamış gibiydi.

"Sana Ölü Dağ'ın altında öleceğini söylemiştim," dedi sert bir sesle, ama sadece Benn'e hitap ediyordu. "Ve senin ölümünden zevk alacağımı."

"Rowin," diye ısırıldım, nefes nefese kalmıştım.

Benn ellerini önünde birleştirdi, gözlerinde keskin bir korku parlıyordu. Birden odayı sidik kokusu kapladı, keskin ve ekşi; Benn'in trew'larının önü aniden kararırken sürü kralının tiksinti dolu bir ses çıkardığını duydum.

"Hayır, yapma," diye yalvardı Benn, bir bileği gevşek duruyordu.

Rowin'in kılıcı parladı ve ışıldadı. Koluna hamle yaptım ve bir an için durdu. Odanın dışındaki koridorda Emmi ve Bray'i gördüm, kör hançerlerini çekmişlerdi ama kimse odaya girmeye cesaret edemiyordu. Arkalarında başkalarının da olduğunu düşündüm.

"Artık ölüm yok," diye yalvardım. "*Lütfen*."

Ölümünden çok yorulmuştum. *Her şeyden* çok yorulmuştum. Benn'in ölümünden sorumlu olmayacaktım. Ne kadar aşağılık ya da kınanacak biri olursa olsun, vicdanımın bunu kaldırmasını istemiyordum.

Rowin'in çenesi gerildi. Benn'in titreyen soluklarının arasında dişlerini birbirine geçirdiğini duydum.

"Pekâlâ, *Sarkia*," dedi yumuşak bir sesle.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar kılıcı yere indi.

Bıçak Benn'in kırık bileğini temiz bir şekilde keserken çığlık attım. Eli iğrenç, ıslak ve ağır bir sesle yere düştü.

"Kadınlara el kaldıran biri için uygun bir ceza," diye homurdandı Rowin, az önce yaptığı şeyden etkilenmemiş gibiydi.

Benn'in şok ve acı dolu kükremesi odayı doldurdu. Bileğinin kütüğünü tutarak yere düştü, yarasından bolca kan akıyordu.

"Sen lider falan değilsin. Bunu yakında anlayacaklar," dedi Rowin ona.

Sonra Benn'den tarafa döndü ve yüz hatlarında soğuk bir ifadenin belirdiğini gördüm.

Sanki onu çoktan unutmuş gibi, diye düşündüm, az önce tanık olduğum şey karşısında kalbim küt küt atıyordu. Bir elimle kalbimi tutuyor, yavaşlamasını istiyordum.

Rowin kolumu tuttu, ancak tutuşu şaşırtıcı derecede... nazikti. Beni odadan çıkardı, Benn'i yerde acı içinde ağlarken bıraktı, altında hızla kan akıyordu.

Adamların çoğu Benn'i takip etmişti. Tess'in hepsinin arkasında gezindiğini gördüm, gözleri geniş ve şaşkındı.

Sürü kralı hepsine baktı ve tavrının neden bu kadar rahat olduğunu anladım.

Çünkü hepsini öldürebileceğini biliyordu, biliyordum. Artık özgür olduğuna göre, hepsiyle başa çıkabilirdi. Kılıcına sahip olmasaydı bile yapabileceğini düşünmüştüm.

Ama adamların kabzalarından sarkan dağ taşından yapılmış donuk, siyah hançerlere kıyasla onun kabzasından parlıyordu, parlak, güçlü ve keskindi.

"Aranızda bana meydan okumak isteyen var mı?" Koridora adım attığımızda Rowin hepsine homurdandı. Yarı aç ve yaralı olmasına rağmen sürü kralı hepsinden on kat daha güçlü görünüyordu.

Kimse kıpırdamayınca dudaklarında karanlık bir sırıtışın kıvrıldığını gördüm. Sonunda bir adım geri çekilen ve hançerini indiren Emmi oldu. Onun yanında Bray de onu takip etti.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Rowin törpülenerek. Eli üzerimde sıkılaştı. "Beni buradan götür, *Sarkia*. Sürümden çok uzun zamandır uzaktayım."

Bununla birlikte, döndü. Çıplak, korunmasız sırtını silahlı adamlarla dolu bir koridora döndü ve bunu yaparken en ufak bir endişe duymuyor gibiydi.

Onu takip etmekten başka çarem yoktu. Benn'inkinden daha nazik olsa da tutuşu çok sertti ve uzun adımlarına ayak uydurmak için koşmam gerekiyordu.

Doğudaki merdiven boşluğuna doğru ilerliyorduk. Bedenim içgüdülerimle hareket ediyor ve bacaklarım sonsuz gibi görünen merdivenleri tırmanıyor, nefes almak için ciğerlerim sıkışıyordu.

Kısa süre sonra o sessiz, ürkütücü krallığın zemin katına ulaştık. Tess'i düşündüm ve onu bırakamayacağımı anladığımda içim çalkalandı. Sürü kralının kaçmasına yardım ettikten sonra geri dönmem gerekiyordu. Onu şimdi terk edemezdim. *Özellikle de şimdi.*

Ölü Dağ'ın girişinden çıktığımızda, tepemdeki sisin aralığından ayın bir parçasını gördüm. Ciğerlerime serin bir hava doldu ve görünmeyen bir rüzgâr saçlarımı karıştırdı.

"*Sarkia*," diye geldi sesi.

Sis kalınlaşıyordu.

Akşamın -tüm lanet haftanın- yorgunluğu ve olanların şoku beni yakalamaya başlamıştı.

Ancak sis durumuma karşı acımasızdı. Sise karşı yığılmaya başladı Biz.

Kendimi toparlamamı söyledim, girişte durdum ve gözlerimi kapattım. Rowin siste uzun süre dayanamaz. Riske girmezdim. Sadece küçük bir koruma bariyerine ihtiyacım vardı. Kalan gücümün çoğunu almazdı, değil mi?

Odaklanarak derin bir nefes aldım ve az önce olanları unuttum. Sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmam gerekiyordu.

Havada bir uğultu başladı. Küçük koruma baloncuğumu hayal ettim. Kimsenin bana zarar veremeyeceği bir yer. *Güvende* olduğum yer. Onu kil gibi ellerimde yuvarladım ve sonra genişlettim, Rowin'i de içine alacak kadar büyük olana kadar benden dışarı fırladı.

Keskin nefesini duydum.

Gözlerimi açtığımda sisi ikimizden de uzaklaştırdığımı gördüm.

Ve bana bakıyordu. Çatık kaşları ve gözlerinde tanıdığım kararlı bir bakışla.

"Acele et," dedim ona, sesim istemediğim halde fısıltı gibi çıkmıştı.

Arkamızda, dağın ağzında bir ayak sesi ve ses yankısı duydum, taşlardan sekerek bize doğru geliyordu.

"Öylece *gitmesine* izin mi vereceğiz?" diye sordu Mo'nun sesi. "*Ona ihtiyacımız var!* Yoksa hepimiz ölürüz!"

Sisin içinden bizi göremediler.

"Uzağa gidemez. Yakında ona yenik düşecek. Sadece düştüğünde hazır olmamız gerekecek," dedi Emmi'nin sesi. "Mina'nın onu sürüsüne kadar sürükleyecek gücü yok."

Rowin beni ileri doğru çekti ve Ölü Dağ'dan uzaklaştıkça uzaklaştık, batıya, *pujerak* ve ordularının sisin kenarında devriye gezdiğini bildiğim yere doğru ilerledik. Bir baş dönmesi dalgasının beni ele geçirdiğini hissettiğimde koruma bariyerim kasıldı ve kısa süreliğine kalktı, ancak bir kez daha inşa ettim.

Bakıma ihtiyacı olan bir alev gibi, fark ettim. *Beslenmeye* ihtiyacı vardı.

"İşte," diye soluk soluğa bağırdım, sisin içinden bir şeyin belirmeye başladığını gördüm. Altın bir parıltı.

Bir adrenalin patlamasıyla bariyerimi dışarı doğru fırlattım ve daha önce yaptığım gibi önümüzde açık bir yol açtım.

Ve orada, patikanın sonunda küçük bir kamp vardı. O sabah orada olmayan bir kamp. Altın bir leğende ateş yanıyor, Dakkari erkekleri etrafta dolanıyor, konuşuyor ve yemek yiyordu.

Bir çığlık korusu havaya yükseldi, Dakkari kelimeleri ve anlamını bilmediğim alarm çığlıkları, kenara en yakın küçük bir grup hordesman krallarını fark ettiğinde.

"Rowin!" diye keskin bir bağırış geldi, tanıdığım bir sestti. *Pujerak* ileri atıldı, sis hattının ötesine girmiş olmasını umursamadan. Ancak tünel onun için temizdi ve sürü kralına doğru koştu.

Elimi Rowin'in elinden çekerek bir adım geri attım ve bariyerimin kenarında durdum.

Pujerak Rowin'in omzunu kavradı ama sürü kralının homurtusu üzerine koyu kanla parıldayan elini çekti. Omzundaki yara hâlâ iyileşmemişti.

Ancak Rowin bana bakıyordu. *Pujerak*'ına değil. Yüz ifadesi gergindi. Dikkatliydi. *Pujerak* onun bakışlarını fark ettiğinde Dakkari dilinde bir şeyler sordu. Anlamadığım alçak kelimelerdi ama ses tonları beni geri çekmeye zorladı. Kalp atışlarım hızlandı. İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu.

Tess'e dönmem gerekiyordu. Onu benimle gelmeye ikna etmek için elimden geleni yapacaktım. Bu geceden sonra Ölü Dağ'da kalamayacağımız açıktı. Kuzeye gitmeliydik, Jacob'ın ayak izlerini takip etmeliydik ve belki onları bulabilirdik. Başka seçenek yoktu. Belki-

"Al onu."

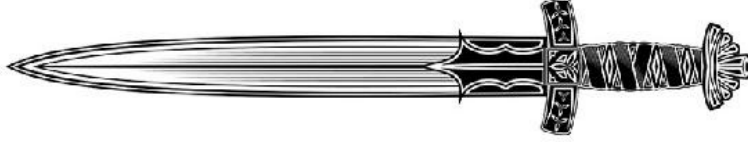
Kaba emir Rowin'in boğazından havladı.

Bir an bile tereddüt etmeden, *pujerak* bana doğru hamle yaptı.

Ve irkilmiş bir çığlıkla, sisi uzakta tutan bariyeri düşürdüm. Etraflarını sarmıştı.

Ve tek gördüğüm kırmızıydı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

T *Sarkia* sisi içinde benden saklanabileceğini mi düşündü? Kokusunu alabiliyordum. Kalbinin göğsünde öfkeyle attığını duyabiliyordum. Sığ nefes alışlarını duyabiliyordum. *Benden saklanamaz*, diye düşündüm. Nerede olursa olsun onu bulacaktım. "Kenara çekil," diye emrettim *pujerak*'ım Valavik'e. Sadece onun kokusunu almam gerektiğinde sisi içime çektim. Fazla uzaklaşmadı. Onun varlığını hissettiğimde, saldırdım. O *yapmazdı* Kaç benden.

Dudaklarından küçük, şiddetli bir çığlık yükseldi ama ben homurdandım, kolumu ona sıkıca doladım ve onu bastırmak için boynunu ısırma dürtüsüyle savaştım. Eski bir içgüdü. Neden onun yanında hep en ilkel halime bürünüyordum?

Bana karşı mücadele etmeye devam ettiğinde, dürtüye teslim oldum. Eğildim ve boynunu ısırdım, ondan boğuk bir nefes aldım ve dondu kaldı. Derisini kırmayacak ama onu *hareketsiz* tutacak kadar baskı uyguladım.

"*Benden asla kaçma, Sarkia,*" diye hırladım tenine karşı. Aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. Kontrolten çıkmış. Bundan hoşlanmamıştım. Ama Ölü Dağ'ın altında hapsedildikten sonra kendimi yeniden ayarlamak için zamana ihtiyacım olduğunu düşündüm. Hepsi bu kadardı. Sürüde geçireceğim birkaç gün beni bu delilikten kurtaracaktı.

Nefes alışları düzensizdi. Sisın keskin acısının boğazıma doğru dolandığını hissettim ve zamanımın tükenmekte olduğunu biliyordum.

Onu yukarı çektim... ve omzumun üzerinden. Yaralanmamış olanın. Sırtımdan öfkeli sesler çıkararak bana karşı mücadele etti.

"Dur, Rowin," diye bağırdı. "*Geri dönmek* zorundayım!"

Nefesimi tutmaya çalışmıyor olsaydım alay ederdim. *Geri dönmek* mi istedi? Neye?

Benim için hiçbir ağırlığı yoktu ve sisin içinde her ne varsa gözlerimi yakmaya başlasa da sisin içinden kolayca geçtim.

Ortaya çıktığımda Valavik'in rahatladığı hissediliyordu. Omuzları gevşedi ve bana doğru geldi.

"İyi misin?" diye sordu bana, gözleri kuyruğumdaki yarada ve kan lekeli tuniğimde takılı kalsa da beni şöyle bir süzdü.

"*Lysi*," diye homurdandım, Mina'yı omzumdan kaldırıp önüme koydum ve boğazımdaki sisi temizlemek için temiz havayı ciğerlerime çektim.

Etrafı yetişkin Dakkari erkekleriyle çevrili olan Mina'nın zayıflıkları daha da çarpıcıydı. O bir savaşçı değildi. Kendini nasıl savunacağını bilmiyordu. Etini çürüten morluklar ve bir gözünün üzerindeki şişmiş kapakla korkmuş, çaresiz, küçük bir yaratık gibi görünüyordu.

Dondu kaldı, etrafı bana yaklaşan *darukalarım*la çevriliydi.

Ve... Onlar ilerlerken bana doğru bir adım geri çekildiğini fark etmeden edemedim. Korumamı mı istiyordu?

Burun deliklerim alevlendi. Bir elimi omzuna atarak onu Valavik'in kollarına ittim ve onu başka bir erkeğe bu kadar yakın görünce içimde oluşan garip sızıyı görmezden geldim.

"Onu konseyin *voliki*'sine götürün," diye emrettim. "Ve kaçmaması için onu bağlayın."

Boğazından çıkan öfkeli bir nefes onu korku dolu sersemliğinden kopardı.

"Ne?" diye fısıldadı, gözlerini bana dikmişti.

"Ona ne yapacağıma karar verene kadar dışarıda sürekli nöbetçiler olmasını istiyorum," dedim ve kolunu sıkıca kavrayışını izledim.

"*Lysi, Vorakkar*," dedi Valavik başını eğerek.

"Rowin," dedi kadın inanamayarak.

Onun dudaklarından soyumun adını, sürümün adını duymak, özellikle *de darukkarlarımın* önünde, Valavik'in önünde, göğsümde küçük bir öfke korunun yanmasına neden oldu. Öldüğünü sandığım bir öfke. Sürü üyelerimin önünde bana bu kadar tanıdık bir şekilde hitap etmeye cüret mi etmişti?

"Seni pişman edeceğimi söylemiştim, *Sarkia*. Hatırlıyor musun?" Hırladım. Sözlerim *darukkarları* yerlerinden oynattı, bir tanesini

ya da ikisi ellerini kılıçlarının kabzalarına götürüyor. "Kakkari üzerine yemin ettim."

Dudakları aralandı. Yüzü soldu.

Ona yaklaştım. Ateş ışığında yansıyan altın tellerini görebileceğim kadar yaklaştım. Kokusunu alabilecek kadar yaklaştım - o topraksı, kışkırtıcı kokusunu, korkusu ve kanıyla karışmış olsa da. Gözlerimle buluşmak için boynunu geriye atması gerekecek kadar yakındım.

Kızın gözleri farkındalıkla açılmıştı.

"Düşündüm ki..." diye fısıldadı, sözünü keserek.

"Düşündüm ki..." "Seni affettiğimi mi?" Homurdandım.

"Unuttuğumu mu?"

Dizlerinin bağı çözüldü ve gözlerinin kısa süreliğine kapandığını gördüm. Yere yuvarlanmadan önce Valavik onu belinden yakaladı.

Gözleri tekrar açıldığında, gözyaşları ve yorgunlukla parıltıyordu.

"Sana *borçluyum*, *Sarkia*," dedim ona usulca, uzanıp kanlı pençemi yanağında gezdirdim.

İçimden gelen ve beni dikkatli davranmam konusunda uyaran sesi duymazdan geldim. Onun için duyduğum endişeyi görmezden geldim. Omuzlarının yenilgiyle çöktüğünü ve *kaybolmuş* gibi görüldüğünü gördüğümde ağızımda oluşan acı tadı görmezden geldim.

İnanılmaz derecede kayıp.

Elim çenesinin altından geçerek onu yukarı kaldırdı, ta ki tekrar gözlerimle buluşana kadar.

Onlara ne kadar uzun süre bakarsam, o tanıdık his aramıza o kadar çok giriyordu. Her şey susmuş gibiydi. Tek odaklanabildiğim oydu. *Soğuk* kalmam gerekirken ona karşı yumuşadığımı hissettim.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Yapma bunu."

Kıpırdamadan, neler olduğunu biliyordum.

Üzerimde yine büyü mü yapıyor? Tıpkı ilk başta beni Ölü Dağ'a çekmek için yaptığı gibi.

Tiksintiyle onu serbest bıraktım. Tiksinti daha çok kendime yönelikti, en başta bunun olmasına izin verdiğim için, kendi zayıflığım için.

Öfkeyle ona dedim ki, "Artık *benimsin*. Tıpkı bana söz verdiğin gibi! Ve seninle *ne* istersem yapacağım."

Yüz ifadesinin gevşediğini gördüğümde ondan uzaklaştım. Sanki bağlantıyı koparıyormuş gibiydi. Benden. Her şeyden.

Valavik'in gözleriyle karşılaştığımda temkinli olduklarını gördüm. Beni inceliyordu. *Dikkatle*. Ve bunu yapmasından nefret ederdim, sanki parçalara ayrılacak ve analiz edilecek bir şeymişim gibi. Sanki onun için bir yabancıymışım gibi.

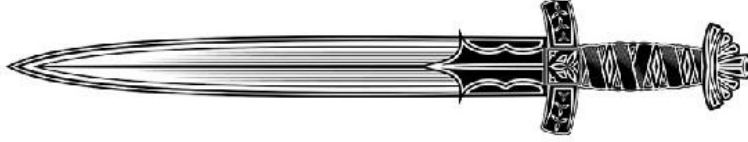
"Çek onu gözümün önünden," diye hırladım

ona. Başını eğdi.

"*Lysi, Vorakkar.*"

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

I Sürünün arasından sıyrılıp *volikime* doğru ilerlerken karanlık olduğu için minnettardım.

Minnettar olmamın nedeni sadece sürümün üyelerine hitap etmeden önce şarj olup kendimi toparlamam gerektiği için değil, aynı zamanda kötü bir ruh halinde olduğum içindi. Kimseyi görmek istemiyordum. Kimseyle konuşmak istemiyordum.

Şimdi ihtiyacım olan şey yemek yemek, yıkanmak ve uyumaktı.

Sabah, düşündüm.

Sabah, yapılması gereken her şeyi halledecektim. Valavik'le konuşacak, insanların gelme ihtimaline karşı sisin kenarını kalıcı olarak güvence altına alacak, kuzeye yeni bir avcı sürüsü gönderecek ve topraklarımızda devriye gezecek yeni bir gözcü grubu oluşturacaktım.

O zaman Mina'yla ben ilgilenirim.

Ama sürü önce gelirdi. Ve hep öyle olacaktı. Bu yüzden onu ilk etapta aldım.

Volikime ulaştığımda, kapağın altından eğildim ve kürklerimin, yerleri kaplayan kilimlerin tanıdık kokusunu içime çektim. Uzak duvarda parlayan hançerlerimin ve sandığımın ahşap parıltısının görüntüsünü.

Boğazımda bir düğüm gevşedi.

Ev, diye düşündüm, ateş leğeninin çoktan yakılmış olduğunu ve yokluğumda içeri giren soğuğu kovduğunu gördüm.

Valavik'in çoktan banyo yaptırmış olduğunu gördüm, yüzeyinden buhar çıkıyordu. Masamda yüklü bir yemek tepsisi duruyordu.

etler, kurutulmuş *hacı* meyveleri ve kremalı kemik suyu. Yanında bir kadeh siyah şarap duruyordu.

Şifacının gelmesini beklerken açlıktan önce ben yedim. Et suyunu içerken ve zengin meyveleri koparırken, Mina'yı düşündüğümde dolup taşan karnımda huzursuzluk yüzüyordu. O et parçasını hücremde yere düşürdüğünde döktüğü gözyaşlarını düşündüm. Bakışlarındaki açlığı gizleyemese de onu bana sunmuştu.

Burun deliklerim alevlendi. Kendimi çelikleştirdim. Bir daha onun etkisinde kalmayacaktım. Konu ona geldiğinde yumuşak davranamazdım. Bunun nasıl bir felakete dönüştüğünü görmüştüm. Hayatım boyunca yaptığım tüm çalışmaların bir *kadın* yüzünden bir anda yok olduğunu düşündüğümü hatırladım. Onunla geçirdiğim *birkaç dakika* yüzünden.

Bir daha böyle hissetmeyeceğim. *Asla*.

Babam sık sık annemin onu mahvettiğini söylerdi. Ancak onun için aşk eşittir mahvoluştu ve benim o küçük cadıyı sevme gibi bir tehlikem yoktu.

Ama ne olursa olsun babamın uyarılarına kulak verecek ve onu uzak tutacaktım.

Yemeğimi bitirdiğim *sırada* şifacı *volikime* girdi.

"*Vorakkar*," diye mırıldandı Jrisanna başını eğerek. "Seni evde gördüğüme sevindim."

"*Kakkira vor*. Beni ilgilendiren bir omuz yaram var," dedim ona, yaklaşmasını izleyerek. "Ve kuyruğumda da bir yara var."

Jrisanna her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı bir şekilde başını salladı.

Onun işaretiyle tuniğimi silktim ve o da yaralarımı inceledi. Yüzümdeki kesikler iyileşecekti. Kuyruğum da eninde sonunda iyileşecekti ama enfeksiyon kök salmadan önce omzumun tedavi edilmesi gerekiyordu.

Ben şarabı içerken Jrisanna hızlı ve sessiz bir şekilde çalıştı, şarabın boğazımdan aşağıya doğru ilerlediğini ve karnımda yandığını hissettim. Yeşil *uudun* merheminin kalın ve serin hissi tenime dokundu. Jrisanna onu yaraya sürdü ve aynı şeyi kuyruğum için de yaptı.

Ben sargılandıktan ve Jrisanna yanında getirdiği leğende ellerini yıkadıktan sonra -ki bu leğen bana *yine* Mina'yı hatırlattı- şifacı ayağa kalktı.

"Yıkayın ama bandajları kuru tutmaya çalışın," dedi bana. "Sabah değiştirmek için geri döneceğim."

"*Kakkira vor, makkira*," diye mırıldandım. *Teşekkürler şifacı*.

Jrisanna geldiği gibi sessizce gitti ve ben de banyoya dönüp soyundum ve suyun altına yerleştim. *Mokkira'nın* sözlerine kulak vererek sargılı kuyruğumu küvetin ucuna doğru uzattım. Etimi ve saçlarımı yıkayıp ovalarken sıcak su muhteşem bir his veriyordu.

Göğsüme bakarken, göğüs kafesimdeki küçük, kapalı yaraya dokundum. İçimden bir öfke geçti, kendi kılıcımın açılmış bir yaraydı bu ve sonra gözlerim yemeğimi yediğim masanın üzerine koyduğum kılıca takıldı.

Babam o kılıç için çok uğraşmıştı. Haftalarca. Bir zamanlar Rath Rowin'in güçlü ordusunda *darukkar* olarak görev yapmıştı, *Vorakkar*'ı sonunda kuzey topraklarına yerleşerek kendi adına bir *saruk*, bir ileri karakol yapmıştı.

Ve babam o *Vorakkar*'ın kızına aşık olmuştu. Anneme. Horde'un prensesi ve daha sonra *Saruk*'un prensesi.

Onunla evlendikten sonra, babası bu evliliği onaylamamış olsa da, *darukkar* rolünü bırakmış ve *saruk*'un silah ustası olarak yerini almıştı. Silah ustası olarak, doğmamış oğlu için özenle bir kılıç hazırlamıştı, karısının ailesinin mirasını devam ettirmek için bir *Vorakkar*'a uygun bir kılıç.

Ve doğduğum gece, annemin öldüğü gece, onu yanıma koymuştu. Bir hediye ve yeni amacım, kaderim, kendi kederi ve annemin kanıyla bir araya gelmişti.

Vahşi topraklarda yanımda taşıdığım onun adıydı. Rowin. Mina'nın bu gece söylediği isim.

Suyun altında yumruklarım sıkılmıştı. Banyodan çıktım ve kürklerle kurulandım. Sonra hâlâ çıplak olduğumu umursamadan kılıcı aldım ve silah sandığıma gidip kararmış bir Dakkari çelik bloğu çıkardım.

Önce kılıcı temizledim, kabzasını sildim, pençemi kabzadaki olukların arasında gezdirerek kurumuş kanı akıttım. Sonra, nefes almak kadar doğal gelen pratik hareketlerle, kılıcı blok üzerinde biledim, yüzeyde hızlıca ve eşit bir basınçla gezdirdim. Ters çevirdim ve hareketi tekrarladım. Tekrar çevirdim. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sesi ve ritmi beni sıcak bir banyo ve besleyici bir yemeğin bile yapamayacağı şekilde rahatlattı. Bitirdiğimde, bıçak keskin ve temiz olduğunda ve başkasının onu tutuşuna dair tüm anıları sildiğimde, kendimi daha çok kendim gibi hissettim. *Doğru* hissettim.

Ama yatağıma girip kürkleri kalçalarımın etrafına çektiğimde uyku gelmiyordu. Sadece *onu* düşündüm. Onun unutulmaz, mükemmel sesini. Geniş, hüznü gözlerini ve elbisesinin kirli eteklerini. Şişmiş elmacık kemiği ve kesik dudağı. O dudakların yumuşaklığı.

Kendime lanet ettim.

Neden Ölü Dağ'a dönmek istesin ki? Orada onu acıdan başka bir şey karşılamazdı. Bana teşekkür etmesi gerekirdi. Ona verdiğim sözü tutmuştum. Onu sürüme almıştım, değil mi? Yine de, ona yiyecek ve su getirilmesini emretmek dışında, Valavik'e başka bir talimat vermemiştim. Sadece onu zapt etmek için.

"*Vok*," diye mırıldandım, yataktan kayarak çıktım. Çizmelerime uzanıp ayaklarımı botlarımın içine sokarken ona bir kez daha küfrettim. Gece sıcaktı, bu yüzden kürklerimle uğraşmadım. Sürümün kapısındaaydım, bu yüzden yeni bilenmiş bıçağıma uzanmadım.

Volikimden çıkıp kampın kuzey tarafına, eğitim alanının yanında bulunan konseyimin *volikisine* doğru ilerledim. Daha büyük *volikilerden* biriydi ve rahat bir şekilde döşenmişti. Sürü sessizdi ve neyse ki eğitim alanına yaklaşıp Valavik'in yaklaştığını görene kadar kimseyle karşılaşmadım.

Kucağında bir leğen su vardı ve beni görünce durakladı. Sessizce konuşarak, "Yiyeceği var mı?" diye sordum.

"*Lysi*, onu daha önce getirdim. Gerçi yemek yiyebilmesi için onu çözmem gerekiyor," dedi. "Onun için bir banyo ister misin?"

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve bu nedenle, sadece seçilmiş birkaç kişinin onun sürümün içinde olduğunu bilmesini istedim.

"*Nik*," dedim başımla leğeni işaret ederek. "Bunu ben alırım. Biraz uyu. Berbat görünüyorsun."

Yüzünde alaycı bir ifade vardı ama leğeni bana uzattı. "Seni kıskanmıyorum Rowin. Eğer orada ölseydin, beni sürünle birlikte bıraktığın için seni asla affetmezdim."

Keskin bir nefes alarak, "Piç kurusu. Bunun için bana teşekkür etmen gerekirdi, sızlanman değil. Bazı *pujerakların* sadece hayalini kurduğu şeyi başarmış olacaktın."

Valavik yorgun olmasına rağmen sırttı. Ama sonra havzaya baktı ve dikkatini arkamızdaki *volikiye* çevirdi. "İzin ver de onu içeri alayım. Dinlenmeye ihtiyacı olan sensin," dedi.

"*Nik*," diye karşılık verdim, uzaklaşarak. "Ben ona gideceğim."

Daha önce sisten çıktığımda Valavik'e neredeyse hiçbir şey söylememiştim ve yüzünü kaplayan soruları okudum. *Onunla* ilgili sorular.

Elimi omzuna attım. "Sabah sana her şeyi anlatacağım."

Başını eğdi, görünüşe göre bundan memnundu. Gitmesini beklemedim. Bunun yerine, kubbeli çadıra doğru ilerledim, hemen dışında gece nöbetine gönderdiğim *darukkar*'a başımı salladım ve kanatların altına girdim.

Kokusu bana bir duvar gibi çarptı ve açgözlülükle ciğerlerime çekerken burun deliklerim alevlendi. Onu aradığımda, dengeleyici direğin karşısında buldum. Direkt, *volikinin* tam ortasında, yanmayan bir ateş havuzunun yanında, dikey olarak yukarı uzanıyor ve kubbeli yapıya destek sağlıyordu.

Benim gibi onun da elleri arkadan ve direğin etrafından bağlanmıştı. Omurgasını direğe dayayarak oturuyordu ve benim içeri girdiğimi görünce dizlerini göğsüne çekerek büzüldü. *Kendini mi koruyordu?* Onun için tehlikeli olduğumu düşündüğü için mi?

Bunun beni nasıl ısırdığını, bilginin beni nasıl *kestiğini* görmezden geldim.

Volikinin ortasına yakın büyük masada yemek vardı, yemekten çok savaş planları ve sürü hareketleri için uygun yüksek bir masa. Kenarda bir tepsi duruyordu ve soğumuş olmasına rağmen benimkiyle aynı yemekten olduğunu gördüm.

Suyu yanına koydum ve o da başını çevirip yanmayan ateş leğenine baktı. Tek ışık kaynağı yemek tepsisinin yanındaki küçük bir fener ve çadırın tepesindeki havalandırma deliğinden içeri süzülen ay ışığıydı. Onun dışında karanlıktaydı.

Ani varlığım hakkında yorum yapmamak için elinden geleni yapıyordu. Benim için olduğu kadar onun için de garip olup olmadığını merak ediyordum. Artık ona su ve yiyecek getiren *bendim*, tersi değil. Elimde tuttuğum *kişinin o olması*.

Yüzü kirliydi. Kurumuş gözyaşlarının izleri teninde belirginleşmişti. Yemek tepsisini masadan çekip aldım ve dizlerimin arkasındaki derim gıcırdayarak onun önünde çömeldim.

Yüzüne dokunduğumda, çenesini kavradığımda ve gözlerimle buluşması için çevirdiğim nefesi kesildi.

Bunu yaptığımda, "Tess haklıydı. Sana güvenmemeliydim." Tepsiyi yanına bırakıp kemik suyu dolu kâseyi aldım. "İç," diye mırıldandım.

Başını başka yöne çevirdi ama ben sadece geri çevirdim, kâseyi dudaklarına bastırdım ve tekrar hareket edemeden yavaşça geri çektim. Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı, bir protesto sesi.

Başarılı olduğumu düşünerek kaseyi indirdiğimde bana ters ters baktı.

Sonra suyu bana doğru tükürdü.

İçimden bir şok geçti. Gözlerimdeki sıvıyı silerken burun deliklerim alevlendi. Göğsüm zaten ıslak ve yıkanmış saçlarımdan dolayı nemliydi ve şimdi de kemik suyum parmak uçlarıma doğru akıyordu.

Cadıya bir ders verilmesi gerekiyordu. Ve benim de kendimi tutup tutamayacağımı test etmem gerekiyordu. Öfkem artıyordu ama başka bir şey de vardı. *İhtiyaçla* karışmış bir hayal kırıklığı.

Onu ensesinden yakaladım, elim o kadar hızlı hareket etti ki her şey bulanıklaştı.

İrkildi. Ama misilleme olarak ona vurmamı bekliyorsa, yanılıyordu.

Daha kötü bir şey yapabiliirdim. Onu öptüm.

Boğazından irkilmiş, öfkeli bir ses yükseldi ve onu susturmak için dudağını ısırdım. Öpücük sert ve kabaydı, cezalandırmak içindi, ona *kiminle* uğraştığını hatırlatmak içindi.

Sadece... kokusu ciğerlerimin derinliklerine işliyor, öfkeli nefesleri boğazımdan aşağı süzülüyordu. Dudakları soğuk ve kuru olmasına rağmen sıcaktı. Ve üzerlerinde tuz tadı aldım. Daha önceki gözyaşları.

Öpücüğün istenmeyen bir etkisi oldu. Onu *arzulamamı* sağladı. Zihnimde baş döndürücü bir ihtiyaç yarattı ve sıkımı kalınlaştırdı ve bunun için ondan *nefret ettim*. Bana sisin içinde, sabahın ilk ışıklarındaki o önemli anı hatırlattı. *Beni* öptüğü zamanı. Neredeyse her şeye mal olacak o hain öpücük.

Ona borcumu ödemek istemiştim... ama sanki bir şeyler kaybeden *benmişim* gibi hissettim. Tekrar.

Dudağımı ısırdı, tıpkı daha önce benim onun boynunu ısırduğım gibi.

Bir uyarı olacak kadar sert ama kanımı akıtacak kadar değil.

Donuk küçük dişleri etimi sıktı ve yeşil gözleri içime *aktı*, kendi hançerlerini fırlattı.

Kısa ve hızlı nefesler alarak geri çekildim ve o da beni bıraktı. Dudakları ıslak ve kızarıktı. Ve göğsü kabarıyordu.

"Pençelerin geri döndü, *rei sarkia*," diye mırıldandım, başparmağımla alt dudakımı silerken.

Bir parçam onları gördüğüme sevindi.

Belki de o bir savaşçıydı. Belki de onu yanlış değerlendirmiştim.

"Ve eğer gitmeme izin vermezsen seni onlarla kesmeye devam edeceğim, Rowin," diye uyardı.

Kakkari. Onun sesi. Boğuk ve yumuşaktı, enseme battığını ve omurgamdan aşağı indiğini hissettim. Dudaklarındaki ailemin adı bu kez beni öfkeyle doldurmadı. Tekrar duymak istedim. Sadece babamın bildiği ismimin dudaklarından dökülüşünü duymak istiyordum.

Mina bu yemini cesurca etti ama ona tekrar yaklaştığımda gözleri panikle açıldı. Ensesinde tuttuğum elim sıkılaştı ve sonra saçlarının arasında gezdirdim, saç telleri pençelerime dolandı.

Dokunuşumla göz kapakları kısa süreliğine indi.

O da hissetti. *İhtiyacı*. O da sisin içinde hissetmişti, tıpkı benim gibi.

Belki de bu çılgınlığa yenik düşen tek kişi ben değildim. Belki ikimiz de düşerken o da yanımda olacaktı.

"Bunu memnuniyetle karşılıyorum," diye homurdandım. "Beni istediğin kadar derinden kes, *Sarkia*. Ama gitmene asla izin vermeyeceğim."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Diçimden bir inanç geçti.

"*Neden beni burada tutuyorsunuz?*" Karşımdaki çileden çıkarıcı sürü kralına sordum. "Benden bu kadar nefret ediyorsan bırak gideyim!"

Çekildi, eli saçlarımdan ayrıldı ve yanımda topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

"İntikam arzunuzun ötesinde burada olmam için hiçbir neden yok."

"Yanlışı," diye mırıldandı, sesi yumuşaktı. "Bunun ötesinde burada olmanız için pek çok neden var."

Sonra ona baktım. *Gerçekten* baktım. Bu gece garip bir ruh hali içindeydi. Daha soğuk. Daha kızgın. Ve yine de... dokunuşu bana karşı her zaman nazikti. Yıkanmıştı, ıslak saçları ona tükürdüğüm et suyuna karışmıştı. Kendini silmek için bir beze uzanmadı. Onun yerine alçaktan çömeldi. Ve yakalandığında Ölü Dağ'da giydiği tunik yerine, bu gece savaşçıları gibi çıplak göğüslüydü, sadece şu tişörtleri giymişti ona ikinci bir deri gibi yapıştı.

Altın rengi etini görünce ağzım kurudu. Çünkü üzerinde tunik yokken daha da iri görünüyordu. İnsanların bile sahip olmadığı kaslar etinin altında örülmüştü. Ay ışığının altında altın renginde parıldayan yara izleri vücudunun neredeyse her santimetresinde çaprazlama uzanıyordu.

Ne çok yara izi var, diye düşündüm, dudaklarım aralandı. Peki ya yere dökülen et suyu kâsesini yerden alıp tepsiye yerleştirmek için döndüğünde?

Şaşırmış gibi bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü bana bakmak için döndü ve sırtını sertleştiren çok sayıda kabarık yara dokusunu görmemi engelledi.

Kırbaç izleri, biliyordum.

Düzinelerce, hatta belki yüzlerce.

"Sırtına ne oldu?" diye yumuşak bir soru geldi ve ben durduramadan dudaklarımdan döküldü.

"*Vorakkar* işaretleri," diye yanıtladı beni şaşırtarak. "Denemelerin son testi."

Duruşmalar mı?

Vorakkar işaretleri mi?

"Onları görmekten hoşlanmıyor musun, *Sarkia*?" diye sordu, yaklaştıkça sesi mırıltıya dönüşüyordu. "Seni korkutuyorlar mı?"

Onu yine anlayamadım.

"*Sarkia* ne demek?" Sorusunu geçiştirerek ona tekrar sordum.

Bu kez bana cevap verdi, ancak cevabı omurgamın bağlı olduğum direğe karşı sertleşmesine neden oldu.

"*Cadı* demek."

İnanılmaz, hırıltılı bir nefes kaçtı içimden. Sonra incinmiş bir acıyla karışan lezzetli bir öfke bana geri döndü.

"Bunca zamandır bana cadı mı diyordun?" diye sordum.

"*Lysi*," diye cevap verdi kolayca. "Çünkü sen busun. Sis'in içinde sihrini etrafıma sardın ve o zamandan beri gitmeme izin vermedin."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Neden bahsediyorsun?" diye sordum, bir yorgunluk dalgası başımın üzerinde geziniyordu. "Sis'in içinde neler yapabildiğimi gördün. Yapabildiğim tek şey *bu*."

"Ve bu görmezden gelemeyeceğim bir güç," diye hırladı. "Sürüm için talep edeceğim bir güç."

Sürüsü için mi? Görmezden gelemeyeceği bir güç? Ama rahibeler geldiğinde, gücüm onun ve sürüsünün işine yaramayacaktı, bunun farkında değil miydi? Sis gittiğinde.

Çirkin bir farkındalık geldi üzerime.

Buz gibi bir umutsuzluk dalgası başıma çökerken donup kalmama, yüzümdeki kanın çekilmesine neden oldu.

"Yalan söylüyordun," diye fısıldadım, görünmez bir yumruk ciğerlerime saplandı ve ben boğulurken havamı dışarı üfledi. "Rahibeler hakkında. Rahibeler hakkında."

Daha önce de sis oluyordu. Bunu nasıl durduracağınızı bilmiyorsunuz, değil mi?"

Aptal, aptal, aptal.

Anlamaya ihtiyacım vardı. Ama zihnimde her şey karmakarışıktı. Bir parçam daha o sabah Benn'in beni Horde King'in hücreğine onunla birlikte kilitlediğine ve onun bedeninde sıcaklık bulduğuma inanamıyordu. Bir parçam Emmi ve Kaila'nın ihanetini, Benn'in yalanlarını sindiremiyordu. Taş, Benn'in kafasına çarptığında mide bulandırıcı bir ses çıkarıyordu.

Bir bıçağın doku ve kemiği keserken çıkardığı ıslık sesi.

Ve kan. Çok fazla kan. Siyah ve birikmiş, bir ayna gibi yansıyor.

Ve şimdi, diye düşündüm, yumruklarım arkamda sıkılıyordu. *Şimdi de bu*. İp bileklerimi sıkıca sarmıştı ama kan dolaşımımı kesecek kadar sıkı değildi. *Pujerak* en azından Rowin'in saçma emrini körü körüne uyguladığında nazik davranmıştı.

Sürü kralının bakışları daraldı. "Bunun daha önce yaşanmış olması mümkün ama sadece rahibelerin arşivlerinde kayıtları vardır."

Bu da demek oluyor ki *evet...* bana yalan söylüyordu. Ona inanmıştım, tıpkı inanacağımı bildiği gibi.

"Tess şüphe uyandırmak için her şeyi söyleyeceğini söyledi. Tess kaçmak için her şeyi yapacağını söyledi. Bana nezaket göstermeye çalışmak da buna dahil mi? Ne kadar yalnız olduğumu bildiğin için benimle konuşmak? İncindiğimi ve vurulduğumu umursuyormuş gibi davranmak?"

Tanrım, ne kadar aptalmışım.

"Sürüme dönmek için ne gerekiyorsa yaptım" derken yüz ifadesi değişmedi.

Güldüm.

Rowin sesle birlikte kaskatı kesildi ve başımı direğe yaslayıp üzerimdeki havalandırma deliğine bakarken beni izledi. Ayın önünden bir bulut geçti ama onun dışında gökyüzü açıktı. Kırmızıdan arınmıştı.

Ses berbat çıkmaya başlayana ve gözlerimden yeniden yaşlar gelmeye başlayana kadar tekrar güldüm.

"Bunu nasıl da seviyor olmalısın," diye fısıldadım kahkahalarım nihayet dindiğinde. "Bana nasıl da gülüyor olmalısın. Çok zavallıyım."

Şimdi burada sıkışmıştım. Bu direğe bağlıydım. Ölü Dağ'a geri dönüp Horde Kralı'nın kaçışının sonuçlarına tanık olmak istiyor muydum? Yarasından kurtulursa Benn'in öfkesine tanık olmak için mi?

Hayır.

Ama olmam *gerekiyordu*. Çünkü Tess hala oradaydı. Karanlığın içinde. Ve cadılar geliyordu. Başarısızlığımızı fark ettiklerinde nasıl tepki vereceklerdi? Rowin kan büyüü yaptıklarını söyledi. Kurbanlar. Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirmeyen biz aşağılık insanlara ne *yaparlardı*?

Eğer Horde King'e inanılabilirse, diye kendime hatırlattım.

Cadıları kötü adamlar olarak mı resmetmişti? Beni iğrendirmek ve tiksindirmek için çocukları kurban ettiklerini bilerek mi söylemişti?

Artık neye inanacağımı bilmiyordum. Emin olduğum tek şey çok *yorgun olduğumdu*.

"Çok zavallıyım," diye fısıldadım, hâlâ aya bakıyordum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "İyiliğe o kadar açtım ki, biri bana en ufak bir şey gösterdiğinde onun için her şeyi yapmak istiyordum. Ve bence sen bunu biliyordun. Bence bunun farkındaydın ve bu yüzden beni herkes gibi, Benn gibi kullandın. Sadece bu çok daha kötü hissettiriyor çünkü sana gerçekten *inandım*."

Bakışlarımı Horde Kralı'na yönelttiğimde, sözlerimi duyunca gerildiğini gördüm. O kırmızı gözler karanlıkta parıldadı ve ağzının kaşlarını çatarak aşağıya döndüğünü gördüm.

Bir kırılma noktası var mıydı? Öyle *bir* nokta var mıydı ki *Yukarı* mı?

Babam öldükten sonra neredeyse o kırılma noktasına ulaştığımı düşünmüştüm. Köyümüz yandıktan sonra. Kuzey topraklarında, ayazın eşiğinde ailesiz ve evsiz kalmıştım. Beklentilerimiz çok kötüydü. Hayatta kalma şansımız düşüktü.

Yine de, Tess benim için oradaydı. Beni tekrar ayağa kaldırdı. Benim için gerçek bir dosttu ve bundan önce de hep öyle olmuştu.

O olmasaydı, hayatta kalamazdım. Babamın mezarına uzanır ve her neredeyse ona katılmayı dilerdim.

Ama devam etmekle, hayatta kalmakla gerçekten ne kazanmıştım? Acı, açlık ve ağrı.

Ölü Dağ'ın altında Tess'in ihanetini düşündüm. Beni korumaya çalışmasına rağmen, onca insan arasından *Benn*'le arkamdan konuşmuş ve bana zarar vermesi için ona daha fazla cephane vermişti. Diğerlerinden yiyecek çaldığını söylediğinde Emmi'ye inanmıştı. Bana olan inancının sarsılmaz olduğunu düşündüğümde hakkımdaki en kötü şeylere inanmıştı. Beni *taniyordu*. Yine de, bana ihanet etti, sadece yalanlarla kolayca sallandı. Hem de çok kolay.

Kayboldum, diye düşündüm. Buradan nereye gideceğimi bilmiyordum.

Evim yoktu. Babam öldükten sonra hiç olmadı. Kendimi güvende hissettiğim hiçbir yer yoktu. Başım belaya girdiğinde kaçabileceğim bir yer yoktu.

Tek başımaydım.

Gerçekten tek başıma.

Ve bir Dakkari sürüsünde tutsaktım.

"Benden ne istiyorsun Horde Kralı?" Sesim sertleşerek ona sordum.

İncinmiş, kızmış, mahcup olmuşum ve muhtemelen hayatımın en düşük noktasındaydım. Ve iki seçeneğim vardı: vazgeçmek ya da devam etmek.

Hayatıma devam edecek kadar kızgın olduğumu sanıyordum.

"Yemek yemeni istiyorum," dedi uzun bir aradan sonra beni incelerken.

"Sonra da uyumanı istiyorum."

Çenem gerildi. "Pek âlâ. Ancak ellerim bağlıyken bunu yapmak zor."

"*Kalles.*"

"Sanırım *sarkia* demek istediniz," diye düzeltiltim, ses tonum kendi kulaklarıma bile acı geliyordu.

Umurumda değildi. Sadece bu gece için bile olsa acı ve öfkeye izin vermişim.

Rowin burun deliklerinden sert ve keskin bir nefes üfledi. Eli tekrar bana doğru kaydı ve yaklaştığında gerildim.

Kokusu temiz ve berraktı. Kuzey topraklarındaki ilk ayazın sabahındaki o ilk derin nefes gibi. Taze ve yeni. Kokunun altında ne olduğunu çıkaramadığım başka bir koku daha vardı ama bana sımsıcak kürkleri ve çtırtıdayan bir ateşi hatırlatıyordu, dumanlı ve misk kokuluydu. İlk kokuyla çok zıttı.

Ve tabii ki bir tane daha vardı. Ona tükürdüğüm kemik suyunun kokusu. Ama *bunun* için üzölmeyi kendime yediremedim.

"Eğer bir irade ve inat savaşı oynamak istiyorsan," diye başladı, "sanırım benim kazanacağımı göreceksin, *Sarkia.*"

Arkama uzanırken mırıltıyla biten son kelimeyi vurguladı. Pençeleri tek bir hamlede ipin içinden geçerken ipin koptuğunu hissettim.

Ellerim serbest kalınca sustum.

"*Ahh*, benim küçük Mina'm, aklının çalıştığını görebiliyorum," diye homurdandı, önümde çömeldiği yere dönerken bakışları üzerimdeydi. "Ama planlarına karşı çıkmanı öneririm. Ön tarafta bir nöbetçi var. Bu *voliki* kampın arka tarafında konumlanmış durumda ve sürünün içinden geçerken fark edilmeseniz bile, yine de kapılardan geçmeniz gerekecek

ve *darukkarlarımı* oraya yerleştirdim. Sisın kenarında bıraktıklarından bahsetmiyorum bile."

Yutkundum.

"Yine de *beni* geçmek zorundasın," diye homurdandı.

Ona baktım, cüssesi alçak bir çömelişte bile bir şekilde zarif görünüyordu. Onu asla alt edemezdim ya da ondan daha hızlı koşamazdım.

"Ama denemen için sana meydan okuyorum," diye bitirdi. "Avlanmayı seviyorum."

Öpücüğünü düşündüm. Nasıl da *fethedici* hissettirmişti. Ve düşündüm ki, evet, bu iyi bir avdan hoşlanan bir erkekti. Bu yüzden ona bu zevki tattırmayacaktım.

Öpücüğün anısıyla yanaklarım kızarmış olsa da, yemek tepsisini kendime doğru çektim, gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı.

Köyümden beri görmediğim kadar çok yiyecek. Belki de hayatım boyunca bir kerede gördüğümde daha fazla yiyecek o tepside duruyordu, her yiyecek türü ayrı tabaklarda düzgünce düzenlenmişti. Sulu, kokulu, *taze* et, mor renkli kurutulmuş bir konserve ve tadının zengin ve kremi olduğunu bildiğim az miktarda kemik suyu kasede duruyordu. Hatta hayatım boyunca hiç tatmadığım *şarap* olduğunu düşündüğüm ağır bir altın kadeh bile vardı. Sadece hikayelerini duymuştuk.

"Onun yerine yemek yiyeceğim. Senden kaçmak için gücüme ihtiyacım var," dedim, içimde kararlılığın alevlendiğini hissettim, hoş karşılandım ve öfkemle parlak bir tezat oluşturdum. "Sabırlı olabilirim. Yemeğini yer, şarabını içerim. Benimle konuştuğunda seni dinlerim. Eğer istediğin buysa, hizmetkârın olurum ve şikâyet etmem. Ama bir gün *gideceğim*. Ve o gün geldiğinde, bir daha *kimsenin* beni kullanmasına izin vermeyeceğim."

Rowin bana baktı, kaşları çatılmıştı. Et suyunun geri kalanını dudaklarına götürüp lezzetli, çökmekte olan sıvıyı yutmamı izledi. Sonra tabaktan eti aldım ve neredeyse dilimin üzerinde eridi. Hayatım boyunca bundan daha güzel bir şey tatmamıştım. Tadının bu kadar güzel olmasına *ağlayabilirdim*.

Sonunda sesi geldi, karanlık ve boğuk. Bir dokunuş gibi omurgamdan aşağıya doğru okşarken titremekten kıl payı kurtuldum.

"Seni hiç tanımadığımı düşünmeye başlıyorum, *Sarkia*."

"Güzel," dedim, yüzümü ondan çevirerek, bu sesin beni nasıl hissettirdiğini, ne kadar hoş bulduğumu görmezden gelerek. "Bu şekilde devam edelim."

Aklımda tek bir hedef vardı.

Güçlenmek için.

Kendimi bedenem ve zihnen güçlü hissettiğimde, hayatımın geri kalanında nasıl bir yol izleyeceğime karar verecektim.

Başka kimse yok.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

I Gün ışığında, bir önceki geceki kabadayılığımın çoğu kayboldu. *Şarap* yüzünden başım ağrıyarak uyandım, hatırladım.

Onu içmek beni hoş bir şekilde hafifletmiş ve başımı döndürmüştü. Ölü Dağ'ı, sisi, cadıları ve *onu* neredeyse unutabiliyordum. O kısa anlarda, Dakkari şarabıyla ilgili hikâyelerin neden gezegenin dört bir yanında dolaştığını anlayabiliyordum. O kısa anlarda şarap beni daha iyi hissettirmişti.

Ve sonra kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

Gözümün arkasında şimşek gibi bir çizgi cızırdayınca nefesim kesildi ve inledim. Sonra Horde King'i hatırladım.

Şarabı çok fazla içmemem konusunda beni uyarmıştı, değil mi? Sallanmaya başladığımda kadehi elimden almaya çalışmış, onun yerine dinlenmemi emretmişti. Ama ben dinlemedim. O sessiz bir hoşnutsuzlukla beni izlerken kadehin tamamını boşaltmışım.

"Pekâlâ," demişti o hırçın, gürültülü sesiyle. "Sabah olduğunda öğreneceksin, *kalles*."

Lanet olsun ona, diye düşündüm, yanağımı benim için getirilen mindere bastırarak. Üzerinde yattığım kürkler gibi bana karşı serindi. Bir tutsaktım ama yine de benim için bu bir lükstü. Tam bir yemek ve uyumak için rahat, sessiz, sıcak bir yer.

Gerçi o yemek pek iyi oturmamıştı. Çok azla çok uzun süre idare ettim. Ve dün gece, daha önce hiç yemediğim zengin, çökmekte olan yiyeceklerle kendimi tika basa doldurmuşum.

Daha önce. Karnımdaki kramplar mide bulantımı daha da kötüleştirdi.

Ama kusmazdım. Besinlere ihtiyacım vardı. Vücudumu beslemem, onu güçlendirmem gerekiyordu.

Baş dönmesi dalgasını görmezden gelerek doğrulduğumda, şangır şungur sesler duydum.

Zincirler. Ve sonra hatırladım.

Sol bacağıma baktığımda, ayak bileğimin etrafında ağır ama pürüzsüz, kararmış çelik bir kelepçe gördüm. Onu bir zincir bağlıyor, direğe götürüyor ve orada etrafına bağlanıp sıkıca sarılıyordu.

Zincirin çok uzun bir tasmaı vardı, ancak giriş kapağının yakınına bile yaklaşamazdım. Uzak duvarda sıralanmış kılıç ve hançerlere bile. Ama dairesel, siyah ahşap bir masanın üzerinde duran su dolu leğene ulaşabilirdim ve bu yüzden gözümü oraya diktim.

Ellerimi direğe bağlamadığı için minnettar olmalıydım. Yine de... belli ki beni zincirsiz bırakırsa gecenin bir yarısı gitmeyeceğime güvenmiyordu.

İyi bir nedeni olduğunu biliyordum. Dün gece ona eninde sonunda kaçacağımı kendim söylemiştim. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen bunu yapmamalıydım.

İçimi çektim, titreyen bacaklarımın üzerinde kendimi yukarı ittim, karnımın şarapla çalkalandığını hissettim.

Bana güvenmesini sağlamalıyım, diye düşündüm. Ve bu düşünce yüzünden kendimden nefret ettim çünkü şimdi *bana* yaptığı şeyle empati kurabiliyordum. Bana yalan söylemişti, evet. Beni manipüle etmişti.

Hepsi özgürlüğünü kazanmak ve sürüsüne dönmek için.

Yine de bunu neden yaptığını anlayabiliyordum. İçimde bir zayıflık sezmiş ve bunu kendi lehine kullanmıştı.

Ben de aynısını ona yapabilir miyim?

Daha güçlü olduğumda, gidecektim. Tess'i bulacaktım. Ve ne pahasına olursa olsun onu Ölü Dağ'dan uzaklaştıracaktım. Kuzeye, sahip olmadığım tek şey olan evimize geri dönecektik ve Jacob'ı bulacaktık.

Gitmek istediğim tek yol buydu. Kendim için gördüğüm tek yol. Benn ve diğerlerine geri dönemezdim. Ve kesinlikle burada kalamazdım.

Kuzey toprakları geriye kalan tek seçenektir.

Ve oraya ulaşmak için, Horde Kralı'nın bana güvenmesini sağlamalıyım.

Bunu düşünürken neredeyse midemdekileri kusacaktım ama masanın kenarına ulaştığımda derin bir nefes aldım. Ona yaslandım

Ağır ağır, benim için bırakılan temiz kadehi daldırdım ve su dolu bardağı dudaklarıma götürdüm.

Tadı coşku gibiydi, kavrulmuş boğazımı ve kürkle doldurulmuş gibi hissettiğim kuru ağzımı yatıştırdı. Suyu içerken kubbeli çadırın etrafına bakındım. Duvarlar yuvarlaktı ama üzerlerini kaplayan siyah ahşap dolaplar mükemmel bir uyum içindeydi, üst kısımları derinin kıvrımına kusursuz bir şekilde uyacak şekilde eğilmişti. Çadırın bir tarafında hayatım boyunca görmediğim kadar çok silah sıralanmıştı. Bana ve zincirlendiğim direğe en yakın yerde büyük bir masa duruyordu. Hemen solumda bir ateş leğeni vardı.

Yerler *kilimlerle* kaplıydı. Rengârenk halılar parıldayan altın rengiyle dönüyordu. Çıplak ayaklarımın altında pelüş ve yumuşak bir his vardı. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Çadırın arkasına doğru, amaçlarını bilmesem de aletler gördüm. Ve onların üzerinde bir harita asılıydı. Bunun bir *Dakkar* haritası olduğunu anlamam uzun zaman aldı.

Dudaklarımı araladım ve zincirin izin verdiği kadar yaklaştım. Bakışlarım kıyı şeridinin zarif, koyu çizgileri üzerinde gezindi ve amaçlarını anlamasam da arazi boyunca uzanan daha ince çizgileri takip etti. Farklı bölgelerin haritasını çıkarmak için olabilir mi? Okuyamasam da haritanın belirli yerlerine karalanmış yazılar vardı.

Bunun yerine, bakışlarım haritanın sağ tarafındaki mürekkep lekesine takıldı ve orada tasvir edilen Ölü Dağı tanıdım. Bu mürekkep lekesi sisti ve bazı kısımlarının diğerlerinden daha koyu olduğunu fark ettim, sanki bu lekeye sürekli eklemeler yapılmış gibi.

Yayılmasını takip ediyorlar, diye düşündüm. Tüm Ölü Vadi'yi kaplamıştı ve *kuzeye* doğru yayılmaya başlamıştı.

Çadırı bir ışık patlaması kapladı ama bakışlarımı haritadan ayırmadım. Bakışlarımı kuzeye çevirmiş, bir zamanlar evim dediğim, babamın gömülü olduğu yeri bulmaya çalışıyordum.

Onu görmeden önce kokusunu aldım; bana ayazda orman yürüyüşlerini, botların altında çıtırdayan sıkıştırılmış karı ve ağaçlardan parıldayan buz parçalarını hatırlatan keskin bir koku.

Göz ucuyla onun hâlâ yanımda olduğunu gördüm. Bana baktığını hissedebiliyordum ve derin bir nefes alarak bakışlarını karşılamak için döndüm.

Boynumu yukarı kaldırdım. Bir insan kadına göre uzun boyluydum ve yine de Dakkari üzerimizde yükseliyordu. O kırmızı gözler bu sabah biraz daha sakin görünüyordu. Dün gece, içlerindeki siyah teller çılgınca dönmüştü.

Rowin baktı.

Yutkundum, onu korkutucu olduğu kadar yakışıklı bulduğum için nefret ediyordum.

Uzun siyah saçları sağlıkla parlıyordu ve belinde bitiyordu. Saçlarının üst yarısı geriye doğru bağlanmış ve yüzünden uzakta örülmüştü; bu da elmacık kemiklerinin keskin hatlarını ve yüz hatlarının asaletini ortaya çıkarıyordu. Tümüyle sert kenarlar ve güçlü hatlar.

Yine çıplak göğüslüydü ve sabah ışığında, Ölü Dağ'da bile daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Altın mürekkep kıvrımları göğsünü ve göğüslerini süslüyordu. Daha silik olsalar da, omuzlarının etrafında ve pazularından aşağıya doğru da bir parıltı vardı. *Dövme mi?* Dakkar haritası üzerindeki aynı yazıları tanıdım. Ne yazdıklarını merak ettim.

Temizdi ve iyi dinlenmiş görünüyordu. Omzu sargılıydı ve kuyruğu arkasına doğru hareket ettiğinde onun da sargılı olduğunu gördüm.

Ona bakmak kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu, ben de dikkatimi tekrar haritaya verdim.

"Daha önce hiç görmemiştim," dedim sessizce. "Dakkar'ı hiç böyle serilmiş görmemiştim. Sanki üzerindeki her yere dokunabiliyorum, sanki orada olduğumu hayal edebiliyorum."

"Dakkar'da olmak istemeyeceğiniz bazı yerler var, *sarkia*," dedi.

Bu kelimeyle karnım burkuldu. Bunu kasıtlı olarak söylediğine dair garip bir his vardı içimde... Sanki benim ne olduğumu kendine hatırlatmaya çalışıyordu.

Tereddüt ettiği her halinden belliydi ama sonra sordu: "Köyünüzün kuzeyde nerede olduğunu görmek ister misiniz?"

Sorusu beni şaşırttı. Ona hızlıca bir bakış attım. Neden sorduğunu bilmiyormuş gibi kaşlarını çatıyordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Lütfen."

Omuzları gergindi ama haritaya daha yakın yürüdü. Bilinçsizce onu takip etmek için hamle yaptım ama bileğim sıkıştı ve zincirin gerginliğini hatırladım.

"İşte," diye mırıldandı hışım, parmaklarını haritanın tepesine yakın küçük bir yerin üzerinde gezdirerek. Yanında bir sıradağ tasviri gördüm. Aslında kuzey toprakları boyunca uzanan düzinelerce dağ vardı. Bu kadar çok olduklarını hiç fark etmemiştim. "Bataklığın yanında."

Çoğu kişi bir bataklığa bu kadar yakın yaşamaktan hoşlanmazdı. Sıcak mevsimlerde, çürüyen bitki yaşamının ve durgun suyun kokusu çok güçlüydü.

Yine de o bataklığı düşündüğümde, babamı hatırladığım için kendimi hep rahatlamış hissederdim. Onunla orada yürüdüğümüzü, şarkılar uydurduğumuzu ve seslerimiz suyun üzerinde yankılandığı için güldüğümüzü.

Bakışlarım dokunduğu o küçük yere sabitlendi. Orayı ezberledim. Orada bir daire çizilmişti ve hemen üzerinde yatay bir kesik vardı.

Nerede olduğumuzu hep biliyorlardı, diye düşündüm. O kadar uzun zamandır, bir sürüyle hiç karşılaşmadığımız için, belki de Dakkari'nin bizim varlığımızdan bile haberi olmadığını düşünmüştüm. Ancak kapılarımıza geldiğinde her şey değişti.

Aklıma başka bir düşünce geldiğinde küçük bir nefes çektim, karnımın içindekilerin sallanmasına neden olan bir düşünce.

"Sen..." Boğazımı temizlemeden önce fısıldadım. Sesimi çelikleştirerek sordum: "Köyümüze gelen gerçekten sen miydin? Yoksa bu hikâyeyi başka bir sürü kralından duydun ve onu kullanmaya mı karar verdin?"

Bana karşı kullanılan başka bir yalan mıydı? Beni ona karşı yumuşatmak için mi?

O kırmızı gözleri parladı ve haritadan uzaklaşarak bana doğru yaklaştı. Bu sabah onunla kafa kafaya çarpışmaya hazır değildim, başım zonklarken ve botlarının üzerine safra dökmeme ramak kalmışken olmazdı.

"O bendim," dedi.

Ben de ona *inandım*.

Yani her konuda yalan söylemiyordu, diye düşündüm, bunun beni nasıl hissettirdiğinden tam olarak emin değildim.

"Bu seni hayal kırıklığına uğrattı mı?" diye homurdandı, başını eğerek bana baktı. "Gerçekten ben olduğumu bilmek?"

"Beni hayal kırıklığına uğratmak mı? Neden olsun ki?" Başımda keskin bir acı kıvılcımının filizlendiğini hissederek sordum. Bir nefes verdim ve arkamı dönüp yerdeki küçük kürk paletime geri döndüm. "Bu sabah seninle kavga etmek istemiyorum."

"Dün gece bu kadar kavga doluyken mi?" diye sordu, yere çöküp sırtımı zincirlendiğim direğe yaslamamı izliyordu.

Dün gece alışılmadık derecede huysuzdum. Kendime bile şaşırmıştım ama bunun günün stresi ve şokundan kaynaklandığını düşündüm... ve onun tutsağı olarak yeni keşfettiğim gerçeklikten. Ve beni sadece kullandığını bilmenin verdiği hayal kırıklığı. İyiliğinde bir ikilik vardı.

"Benimle ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

Bir parçam her zamanki kekemeliğimi taklit etmeyi düşündü, sadece nasıl tepki vereceğini görmek için. Benn'i kızdırdığı gibi onu da kızdırıp kızdırmayacağını görmek için. Bir parçam da

Onunla açık konuşmaktan nefret ediyordum. Bir parçam *nedenini* bilmediğim bir şeyden nefret ediyordu.

"Sisi nasıl kontrol ediyorsun?" diye sordu sorumu duymazdan gelerek.

Yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşündüğüm için ona şöyle dedim: "İlk başta küçük, avucumdan büyük olmayan bir bariyer hayal ediyorum. Ve bir kez elle tutulur hale geldiğinde, elimde karıncalanan enerjisini *hissettiğimde*, onu genişletiyorum."

"Ne zamandan beri kontrol edebiliyorsun?" diye sordu sonra, önümde çömelmiş, dikkatli bir ifadeyle beni inceliyordu.

"Uzun sürmez," diye mırıldandım yutkunarak. "Belki de başından beri bunu yapabiliyordum. Yetenek geldi ve gitti. Onu gerçekten kontrol edemiyordum ta ki..."

Onu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağzım yine kurumuştı ama kaslarım güçsüzdü ve su almak için tekrar ayağa kalkacak halim yoktu.

"Bana kadar mı? Sisini içinde mi?"

diye tahmin etti. Omuz silktim.

Kısa bir aradan sonra bana "Bunu bana göstereceksin," dedi. "Bugün."

Bugün mü? Düşüncesi bile başımı döndürdü. Bu

durumda olmaz. "Bugün yapamam," dedim.

"Kendimi hasta hissediyorum."

Kaşlarını çattı. "Sana şarabı içme demiştim."

Gözlerine baktım ama bir şey söylemedim. Benden ne yapmamı istiyordu? Zamanda geri gidip onu içmememi mi? Böylece bugün onun küçük insan eğlencesi için performans sergileyecek kadar iyi mi olacaktım?

"Peki," diye kestirip attı. "Yarın. Ve her gün yeteneğini güçlendirmek için pratik yapacaksın."

"Yani benim buradaki amacım bu mu?" diye sordum, sesim kendi kulaklarıma boş geliyordu.

"Ben aksini söyleyene kadar," diye homurdandı dişlerini hafifçe göstererek, *"lysi."*

Ondan gerçekten hoşlanmadığıma karar verdim. Onun da benden hoşlanmadığı açıktı. Beni görmekten bile nefret ettiğini söyleyecek kadar ileri gittim.

Peki neden dün gece beni tekrar öptü? Merak etmeden duramadım.

İnsanlar birbirlerini arzuladıklarında ya da birbirlerini sevdiklerinde öpüşürlerdi.

Belki de Dakkari onları ceza olarak kullanmıştır.

Çadırın kapağı açıldığında birbirimize bakıyorduk -daha doğrusu o bana bakıyordu- ve parlak ışık gözlerimi sulandırıp şakaklarımı zonklattığında irkildim.

Gözlerim alıştığında, iki Dakkari erkeğinin devasa bir su kabına benzeyen bir şeyi taşıdığını gördüm. Oval biçimli ve derin *bir banyo küveti* olduğunu fark ettim. Köyümüze döndüğümüzde, hepimizin paylaştığı birkaç tane vardı, ancak şu anda içeride taşınan kadar büyük değillerdi.

Sürü kralı erkeklere "*Jurak*" dedi ve çenesinin sivri ucuyla ateş havuzunun yanındaki açık alanı işaret etti.

Emrine hemen kulak verdiler ve bana doğru bakmadılar bile. Aslında bana bakmamaya özen gösteriyorlardı. Gittiler ama hemen geri döndüler, küvetin iç kısmıyla buluştuğunda buharlaşan su fiçilerini taşıdılar.

Tüm banyoyu rekor sürede doldurdular. Bunun *benim* için olduğunu anladığımda hem özlem hem de korkuyla dolmuştum.

Doldurulduktan sonra erkekler ayrıldı. Çadırın kapağı son kez açıldığında, girişin kenarlarında oyalanan bir Dakkari dişisi gördüm.

Çok güzel olduğunu fark ettim, saçları Horde kralınınkinden daha uzundu ve sırtından aşağıya doğru zarif bir çizgi halinde örülmüştü. Teni güneşten dolayı koyu ve altın sarısıydı ve gözleri sarıydı. Sol gözünün üstünden yüzüne doğru inen uzun, sivri yara izi bile güzelliğini azaltmıyordu. Üzerinde, hareket ettikçe sallanan hafif bir kumaştan dikilmiş sade bir elbise vardı. Rengi kahverengi ve turuncu arası bir şeydi. Cildini tamamlayan toprak tonu.

Daha önce hiç Dakkari dişisi görmemiştim.

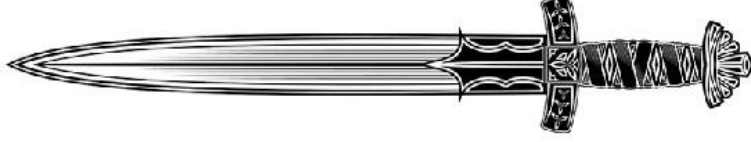
"*Jiria*," dedi Rowin ve dişi hemen yaklaştı. Evrensel dilde dişiye, "Onun yıkanmasına yardım edeceksin," dedi.

Nefesim kesildi.

Bakışlarımı tekrar sürü kralına çevirdiğimde beni izliyordu, gözleri *meşdan okurcasına* kısılmıştı.

"Soyun, *sarkia*."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"W Sen burada mısın?" Mina sessizce kekeledi, zaten iri olan gözleri daha da irileşmişti.

Burun deliklerim alevlendi.

"Şimdi utanıyor musun, *Kalles*?" Homurdandım. "Seni ilk gördüğümde bana çırılçıplak gelmiştin. Seni temin ederim, her anını hatırlıyorum."

Bana şok içinde bakarken yanaklarında derin bir kızarıklık oluştu. Vücudunu *hatırladığımda* sikimin tepki olarak seğirdiğini hissettiğimde, çömeldiğim yerden kalkarak hırladım. Masaya doğru geri çekildim ve Hukri'nin küçük cadıya yaklaşmasını izledim.

Hukri Mina'nın ayağa kalkmasına yardım etti ama *vekkiri kalles* bunu isteksizce yaptı. Çenemi sıkarak gözlerimi ondan ayırmadım. Testlerimden biri daha mı? Gerçi kimi test ettiğimden emin değildim... onu mu yoksa kendimi mi?

Kalınlaşan sikimin durumu göz önüne alındığında, zaten başarısız olduğum bir test olduğunu fark ettim.

Hukri, Mina'nın kirli, gri elbisesini çıkardı. İnsan dişi olduğu yerde donup kalmış, gözlerini bana dikmiş, artık çıplak olduğunun farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

Dudaklarım birbirine yapıştı, karnını görünce yumruklarım sıkıldı. Orada büyük, kararmış bir çürük oluşmuştu. Benn'in onu tekmelediği zamandan kalmaydı, biliyordum.

Bu daha dün sabahtı, diye kendime hatırlattım. Onu çok mu zorlamıştım? Yoksa ona karşı davranışımda, onu tutsağım gibi zincirli tutmamda haklı mıydım? Emin değildim.

Kolunun üst kısmında daha küçük çürükler vardı. Parmaklarındaki morluklar. Dudağındaki kesik iyileşiyordu ve göz kapağı artık o kadar şişmese de, elmacık kemiğine doğru uzanan bir başka morluk etini çürütüyordu.

Bu kadın için hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Öyleyse neden öfkeyle karışık bir rahatsızlık göğsümü kaplamıştı? Neden Ölü Dağ'a geri dönme ve bu işe yaramaz insan müsveddesini, onun etini işaretlemeye cüret ettiği için durduğu yerde katletme ihtiyacı hissettim?

Hukri Mina'ya bir şeyler söyledi, kulaklarındaki uğultudan duyamadım ama bir an sonra Dakkari dişisi onu yıkama küvetine götürüyordu.

Suya adımını attığı anda Mina'nın dudaklarından hafif, ürpertili bir iç çekiş çıktı. O kısacık an boyunca, dudakları şaşkınlıkla aralanırken göz kapaklarının titreyerek kapanışını izledim. Ben unutulmuştum. Sadece Mina ve onun sıcak banyoya gömülürken aldığı basit zevk vardı. Mina iç çekerken buharın boynuna dolanışını ve tenini okşayışını izledim.

Eğer sikim daha önce tamamen sertleşmemişse bile şimdi sertleşmişti. Kontrolümün elimden kaymaya başladığını hissederek sert bir nefes aldım. Bu çıldırtıcı dışide beni tehlikeli bir şekilde temel içgüdülerime yakın hissettiren şey neydi? Uzun zamandır diğer erkekleri, diğer *Vorakkarları* harekete geçtikleri için yargıladığım temel içgüdüler mi?

"*Vorakkar*," diye geldi Hukri'nin sesi. Dikkatim Dakkari dişisine yöneldi, kendimi bir rüyadan çekilmiş gibi hissediyordum.

Gözlerimi kırıştırdım, yutkundum. "*Neffar*?"

Dakkari dilinde, "Elbisesi yıpranmış," dedi ve horde üyelerime saygılı bir şekilde bakışlarını boğazımın dibinde tuttu. "Terziden yeni bir tane getireyim mi? Belki de ona uyması için daha küçük bir beden? Ben de gidip banyo kristallerini alayım."

O benim tutsağım, diye kendime hatırlattım. Kirli elbisesiyle kalması ya da yıkanacak sabunu olmaması neden umurumda olsun ki?

Madem umurunuzda değil, neden ona banyo yaptırdınız? Küçük, alaycı bir ses geldi. *Çünkü şimdi bile, onun neye dönüşeceğini biliyorsun? Sürü için ne olacak?*

Homurdanarak elimi salladım ve "*Lysi*. Git." dedim.

Hukri başını hafifçe eğerek yanımdan geçip gitti. Beni Mina ile yalnız bıraktı. Ona bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Ona doğru adım atmaya cesaret edemedim çünkü geçici kontrolümün ne zaman resmen kırılacağını görmek istemiyordum.

Suyun altında büzülmüştü, dalgalı saçlarının uçları dibe batmadan önce yüzeyde sallanıyordu. Saçlarının göğüslerinin dolgunluğunu örttüğünü ve cinsel organını görüş alanımdan korumak için dizlerini yukarı çektiğini rahatlayarak gördüm.

Küvetin kenarında, zinciri sıkıca çekilmiş, sınırına kadar gerilmişti. Bu sabah yapacak milyonlarca işim vardı ama yine de ilk yaptığım şey buraya gelmek oldu. Ona.

Döndüğüm haberi çoktan yayılmıştı. Bu sabah buraya gelirken pek çok kişi beni karşılamış, sanki güven vermek istercesine ellerini kollarımda ve kelepçelerimde gezdirmişti. Sürüm döndüğümü bilse de, konseyime ve Valavik'e Ölü Dağ'ın altında öğrendiklerim hakkında bilgi vermem gerekiyordu. İnsanlar, cadılar ve Mina hakkında.

"Bana bir şey söyleyecek misin?" dedi yumuşak sesi.

Sanki sesi beni bir iple çekiormuş gibi, ayaklarımın hareket ettiğini hissettim. Dişlerimi sıkarak kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. "*Neffar*?"

Kirpikleri kısa bir süreliğine aşağı indi, kolları dizlerini göğsüne sarmak için hareket etti.

"Bana cadı diyorsun. Sürünüz için böyle olmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu. "Beni sisi kontrol edebildiğim için mi tutmak istiyorsunuz? Ama ordularının Dakkar'ın her yerinde hareket ettiğini biliyorum. Sisin ulaşamadığı yerlere. Peki o zaman ne olacak? O zaman beni serbest mi bırakacaksın?"

"Neden *geri dönmek* istiyorsun?" Hırladım. "Burada, benim korumam altında, sürülerimin kılıçları arkanızdayken olmak istersiniz diye düşünmüştüm."

"Peki ya ben? Senin koruman altında mıyım?" diye fısıldadı bana bakarak. Ayağı hareket etti, sanki ne demek istediğini kanıtlamak istercesine zinciri çamaşır teknesine vurdu.

"Sürümün her üyesi benim korumam altındadır."

"Ama ben sizin sürünüzün bir üyesi değilim," dedi sesi kısık bir şekilde. "Ben senin tutsağınım. Ben sadece *aldığınız* bir insanım."

Esprili olmasa da sııttım. "Çünkü önce sen beni aldın, *Sarkia*."

Küçük bir nefes alıp verdi, ama o anda sabrının sonsuza dek tükendiğini hissettim. "Soruma cevap vermedin."

"Çünkü cevabımın hoşuna gitmeyeceğini biliyorum." Gözlerini dikmiş bekliyordu.

Sonunda dedim ki, "Sis gerilecek, büyüyecek ve dokunduğu her şeyi tüketecek."

"Bunu bana söylemenize gerek yok. Neler yapabileceğini ilk elden gördüm," dedi. "Nasıl öldürebileceğini."

Peki, insanlardan bazıları bu yüzden hayatını kaybetmiş miydi? Dakkari'den daha bağışık görünüyorlardı ama dikkatli olmazlarsa yine de onun tarafından *öldürülebileceklerini* bilmek sevindiriciydi.

"O zaman cevabımı biliyorsun," diye mırıldandım. "Sis gelecek. Eğer rahibeler onu durduramazsa, o her zaman gelecektir. Ve geldiğinde sürüyü korumak için orada olacaksın. Gitmene izin verilemeyecek kadar değerlisin."

Sözlerim *volikide* çınladı, kesin ve eşsiz bir gerçekliğe *sahipti*.

Sanırım Mina da bunu fark etti çünkü yüzü soldu. Derin ve sakın bir nefes alırken burun delikleri açıldı.

Son derece değerliydi. Sürüm için göz ardı edemeyeceğim bir ödüldü. Onu sisin içinde yakaladığım anda onunla ne yapacağımı biliyordum, belki de başka bir yolu vardır diye düşünmüştüm. Onun bana, sürüme ne *olacağını* biliyordum, buna karşı savaşılmış olsam da.

Ancak bu sabah, tüm gece dinlendikten sonra ve sakın bir zihinle her şey netleşti.

Onu sürüme kabul ettirmek için tek bir seçenek vardı. *Destekleyecekleri* bir şekilde. Gücünü gördüklerinde onu bir cadı, bir büyücü olarak görecektlerdi. Bu yüzden ona güvenmeyecekler. Ona karşı temkinli olacaklardı. Onu asla kabul etmezler. Tabii...

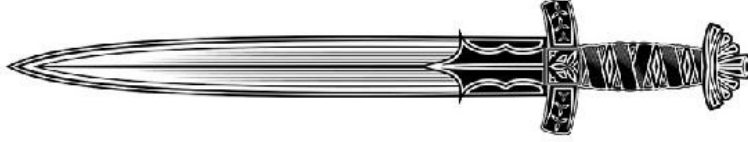
Tabii vücudunda benim işaretlerimi taşımıyorsa. Ailemin, soyumun işaretleri. Rath Rowin'in işaretleri. *Onların* işaretleri.

Onu kraliçem yapmazsam sürü onu asla kabul etmez. Benim *Morakkari*'m.

Yapmak istediğim *de buydu*.

Bu karar yüzünden, o ne kadar isterse istesin, gitmesine asla izin vermeyecektim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"**Y** Ciddi olamazsın," diye mırıldandı Valavik.

"Ben kararımı çoktan verdim. Beni ikna etmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok," diye onu bilgilendirdim.

Ve Valavik *beni tanıdığı* için sözlerimdeki sarsılmaz gerçeği duydu.

Valavik kısa bir nefes verdi ve dönüp antrenman sahasına, antrenman yapan *darukkarlara* baktı. Don sona ermiş ve yaşam mevsimi başladığında *darukkarlar* sıkı antrenman yapmıştı. Soğuk mevsimin etkilerinden kurtulmak için. Kış uykusundan uyanan evcilleşmemiş *pirokiler* gibi canlanıyorlardı.

"Bunun tek yol olduğunu göreceksin," diye bitirdim, Hukri'nin eşinin mükemmel zamanlanmış bir vuruşla Arkoni'yi yere sermesini izlerken. Banyo yapmasına yardım etmek için Hukri'yi Mina'nın yanına bırakmışım.

Kısaca, zihnimin gözünde Mina'nın çıplak bedenini hatırladım. Pürüzsüz, sıcak genişliğini. Sıkı meme uçları, kalçalarının arasındaki yumuşak kıvrımlar.

Burun deliklerim alevlendi ve kılıcımın ağırlığını sırtımda hissederek yer değiştirdim.

"Onunla evleneceğim."

Kelimeler Valavik'in ağzından yumuşak ve tamamen beklenmedik bir şekilde döküldü. Bir an için, ani *sahiplenme* dalgasından başka bir şey düşünemedim. Mina için.

"*Nik*," diye hırladım, hâlâ onun önerisinin etkisindeydim. Bunun *yanlışlığı*. "Yapmayacaksın. Bunu yasaklıyorum."

Valavik'in gözleri beni değerlendirdi. Daraldılar. "Neden olmasın? Senin *pujerak*'ınla evlenirse sürü onu kabul edecektir, değil mi?"

İyi bir noktaya değindi. Yine de karnımın neden bu düşünceyle çalkalandığını anlayamıyordum.

Yine de biliyorsun, o alaycı ses geldi. *Nedenini biliyorsun*.

Yumruklarımı o kadar sıktım ki avuçlarımdan kan aktı. Bana büyü mü yapmıştı, yoksa Kakkari onu bana göstermiş, *benim* olarak mı seçmişti, bilemezdim.

Ama sisin içinde her ne *olduysa* çoktan içimin derinliklerine yerleşmişti. Kökleri büyümüş, bedenimi damarlar gibi sarmıştı. Kendini çoktan içimde kıpırdatmış, asla kurtulamayacağımı bildiğim bir şekilde kendini bana bağlamıştı.

İster kendi tasarımı olsun, ister Kakkari'nin... *Onu istiyordum*.

Eğer Mina'nın zerre kadar gücü olmasaydı, onu yine de yanımda tutabilirdim diye düşündüm. Belki sevgilim olarak, belki de soğuk mevsimlerde yatağımı ısıtması ve şehvetlerimi doyurması için bir *alukkiri* olarak. En azından kendime bir *Morakkari* seçene kadar.

Her zaman *evleneceğimi* biliyordum.

benim sürüm. Aşk ya da şehvet gibi saçma şeyler için değil.

Güç için. Her zaman.

Ve Mina sürümü güçlendirdi.

Neler yapabildiğini gördükten sonra kimse bunu inkâr edemezdi. Valavik'in karısı olsaydı sürü onu yine de kabul eder miydi? *Lysi*, kabul ederlerdi.

Ancak...

"Dişi yanımda, kraliçem olarak dururken, diğer *Vorakkarların* boyun eğmekten başka seçeneği olmaz. *Benim* korumama sahip olur, bir *pujerak*'ın değil, bir sürü kralının korumasına sahip olur," dedim ve bunun farkına vardığımda zihnimin *rahatladığını* hissettim. "Onlara karşı hiçbir gücün yok. Ve eğer savaş çıkarsa ve ben düşersem, konumun onlara boyun eğmeni gerektirir. Dolayısıyla, o da öyle yapacaktır."

Valavik, "Diğer *Vorakkarların* onun gücünü kötüye kullanacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence *Dothik*'te onun gücünü kötüye kullanacak olanlar var," dedim ona, başkentimizin adını vurgulayarak. "Bir yıl önce onun gücü anlamsız olurdu. Ancak *şimdi*, sahip olduğumuz en önemli savunma."

Valavik'in bakışları tekrar *darukkarlara* kaydı.

"Haklısın," diye mırıldandı.

"Gücü sürümüz için saklayacağız," diye karar verdim, sesimi çelikleştirerek. "Diğer *Vorakkarlara* haber vereceğim ama sadece güvendiğime. Ve onunla kara ayın altında evleneceğim."

"Yani iki gece sonra," diye mırıldandı Valavik, kaşlarını çatarken gözleri bana kaydı. "Ay tekrar aydınlanana kadar beklemen gerekmez mi? Böyle karanlık bir ortamda evlenmesi ona karşı bir hakarettir. Sürü düşünecek-"

"Rath Kitale kraliçesini siyah bir ayın altında evlendirdi," diye belirttim.

"Çünkü ona sahip olmak için daha fazla bekleyemedi," diye homurdandı Valavik.

"O zaman bırakalım kalabalık böyle düşünsün," dedim dudaklarım acıyla bükülerek. "Gelinime o kadar düşkünüm ki, onu sahiplenmek için sabırsızlanıyorum."

"Rowin," dedi Valavik başını sallayarak.

"Kara ay," diye tekrarlardım, çenem gerilmişti. Dudaklarımdan mizahsız bir gülümseme geçti. "Ne de olsa o ve akrabaları beni öldürtmeyi planlamışlardı. Bu sadece uygun bir zaman."

İtiraz etmek istediğini görmeme rağmen Valavik dilini tuttu.

Düşüncelerini yatıştırmak için ona şöyle dedim: "Onu güvence altına almak için bekleyemeyiz. Parlak bir ayı bekleyemeyiz. Sis her geçen gün artıyor. O zamana kadar etrafımızı sarabilir. O zaman ne olacak?"

Valavik keskin bir nefes verdi. O benden daha batıl inançlı bir erkekti, gerçi sürümdeki diğerlerinin de kara ay altında bir *Morakkari*'yi almanın uğursuzluk getireceğini düşündüklerini biliyordum.

"Peki bunu ona söyledin mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak, kuyruğu rahatsızlığından dolayı çılgınca arkasından sallanıyordu. "Sis gelirse sürüyü korumaya yardım edecek mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Onu yakalıyorsun, zincirliyorsun, seninle evlenmeye zorluyorsun ve hâlâ bize yardım etmesini mi bekliyorsun? Onun bize, *size* hiçbir bağlılığı yok," dedi Valavik yumuşak bir sesle.

Benn ve diğerlerinin ona kötü davrandığını görmeme rağmen, yine de *onlara* bağlılığı vardı. İlk fırsatta onlara geri döneceğini bana kendisi söylemişti.

Tabii...

Ölü Dağ'ı ve içindeki herkesi tehdit etmediğim sürece. Yakalanmamda rol oynayan herkesten intikamımı almakla tehdit etmediğim sürece.

"Ölü Dağ'da değer verdiği insanlar var," dedim Valavik'e, omurgam dikleşerek.

"Rowin," diye hırladı uyarırcasına. "Dikkatli ol. Bu senin geleceğin Ne de olsa *Morakkari*."

"Sürüme sadakati olmayan biri. Ama gerekirse bu bağlılıkları zorlayabilirim. Sis geldiğinde bizi koruyacak. Yoksa Ölü Dağ'a doğru yola çıkarız."

Valavik, "Bunun için senden nefret edecek" dedi.

Homurdandım. Bakışlarım konseyimin *voliki*'sine, girişin dışına yerleştirdiğim muhafıza kaydı.

"Zaten öyle," diye cevap verdim. "Benden biraz daha fazla nefret etmesinin ne önemi var? Sürü önce gelir. Her zaman."

Çabuk hareket etmemiz gerekiyordu. Kara ay yakında gelecekti. Ve hazırlıkların yapılması gerekiyordu.

"Gücünü göstermesi gerekecek," dedim fikrimi değiştirerek. Mina şarap yüzünden hasta olabilirdi ama ona bir erteleme veremeyeceğimi fark ettim. "Bu gece. Kalabalığın buna şahit olmasını istiyorum. Daha sonra onu *Morakkari*'m olarak ilan edeceğim."

"*Lysi*," dedi Valavik. "En iyisi bu olacak."

"Sürüyü söyle. Bu gece hepimiz sisle buluşacağız."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bu benim için mi?" Parmaklarımı elbisenin üzerinde gezdirirken ses tonumdan emin olamayarak sordum.

"*Lysi*," diye cevap verdi Dakkari dişisi, tam da ateş havzada gürültüyle çtırtıdayıp kıvılcımlar saçarken. "Bu gece için."

"Bu gece ne var?" Kalbim sinirden biraz kekeleyerek sordum.

Dakkari dişisi günün büyük bir kısmında benimleydi, ancak varlığı çoğunlukla sessizdi. Ona nasıl hitap etmem gerektiğini sorduğumda bana *lirilla* dememi söyledi. Anladığım kadarıyla bu tam olarak bir isim değildi. Daha ziyade bir unvandı. Henüz arkadaş olmayan kadın tanıdıklar için kullanılan bir unvandı.

Sessiz olmasına rağmen, *lirilla*'m bana karşı kaba davranmamıştı. Aslında sabırlıydı. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor gibiydi, yabancı bir insana gün boyunca sıradan şeylerde yardım etmek zorunda kalmak bile. Daha önce yıkanmama yardım ederken gözünü bile kırpmamıştı. Saçlarımı iyice ovalamış ve ayak parmaklarımın arasını bile yıkamıştı. Hayatımda hiç bu kadar temiz olduğumu düşünmemiştim. İdrarımı boşaltmam gerektiğinde, yarısı dolu lazımlığı alıp gitmiş ve temiz bir lazımlıkla geri dönmüştü.

Ayrıca bol bol yemek yememi de sağlıyordu. Zincirli olmama ve tasmamın uzun olmamasına rağmen bana yemek getirdi ve ben yerken izledi. Ağzıma attığım her lokmayı rapor ediyormuş gibi bir izlenim edindim. Ve ben *çok* yedim. Hayatım boyunca hiç bu kadar *uzun süre* ve bu kadar tok kalmamıştım.

Gün uzadıkça mide bulantım yatıştı ve baş ağrım azaldı. Yemekler yardımcı oldu, su ve dinlenme de öyle.

Karanlık çökmeye başladığında, *lirilla* kısa bir süreliğine çadırdan ayrıldı -buna *volik* denildiğini söylemişti- ancak elbiseyle geri döndü.

"*Lysi*," dedi, elimden aldı ve ayağa kalkmamı işaret etti. Dinlenmenin ve yemeğin etkisiyle, altımda titremeyen güçlü bacaklarımla kolayca ayağa kalktım. "*Vorakkar* bunu istiyor."

Vorakkar.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Birazdan burada olacak. Bu yüzden giyinmen gerekiyor" diye beni bilgilendirdi. Sadece bu sözler bile kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Rowin'i bu sabahtan beri görmemiştim. Ben banyo yaparken *volikiden* fırlayıp gittiğinden beri.

Göz açıp kapayıncaya kadar Dakkari dişisi beni çıplak bıraktı. Bana daha önce verdiği elbise ince ve kabarıktı. Omuzlarımdaki bağları çözdü ve üzerimden kayarak ayaklarımın dibinde birikti. Sonra beni bir kez daha giydirdi, sanki bir çocukmuşum gibi elbiseyi başımın üzerinden kaydırды.

Yalnız, elbise bir çocuğun giyebileceği bir şey değildi. Beyaz kumaş önceki elbisem kadar inceydi. Ve eğer elbisenin bedeninden aşağıya doğru inen altın ipliklerin güzel ve karmaşık deseni olmasaydı, kendimi açıkta hissederdim. Sis in içinde Rowin'in önünde giydiğim elbise kadar açıkta değil - tüm vücudumu onun erimiş gözlerine gösteren o yarı saydam şey - ama yine de savunmasız.

Bu kadar açık bir elbiseye göre boyu uzundu, dizlerimin üzerinde bitiyordu. Sadece omuzlarımdaki ince askılar tarafından tutuluyordu, o kadar inceydiler ki onları zar zor görebiliyordum.

Beni incelerken kendinden memnun bir şekilde başını sallayarak "Bu iş görür," dedi. Parmakları yüzümü okşadı. "Dinlendiğin için rengin de yerine geliyor."

Ben hâlâ elbisenin etkisindeyken -ve Rowin'in beni neden böyle giydirmek istediğini merak ederken- *lirilla* beni çevirdi ve saçlarımı taramaya başladı. İçeri girdiğinde bir fırça bile görmemiştim ama dalgalı saçlarımda geziniyor, bazı bölümlerde kafa derimi çekiştiriyordu.

"*Vorakkar* sana bunu takman için verdi," dedi ve önümde altın bir şey göstererek beni bilgilendirdi. Bunun saçım için olduğunu anlamam bir anımı aldı. Bir çeşit dekoratif tokaydı. Ve çok *güzeldi*. Saf altındı, ateş ışığında parılıyordu. Avucumun yarısı büyüklüğündeydi ve onu süsleyen altın yaprakları vardı. "Çok güzel değil mi?"

Bir hediye mi? Kaşlarımı çatarak merak ettim. Rowin'den mi?

Hayır, bu doğru olamaz. *Lirilla* yanılıyor olmalı.

Dokunmak için uzandım. Altın sanki kendi avucundan yeni çıkmış gibi sıcaktı.

Elimi geri çekerek dudağımı ısırdım, ne söyleyeceğimden emin değildim. Dakkari dişisi bir şey söylememi bekliyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı ve bir an sonra saçımın üst yarısını geriye doğru çekti ve başımın arkasındaki altın tokayla hepsini sabitledi.

Kısa bir süre sonra giriş kapağının duvara çarptığını duydum. Döndüğümde Rowin içeri giriyordu. Gözlerini bana dikmiş, saçlarımdan çıplak ayaklarıma ve sırtıma bakıyordu. Muhtemelen beni ilk kez bu kadar *temiz* gördüğünü fark ettim.

Burun delikleri alevlendi. Bakışları ısındığında yanaklarımdan kızardığını hissettim. Ani gerilim çok yoğundu. O kadar yoğun ki, *lirilla*'nın sanki sürü kralının gözlerinin yoğunluğundan kaçmak istercesine geri çekildiğini bile gördüm.

"Güzel," diye homurdandı, sesi hırıltılı ve boğuktu. "*Rothi kiv*."

Bir an sonra Dakkari dişisi çadırdan çıktı ve bana bir kez bile dönüp bakmadı. Uzun saçlarının girişte kayboluşunu izlerken boğazımda paniğin yükseldiğini hissettim.

Sonra Rowin bana yaklaştı.

Ateş ışığı tenini altın gibi parlatıyordu. Yine göğsü çıplaktı ama sabah giydiği tişört yerine bej ve beyazla alacalı bir kürk peştamal giymişti. Peştamalin altındaki şişkinliğin *yükseldiğini* fark etmem bir anımı aldı.

Dudaklarım aralandı ve bakışlarım şaşkınlıkla onunkilere kaydı. Dinlenmiş olmama rağmen biraz başım dönmeye başladı.

Rowin o yırtıcı bakışıyla bana doğru ilerledi. Tanıdığım bir bakış. Sanki onun avıymışım gibi. Bana *avlanmayı* sevdiğini söylediğini hatırladım.

Ve bu gece tam bir avcı gibi görünüyordu. Altın kaslar ve yaralı etler.

Zincirimden üzerinden geçerek etrafımda döndüğünde donup kaldım. Arkamdan nefes aldığını duydum, sanki beni *kokluyordu*?

Parmakları saçlarımdan arasından geçti ve saç tellerimi kaldırdığını hissettim. Kafa derim karıncalanırken dudağımı ısırdım, kalbim göğsümde gümbürdüüyordu. Saçlarımı pençeli parmaklarının arasında ovuşturdu ve sonra dökülmesine izin verdi. Boynumun dibinde elinin fırçasını hissettim ve sonra o el omurgam boyunca aşağı doğru iniyordu.

Nefesim kesildi, yavaş dokunuşu beklenmedikti. *Volikinin* içi sıcak olmasına rağmen meme uçlarım daha da sertleşti. Elbise ince olduğu için dokunuşunu çıplak tenimdeymiş gibi hissediyordum.

Parmakları kalçamın yarığına ulaştığında durakladı. Tekrar hareket ettiğinde bırakana kadar nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. Önümde daireler çizdi, dokunuşu leğen kemiğimin üzerinde, seksimin hemen üzerinde durana kadar kalçam boyunca kaydı.

En endişe verici olan şey bu kadar yakın olması değildi. Bana siste baktığı gibi bakması da değildi. Bakışlarının beni tekrar öpecekmiş gibi dudaklarıma kayması da değildi.

En endişe verici olan şey vücudumun ona *tepki vermesiydi*. Isı alçakta, sıkı, zevkli ve beklenmedik bir şekilde birikti. Kokusu burun deliklerimi istila etti ve boğazımdan aşağı süzüldü. Sıcaklığı içime sızıyordu.

Ve konuştuğunda, o karanlık sesin kadifemsi zenginliği karşısında neredeyse ürperiyordum.

"Bu gece sürüyle karşılaşacaksın," diye beni bilgilendirdi.

Yarı kapalı gözlerim tamamen açıldı. Geri çekilmeye çalıştım ama diğer eli belime dolandı. Göbeğimin altına bastırdığı eli yükseldi. Ve yükseldi. Ve yükseldi. Göğüslerimin arasından kayarak boğazımı sardı.

Beni yerimde tutmak için, fark ettim. Dokunuşu zorba ve baskındı. Yine de beni korkutmuyordu. Sıkacağından endişelenmiyordum. Sözlerinin şaka olmadığından endişeliydim.

"Hayır," diye fısıldadım.

"*Lysi*," diye mırıldandı, başparmağı çenemin dış hatlarında gezinirken. Gözleri tekrar dudaklarıma kaydı. Daha da yaklaştı, sikini karnımda hissedecek kadar yaklaştı.

Kürklü peştamalının içinden bile sert ve inanılmaz kalınlıkta olan dış hatlarını hissettiğimde gözlerim büyüdü.

"Onlara gücünü göstereceksin. Onlara sisi nasıl kontrol ettiğini göstereceksin."

Sustum.

"Ahh, *lysi*," diye mırıldandı. "Bu gece sise gidiyoruz. Ama gerçekten benden kaçmaya çalışacak mısın, *rei sarkia*? Unutma, kovalamacayı severim. Ve eğer seni tekrar kurtarmak zorunda kalırsam, misilleme olarak yapacaklarımdan hoşlanmayacaksın."

"Bana vuracak mısın?" Fısıldadım, gözlerimi onunkilere diktim ve bunu yaparken bir cesaret dalgası hissettim. "Canımı yakmak mı?"

Gülümsedi, o silahsız, soğuk sırtışıyla. "*Nik*. Sana asla vurmam. Ama bana boyun eğmeni sağlamak için başka yollarım da var."

Bu sefer ürpermemi bastıramadım ve bunu görmek gülümsemesinin genişlemesine neden oldu.

"Bu gece iyi iş çıkarırsan seni uyurken zincirsiz bile bırakabilirim."

Bu omurgamın kırılmasına neden oldu. Sesim sertleşti. "Artık senin evcil hayvanın mıyım? İstedğin zaman beni dışarı çıkarıyor ve uslu durmadığımda cezalandırıyor musun?" Beni şimşek hızıyla kendine doğru çektiğinde nefesim kesildi. Dudakları benimkilerle buluştuğunda, hızlı, sert ve cezalandırıcı bir öpücük oldu. Beni sersemleten bir öpücüktü, özellikle de alt dudağımı emdikten sonra hızlıca ısırıldığına

Uyarı.

"Beni kışkırtma, *Sarkia*," diye hırladı, ters ters bakarak. "Benim evcil hayvanım mı olmak istiyorsun?"

Bakalım seni yatağıma zincirlemem hoşuna gidecek mi?"

Dondum kaldım, dilim gergin bir şekilde dışarı fırladı ve orada onun tadına baktım. Bu... bu bir olasılık mıydı?

"*Kakkari*, beni delirtiyorsun," diye homurdanarak beni serbest bıraktı ve kendimi direğe sabitlemek için arkama uzandım. Dizlerim titriyordu ama bu korkudan değildi. Aslında onun derisinin altına girdiğimi görmekten *memnundum*... gerçi onun da *benimkinin* altına girdiğini biliyordum.

Peştamalının kemerinden bir anahtar çıkarmasını izledim. Bir dizinin üzerine çöktü ve ayağımı kaldırdı. Anahtarı ayak bileğimdeki kilitli kelepçeye soktu. Bir an sonra zincir üzerimden düştü ama ayağımı bırakmadı. Eli elbisemden yukarı, baldırıma, dizimin arkasına kaydı.

Şaşkınlıkla ona bakıyordum, kalbim hâlâ hızla çarpıyor, göğsümden çıkmaya çalışıyordu. Eğer beni tekrar sinirlendirmeye çalışıyorsa... işe yarıyordu.

"Sen benimsin, Mina," diye homurdandı. "Bunu anlıyor musun?"

Dudaklarım aralandı. Neden isminin onun dudaklarından döküldüğünü duymak beni dengesiz hissettiriyordu?

"Sadakatiniz hâlâ Ölü Dağ'ın altında ama yakında bu sadakat *bana* bağlanacak. Sürüye. Bunu anlıyor musun?"

Boğazımda keskin bir nefes düğümlendi ve kendimi ondan uzağa bakmaya zorladım. Ne söylediğini bilmiyordum. Ya da nedenini. *Kalacağımı* mı düşünüyordu?

Kendi keskin iç çekişini duydum ve sonra ayağa kalktı, eli dizimin arkasından çekildi. O elini çekene kadar ne kadar *hassas* olduğumu bilmiyordum.

bana dokundu. O küçük alan onun eliyle damgalanmış gibiydi.

"Gel," diye homurdandı, koluma girdi ve beni *volikiden* çıkardı. Dışarı çıktığımızda bizi sadece gece ve ayın küçük bir şeridi karşıladı. "Geç kaldık. Ve sürüm seni bekliyor."

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Idaha önce de bakılmıştı. Yine de, neredeyse yüz kişinin bana bakmasından rahatsızdım.

-ya da daha fazlası, emin olamadım- üzerimde bir çift göz vardı. Özellikle de bu gözler sarı ve kırmızıysa ve korkutucu görünümlü savaşçılara ya da beni ikiye bölebilecekmiş gibi görünen uzun boylu, heybetli kadınlara aitse.

Kendi fiziksel zayıflıklarım bana hiç o anki kadar açık olmamıştı.

Rowin'in sesi doğu topraklarında gürlüyordu. Dakkari kelimelerinden oluşan dizeler pürüzlü ama bir o kadar da zarıftı. Dilleri beni şaşkına çevirdi, büyüledi. Yerimde donmuş, yüzlerce göz tarafından kısıtılmış olmama rağmen, kendimi bazı kelimeleri seçerken, onları dilimde sessizce yuvarlarken ve ne anlama geldiklerini merak ederken buldum.

Sürünün kapılarının ötesindeydik. Varlığından bile haberdar olmadığım uzun, siyah kapılar, daha da yüksek duvarlarla çevriliydi. Sanki duvarlar ve kapılar sisi uzak tutabilirmiş gibi.

Arkamızda, o kızıl sis kaldı. *Beni dinlediğine* dair garip bir düşünceye kapıldım. Rowin'in sözlerini, tıpkı *benim* gibi, onun sürüsü kadar kolaylıkla tüketiyordu.

Omzumun üzerinden baktım. Tıpkı sisi hissettiğim gibi, Ölü Dağ'ı da hissettim. O kadar uzakta değildi ama Dakkari'yi uzak tutacak kadar da uzaktı.

Tess, diye düşündüm, yutkunarak, tekrar ileri bakmadan önce. Onu merak ettim. Benn'i. Jacques'ı. Hassan'ı. Kaila. O anki parıltıyı düşündüm.

Emmi beni yemek çalmakla suçladığında Farah'ın yüzünde beliren öfke. Hepsinin içinden geçen dalgalanma, beni kınamak için çok hevesliydi.

Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. Yine göğsümdeki o şişliği hissettim. Bu kararlılık şişmesi.

Rowin iyi bir gösteri yapmamı mı istedi?

Yapardım.

Benden ne isterse yapardım çünkü hiçbir şeyin kontrolünün bende olduğuna inanacak kadar aptal değildim.

Yine de bir konuda yanıliyordu. Benim sadakatim *onlara* değildi. Benim sadakatim sadece Tess'e. Ve o zaman bile, sadece neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım kadına. Arkadaşıma. Benn'in yanında uyuyan ve kulağına benim hakkımda fısıldayan kadına değil. O Tess benim için bir yabancıydı.

Kurtarmak istediğim arkadaşımı. Hâlâ kurtarabileceğimi düşünüyorum. Ama bu fırsat ortaya çıkana kadar bekleyecektim. İzleyecek ve dinleyecektim. Ve bekleyecektim.

Sadakatim ona bağlı olabilir miydi? Kaşlarımı çatarak merak ettim. *Voliki*'de bunu ilan ederken kesinlikle kararlı görünüyordu.

Yine de ona güvenmiyordum. Ona haksızlık etmişim, evet. Ama o da bana yanlış yapmıştı. Bunu aşabilecek miydik?

Ben öyle düşünmemiştim.

Önümüzdeki kalabalıkta dalgalanan bir mırıltı başladı. Etrafımızda yarım bir daire oluşturmuşlardı. Birçoğunun elinde meşaleler vardı ve bu meşaleler karanlık geceyi neredeyse güneş kadar aydınlatıyordu.

Rowin'in bana baktığını fark etmem bir anımı aldı. Yüzüm ona doğru eğildi. Gözlerimiz birleşti ve tutuştu.

Tekrar hissettim. *Tam o anda.*

Bakışları kızgın ya da soğuk değildi. *Voliki*'de olduğu gibi değildi. Farklı bir şeydi. Beni ürperten ve yumuşatan bir şey.

Ona bakarken dünya sessizleşmeye başladı. Kalbimin yavaşlamaya başladığını ve kulaklarımdaki uğultunun yatışmaya başladığını duyabiliyordum.

Sırada onun dokunuşu vardı. Parmakları iç bileğimde gezindi. Şimdi bile bu kadar nazik olması beni hep şaşırtmıştır. Bu kadar korkunç ve göz korkutucu bir erkek olmasına rağmen beni hiç incitmemişti. Benn gibi değil.

Gözlerindeki teller dönmeye başladı. Büyüleyici. Neredeyse sesi kadar büyüleyici. Dudaklarım aralandı.

"*Leika*," diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine, bana bakarak. Kaşları çatılmıştı. *Şaşkın* görünüyordu.

Sonra kendini salları gibi oldu. Kalabalığa doğru bir bakış fırlatmasını izledim. Nefesim bana geri döndü ve o kısacık anda onları tamamen unuttuğumu fark ederek sarsıldım.

Dokunuşu beni terk etti. Sıcaklığının olduğu yere serin hava doldu.

"Göster onlara," diye mırıldandı sertçe, sise doğru keskin bir baş hareketiyle, aramızdaki o duvar geri dönüyordu. "Onlara artık korkacak hiçbir şeyleri olmadığını göster."

Şimdi beni sahiplendiğini fark ettim ve zihnimde sessizce onun için cümleyi tamamladım.

Bir anda kalbim hızını üçe katladı. Sertçe yutkundum ve sürüye bir bakış daha attım. O teşhir hissi -özellikle de bu lanet elbisenin içinde -Bana geri döndü. Savunmasızdım. Ya başarısız olursam? Ya-

Önemli değildi. Ne önemi vardı ki? Belki başarısız olursam Rowin gitmeme izin verirdi. Onu sürüsünün önünde utandırırsam, belki...

Genç bir Dakkari çocuğu gördüm. Bir kız çocuğu. Hassan'ın yarısı yaşında görünmesine rağmen siyah saçları uzundu ve beline dökülüyordu. Tamamen ipek ve pürüzsüz, koyu renkli, güzel yüzünü çevreliyordu. Tombul yanakları ve iri gözleriyle Hassan'ın o yaşlardaki halinden pek de farklı görünmüyordu. *Masumdu*. Gözleri sarıydı ve meraklı bir tereddütle bana bakıyordu.

Gözlerim bacaklarının arkasından baktığı dişiye kaydı... ancak günün büyük bir kısmını benimle geçiren o sonsuz sabırlı dişi *lirilla*'nın görüntüsüyle karşılaştım. Çıplak göğüslü bir savaşçının yanında duruyordu, kalçasında bir kılıç parlıyordu ve altı parmaklı eli dişinin beline sarılmış, onu yakınında tutuyordu.

Bir an için nefes alamadım. Ailenin görüntüsünün neden boğazımda bir düğüm oluşturduğunu bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı. Buna *hasret* kalmıştım. Gözleri açlıktan çaresiz değildi. Sadece sise doğru baktıklarında korkuyla çaresizleşiyorlardı. Dakkari çocuğun annesinin arkasına saklanmadığını, aksine *lirilla*'nın onu orada tuttuğunu anlamam uzun bir anımı aldı. Sanki sis her an onlara doğru akın edecekmiş gibi.

Olmayacağına dair onları temin etmek istedim. Böyle davranmıyordu, böyle davranıyordu. Ama onlara gösterene kadar bana inanmayacaklardı.

"Mina," diye geldi sesi.

Dudaklarımı yaladım ve bakışlarımı küçük aileden ayırıp yanımda dimdik duran Horde Kralı'na baktım.

Çenesi dikleşmişti. Bir tutam saç gözlerinin içine düştü. Bu küçük tutam yüzünün sertliğini yumuşatıyor gibiydi, ta ki o kızgınlıkla geri toplayana kadar.

"Onları koruyabileceğinizi gösterin."

Koruyun.

Ne kadar basit bir kelime.

Bir savaşçı olmayabilirdim ama bu kelime tenime sızmış ve kanıma işlemiş gibiydi. Olmak istediğim şey buydu. Bir koruyucu. Kimseye zarar vermek istemedim. Sadece yardım etmek istiyordum.

Sise doğru bir adım attım ve orada biriken gözyaşlarını görmeden önce bakışlarını kırdım. Göz ucuyla savaşçı muhafızların öne doğru kaydığını, ellerini kılıçlarına götürdüklerini gördüm. Kaçacağımdan korkuyorlardı. Ama Rowin elinin ince bir hareketiyle onları geri çekilmeye zorladı.

En azından kaçmayacağımdan emin görünüyordu.

Bu benim şansımdı. Tess çok yakındı. Bu gece ona ulaşabilirdim. Ölü Dağ'a gizlice girebilir ve Benn daha uyanmadan onu oradan alabilirdim.

Sadece kısa bir süreliğine Dakkari'den kaçmam, *ondan* kaçmam gerekiyordu. Belli bir noktadan sonra beni takip edemeyeceklerdi, aksi takdirde geri dönemeyeceklerdi.

Peki neden avuçlarımın arasında o küçük daireyi oluşturunuyordum?

Neden onu hayal ediyor, bir yapbozun parçaları gibi inşa ediyor, üst üste koyuyor, işliyor, şekillendiriyor ve inşa ediyordum? İnşa ve inşa...

Rowin'in bana doğru adım attığını hissettim. O da hissedebilir miydi? Avuçlarımda hapsolmuş olan enerjiyi hissedebiliyor muydu? Kollarımda karıncalanma ve omurgamda diken diken olma hissi vardı. Ve bana doğru tekrar adım attığında, o enerjinin başka bir sarsıntısının bana doğru hücum ettiğini hissettiğime yemin edebilirim, *neredeyse* serbest kalana kadar avuçlarımdaki titreyen demete eklendi.

Arkamda kalabalığın sustuğunu duydum.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve gözlerim sise dikildi. Orada asılı kaldı. Oyalanıyordu.

Gitmeyi düşündüm. Sadece kısa bir süreliğine.

Sonra dişlerimi sıkarak o küçük enerji topunu ileri doğru fırlattım. Dışa doğru. Katlanarak genişledi. Ölü Dağ'ı görmek istedim. Kendimi ne kadar esnetebileceğimi görmek istiyordum. Sınırlarımın ne olduğunu görmek istedim, eğer varsa.

Gözümün arkasındaki bir diken nefesimi kesmişti ama kararlıyım. Onu görene kadar durmayacaktım.

Yarattığım bariyer bir dalga gibiydi. Dalgalandan bir dalga. Ve bariyerin sise çarptığını görmekten ziyade duydum çünkü arkamda Dakkari sürüsünün keskin, şaşkın çığlıklarını duydum. Şok olmuş soluklarını ve yükselen mırıltıları, yaklaştıkça ya da belki de uzaklaştıkça ayaklarının sürçmesini duydum.

Dalga neredeyse şiddetle sise çarptı. Anında onu geri itti. Yolun dışına savrulan sis, bariyere karşı o kadar kalın ve kırmızıydı ki, sanki katı bir şeymiş gibi görünerek geri dönmeye çalışıyordu.

Başım zonkluyordu. Şakaklarım *ağrıyordu* ama durmadım. Ölü Dağ'ı görmek istiyordum. Sanki orada Tess'i görebilecekmişim gibi. Arkamdaki konuşmalar daha da artarken ittim, ittim ve ittim. Arazi hızla ortaya çıktı. Daha önce hiç bu kadar net görmediğim topraklar. Toprak karanlıktı. Sis, ay ışığının altında bir gölge gibi görünüyordu.

"Mina," dedi Rowin'in sert sesi. "Yeter."

Ama duramadım. *Çok* yaklaşmışım! Ölü Dağ sadece oradaydı. *Tam oradaydı.*

Onu görene kadar -o karanlık dağ krallığını *gerçekten görene* kadar- ne yaptığının farkına varmadım.

Önümüzde, Ölü Vadi'nin tamamı gözler önüne serildi, sunuldu. Sis tüm izlerinden arındırılmıştı. Yine de tamamen gitmemişti. Öfkeliydi, öfkeyle bariyere vuruyor, geri girmek istiyordu.

Ağlıyordum, nefesim kesilmişti. Boynumun dibine saplanan bir hançer gibi keskin bir sarsıntı hissettiğimde haykırdım ve bariyerin dalgalandığını gördüm.

Tutamayacağımı fark ettim. *Çok fazla, çok fazla.*

"Mina," diye homurdandı Rowin. Sonra elini kolumda hissettim. İçindeki enerjinin kıvılcımlandığını ve irkildiğini hissettim. Acıyacağını düşünmüştüm ama sanki acıyla savaşıyormuş gibi elini daha da sıktı. Ya da sanki acıya yabancı değilmiş, dayanabilirmiş gibi. "Bırak, *Kalles*. Şimdiye kadar çok iyi yaptın. Sadece bırak."

Korku ilk kez içime işledi. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasına neden olan güçlü bir korku.

"*Yapamam*," diye homurdandım. "*Rowin!*"

Bariyeri düşüremedim. Daha önce, çok kolay bir şekilde yol vermişti. Elimi sallayarak.

Şimdi, tam olarak anlamadığım bir şeyle oynamıştım. Ve bedelini ödeyecektim.

Burun deliklerimden bir şeyin aktığını hissettim. Kan mı?

"*Vok*," diye küfretti, o da görüyordu. Görüşüm dalgalandı. Acının baskısı altında sallandım ama o beni tuttu. Arkamdan gelip kollarını önüme doladı. Elleri avuçlarıma kaydı, avuçlarım açıldı, parmaklarım açılmıştı. Oradaki küçük kemikler sanki *sıkıca* çekilmiş gibiydi. Gerilmiş.

Avuçlarımı kapattı, parmaklarını benimkilerin arasına sardı ve sertçe bastırdı. Kokusu burun deliklerime doldu. O kokuya odaklandım, onu takip ettim. Kuzeyin ormanlarını düşündüm. Ayazı düşündüm.

"*Kalles*," diye gürledi, ama sesi uzaklardan geliyordu. Bozuk ve kısık, sanki suyun altında duyuyormuşum gibi, tonları değişiyor ve değişiyordu. "İşte bu kadar. Kapanıyor."

Öyle
miydi?
Öyleyd
i!

Gözlerimi sıkarak kapattım. Nefes aldım, acıyla birlikte nefes aldım. Acı o kadar şiddetliydi ki kafama yüzlerce kez tekme yemiş gibi hissediyordum.

Ormanlar, diye düşündüm, kendimi odaklanmaya, paniği kontrol etmeye zorlayarak. *Soğuk, buzlu ormanlar*.

O ormanda yanan rahatlatıcı bir ateş gibi kokuyordu. Beni sıcak tutuyordu.

"İşte," diye mırıldandı kulağıma. Sesi daha yüksek, daha güçlü geliyordu. "Kontrol ediyorsun, *Leika*. Biraz daha. Biraz daha."

Son bir umutsuz girişimle, hâlâ onunkine dolanmış olan elimi kestim.

Bariyer düştü.

Ve düştüğünde, *düştü*.

Yerin titrediğini hissettim. Bir enerji dalgasının saçlarımı geriye savurduğunu ve bize doğru koşarken kemiklerimi dondurduğunu hissettim. Acı beni terk etti ve ciğerlerime hava çektim, o kadar rahatlamıştım ki hıçkırı hıçkırı ağlamak istedim. O kadar rahatlamıştım ki bir topun içine kıvrılıp ağlamak istedim.

Sonra hareketsiz kaldı.

Çok sakın. Çok sessiz.

Gözlerimi açtığımda bariyerin yok olduğunu gördüm. Ölü Vadi gitmişti. Ölü Dağ bir kez daha örtülmüştü. Sis

geri döndü, ama daha önce sakinken çılgınca dönüyordu. Kızgın mıydı? Daha mı yakındı? Anlayamadım.

"Rowin," diye mırıldandım, dünyanın eğildiğini hissediyordum. Son gücümle elini daha sıkı kavradım, düşeceğimden korkuyordum.

Sonra arkamızda, aniden gelen sessizliğin *tezahüratlarla* bozulduğunu duydum.

Arkamızdaki kalabalık kutlama yapıyordu, coşkulu ve neşeli çığlıklar havayı dolduruyordu. Beni şok ettiler. Onların heyecanı benim korku, bitkinlik ve acı hatıralarımla tezat oluşturuyordu... ve bu da kendimi *sefil* hissetmemi neden oluyordu.

Rowin beni kollarının arasında çevirdi. Bir eli sırtıma dolanarak beni dik tuttu ve ağırlığımı onun kollarına bıraktım. Düşmemi engelleyecek kadar ona güveniyordum.

Sürüsü tezahürat yaparken yüz ifadesi gergindi. Dikkatliydi. Kırmızı bakışları göz bebeklerim arasında gidip geliyordu ve elinin burnumun altından geçerek parmaklarını kaplamış olsa da kanı sildiğini hissettim.

Geniş omuzlarının ardındaki kalabalığı göremiyordum. Ondan başka kimseyi göremiyordum.

"Beni geri götür," diye fısıldadım.

Volik'i kastetmiştim - yüzlerce gözden uzakta uyumak ve iyileşmek için - ama ağzı kelimelerin üzerine bastırdı ve Ölü Dağ'ı kastettiğimi düşündüğünü fark ettim.

Ben daha tek kelime edemeden beni güçlü kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Yanağım onun sıcak, çıplak teniyle buluştu ve kalp atışlarının güçlü gümbürtüsünü duydum. Tanıdık bir pozisyon. Daha önce de böyle bir pozisyonda bulunmuştum, değil mi?

Evet. Ölü Dağ'ın altında. Çok ama çok üşüdüğümde beni ısıtmaya çalışmıştı.

"Rowin," diye homurdandım, görüşümün bulanıklaştığını hissettim. Bir an için bayıldığımı sandım. "Ben gidiyorum-"

Yorgunluğum kazandı.

Teslim oldum. Her şey dağıldı.

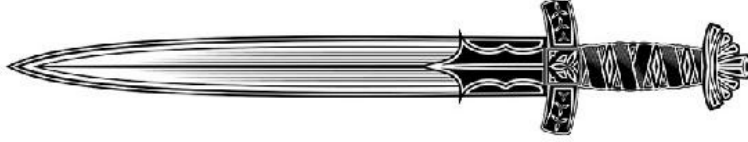
Yine de... Rowin'in gürleyen sesini duyduğuma yemin edebilirim. Bir rüya gibi. Sessiz zihnimde yuvarlanırken tanıdık bir kelime duyduğuma yemin ettim, gürültülü tezahüratlarla karıştı.

Morakkari.

Bu kelimenin neden bu kadar tanidik geldiğini hatırlayacak gücüm
yoktu.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Valavik sessizce sordu, gözleri uyuklayan kadına sabitlenmişti.

Mina'yı kürk rulosunun üzerine yatırırken nazik olmaya özen gösterdim. Valavik'in varlığı, böylesine savunmasız bir durumda ona bu kadar yakın olması, göğsümde huzursuzluk yaratıyordu ve vücudunu diğer kürk battaniyeyle kapladım. Bu hiç mantıklı değildi. Valavik'e herkese güvendiğimden daha çok güveniyordum. O zaman neden bu kadar güçlü bir kıskançlık hissediyordum?

"*Nik*," dedim. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Gerçek buydu. Yaptığı şey... zamanda geri gitmek gibiydi. Ölü Vadi'nin bir kez daha ortaya çıktığını görmek, Ölü Dağ'ın yükseldiğini görmek, orada Ghertun kalesine karşı yapılan savaşları hatırlamamı sağladı. Toprağın bir zamanlar nasıl yemyeşil ve hayat dolu olduğunu hatırlamamı sağladı.

Kısa bir süreliğine de olsa vadiyi sisten tamamen arındırmıştı. Sonra tekrar içeri doldu ve ben, kendi adıma, bundan memnundum.

Valavik onu görmemişti. Sadece benim vardı. O...

Vok. Ben bile onun acısının boyutunu hissetmiştim. Ona dokunduğum an, bir akıntı gibi içime akmıştı. Ve onun paniğini hissetmiştim. Onun muazzam korkusunu hissetmiştim. Sanki kullandığı ve hayata döndürdüğü şey şimdi onu kontrol ediyordu ve yaptığı şeyin korkunç bir şey olduğunu biliyordu.

Gözleri kan çanağına dönmüştü. Beyazlarında damarlar kırılmıştı. Burnundan kırmızı akıyordu. Cildinin rengi solmuştu ve saçları

sanki hava elektrikle doluymuş gibi başının etrafında uçuşuyordu. Sanki şiddetli bir fırtına yaklaşıyordu.

İlk defa, beni sisin içinden geçirirken benzer bir acı hissedip hissetmediğini merak ettim. Ben hâlâ Ölü Dağ'ın altındayken Valavik'i bulmak için her şeyini feda etmiş olabilir miydi?

Yoksa bu sefer kendini çok mu zorlamıştı?

Valavik sessizce, "Diğer *Vorakkarlara* onun neler yapabileceğini göstermeliyiz," dedi.

"*Nik*," diye homurdandım. Gözleriyle karşılaştığımda, itirazıma inanmadığını gördüm. "Bu gece ona pahalıya patladı. Hem de çok. Kesinlikle gerekli olmadıkça bunu bir daha yapmasını istemiyorum. Ve gerekirse sadece sürüyü kurtarmak için."

"Ona mı mal oldu?" Valavik sordu. "Nasıl?"

Yanağına dökülen bir tutamı düzelterek çömeldiğim yerden kalktım ve *pujerak*'ımla yüzleştim. Sanki varlığının tedirginlik yaratabileceğini biliyormuş gibi hâlâ girişin yakınında duruyordu.

"Acı çekiyordu," diye bilgilendirdim onu. "Ben... Ben hissettim."

Kaşları çatıldı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece beni gözlemliyor, kelimeleri işliyordu. *Nasıl* olduğunu sormadığı için minnettardım çünkü ona bir cevap verebilir miydim bilmiyordum. Ben bile *nasıl olduğunu* bilmiyordum.

"Ona henüz söylemedin mi?" Valavik başıyla uyuyan dişiye doğru işaret ederek bilmek istedi.

Sürüme duyuruyu çoktan yapmıştım. Ve az önce tanık olduklarından sonra, Mina'nın performans için ödediği bedele tanık olmasalar da, sevinçliydi. Tam da istediğim gibi.

Ancak bazıları temkinliydi. Rahatlama gördüğüm gibi temkinlilik de gördüm.

Zamanla, diye düşündüm. *Zamanla onu gönülden kabul edecekler.*

Yapmalılar.

"*Nik*," dedim, bu itiraf karşısında içimde bir huzursuzluk dalgası oluştuğunu hissettim. Ondan kraliçem olmasını istememiştim. Ondan bunu talep edecektim. Artık başka seçenek yoktu. İkimiz için de. "Yakında öğrenecek."

Valavik'in hoşnutsuzluğu belliydi ama bunu dile getirmekten daha iyisini biliyordu. Kısa bir sessizlikten sonra başını eğdi ve *volikiyi* terk etti. Beni onunla yalnız bırakarak.

Tekrar yanına gittim. Çıplak ayağı, üzerine örttüğüm kürk battaniyenin altından dışarı çıkmıştı. Uzanarak ayak bileğinin yan tarafına dokundum ve orada kırmızı bir çizik fark ettim. Kelepçelerden olduğuna şüphe yok.

Kaşlarımı çatarak ayağını tekrar kürkün altına soktum, küçük yarayı görünce göğsümde bir rahatsızlık hissettim. Uyku paletinin hemen yanında zincirlendiği direğe yaslanarak yüzünü inceledim. Sıcak bir ten ve küçük, büzülmüş dudaklar. Burnunda ve elmacık kemiklerinde koyu renkli çiller vardı. Çok küçük bir burun ve yumuşak yanaklar.

Sakin. Ona bakarken kendimi çok *sakin* hissediyordum. Sihirini etrafımda örmek için uyanık değildi. İlk kez, onunla ilk tanıştığım o kısacık anları hatırlamak için kendimi zorladım.

Beni ona çeken şeyin belki de *büyük* olmadığını düşünmek için kendimi zorladım. İlk içgüdüm -her ne kadar inanmak istemesem de- Kakkari'nin bizi bir sebepten ötürü bir araya getirdiği idi. O benim hediye idi, amacımdı. Benim *kassikari*'m. Eski geleneklere göre alınmış bir eş. İçgüdü ve bilgiye dayalı bir eş.

O kader sabahı, Kakkari'nin yol gösterici ışığını içimde hissetmişim ve o zamandan beri beni sarsıyordu.

Bir elimi yüzümün uzunluğuna indirdim.

Her şey kader gibi gelmeye başlamıştı. İnsanlar, Ghertun, kalp taşı, sis. Şimdi hem insanlara hem de Dakkari'ye Kakkari'nin hediyeleri veriliyordu, büyük olasılıkla doğduklarından beri sahip oldukları hediyeler. Sanki Kakkari hepimizi olacıklara hazırlıyordu.

Ya da bize savaşmamız için gereken silahları vermek.

Öne doğru uzanarak Mina'nın yanağında gezindim. Dudakları ayrılmıştı ve aldığı nefesler göğsünün inip kalkmasına neden oluyordu.

O bir silah değil, diye düşündüm. Akli başında hiç kimse bu küçük, yumuşak yaratığın bir silah olduğunu düşünemezdi.

Sonra, *öyle olması gerekebilir*, diye düşündüm, farkına vardığımda içimi bir korku kapladı.

Bir an sonra dokunuşumla kıpırdandı ve parmaklarımdan dudaklarına geçtiğini fark ettim.

Gözleri açıldığında önce ağırlaştı, hemen kapandı.

Tekrar denediğinde, bakışları bana kilitlendi.

Benden korkmadığını fark ettim, uyandığında onu dikkatle izliyordum.

Bu gece onu çok zorlamıştım ve yorgunluğu her halinden belliydi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, sesi yumuşak, yavaş ve durgundu. Nasıl

olduğunu bilmesem de ona "Bariyeri düşürdün," dedim. Hissetmişim

Onun gücü. Hiç kimsenin dayanamayacağı bir güç. "Ama sonra bunun gücüyle bayıldın."

Gözleri kapandı. Yutkundu. Bir an için tekrar uykuya daldığını sandım. Ve gitmem gerektiğini düşündüm. Bütün gece onunla kalmak için baştan çıkmadan önce.

"Hissettin mi?" diye sordu.

Neden bahsettiğini
biliyordum.

"*Lysi*," dedim, ona yalan söylemenin bir anlamı olmadığını görerek. "Seni de korkuttu mu?"

Kalbim bu soruyla burkuldu ve kaşlarımı çatarak göğsümdeki lekeyi ovaladım.

Ona hemen cevap vermediğimde, dudaklarından soluk soluğa bir iç çekiş çıktı. "Sanırım bir sürü kralı korku hissetmez."

Havzada ateş titriyordu.

"Her gün korku hissediyorum," dedim ona, sesim hırçındı. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, bacakları kürklerin altından kayıyordu. "Sürüm için korku. Bir *Vorakkar* olmam beni korkuya karşı bağışık kılmıyor. Sadece diğerlerinden farklı bir şekilde ele almam gerektiği anlamına geliyor."

"Ve onlara hiç olmadığını göster," diye tahmin etti yumuşak bir sesle. Uzun bir süre sonra başımı eğdim. "Sürünüzü önemsiyorsunuz."

"Sürü her şeyden önce gelir. Yaptığım her şey onlara hizmet etmek içindir," dedim, anlamasını dileyerek.

Yutkundu. "Neden?"

Dothik'i düşünerek keskin bir nefes verdim. Denemeler'den kısa bir süre sonra sürüm için seçimlere başladığım zamanı düşündüm. Vahşi topraklardaki o ilk yılımı düşündüm.

"Çünkü ben kendime güvenmezken onlar bana güvendi," diye mırıldandım. Bu sözler beni şaşırttı. Tek bir kişiye bile söylemediğim sözlerdi. Zayıf olmama izin verilmiyordu. Şüphelerim olmasına izin yoktu. Babam bana yaptığı kılıcı kullanabilecek yaşa geldiğimden beri bunu içime işlemişti. "Onlara borcumu ödemek için çalışıyorum."

Mina'nın yeşil gözleri bana bakarken başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu. Hâlâ yorgundu. Bunu açıkça görebildiğim gibi, itirafım karşısında şaşırdığını da görebiliyordum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye fısıldadı.

Zeki bir yaratık, diye düşündüm, memnun oldum.

"Çünkü yakında onlar senin de sürün olacak," diye mırıldandım, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. "Ve onlar için güçlü olmanız gerekir. Ve eğer güçlü olursan

onlar için, sonsuza dek sadakatlerini kazanacaksın. *Kor anir ji vorak.* Sürünün yolu," diye tercüme ettim.

Mina sesimde öyle bir şey duydu ki doğrulmak için mücadele etti. Yarı yatar haldeyken bile biraz sallandı ve iki parmağının ucunu şakağına bastırdı.

"Neden onların sadakatine ihtiyacım olsun ki? Ben burada bir tutsağım. *Senin* tutsağın," diye fısıldadı.

"*Nik.* Seni buraya tutsağım olasın diye getirmedim, *Sarkia*," dedim. Bir zamanlar bu kelimeyi bir lanet gibi tükürmüştüm. Şimdi dilimde yumuşadı, bir okşayış kadar nazikti.

Sessizleşti ama gözleri beni yaktı.

"O kelime," diye fısıldadı, ancak kendi kendine konuştuğu izlenimine kapıldım. Gözleri genişledi. Omurgası dikleşti. "*O kelime.*"

"*Sarkia*?"

"Hayır." o dedi, sallamak onu Kafa. Onun gözler Kaldırıldı, kederli. "*Morakkari.*"

Ah.

"Şimdi hatırlıyorum," dedi, gözleri panikle bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Neden tanıdık geldiğini. Ama bana *yanıldığımı* söyle. Bunu kastetmediğini söyle. Ciddi *olamazsın.*"

Sürüme haykırdığım ve onu kraliçem olarak ilan ettiğim sözleri duymuş olmalı. Uyuduğunu sanıyordum. Kısa süreliğine de olsa, benden habersiz uyanmış olmalı.

Elimi uzatıp yüzünü avucumun içine aldım ve çenesini yukarı kaldırarak bakışlarımla buluşmasını sağladım.

"Her kelimesinde ciddiydim."

Başını salladı, gözlerinde korku yüzüyordu, acısının kalıntılarıyla karışmıştı. "Yapmayacağım," diye usulca yemin etti.

"Olacaksın," dedim ona. "Sen benim *Morakkari*'m olacaksın, Mina. İki gece sonra, kara ayın altında, *tassimara*'yı gerçekleştireceğiz ve her şey bitecek."

Dudakları aralandı.

"*Tassimara* mı?"

"Birleşme töreni." Burun delikleri alevlendi.

"Peki ya reddedersem?" diye sordu alt dudaklarını yalayarak. Anlamıyor muydu? *Bunu* reddetmek diye bir şey yoktu.

Çenem gerildi. Valavik müstakbel kraliçemi tehdit etmenin akıllıca olduğunu düşünmemişti.

"O zaman Ölü Dağ'ı ve altında yaşayan herkesi kuşatacağım" dediğimde onun uyarısını dikkate almadım.

Kelimeler aramızda gürültülü ve sert bir şekilde yankılandı.

Bana şok içinde baktı, aramızdaki tüm rahatlık kısa süreliğine de olsa kaybolmuştu. Acaba *şimdi* benden korkuyor muydu? Boyun eğmeyen ses tonumu duyduğunda gözlerinde dans eden bir dal parçası gördüğüme yemin edebilirim.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye fısıldadı.

Sesi neden bu kadar ciddiydi? Bu kadar üzgün?

Zihnimdeki uyarıyı görmezden gelerek homurdandım. Bunun ciddiyetini anlaması gerekiyordu. "Eğer gereken buysa, *Iysi*."

"Onlara ulaşamazsınız," dedi. "Sis-"

"Ghertun'un yaptığı tünelleri bilmediğimizi mi sanıyorsunuz?" Ben sordum. "Hepsi Dakkar'ın altında mı?"

Yüzü daha da solduğunda blöfümün işe yaradığını anladım.

"Eğer sana katılmazsam, hepsini öldürecek misin?" diye sordu, sesi sertleşerek. "Sırf yapabildiğin için mi?"

Bakışlarını ondan ayırmadım. "Dediğim gibi, sürü her şeyden önce gelir. Seni onlar için korumak adına ne gerekiyorsa yapacağım."

"Beni kullanmak için," diye düzeltti. "Doğru zaman geldiğinde beni kullanmak için, demek istiyorsun. O dağın altında masum insanlar var! Çocuklar da. Anneler. Ama onlar umurunda değil, değil mi?"

"Ve *sen* onları umursuyor musun?" Hırladım. "Sana o şekilde davrandıktan sonra mı? Düşündüğünden daha fazlasını gördüm, Mina. Sana ayaklarının altındaki pislikmişsin gibi davrandılar. Burada, benim yanımda bir *vokking kraliçesi* olacaktın. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

"Sadece sen! Ve bu her şeyi yoluna koymaz," diye tısladı. Bir an sonra gözlerini kapattı, yüzünde bir acı ifadesi belirdi.

Endişe, cevabımın dudaklarımda ölmesine neden oldu. "Mina."

Elimi itti ve döndü. Derin, sakın nefesler alırken sessizdi.

Uzun bir süre sonra, "Öyle demek istemediğini söyle. Yine de seni affedebilirim."

Beni affetmek mi? Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Blöfümü görmeye mi çalışıyordu?

"Yapmayacağım," dedim. Ona bir irade ve inat savaşında kazanacağımı zaten söylemişim. "Çünkü ciddiym."

Boğazından bir huff çıktı. Mizahsız ve kuru. Onu köşeye sıkıştırıyordum. Seçenekleri elinden alınana kadar onu orada hapsediyordum. Ben bile kendimden nefret ediyordum. Bu işte kötü adam olduğumu görebiliyordum ve her zaman da öyle olacaktım.

Bu daha kolay olacak diye düşündüm.

Benden nefret etseydi daha kolay olurdu. Bu şekilde, evliliğimize başka duyguların girmesi tehlikesiyle asla karşılaşmazdık. Ne de olsa duygular bizi zayıflatırdı.

"Birleşmeyi kabul ediyor musun, etmiyor musun?" Ona soğuk bir bakış fırlatarak sordum. Sabah bunu Valavik'e anlattığımda bana başını sallayacaktı. Daha *tassimara* bile yapmadan müstakbel kraliçemi benden nefret ettirmenin ne kadar akılsızca olduğunu söylerdi.

Mina'da yaptığım her şeyi bu kadar *zorlaştıran* şey neydi? Yakalanışım ile ilgili hala içimde acı taşıdığım için miydi? Ona karşı zayıflıklarımı ve kırılganlıklarımı fark ettiğim için miydi?

Boğazından bir kahkaha sesi geldi.

Ona evlenme teklif ettim, Dakkar'ın bir sürü kralıyla, hiçbir şey istemeyeceği bir evlilik, bir sürünün korumasına sahip olacağı bir evlilik ve o yüzüme güldü.

"Neden bana soruyorsun?" diye merak etti, kahkahası ortaya çıktığı gibi aniden kesildiğinde. "Zaten başka seçeneğim olmadığını garantiledin."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"C Saçlarını ateşin yanında kurut *Missiki*," dedi Dakkari dişisi.
Bana böyle seslenmeye başlamıştı.

Missiki.

Ona ne anlama geldiğini sorduğumda, bana 'metres' anlamına geldiğini söylemişti. Ve sadece *piki*'lerin bana böyle seslenebileceğini... Bu da daha fazla soru sormama neden oldu.

Kadına verilen isim Hukri'ydi.

Bunu bana Rowin'in beni kraliçesi olarak alma niyetini açıkladığı sabah söylemişti. *Morakkari*'si. Hukri o sabah *volikiye* girmiş, başını eğmiş ve yumuşak, kısık bir sesle bana adını bilmemin ona büyük bir onur vereceğini söylemişti.

Son birkaç gün içinde Dakkari hakkında çok şey öğrenmiştim. Hukri sabırlı bir öğretmendi ve bitmek bilmeyen sorularıma cevap vermekten mutluluk duyuyordu. Böylece, *Morakkari*'nin sırdaşları olarak görüldükleri için sürü içinde değerli *bir* konum *olan pikiler* ve günlük sürü yaşamı, sürünün nereden gelip nereye gitmeyi planladıkları hakkında her şeyi öğrenmiştim.

Ay döngüleri, ayın dolunayının sadece belirli mevsimlerde belirli kutlamaları nasıl belirlediği ve o ay belirli bir tür et yemelerine izin verilip verilmediği hakkında çok şey biliyordum. Hukri, duvarda asılı duran Dakkar haritasını ezberlememe özenle yardım etmişti. Rowin beni zincirsiz bıraktığı için parmaklarımı çizgilerin üzerinde gezdirebiliyordum ve Dakkari kelimelerini tekrarlayıp dönen harfleri işliyordum

Hafızama. Farklı bölgeleri öğrendim. Doğu, batı, kuzey ve güneyi oluşturan sınırları ve aradaki tüm yerleri öğrendim.

Dothik hakkında bilgi edindim; Hukri orada doğduğu ve orada okuduğu için bana çok şey anlatmıştı. Hem de o kadar ayrıntılı anlatmıştı ki, Arnavut kaldırımli sokakları, *Dothikkar'ın* yükselen altın sarayını, yağlar, parfümler, mücevherli takılar ve ipeksi kumaşlar satan pazar tezgâhlarının telaşını neredeyse gözümde canlandırabiliyordum.

Ben de Hukri hakkında bir şeyler öğrendim. Vahşi topraklara ilk adım attığında yaşadığı ve yüzünde derin bir yara izi bırakan *Ungira* karşılaşmasını. Ona yardıma gelen ve iyileşmesine yardımcı olan bir savaşçının nasıl olduğunu. Bana aşık olduklarını, kızlarının parlak, kutsanmış yıldızların altında doğduğunu ve yeniden hamile olduğunu söyledi. Bunun başka bir kız çocuğu olduğunu hissetmiş ve savaşçı kocasını çok sevindirdiğini söylemişti.

Kadının konuşmasını duymak yıllardır içimde biriktirdiğim yalnızlığımı biraz olsun boşalttı. Son iki gündür benim sürekli yoldaşım olmuştu. *Vorakkar'ına* hizmet etmek için burada olduğunu bilsem de, yavaş yavaş bir dostluk kurduğumuzu da düşünüyordum. Bir *piki'nin* görevi *Morakkari'ye* hizmet etmektir, ama bana zamanla onların da güvenilir birer yoldaş olduklarını söylemişti.

"*Missiki*," dedi Hukri tekrar, beni ateşe doğru sallayarak, dudaklarını büzerek beni inceledi. Uzaktan davul sesleri geliyordu ve her vuruşunda bu işi daha da uzatmak istiyordum. "Saçların."

Bir nefes verdim ve yaklaştım. Beni leğenin önüne yerleştirdiğinde, sırtımdaki sıcaklık dalgalarının saç tellerime battığını ve boynumu karıncalandırdığını hissedebiliyordum. Hukri masaya gitti ve gelen tepside beyaz kemikten yapılmış bir kadeh aldı.

"Al," dedi ve bana uzattı. Ellerimin titrediğini fark ettiyse de bir şey söylemedi. "Sinirlerini yatıştırmak için biraz iç."

Rahatlayarak koyu şarabı dudaklarıma götürdüm. Güçlü mayalı içki boğazımda bir yol açarak karnıma rahatlatıcı bir sıcaklık yerleştirdi. Bu gece tek kelime etmemiştim.

"Korkacak bir şey yok *Missiki*," diye fısıldadı Hukri. Yüzüne kazınmış endişeyi görebiliyordum. "*Vorakkar* onurlu bir erkektir. Evlendiğinde sana iyi davranacaktır. Ve sen de sürünün kraliçesi olacaksın."

Aniden ağlama isteği duymasaydım gülerdim. Onurlu bir erkek mi? Bunu sadece köyümden geriye kalanları öldürmekle tehdit ettiği için kabul ettiğimi bilmiyordu.

Ve bu gece, onunla *yatmam* bekleniyordu. Onu ve tohumunu bedenimin derinliklerine almam. Aptal değildim. Erkekler ve kadınlar arasında ne olduğunu biliyordum. Daha önce hiçbir erkekle birlikte olmadığımı ona itiraf ettiğim günün ertesi sabahı Hukri bana kalçalarımın arasına *uudun* merhemi sürmemi söylemişti. Şaraptan bir yudum daha aldım. Ve iyi bir önlem için bir tane daha.

Hukri kadehi çekti.

Saçlarım kuruduğunda kendimi daha hafif hissettim. Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı serbest kaldı ve dilim "Neden hâlâ bir *Morakkari* almadı?" diye soracak kadar gevşedi.

Hukri saçlarımı taramaya başladı. Sürüyle yüzleşmeden önceki son adımdı bu. Ve üzerimdeki kıyafetle... daha doğrusu kıyafetsizlikle. Cadıların bana verdiği yarı saydam elbisenin içinde kendimi daha kapalı hissediyordum.

"Öyle olması bekleniyordu. Herkes Junira'nın olacağına inanıyordu."

Fark ettiğim bir başka şey de artık herkesin gerçek adını bildiğimdi.

"Rath Rowin'in en iyi *darukkarlarından* birinin kızı," diye bilgilendirdi Hukri beni. "*Vorakkar* iki bayram önce ona kadehini sunduğunda kadehinden içti. O geceyi onun yatağında geçirdi. Yakında bir duyuru bekliyorduk. Kimsenin seni beklediğini sanmıyorum."

Rowin'in de beni beklediğini sanmıyordum, diye düşündüm, dudaklarımı birbirine bastırarak, Junira'yı düşününce neden içime bir *kıskançlık* ateşi düştüğünü merak ettim. Sinirlerimin bir kısmı beni terk ediyordu. Öfke yeniden yükseliyordu ama farklı hissediyordum. *Şaşırtıcıydı*. Ona değer vermiyordum. Öyleyse kısa bir süre önce yatağında başka bir kadının olması neden umurumdaydı?

"Üzgün mü?" diye sordum. "Onun yerini çaldım."

"Sen hiçbir şey çalmadın," dedi Hukri, saçlarımı tararken duraklayarak. Sesindeki kaç çatma ifadesini duydum. "*Vorakkar* seni seçti. Hepimiz senin gücünü gördük. Junira bile onun yerine seni seçtiği için onu suçlayamaz."

Üzerinden iki gece geçmiş olmasına rağmen, aşırı yorgunluğumun etkilerini hâlâ hissediyordum.

Artık Rowin'den ya da onun neredeyse kraliçesinden bahsetmek istemiyordum.

"Bu akşam ziyafette kızınızla tanışabilecek miyim?" Onun yerine ben sordum. "Peki ya eşin?"

Hukri'nin sesindeki gülümseme belirgindi, "*Nik*, muhtemelen olmaz. Bütün gece *Vorakkar*'la birlikte kürsüde olacaksın. *Tassimara* olmasına rağmen, gerçek bir tören yok. Bu daha çok sürü için bir kutlama ve bütün gece onunla birlikte olman bekleniyor."

"Oh, anlıyorum," diye fısıldadım, hayal kırıklığı içimi kaplamıştı.

Ondan sonra Hukri sessizce saçlarımla uğraştı, sırtımdan aşağıya yumuşak ve esnek olana kadar taradı. Bana saçlarımı sevdiğini söylemişti, dalgaları tararken sık sık iç geçirirdi.

İşi bittiğinde, üst yarısını geri çekti ve birkaç gece önce taktığım altın tokayla sabitledi. Görünüşe göre Rowin'den bir hediye. Sonra saçıma küçük altın boncuklar ve küçük kelepçeler ekledi, onları dalgalı dalların etrafına sabitledi.

"Son bir şey daha," dedi ayağa kalkarken. Bu gece pek çok şey getirmişti ve hepsi masanın üzerinde duruyordu. "Ve korkarım bundan hoşlanmayacaksınız."

Altın boyaya benzeyen küçük, şeffaf bir kap aldı ve önümde tuttu. Kapağını açtı ve tam parmaklarını içine daldıracaktı ki duraksadı. Bana baktı ve "Bu altın *Vorakkar* için" dedi.

Kaşlarım çatıldı.

"Bu gece seni burada öptüğünde," diye bitirdi ve uzanıp çıplak göğsüme dokunarak beni zıplattı.

Farkına varmak yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Altın... meme uçlarımı örtmek için miydi?

Bu gece daha rahatsız edici ya da utanç verici olamazdı. Zaten yarı çıplaktım. Etek uzun olmasına rağmen, kumaş neredeyse yarı saydamdı ve uzun bir yırtmaç ayak bileğimden kalça kemiğime kadar uzanıyordu. Yürüdüğümde yırtmaç kayıyor ve eğer dikkatli olmazsam çıplak seksim herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkıyordu.

Üstüme gelince... hiç yoktu. Sadece saçlarım sırtımı örtüyordu. Önümü örten tek şey altın bir kolyeydi. Büyük ve ağırdı, kırmızı mücevherler ve parıldayan opallerle kaplanmıştı, meme uçlarımı görünmeyecek kadar alçalmıştı. Meme uçlarım altınla boyanacaktı, böylece Rowin onları daha sonra yalayarak temizleyebilecekti...

Titreyen bir nefes beni terk etti.

"Ben yaparım," diye fısıldadım, elinden altın boya kabını alarak. Yanaklarım yanarken, boyayı üzerime sürdüm, meme uçlarım parmaklarımın altında sıkıca çakıllaştı.

İşim bittiğinde Hukri bana küçük ama süslü bir ayna uzattı. Tereddütle ondan aldım ve kaldırdım.

Kendimi daha önce sadece su yansımalarında görmüştüm, bu yüzden kendimi ilk kez net bir şekilde görmek sarsıcıydı. Garip bir his. Hayal kırıklığı içinde, harika bir güzel olmadığımı gördüm. Tess, Kaila ya da Shayna gibi değildim.

Ancak elmacık kemiklerime ve burnuma sürdüğüm altın rengi pudra cildimin ışıltılı ve parlak görünmesini sağladı. Gözlerimi kaplayan koyu renkli pudra gözlerimin rengini derinleştirdi ve neredeyse... boğucu görünmelerini sağladı. Yanaklarım sinirden kızarmıştı. Saçlarımın dalları yüzümü çerçeveleyerek görünüşümü yumuşatıyordu.

Hukri onayımı bekliyordu, ona titrek bir gülümseme verdim ve aynayı ona geri verdim.

"Teşekkür ederim. *Kakkira vor*," diye ekledim, çünkü bana Dakkari dilindeki kelimeleri öğretmişti. Ve eğer bir Dakkari sürüsünün arasında yaşayacaksam, dillerini öğrenmeye başlamam gerektiğini düşündüm. Herkes evrensel dilde konuşmuyordu. Aslında çok azı konuşuyordu.

En azından onların dilinde kekelemedim. Sadece kendi dilimde.

Son iki gündür *bir kez bile* kekelemediğimi fark etmiştim. Sisten beri değil. O lanet *acıdan* beri.

Sanki acı içimdeki bir şeyi sıfırlamış gibiydi. Ya da içimdeki bir şeyi serbest bırakmıştı. Hangisi olduğundan emin olamadım.

"Unutma," diye fısıldadı yanağıma dokunarak. "Ondan korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Her şeyden korkuyorum *ondan*, diye düşündüm sessizce.

Girişten hışırtılar geliyordu - postun postla çarpışma sesi - ve ben daha onu görmeden baskın varlığını hissediyordum. Hukri'nin gözleri girişe doğru kaydı, sonra başı öne eğildi ve benden uzaklaştı.

O bir şey söylemeden önce Hukri ayrıldı ve ben onun gidişini izlemek için döndüğümde girişte dimdik duran Rowin'i gördüm.

Gözleriyle karşılaştığımda leğendeki ateş gürültüyle kıvılcımlandı. Birden sanki *volikideki* tüm hava çekilmiş gibi hissettim, özellikle de bakışları düştüğünde, burun delikleri alevlendiğinde ve ayakları sanki kendine engel olamıyormuş gibi onu bana doğru yaklaştırdığında.

Onu görmek ağzımın kurummasına neden oldu. Karnımın dönmesine ve kalbimin küt küt atmasına lanet ettim.

Ama hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Sert ve soğuk yüzündeki sert çizgiler korkutucu olmalıydı ama yine de onu daha da güçlü gösteriyordu. Göğsü çıplaktı ve üzerinde siyah renkli bir kürk peştamal vardı. Göğsünün üzerinde kıvrıla kıvrıla uzanan altın dövmeler parlıyor gibiydi. Koyu renk meme uçları geniş ve sıkıydı. Omzu artık sargılı değildi ve kabarık bir yara izi dışında, kılıç yarasının hiç olmadığını düşünebilirdim.

Yaklaşırken siyah saçları sırtından aşağı doğru sallanıyordu. Avucunda, bileklerine taktıklarından farklı olmasa da ışıltılı ve uğursuz, som altından bir kelepçe vardı. Benimki gibi onun da gözleri koyu renkli pudrayla kaplıydı ve bu da kırmızının şeytani ve tehlikeli görünmesine neden oluyordu.

Yaklaştığında, o kadar yaklaşımtı ki, geniş ve sert göğsü göğüslerimi saran kolyemin metaline değdi ve elini kaldırdı.

"*Leika*," diye homurdandı. Bakışlarında açlık yanıyordu. Bunu görmeyi beklemediğim için usulca nefes aldım ve zihnimde bu kelimeyi Hukri'ye sormak için bir not tuttum. *Leika*. Bunu bana daha önce de söylemişti. "*Rei leika Morakkari*."

Rei'nin benim demek
olduğunu biliyordum.

Benim Morakkari'm.

"Henüz senin değil," diye düzelttim.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye mırıldandı o derin, tüyler ürpertici sesiyle. Daha da yaklaştı. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğinde göz kapaklarım kısa süreliğine kapandı.

"Evet," diye fısıldadım cevap olarak.

Beni bu şekilde etkilemesinden nefret ediyordum. Ondan zerre kadar hoşlanmıyordum. Zorba ve kaba biri olduğunu düşünüyordum. Bana yalan söylemişti. Beni tehdit etmişti. Beni manipüle etti.

Peki vücudum neden onun dokunuşuna tepki verdi?

Neden vücudum ona sanki onu daha önceden *tanıyormuş* gibi tepki veriyordu? Onu *hatırladın* mı?

Başını eğdi. Öpücüğü geldiğinde karşı koymadım. Bu geceden sonra o benim kocam olacaktı ve ben de onun karısı olacaktım. Dilinin sıcaklığı benimkini okşadığında, boğazımın arkasından küçük bir ses çıkardım. Burun deliklerinden keskin bir iç çekiş çıktı ve ben yine şarabı fazla kaçırmış olabileceğimi düşündüm çünkü dünya göz kapaklarımın altında sallanıyordu.

Rowin hızla geri çekildi ve beni sabit tutmak, tökezlememi engellemek için belime yapışmak zorunda kaldı. Geç fark ettim ki, elimi

Ellerimi göğsünün geniş kenarına koydum ve hızla geri çektim. Uzaklaşmaya çalıştığım, tutuşu daha da sıkılaştı.

Altın kelepçeyi kaldırdı. Gözlerim ona kaydı, yutkundum.

"Beni yine zincire mi vuracaksın?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Seni zincirlemeyeceğim," diye düzeltti. "Seni sahipleneceğim."

Bununla birlikte kelepçeyi *boynuma* geçirdi. Sıkıldığını duydum. "Ne... bu da ne?" diye sordum, aniden gerilmiştim, parmaklarımı sıcak metale dokunmak için.

"Bir *Vorakkar*'ın iddiası. *Senin Vorakkar*'ın iddiası," dedi bana. "Sadece bu gece takman gerekiyor. Ve ne zaman istersem."

Öfke dolu bir nefes burun deliklerimde ısıklık çaldı. Ghertun kölelerini böyle kelepçelerdi. Ya da ben öyle duymuştum.

Morakkaris de mi bunu giyiyordu?

"Bu gece pençelerini hissedecek miyim, *rei sarkia*?" diye mırıldandı. "Bu gece senin içinde derinlere oturduğumda onları sırtımdan aşağı inerken hissedecek miyim?"

Başım yine döndü. Sersemlemiş bir halde bacaklarımın arasında cinsel organımın zonkladığını hissettim ve sözlerinin bende uyandırdığı tepkiden dolayı utandım.

Şok içinde, "Sana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadım.

Sırıtişının kıvrımı duman gibiydi. Bir an oradaydı, bir an sonra yok oldu.

"*Lysi*," dedi kolayca. Eğildi, parmakları boynumdaki altınları okşadı. Dudaklarıma karşı, tembel bir öpücükten sonra, "Gecenin sonunda benim için yalvaracaksın" diye fısıldadı.

İnanamayarak kaskatı kesildim.

Rowin doğruldu. Sert ve kalın sikinin karnıma bastırdığını hissettim. Sanki bu düşünce onu da tahrik etmişti.

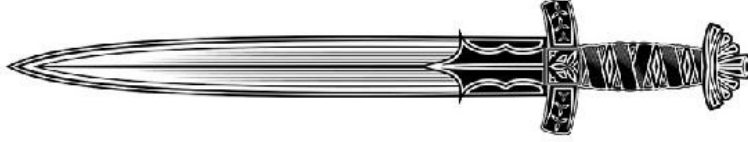
İşte o zaman korkunun ilk filizini hissettim. Belki de onun yanındayken alışkın olmadığım bir durumdaydım. Daha önce hiç bu şekilde bir erkek tanımamıştım. Ve o bir Dakkari sürü kralıydı. Dişilerden istediğini seçebilirdi. Herhangi birini. *Hepsini*. Eğer isteseydi.

Seks hakkında ne biliyordum ki? Zevk hakkında? Baştan çıkarma hakkında?

Benim için açık olan şey, ondan aynı anda hem nefret edebileceğim hem de onu arzulayabileceğimdi. Şu anda bile bana bunu kanıtlıyordu.

"Vakit geldi."

BÖLÜM OTUZ İKİ

"A korkuyor musun?" Ellerimi önümdeki insan dışıden uzak tutamayarak mırıldandım.

Okan'ın üzerine yerleşen Mina önümde kaskatı kesilmişti. Sırtını göğsüme dayamıştı. Kalçalarım onunkileri çevreliyordu. Bir elim kucağında, eteğinin yüksek yırtmacına tehlikeli bir şekilde yakındı. Parmaklarımın ucuyla açıkta kalan kalçasını aşağı yukarı okşadığımda, küçük bir nefes alışını duydum ve daha da doğrulduğunu hissettim. Diğer elimle Okan'ın dizginlerini tutarak sürünün içinde bize rehberlik ettim.

"Pyroki'nizden mi?" diye sordu, bir elini Okan'ın boynuna doğru uzatarak. Bu beni şaşırttı. Ürkek bir küçük şey için, bir sürü kralının canavarına karşı son derece cesurdu. "Olmalı mıyım?"

"Sana zarar vermeyecek," diye onu temin ettim. Parmaklarım bacağına bir kez daha dokundu. Gerçi bu sefer dokunuşum daha cesurdu. İki gün ve gece boyunca ondan kaçmışım. Şimdi tekrar avucumun içindeydi ve ona dokunmadan duramıyordum.

Bir parmağının ucu amını koruyan buklelere değdi. Bir anda eli bileğimi -daha doğrusu yarısını- *Vorakkar* kelepçemin tam üzerinden sardı. Sıktı.

"Bu yakında benim olacak," diye kulağına homurdandım.

Sesi nefes nefese geliyordu ama eli bileğimden hiç ayrılmadı. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Kıpırdamadan durdum, kelimeleri ve içimde yarattığı rahatsızlığı düşündüm.

"*Nik*, ben değilim, Mina."

"Seni anlamıyorum," dedi, Okan'ın sallantılı yürüyüşüyle ileriye doğru itilerek ikimiz birlikte sallanırken gözleri ileriye bakıyordu. Kampı saran ısıltıyı gördüğüne şüphe yoktu. Yakında ziyafete giden patikayı da görecekti. Saygılarını sunmak için bekleyen sürü üyelerinin sıralandığı yolu görecekti. Benim sürümü.

Ve şimdi de onun.

"Beni nasıl isteyebilirsin ki? Sana yaptığımı düşündüğün her şeyi göz önünde bulundurarak?" diye sordu. "Ben bir cadıyım, hatırladın mı? Sana büyü yapan, seni esir alan, seni kandıran cadıyla aynı kişi. Senin gözünde Benn'den daha iyi olmayan bir cadı."

Buna inanıyor muydu? Daha da kötüsü, onu buna ben mi inandırmıştım? "Onun gibi olmadığını biliyorum," dedim ona.

"Teşekkür ederim. Bunu açıklığa kavuşturduğunuz için çok teşekkür ederim."

"Bana hâlâ kızgınsın," diye mırıldandım. "Önemli değil. Bu gece *tassimara*'dan sonra hıncını benden çıkarabilirsin."

Sözlerim karşısında şaşkına dönmüştü. "Şu anda bunu nasıl konuşabiliyorsun?"

"Göreceksin, *rei sarkia*," diye mırıldandım, parmaklarım bir kez daha buklelerini okşarken, "sikişmek hayal kırıklığı ve öfkeye çok iyi gelir."

Nefesi kesildi.

Ziyafete doğru ilerledikçe, sürümün ilk üyeleri patikada görünmeye başladığında cevap vermekten kurtuldu. Yolun iki tarafına dizilmiş, varışımızı bekliyorlardı. Avuçlarında altın ışıktan küçük kâğıt küreler vardı.

"Ne... ne tutuyorlar?" diye sordu onun yerine, konuşmamızın konusundan uzaklaşarak. Sesi yumuşak ve huşu içindeydi.

"Fenerler," dedim ona, Okan ilerlerken ben de yer değiştirerek onu kendime daha çok bastırdım. "*Tassimaralar* değişimle ilgilidir. Yeni hayatla ilgilidir." Avuç içim karnına doğru yayıldı ve o da sakinleşti. "Fenerler tohumlarla doludur. Onlar Kakkari'ye ve onun toprağına bir sunu. Evimize."

"Tohumlar mı?" diye sordu, anlamamıştı. Ama birazdan anlayacaktı.

Görüş alanımıza girdiğimizde fenerler yükselmeye başladı. Parlak küçük küreler yavaşça yukarıya, daha yükseğe doğru sürüklenmeye başladı. Biz yaklaştıkça kalabalık birbiri ardına daha fazla fener bıraktı.

Mina'nın başı geriye doğru eğildi ve fenerleri izlerken gözlerindeki parlaklığı görebiliyordum. Dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Fenerlerin ışığı

Sanki bu gece siyah bir ay değil de gün batımıymış gibi hepimiz altın rengindeydik.

Bu kadar küçük bir şey karşısında yüzündeki masum sevinci görmek göğsümde bir şeylerin burkulmasına neden oldu. Sevgi mi? *Nik*, bu doğru olamaz. Her neyse, yine de yumuşak bir şeydi. Ve ben bu hissi sevmedim.

Işıklı patikada ilerlemeye başladığımızda eller bacaklarımızın üzerinde geziniyordu. Mina usulca içine çekti ve şaşkınlıkla yere bakarak patikada sıralanan ilk kadının bizi kutsamasını izledi. Sonra bir başkası. Sonra bir başkası. Altın tozuna bulanmış avuç içleri bacaklarımızda ve Okan'ın yanlarında gezindi. Fenerlerin ışığı altın tozunu yansıtıyordu, ıslıl ıslıl ve güzeldi.

Okan'ı yavaşça patikadan aşağı yönlendirdim ve *Morakkari*'mi sürüye sundum. Yolun yarısına geldiğimde, en iyi *darukkarlarım*dan biri olan babası Beşik'in yanında duran Junira'yı gördüm.

Junira ellerini üzerimizde gezdirirken bakışlarını kaçırdı. Sürünün neye inandığını biliyordum. Ortalıkta dolaşan söylentileri biliyordum. *Morakkari*'mle ilgili nihai bir karar vermeye hazır olmasam da, Junira düşündüğüm dişilerden biriydi. Büyük olasılıkla bu sürünün kraliçesi *olacaktı*. Güçlü bir savaşçı soyundan geliyordu. Bana daha da güçlü bir oğul verebilirdi.

Sonra Mina sisin içinde bana göründü.

Bana geldi ve o güzel, unutulmaz sesiyle bana yemin etti. Gözleri beni esir almıştı. Bana geldi ve onu istememi sağladı. Sonra da sürünün iyiliği için ona *ihtiyaç duymamı* sağladı.

Ama beni en çok korkutan şey *ihtiyaç duymak* değil, *istemekti*.

Son iki gün içinde, Beşik kararımı onaylamadığını açıkça belli etmişti, ancak ben bu saygısızlıkla ilgilenemeyecek kadar meşguldüm.

Şimdi, *Morakkari*'m önümde *pirokimin* üzerinde otururken, kızı bizi kutsarken, *onun* bunu reddetmesini izledim. Kakkari'ye sunusunu yapmamıştı. Kabul etmek için ellerini bize bastırmamıştı. Benim kararımı kendisine, kızına ve dolayısıyla soyuna karşı bir hakaret olarak görüyordu. Mina'nın güçlerini görmüş olmasına rağmen. Onun gücünü görmüş olmasına rağmen.

Diğerleri insan dışının gözlerinin içine bakmaya bile cesaret edemedi. Gördükleri şey karşısında duydukları saygı ve hayranlık bu kadardı.

Onunla daha sonra ilgilenecektim. Bu gece *Tassimara*'yla ilgiliydi. Bu gece sürünün gücüyle ilgiliydi. Tek bir *Darukkar*'ın hoşnutsuzluğu değil.

Ama bunu unutmayacağım.

Okan'ı ileri doğru iterek kısa sürede patikanın sonuna ulaştık. Valavik orada duruyordu, elleri arkasındaydı. Arkasında kutlama şöleni vardı. Yiyeceklerle dolu uzun masalar sıra sıra dizilmişti. Dans etmek için bir alan açılmış ve davullar yerleştirilmişti. Şölen alanının ön tarafına yükseltilmiş bir kürsü dikilmişti ve tepesinde tek bir taht vardı. Ateş leğenleri canlılıkla kükrüyordu. Dumanlı et kokusu havayı dolduruyordu.

Sürü, *tassimara* için yapılan hazırlıklarla meşguldü.

Sıranın önüne ulaştığımızda Okan'ı sürüyle yüzleşmesi için döndürdüm.

Dakkari dilinde, hepsinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle haykırdım: "Rath Rowin'in görmesi için, Kakkari'nin gece göğü altında ve tanrıçanın kutsamasıyla seçtiğim *Morakkari*'yi sunuyorum. Kakkari'nin yol gösterici ışığı altında bana gelen bir *Morakkari*." Bu sözler üzerine çıkan şaşkınlık mırıltılarını duydum. "Ve onu gördüğümde, içimdeki bilgiyi hissettim. O zaman bu dışının kaderimin gidişatını değiştireceğini biliyordum. O zaman Kakkari'nin onu bana bir amaç için gösterdiğini biliyordum. Bu amaç benim için hiç bu kadar açık olmamıştı."

Sürüme hitap etmeye başladığımda Mina kısa bir süreliğine kasılmıştı ama dikkatle dinlediğini hissediyordum. Ezberleyeceği kelimeleri seçiyordu, daha sonra karanlıkta fısıldayacağı kelimeleri. Hukri bana Mina'nın Dakkari diline ilgi duyduğunu, sık sık kelimelerin anlamlarını sorduğunu söylemişti.

"Hepiniz onun gücüne tanık oldunuz. Rath Rowin'in *Morakkari*'sinin bir koruyucu olması gerekiyordu. *Bizim koruyucumuz*. Sürüyü daha güçlü kılıyor." Bir anlaşma korosu, alkışlar gökyüzüne yükseldi. "Bu gece kendimizi birbirimize bağlıyoruz. Sürü için bana güçlü oğullar ve kızlar verecek. Benim bu sürüye hizmet ettiğim gibi o da bu sürüye hizmet edecek. Ve birlikte, bir olarak, bu zamanların belirsizliğine güç ve cesaretle gireceğiz. Toprağı kaplayan karanlık bu gecedan itibaren korkulacak bir şey değil. Rath Rowin'in *Morakkari*'si bu sürünün düşmesine asla izin vermeyecektir."

Çılgınlıklar kulakları sağır ediyor, sanki tepedeki fenerlermiş gibi gece gökyüzüne yükseliyordu. Kakkari'ye coşkulu haykırışlar. Rahatlama çılgınlıkları. Kederden, çünkü sis geldiğinden beri hayatlarımız değişmişti. Ama en çok şunu duydum.

Savaş ığlıkları. Savaş ığlıkları. Sürü, bu topraklara musallat olan kötölüğü yenmek için artık yanımızda büyük bir silahımız olduğuna inanıyordu.

Mina'ya bakmak için başımı eğdiğimde dudaklarının aralanmış olduğunu ve önündeki kalabalığa değil bana baktığını gördüm.

Bu gece onu Dakkari tören kıyafeti içinde, uzun, dalgalı saçları vahşi ve yumuşak, yeşil gözleri ışıldayarak görmek... umutsuzca kilit altında tutmaya çalıştığım arzuyu serbest bıraktı. Duygular insanı öldürür. Şehvet, daha önce onunla bir kez neredeyse hayatımın işini mahvetmişti. Bunun bir daha asla olmamasını sağlamak istemiştim.

Yine de şimdi *Morakkari*'mi arzuluyordum.

Varislerimi doğurması bekleniyordu. Birçok, birçok varis.

Bu yüzden kendime onunla yatmak zorunda olduğumu söyledim. Ama şimdi bu bahane bana gülünç geliyordu.

Onu istedim. Çaresizce. Onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Sürümün geleceğini ellerinde tutan bu küçük, korkmuş yaratığı.

"Onlara ne söyledin?" diye fısıldadı şimdi bana.

Arkamızda davullar çalmaya başladı, ritim ilkeldi. Sırtında kalınlaşmış sikimi hissettiyse de yorum yapmadı.

"Onlara gerçeği söyledim," diye homurdandım, Okan'dan, *mrikro*dan, *piroki* ustasından kurtuldum, sadık canavarımı uzaklaştırmak için yaklaştım. Ona doğru uzandığımda, ellerim ince beline yerleşip onu aşağı çektiğinde soluğunu duydum. Sanki düşmesine izin vermemden korkuyormuş gibi elleriyle omuzlarımın üst kısımlarına tutunarak kendini sabitlemeye çalıştı.

Vücudumdan aşağı kaymasına izin verdim. Göğüslerini örten ağır kolye de yukarı kayınca boğazından hırıltılı bir nefes çıktı. Meme uçlarının çakıl taşlı uçlarının göğsümden aşağıya doğru sürüklendiğini hissettim ve boğuk iniltimi zar zor gizledim.

Gecenin uzun olacağına karar verdim, yüzü alev alev yanarken ve kolyeyi aceleyle düzeltirken onu izledim.

Sürüm şölen alanına doğru, az önce geçtiğimiz patika yoldan yürümeye başladığında, ben de Mina'yı ileriye doğru yönlendirdim.

Ancak masalara gitmek yerine bizi kürsüye doğru yönlendirdim. Onu merdivenlerden yukarı çekerken, "Ayakta durmam mı bekleniyor?" diye sordu. "*Nik*," diye mırıldandım, *ungira*'dan yapılmış tek tahtta yerimi aldım.

Kemik, Dakkar'daki en tehlikeli yaratıklardan biri. Onu kucağıma çektiğimde donup kaldığını hissettim.

"Bütün gece böyle oturamam," dedi sessizce. Sesi korkmuş gibi çıksa da gözleri benimkilerle buluştuğunda sabitti.

"Daha önce de kucağıma çıkmıştın. Çok daha az giyyiyordun, hatırladın mı?" Kulağına homurdandım.

"Ellerin arkadan bağlıyken," diye cevap verdi. "O zaman benim için tehlikeli değildin."

Sırıtişım yavaştı. Elim çıplak omurgasından yukarı doğru kaydığında dudakları aralandı ve kürek kemiklerine ulaştığımda dokunuşumu ön tarafına kaydırđım.

Parmaklarımın tersiyle alt kısımlarını okşadığımda ağır göğüsleri kabarıyordu. Kolyesindeki mücevherler o hareket ettikçe parlıyordu.

"Bundan korkuyor musun, *rei Morakkari*?"

Sıcaklığı içime sızdı, bir yangından çıkan alevler gibi beni yaladı. Dudaklarını yalayarak, "Ben henüz senin *Morakkari*'n değilim." dedi.

"Öylesin," diye cevap verdim.

Gözlerini kırıştırdı. "Ne? Bir tören olduğunu sanıyordum. Ya da..."

"Seni sürüye ben duyurdum. Yolda ilerledik. Sürüm Kakkari'ye adaklarını sundu ve bizi kutsadı. Bu iş tamamdır."

"*Bu kadar mı?*" diye sordu şaşırarak.

İçimde eğlence çiçekleri açtı.

"Kakkari'yi yatıştırmak için geriye kalan tek şey bu gece gerçekleşecek," diye bilgilendirdim onu. "Gerçi bunun için seyirci olmayacak."

Yanakları kışkırtıcı bir kırmızıyla yanıyordu. Çenesini kaldırdı ve yutkunurken boğazının sallanışını izledim.

Bir *bikku* kürsüye yaklaştı ve Mina dikkatini dağıtmak istercesine dikkatini ona çevirmeye çalıştı. Yine de ona izin vermedim. Çenesini kendime doğru eğdim ve pençelerimi kıvrarak bikkuyu öne doğru çağırdım.

Bikku ağır bir tepsiyi tahtın geniş koluna bırakırken o yeşil gözler bana dikilmişti.

Birbirimize baktığımız süre uzadıkça Mina'nın yüz ifadesinin değiştiğini izledim. Bir an için, geceleri herkes uyurken bana gelen kızı hatırladım. Onun adını lanetlerken bile aldığı riskleri hatırladım.

Bikku geldiği gibi sessizce uzaklaştığında fark etmedim bile.

"Canımı yakacaksın," diye fısıldadı Mina.

Bu gece olacaklardan bahsediyordu.

"Sadece kısa bir süre için," diye mırıldandım, parmaklarımı dudaklarında gezdirirken. "Ve sonra onu arzulamaya başlayacaksın."

Boğazı tekrar titredi. Dili dudaklarını ıslattı ve ben hırladım, bir kez olsun içgüdülerimle hareket ettim, bir öpücük çalmak için öne doğru eğildim. Dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde kıpırdamadan durdu. İffetli bir öpücük. Neredeyse tatlı.

"Rowin," diye fısıldadı, başını başka yöne çevirdi, gözlerimle buluşmadı. "Senin sürün."

Homurdandım, geri çekildim. *Morakkari*'m utangaçtı. Bunu aklımda tutmalıydım.

Bikku'nun getirdiği tepsiyi incelemek için döndüğümde, önce bir şarap kadehini kaldırdım. Altın kakmalı beyaz kemikten yapılmıştı ve ağzına kadar koyu renkli, hoş kokulu bir sıvıyla doluydu.

Önce Mina'ya ikram ettim. Aynı kadehten içer ve aynı tabaktan birbirimizi beslerdik. Gerçi beni daha önce de beslemişti, hatırladım.

Kadehi dudaklarına götürürken gözlerimi ayırmadı. Bakışlarımın yoğunluğu onu da utandırmışa benziyordu çünkü şarabı yutarken kirpikleri aşağı doğru indi. O bitirdiğinde, kadehi tepsiye koymadan önce sağlıklı bir yudum aldım.

Elmacık kemiğinde hâlâ benek benek çürükler vardı ve parmaklarımı onların üzerinde gezdirdim.

"İnsanlar yavaş iyileşir," diye yorum yaptım.

Gözleri son iki gündür bandajsız olan omzuma kaydı.

"Gitmiş olmalarını mı bekliyordun? İki gündür bana gelmediğine göre?" diye sordu.

"Özür dilerim *Morakkari*. Son konuşmamızı göz önünde bulundurarak yokluğumu fark etmediğinizi düşünmüştüm," diye belirttim.

Bu hatırlatma karşısında dudakları birbirine yapıştı - onu tehdit ettiğimi ve şu anda kucağında oturmasının tek sebebinin bu olduğunu, önümüzde kutlama yapan sürümüzün önünde bu şekilde giyinmiş olduğunu hatırlattı.

"Yapmadım," diye itiraz etti usulca. "Yani, umurumda değildi." "Mmm."

Avucumu beline sarmak için kaydırıldığında teni yumuşak ve sıcaktı. "I

Yapma. Bakım için Sen, sen Biliyorum." o

bilgilendirilmiş Ben, sondaj

şaşırtıcı derecede mutsuzdu. "Senden hoşlanmıyorum bile."

"Bu bir yalan," diye cevap verdim.

Bana bön bön baktı. "Nasıl yani? Ölü Dağ'dan ayrıldığımızdan beri bana kötü davranmaktan başka bir şey yapmadın. Sana yardım etmek için yaptığım onca şeyden sonra-"

"En başta beni yakalamak için plan yapmak da dâhil," diye mırıldandım kolayca, elim belinde sıkılaşıarak. "Bu çok önemli gerçeği unutmayalım, *rei sarkia*."

"Bu konuda başka seçeneğim olmadığını biliyorsun," dedi.

"*Bunu biliyorsun*." Çenem gerildi ama ona dokunuşum yumuşadı.

"Ölü Dağ'ın altında benimle ilgilendin," dedim. "O zaman beni sevmiştin."

Gözleri göğsümde gezindi ama bakışları görmüyordu.

"Benimle konuşan erkekten hoşlandım," dedi sessizce. Sesindeki yumuşaklık karşısında sakinleştim ve göğsümde bir rahatsızlık hissettim. "Donmuş kuzey topraklarından bahseden erkeği sevdim. İhtiyacım olduğunda beni rahatlatan erkeği." Gözlerini kaldırdı ve benimkilerle buluştu. "Üşüdüğümde beni ısıtan. Kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağladı."

Sertçe yutkunurken kaşlarım çatıldı. "*Kalles...*"

"O erkekten hoşlanmıştım," dedi. "Ama sonra onun gerçekte hiç var olmadığını fark ettim. Her şey sadece bir maskaralıkmış. Ona güvenmemi, onu önemsememi sağlamak için yapılan bir manipölasyon. Ve en kötüsü de bunun için onu suçlayamıyordum bile. Çünkü ben de aynı şeyi yapmaya çalışırdım."

Ona bu olayların çoğunun benim tarafımdan planlanmadığını nasıl söyleyebilirdim? İhtiyacım olduğu için onu ısıtmak istediğimi ona nasıl söyleyebilirdim? İhtiyacım olduğu için onu rahatlatmak istediğimi ona nasıl söyleyebilirdim?

"Sana yalan söylediğim tek şey, Mina," dedim ona, "rahibelerin sisi nasıl yeneceklerini bildikleriydi. Geri kalan her şey gerçektir."

"Peki buna nasıl inanabilirim?" diye sordu bana. Kızgın görünmüyordu. Ya da üzgün. Aslında oldukça sakindi. Gözlerime sabit bir şekilde baktı.

Ve o anda, hiç şüphesiz doğru kararı verdiğimi anladım. Rath Rowin sürüsünü kraliçesi olduğu için gururlandıracağını o anda anlamıştım. O anda Kakkari'nin olmamızı istediği yerde olduğumuzu biliyordum.

"O kadar inandırıcı söyledin ki hemen inandım. Yalan söyleme konusunda yeteneklisin. Ve bu beni sinirlendiriyor."

İçimi çektim. Kalabalığa bakarken, bakışlarını kısa bir süreliğine kırdım. Ama gözlerinden uzun süre uzak kalamadım.

"Zamanla doğru söylediğimi anlayacaksın," dedim. "Zamanla kocanızın sadakat ve onuruyla gurur duyduğunu göreceksiniz."

Mina'nın bakışları sabitti ama 'koca' kelimesini duyunca gözlerini kırıştırdı. Sanki o an, *onun benim* için olacağı her şeyi değil de *benim onun* için olacağım her şeyi fark ettiği ilk andı.

Yutkunması duyulabilirdi.

"Benden bir şey iste," dedim ona, elimi tekrar sırtından yukarı kaydırıp saçlarının arasına soktum. Ziyafet bizden uzaklaştı. Sadece ikimiz vardık. Sanki etrafımızda sis dönüyordu ve başka kimse yoktu. "*Tassimara*"mızda istediğin her şeyi benden iste, sana vereceğim."

"Ölü Dağ'a saldırmayın," dedi hemen.

Kısa bir nefes aldım. "Bu anlaşma aramızda çoktan yapıldı, Mina. Ve sen benim yanımda olduğun sürece, onların güvenliğinin garanti altında olduğunu biliyorsun. Benden sana verebileceğim bir şey iste."

Bakışları serindi. Değerlendiriyor.

Yine de benden yaptığı istek beni hazırlıksız yakaladı. Beni şaşırttı çünkü tamamen beklenmedik bir şeydi.

Çoğu kadının yapacağı gibi ondan mücevherler, ipekler ya da kendisini sıcak tutacak en beyaz kürkleri istemesini beklerdim. Yine de Mina hayatımda karşılaştığım çoğu kadın gibi değildi. En azından, gitmesine izin vermem için pişmanlık dolu bir ricada bulunmasını beklerdim.

Onun yerine yumuşak bir sesle, "O zaman bana adını söyle, kocacığım," dedi.

Onun altında sertleştim. Omurgam ve aletim. Benden 'koca' diye bahsettiğini duymak sarsıcıydı ama yine de içimi sahip olduğumu bile bilmediğim bir amaçla doldurdu. Bir *özlem*. İçimi gururla doldurdu.

Bununla birlikte, içimde kaynayan rahatsızlığı da inkâr edemezdim.

İsimler önemlidir. Babam sık sık, *isimlerin size karşı kullanılabileceğini* söylerdi. *Bu yüzden onlara asla size karşı kullanma fırsatı vermeyin.*

Bu gezegende artık kimse bana verilen ismi bilmiyordu. Babamla birlikte ölmüştü ve bu bilgi onunla birlikte kuzey topraklarında, hiç tanımadığım annemin yanına gömülmüştü.

Yine de, sürümde en az güvendiğim kişi şimdi benden bunu istiyordu. En az güvendiğim kişi artık karımdı. O, çocuklarımın annesi ve eğer tehdit edilirse sürümün kurtuluşu olacaktı.

İhaneti için onu affetmemiştim, gerçi gerçekten başka seçeneği olmadığını biliyordum. Ve onun da beni kendi ihanetim için ya da Ölü Dağ'ın altında hala değer verdiği kişileri duygusuzca tehdit ettiğim için affettiğini sanmıyordum.

"Benim istediğim de bu," dedi bana. "Adını istiyorum. Gerçek adını. Herkesin seni çağırdığı kişi değil."

Eğer beni test ediyorsa, sözüme sadık olduğumu görecekti. Bu gece ona her şeyi vereceğimi söyledim. *Tassimara*'mızda, *deviri* içinde yatan diğer hediyelerle birlikte gidecek bir hediye, hayatım boyunca topladığım biblo ve zenginlik sandıkları, gelecekteki gelinim için bir hediye.

Onu kendime doğru çektim ve nefesinin kesilmesine neden oldum. Elim ensesinde kıvrıldı ve yakınına eğildiğimde burnum minik, soğuk kulağının kabuğuna değdi.

"Wrune," dedim ona. Omurgasından aşağı inen ince ürpertiği yakaladım ve sanki gerçekten ona verdiğime şaşırmış gibi küçük nefes alışını duydum. "Benim adım Rath Rowin'li Wrune, *rei sarkia*. Artık kocanızın gerçek adını biliyorsunuz."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

W *Rün.*

"Kulağa harabe gibi geliyor," diye fısıldadım, gözleriyle buluştuğumda geri çekildi.

Bu yorum karşısında çenesi sıkıştı. Yüksek sesle dile getirmek istemediğim bir yorum.

"Dakkari'de de benzer bir anlamı var," diye bilgilendirdi beni. Kadehi tekrar kendisine doğru çekmeden önce dudakları kısa bir süre kıvrıldı. "Babam bunun uygun olduğunu düşündü."

Ona babası mı isim vermiş? Bana kuzey topraklarında gömülü olduğunu söylediği babası, benimki gibi mi?

"Neden?" Fısıldadım.

Kadehinden sağlıklı bir yudum aldı ve sorumu düşünmeye başladı. İşini bitirdikten sonra tekrar dudaklarıma götürdü.

"Çünkü annem beni bu dünyaya getirirken öldü. Çünkü onun için ben bir harabeydim. Onun için de."

Bu beklenmedik itiraf karşısında kalbim göğsümde dondu kaldı.

"I-" Dudaklarımı yaladım, bu sözler karşısında bir sempati seli hissettim. "Özür dilerim."

Ben de kendi annemi hiç tanımamıştım. Tam olarak değil. Bana hayat verirken ölmemişti ama ben doğduktan bir yıl sonra ölmüştü. O hep hastaydı, ya da babam bana öyle söylemişti. Ama bana her zaman benim

onun en büyük mutluluğu. Kısa bir süreliğine de olsa benimle ilgilenemediği, beni sevebildiği için kutsanmıştı.

Rowin-Wrune'un az önce bana anlattıklarını bu yüzden çok trajik buldum. Çünkü babası bir *isimle*, onun ölümünü her zaman hatırlaması için onu işaretlemişti.

"Bu konuda konuşmayalım," dedi sert sesi. "Bu gece olmaz."

Yutkundum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Ancak bu basit itiraf, artık *kocam* dediğim erkek hakkında gerçekten hiçbir şey bilmediğimi fark etmemi sağladı.

Hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. *Vorakkar* olmaya nasıl geldiğini. Ailesini. Onun amacı.

Birbiriyle çelişen duygular içimde savaşıyor, başımı zonklatıyordu. Aynı anda hem ondan nefret edip hem de ondan hoşlanabileceğimi fark ettim. Beni tehdit ettiği için ondan nefret edebilirdim ve bir sonraki anda kalbim onun için çarpabilirdi. Tek bir dokunuşuyla beni nefessiz bırakabilir, onu arzulamamı sağlayabilirdi. Yine de, hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istememe de neden olabilirdi.

Adını sorarak onu şok etmişim. Bunu biliyordum. Hissetmişim.

Ve yine de, sözüne sadık kalmıştı. Onu bana vermişti.

Rath Rowin'den Wrune.

Sadece ismi bile düşmanlarının kalbine korku salabilirdi. Ki çok sayıda düşmanı olduğundan emindim.

Bakışları benden uzaklaşmıştı ama ben onu sessizce izledim. Gözleri sürüsünün üyelerini takip ediyordu. Duruşu rahattı ama yine de etrafında olup biten her şeyin farkında olduğu izlenimine kapıldım. Her zaman tetikte, her zaman tetikte.

Bunun yorucu olup olmadığını merak ettim. *Dakkar*'ın sürü kralı olmaktan hiç nefret edip etmediğini merak ettim. Çünkü ben ederdim. Yüz ya da daha fazla varlığın sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmaktan nefret edeceğimi düşünürdüm. Bu yüzden hiç uykusu kaçtı mı?

Öğreneceğim, diye fark ettim, dudaklarım aralandı. Bu gece onun yatağında olacaktım. Kaçmak istesem de, *Tess*'i bulup bu toprakları *terk etmek istesem* de... Bunu yapamayacağımı biliyordum.

O haklıydı. Bir anlaşma yapmıştık. O kendi payına düşeni yaparsa, ben de kendi payıma düşeni yapacaktım. Artık bundan kaçış yoktu. Bunun için çok geçti.

Bir başka *bikku* kürsüye yaklaştı ve *Vorakkar*'ının izniyle kürsüye çıktı. Bu kez tepsi yiyeceklerle doluydu. Düzgünce düzenlenmiş ve beyaz çiçeklerle süslenmişti, sanki yemeğin sunumu da yemek kadar önemliymiş gibi. Garip bir kavramdı ama son iki gündür ne zaman yemek gelse bunu fark ediyordum.

"*Kakkira vor*," dedi Wrune ve *bikku* ayrılmadan önce başını eğdi Biz.

Henüz onun sürüsüyle yüzleşecek cesarete sahip değildim, özellikle de Wrune'un kucağına yayılmıştım ve eteğimin yırtmacı, bakan herkese cinsel organımı göstermeye tehlikeli bir şekilde yakındı.

Ama sonra bir göz attım. Sesleri yüksek ve neşeliydi, o karanlık gecenin hafif esintisini taşıyordu. Kahkahalar çoktu ve duymak inanılmaz derecede garipti, hem de çok sık. Ölü Dağ'ın altında kimse gülmemişti. Ölü Dağ'a gelmeden önce ormanın derinliklerindeki derme çatma kampımızda da kimse gülmemişti. Alışık olduğum şey ciddi yüzler ve aç karınlardı.

Ama burada değil. Bolca yiyecek vardı. Gülümseyen, yuvarlak yüzler. Bir grup insan bile vardı ama onlara bakmaktan bilerek kaçınmıştım. Varlıklarının farkındaydım. Wrune hücresinde zincirliken, sürüsünde insanların yaşadığını bana kendisi söylemişti.

En azından bu konuda doğruyu söylüyordu.

Ancak grup küçüktü ve omuzları rahat olsa da kendi içlerine kapanık oldukları belliydi. Hatta bir adam bir Dakkari kadınla konuşuyordu, kadın ondan daha uzun olmasına rağmen elini kadının kalçasına koymuştu.

"Buyur, *rei Morakkari*," dedi Wrune, dikkatimi insanlardan uzaklaştırarak. "Ye."

Tepsiden biraz kızarmış et almak için uzandığımda elimi nazıkçe yakaladı.

"Seni bu gece besleyeceğim," diye mırıldandı. Gözlerim büyüdü. "Ve sen de beni besleyeceksin."

Bu *tassimara*'nın başka bir geleneği mi? Yoksa... her zaman için miydi?

Bununla birlikte Wrune tabaktan biraz kızarmış et aldı ve dudaklarıma götürdü. Etin tadı dilimde patladı. Zengin ve hafif dumanlı. Yağ ipek gibiydi ve et neredeyse eriyordu, çok yumuşaktı.

Wrune parmaklarını çekip başparmağından akan suyu kısa bir süre emerken yüzünde bir gülümseme belirtisi yakaladığıma yemin edebilirim. Nefesim

Gördüğüm manzara karşısında irkildim. Sertçe yutkunarak, yeşil ve sert bir şey olan başka bir tabak seçmesini izledim.

"Benim için aç, Mina," diye mırıldandı, dudaklarıma götürerek. Sözleri sırtımda bir ürperti daha yarattı, ondan saklayamadığım bir ürperti ve bu sefer gülümsemesinden emindim.

Ağzımı açtım ve o da bana küçük bir lokma yedirdi, bu sırada gözlerimi ayırmadım. Neden böyle bir şey inanılmaz derecede mahremdi? Paniğin yükseldiğini hissediyordum, tıpkı yanaklarımdan taşmakla tehdit eden kızarıklık gibi.

"Sadece bir *Morakkari*'nin bir *Vorakkar*'ı beslemesine izin verilir," dedi sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Ve sadece bir *Vorakkar*'ın *Morakkari*'sini beslemesine izin verilir."

Bu olayın samimiyeti göz önüne alındığında, bunun nedenini anladım.

Az önce bana yedirdiği yeşil şey ekşi ve keskindi, ancak bir sonraki an tatlılığa dönüştü. Sözlerini düşünürken ağzımı sulandırdı ve sonra sessizce "Seni daha önce besledim" dedim.

"*Lysi*, sen yaptın."

"O zaman bunu yapmamalıydım," dedim ardından.

"Benim *Morakkari*'m olduğun düşünülürse," dedi gözlerini dudaklarıma dikerek, "bunda bir sakınca yoktu."

"İnsanlar," diye mırıldandım hızlıca, sanki bir öpücük daha çalacakmış gibi bana doğru eğildiğini gördüğümde. Etten bir parça koparmak için yemek tepsisine uzandığımda elim hafifçe titriyordu. "Nasıl oldu da buraya, sürünüze geldiler?"

W rune ne yaptığımı çok iyi biliyordu ama buna izin verdi. Tahtına doğru gevşedi. Uyluklarının kasları altımda gevşedi, ancak siki hâlâ kalçama sertçe bastırıyordu. Özellikle de peştamalının içindeyken uyarılmışlığını görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı.

"Seninle kalp taşları hakkında konuştuğum zamanı hatırlıyor musun?" dedi. Kararsızca başımı salladım ve cesaretimi kaybetmeden önce ona eti uzattım.

Almak için öne eğildi, dudakları parmaklarıma değerken gözleri parladı. Şaşkınlıkla, yerken çenesinin nasıl çalıştığını izledim. Bu tanıdıktı. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmıştık ve bu neredeyse kalçalarının arasında ağrıyan ve ihtiyaç duyan şey kadar korkutucuydu.

W rune bana "Rath Drokka'nın insan kraliçesi Ölü Dağ'ın altındaki kalp taşını kullandı ve panik içinde ona eşlik eden Dakkari Ghertun'ların kölelerini kurtarmaya yardım etti," dedi. O

Başını ziyafet masalarının en ucundaki insanlara doğru salladı. "Onlar da onların arasındaydı."

İçimden bir sempati geçti. Bu hayatta kayıp ve kederden alay ve istismara kadar katlandığım her şeye rağmen, en azından hiçbir zaman Ghertun'un kölesi olmamıştım. Korkunç, korkunç şeyler duymuştum.

"Yakında onlarla tanışacaksın," dedi Wrune kısa bir sessizlik anından sonra.

"Beni hapishanemden çıkarmak ve evcil hayvanınızın sürünüzün içinde özgürce dolaşmasına izin vermek istediğinize göre," diye mırıldandım.

Wrune sabırsızca ofladı. Ben sadece yarı şaka yapıyordum, şarap dilimi yavaş yavaş gevşetiyordu. Kulaklarımda hafif bir uğultu vardı. Vücudum ısınmaya başlamıştı.

Ancak kalın, sıcak avucu dizime inip yavaşça uyluğuma doğru kaydıığında tüm cesaretim kayboldu. Ensem diken diken oldu ve kalbim kafesinde çarpmaya başladı.

"Artık bir kraliçesin," diye mırıldandı kulağıma. "İsteddiğini yapmakta özgürsün. Ancak ben istediğimde her zaman bana boyun eğmek zorundasın, gerçi pençelerinden ne kadar hoşlandığımı biliyorsun *rei sarkia*."

Ah, bu çıldırtıcı erkek, diye düşündüm, cesur dokunuşundan etim karıncalanırken bile omurgam dikleşti.

"Ve özel olarak, onları memnuniyetle alacağım."

Gözlerim onunkilerle birleşti ve tutuldu. Bana ne söylediğini anlamıştım. Bana neyi fark ettirmeye çalıştığını anladım.

Ben onun kraliçesi olabilirdim ama bu *onun* sürüsüydü. Ve eğer sürüsü arasındaki otoritesini sarsacak bir şey yaparsam, bundan hiç memnun olmazdı.

Ancak onunla özel olarak tartışmakta özgürdüm. Onun sürüsünün gözleri ve kulakları olmadan.

Görünüş önemliydi, öyle görünüyordu. Benn için de öyleydi.

Bunu fark etmek beni rahatsız etti. Ancak, sadece bu geceden bile Wrune'un sürüsünün ona gerçekten saygı duyduğunu biliyordum. Ondan

korkuyor da olabilirlerdi ama halkına değer verildiğini görmek çok kolaydı. Sağlıklı olduklarını. Ve çok uzakta olmayan sis haricinde

güvendeydik. Wrune, *Vorakkar* ve *Morakkari* olarak güçlü bir cephe oluşturmamızı istedi,

sürüsünün iyiliği için. Bana söylediği, anlamamı istediği şey buydu.

Ve karşılığında, onun sürüsünün yaptığı her şeyi alacaktım. Bana bakılacaktı. Güvende olacaktım.

"*Lysi*?" diye mırıldandı, yavaşça uyluklarımın birleştiği yere kaymayan eliyle çenemi yukarı kaldırdı.

Ve ben de onun yatağında olacağım, diye ekledim sessizce. Her gece bacaklarımın arasında güçlü bir erkek oturacaktı. Ve ne beklemem gerektiğini tam olarak bilmesem de bu bilgi neden kendimi daha güçlü hissettiriyordu?

Yutkundum. Kahkahalara ve dilimin üzerindeki tatlılığın tadına odaklanarak onun sürüsüne baktım.

Bana istediğim her şeyi teklif ediyordu. Tek yapmam gereken o.

"*Lysi*," diye fısıldadım ona, kelimeyi Dakkari dilinde söyleyerek.

Ve eğer gücüm olsaydı, Tess'e yardım etmek için gücüm olurdu. Onlara yardım etmek için

Ölü Dağ'ın altında, onu isteyen.

Morakkari olarak, arkamda koca bir sürünün gücü vardı. Bunu kullanabilecek miydim? Eğer zaman doğruysa?

Parmakları uyluğumun üst kısmının kalçamla birleştiği kıvrımda gezindi. "Güzel," diye homurdandı.

Ve Tess'in her gece Benn'in yanında uyurken hissettiği şeyin bu olup olmadığını merak ettim. Acaba Benn ona kendini güçlü mü hissettiriyordu ve yaptığı her şeyi bu yüzden mi yapmıştı?

"Şimdi izle, *rei Morakkari*," diye mırıldandı, başını kutlamaya doğru sallayarak. "Dans yakında başlayacak."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

M Kalbim davullarla birlikte çarpıyordu.
Doymuştum.

Sıcaktım ve şaşırtıcı derecede rahatlamıştım, gerçi bunun kısmen şaraptan kaynaklandığını varsayıyorum.

Wrune bana yiyebileceğim son lokmayı yedirdikten bir süre sonra ve dans iyice ilerlediğinde, tamamen farklı bir sıcaklık hissetmeye başlamıştım.

Tanık olduğum ilkel, kıvranan, erotik dansla bir ilgisi olan bir sıcaklık... ve her şey onu çıldırtıcı dokunuşlarıyla körükleyen erkeklerle ilgiliydi.

"Kokunu alabiliyorum, *Sarkia*," diye hırladı Wrune. "Şimdi sana dokunursam, benim için ne kadar ıslak olduğunu görür müyüm?"

Eğer durum buysa bu çok utanç vericiydi, diye düşünmeden edemedim. Ama yanaklarım kızarmadı ve utancım kısa sürdü. Gözlerim önümüze serilen dansa yapışmıştı. Bakışlarım çiftten çifte geçiyordu, her biri kendi dansını yapıyordu, nefes kesecek kadar erotik oldukları kadar büyüleyici güzellikteydiler de. Zarif uzuvlar ustalıkla bükülüyor, tutkulu öpücükler çalınıyordu. Çiftlerden en küstah olanı, kadının bacaklarını erkeğin kalçalarına dolamıştı. İniltiler gece gökyüzüne doğru yükselirken, dansları daha çok çaresiz bir çiftleşme gibi görünüyordu.

Ancak tüm bunlar olurken Wrune'un gözleri sadece benim üzerimdeydi. Sanki *beni* dansçılardan daha tahrik edici buluyormuş gibi, sıcak ve dikkatli bakışlarını hissetmiştim.

Dudakları yine omzumun arkasına değdi. Pençeleriyle boynumun sütununu okşamak için saçlarımı uzun süre önce bir tarafa savurmuştu. Rahatsız edici olmasa da beni ürpertti. Aslında tam tersi. Ve belki de haklı olduğundan korkmaya başlamıştım.

Bu gece beni kendisine yalvartabileceğinden korkmaya başlamıştım.

Cinsel haz benim çok aşına olduğum bir şey değildi. Hayatım boyunca hiç bir erkekle çiftleşmemiştim. Ve Benn'in istenmeyen tacizleri dışında, bir erkek tarafından da hiç dokunulmamıştım.

Köyümde, hayatın şimdikinden çok daha kolay olduğu zamanlarda, Tess'in bana ilk kez orgazmdan bahsettiği anı hâlâ hatırlıyorum. Bana kendine dokunduğunu söylemişti - ve ayrıntıları atlamaktan da çekinmemişti - ve çok *yüce* bir his hissettiğini söylemişti. Bu tür şeyler özellikle genç kuşak arasında sık sık fısıldanır ve kıkırdaşılırdı, ancak o zamanlar bile biraz dışlanmış olduğum düşünülüğünde, bu konuda başka konuşmalara hiç tanık olmamıştım.

Kendime ilk kez dokunduğumda Tess'in ne demek istediğini anlamıştım. Yaptığını söylediği şeyi yapmıştım. Bacaklarımın arasındaki o küçük inciye, 'klitoris' denildiğini öğrendiği şeye dokundum. Sıcaklık artmıştı. Bacaklarım titredi ve sıkıştı. O zamanlar ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, vücudum beni bilmeden aradığım zevke doğru zahmetsizce fırlatmış gibi görünüyordu.

Ancak o ilk seferden sonra yalnız kalma fırsatları çok az olmuştu. Babam, teyzem ve ben hep aynı odada uyurduk. Köy yandıktan ve hayatım altüst olduktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Şimdiye kadar olduğum en yalnız kişi olmama rağmen, hiç *yalnız kalmamıştım*.

Böylece cinsel zevk yavaş yavaş zihnimden silinmişti. Onun yerini çaresizlik, açlık, korku ve öfke almıştı.

Sadece... tam o anda... Wrune bana kendime gizlice dokunduğum o ilk anı hatırlatıyordu. O heyecan verici telaşı, vücudumun her yerine yayılmış gibi görünen o karıncalanmayı, kalçalarımın arasında gittikçe büyüyen o ısı topunu.

Sanki bedenim onun bana neler sağlayabileceğini biliyormuş gibi, ona daha çok eğiliyor, onun için yumuşuyordum. İlk geceki gibi başımı döndürmeden ve midemi bulandırmadan omuzlarımın arasındaki gerginliği gevşetecek kadar şarap içmiştim.

W rune elini tekrar kalçamdan yukarı kayd ır d ı ğ ında dudaklar ım araland ı, sırt ım hafifçe kamburlaşt ı.

"Ahh, vok, kalles," diye mırıldandı huysuzca, tam da parmak ekleminin kenarı buklelerime bir kez daha dokunurken. Parmak eklemi bast ırd ı ve o *mükemmel* noktaya dokundu ğ unda omurgamda bir sarsıntı oldu. "İşte bu kadar."

Nefes nefese, iç güdülerimle hareket ederek bacak bacak üstüne att ım. Farkında değildim ama elini etkili bir şekilde hapsetmiş ve aynı zamanda yaptığı şeyi sürüsünün görüşünden korumuştum.

Bu da onu daha yüz süz yaptı.

Seksim zonklad ı ğ ında kalçalar ım sıkıştı. Parmakları daha da kıvrıldı ve parmak eklemleri kaygan kıvrımlar ımın üzerinde aşağı ve yukarı hareket etti, sanki onları kendisine açmaları için ikna ediyordu. Bast ırd ı ve parmak eklemleri klitorisimi ileri geri hareket ettirdi ğ inde bo ğ az ımdan hırıltılı bir ses yükseldi. O küçük, sertleşmiş tomurcuk beni nefes nefese bırakt ı.

"Yapma," diye fısıldadım, gözleriyle buluştum, bana *bu* şekilde zevk vermesinden korkuyordum. Hem de sürüsünün önünde. Ve bana her zaman zevkin gizli, özel olarak yapılan bir şey oldu ğ u öğretilmişti. "Burada değil."

O kırmızı, yarı kapaklı gözler dudaklarıma indi. "Sor bana," diye hırladı.

"Ne?" Anlamad ı ğ ım için fısıldadım.

"Seni buradan götürmemi iste. Seni kürklerimize götürmemi iste, orada ihtiyacın *olan her şeyi* sana verece ğ im, *rei Morakkari*."

Sesindeki güven neredeyse dokunuşu kadar sarhoş ediciydi.

"Belki de *bana* sormalıs ın," diye cevap verdim, ne yaptığı nı fark ederek. Ona boyun eğmemi istiyordu. Yalvarmam ı istiyordu, bu gece de böyle olacağına yemin etmişti.

Ondan bir hırıltı daha yükseldi. Beni öpmek için ilerledi ğ inde geriye yaslandım. Beni öperse düzgün düşünemezdim. Şu anda eli bacakları mın arasındayken ve parmaklarının tersiyle beni okşarken düzgün düşünemezdim.

Ama beni öpseydi, kendimi kaybederdim.

Aramıza bakt ı ğ ımda, kürklü peştamalından dışarı fırlayan siki nin baş ını gördüğümde bir sarsıntı hissettim. Ucu yuvarlak tı ve kalın, titreşen bir şafta doğru sivrililiyordu. Baş kısmında sıv ı parıldıyordu ve ben izlerken siki nin salland ı ğ ını gördüm.

"Biz... biz sığmayacağız," diye nefes aldım, şaşkınlıkla gözlerine bakarak. "Sığmayacağız."

Boğazından alçak, derin bir ses yükseldi. "Yapacağız, *Sarkia*," diye homurdandı. Bunun nasıl bir olasılık olduğunu anlamamıştım.

Parmaklarını içime bastırıp klitorisimi iki eklemimin arasına nazıkçe hapsettiğinde karnımda karıncalanma zevki çiçek açtı.

Bir an için bir şaşkınlık yaşadım. Şu anda burada, orgazmın eşiğinde, Dakkar'ın bir sürü kralıyla nasıl oturabildiğimi merak ettim. Bana güvenmediğini açıkça belli eden, sevişmenin hüsrana ve öfkeyle el ele gittiğini mırıldanan bir sürü kralıyla.

Ve ne demek istediğini anlamaya başlamıştım.

Çünkü sinirli ve öfkeliydim. Ama aynı zamanda *ona* karşı içimde derin bir şehvet duygusu oluştuğunu da hissediyordum.

Gözlerim dansçılara kaydı. Onların ötesinde hâlâ devam eden şölene. Ve bunun ötesinde, yükseltilmiş kürsüden kapının üstünü görebiliyordum. Geceye doğru.

Ama sisi görmedim. Hiçbir şey görmüyordum. Sadece tepemdeki yıldızlar, siyah ay olduğu için iki kat daha parlak görünüyordu.

Ölmesi gereken bir kara ay, diye düşündüm.

Ve her şeye rağmen, ihanetine ve tehditlerine rağmen, biliyordum.

"Yine olsa yine yapardım, biliyorsun," dedim ona, zevkin içime işlediğini hissederken gözlerine bakarak. "Yine de seni Ölü Dağ'dan kurtarmaya yardım ederdim. Bundan sonra ne olacağını bilsem bile. Hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Parmakları bacaklarımdan arasında hareketsiz kaldı.

Korku. Cadıların bu erkeği kurban etme düşüncesinden *dehşete* kapıldım. Onu bağlamak, zayıf tutmak için kanını çekmek. Bir bıçak alıp.

Bu kez öpücüğüne engel olamadım ve kürsüden indiğinde dudakları hâlâ benimkilere yapıştı, şaşkınlıkla bir ses çıkardım.

Davullar duraksamadı. Dansçılar durmadı. Öpüşmeyi kesip merdivenlerden inerken bile kutlama devam etti, adımları ağırdı. Kalabalığın arasından geçerken beni hâlâ kollarında taşıyordu. Kalabalığın elleri üzerimize bastırıyor, anlamadığım Dakkari kelimeler havaya yükseliyordu.

Birdenbire *pyroki'si* oradaydı, onu gecenin erken saatlerinde alan yaşlı erkek tarafından bize doğru götürülüyordu. Wrunne beni kolayca canavarının üzerine yerleştirdi ve

Arkamda. Kutlamaya başka bir bakış atmadan, elindeki *Pyroki* dörtlüyle koşuyor.

Kalbim boğazımdaydı. Hızlı ve sert sürüyorduk. Rüzgâr yanaklarıma çarpıp saçlarımı savuruyordu ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bir an için *uçuyormuşum* gibi hissettim. Sanki özgürdüm.

Sonra kampın arka tarafındaki büyük bir *volikiye* yaklaşıyorduk. Bir tanesinin *onun* olduğunu biliyordum.

W rune daha durmadan beni *piroki*'sinden indirdi ve sonra *volikiye* doğru ilerlemeye başladı. Tepedeki havalandırma deliğinden dumanlar yükseliyordu.

İçeri girdiğimde, sıcaklık ve loş, altın rengi ışık beni çarptı. Leğende küçük bir ateş titriyordu ama sırtım yumuşak kürklerle buluşmadan önce gördüğüm, kaydettiğim tek şey buydu.

Bir yataktaydım. Altında destekleri ve yastık olarak kürkleri olan yüksekçe yapılmış gerçek bir yatak.

Onun gibi kokuyordu. Birdenbire her yerde, her yanımda o vardı. Bana *evimi* hatırlatan o harika erkeksi koku.

Yutkunarak yatağındaki pozisyonumdan ona baktım. Yatağın ayak ucunda durmuş, her zaman sırtının altında duran kılıcının kayışını çözüyordu. Kılıcını yatağa yaslamış, gözlerini benden hiç ayırmıyordu.

Altın kolyenin ağır plakası nefeslerimle birlikte sallandı.

Uzanıp boynumdan çözdüğünde ve sanki harcanabilirmiş gibi yere fırlattığında hazırlıklı değildim. Sırada eteğim vardı. Pençesi eteğimin bel bandından geçerek malzemeyi kolaylıkla kesti.

Birden kendimi onun önünde çırılçıplak yatarken bulduğumda sesimi çıkarmadım. Sunaktaki bir kurban gibi.

Boynumdaki altın tasma dışında, *sevdiğini* tahmin ettiğim bir tasma. Gördüğümde, tamamen ona maruz kalmıştım.

Ve hissettiğim korku değildi.

Bundan korkmuyordum. *Ondan*.

Kararlılık hissettim. Sanki ona da hükmedebileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyordu. Onun bana hükmettiği kadar kolay. Bu sadece aramızdaki başka bir savaştı. Gelecek birçok savaştan biri.

O kırmızı gözler vücudumun üzerinde gezinirken parladı. Burun delikleri alevlendi. Dizini yatağa çarptı.

"Korktun mu, *rei sarkia*?" diye homurdandı.

Ne zamandan beri *Sarkia*'nın dudaklarından küfür yerine mırıltı çıkmaya başlamıştı?

"Senden değil," dedim ona.

Dudakları kıvrıldı, kalbimin hızla çarpmasına neden olan küçük, karanlık bir gülümseme.

"Beni hep şaşırtıyorsun," diye mırıldandı. "Tam seni çözdüğümü sandığım anda her şeyi değiştiriyorsun."

Dudaklarım ayrıldı ve sonra başı aşağı indiğinde nefesim kesildi. Üzerimde sürünerek ellerini belimin iki yanına yerleştirdi. Dudakları karnıma bastırarak yukarı doğru sürükledi. Tüylerim diken diken oldu ve şiddetli ürpertimi zorlukla bastırdım. Göğüslerime doğru ilerlemeden önce karnıma öpücükler kondurdu.

"Ve bunlar," diye homurdandı, bir eli sol göğsümün ağırlığını kavramak için öne uzandı. "*Vok*, bunlar için ağzım nasıl da sulandı. Seni ilk gördüğümünden beri."

Başını tekrar eğdiğinde dudaklarımdan yırtık bir çığlık koptu. O sıcak ağız göğsümü buldu, sertleşmiş meme ucumu güçlü, arayan bir dille emdi ve yuvarladı. O akşam üzerlerine boyadığım altın rengini yalıyordu. W rune pençelerine dikkat ederek parmaklarıyla diğer göğsümü de nazikçe okşadı ve sırtım kürklerin üzerinden kalkarak onun ağzına ve dokunuşuna daha fazla bastırdı.

Onu sonsuza dek orada tutmak istedim. Öpücüğünü sonsuza dek orada, sıcak ve talepkâr bir şekilde istiyordum.

"*Lysi*," diye inledi. "Ama şu anda daha çok ihtiyacım olan başka bir şey var." Aniden bizi ters çevirdi. Bir an sırt üstü yattım. Sonraki şey biliyordum, benim yerimi almış, altıma girene kadar bizi yuvarlamıştı.

Hızı ve gücü beni korkutmalıydı ama insanların iki tür arasında daha zayıf olduğunu hep biliyordum. Bu beni şaşırtmamalıydı.

"W rune," diye fısıldadım.

Adını söylediğim anda yüz ifadesi değişti. Hoşnutsuz muydu yoksa rahatlamış mıydı emin değildim. Ama ben bu ani değişimi anlamaya çalışırken, elleri belime dolandı ve beni yüzüne yaslanana kadar yukarı kaldırdı.

Şok içinde ona bakarken, seksimin parlayan kıvrımlarının onun için neredeyse müstehcen bir şekilde ayrıldığını zar zor fark ettim. Onun için

Dizlerimin altındaki kürklerin yumuşaklığı ya da onun o özel yerime bu kadar *yakın* olmasının beni nasıl utandırması gerektiği.

Kendimi sabitlemek için ellerimi saçlarının arasına soktum ve hırlamasına neden oldum. Elleri kalçalarımı sarmak için yukarı çıktı ve beni yerimde tuttu.

"Sen ne-" Boğazımdan hırıltılı bir nefes koptu. "*Ohh!*" Gözleri benimkileri yakarken, çenesi altıma doğru eğildi.

Karanlık dilinin sıcaklığı, tam merkezimi yalarken kıvrımlarımın arasında cızırdadı. Benim şaşkın çığlığım onun iniltisine karışırken yumuşak ama şiddetli bir zevk bana saldırdı.

Kalçalarımı sıkıca kavradı, o kadar sıkıydı ki sabah morluklar olup olmayacağını merak ettim. Ama pek umurumda değildi. Çenem düşmüştü ve tek görmek istediğim o dildi.

"*İlahi,*" diye homurdandı. Boğazından kaba bir hırıltı yükseldi ve beni tekrar yaladığında ellerim saçlarında kıvrıldı. Ve tekrar. Ve tekrar. "*Lysi.*"

İlk başta benimle dalga geçtiğini düşündüm. O dil, geri çekilmeden önce kısa bir süre klitorisimin etrafında kıvrıldı ve kalçalarım o zevki tekrar bulmak için sallanmaya başladı. Gözleri her şeyi izlerken bacaklarımın arasını yalayıp duruyordu. Sonra başı eğildi ve o *uzun* sıcak dilin içimde kıpırdadığını, ben inleyene kadar hassas iç duvarlarımı okşadığını hissettim.

Ve bunu bilerek yaptığını fark ettim. Beni çözülmeye zorlamak istiyordu. *Düşüşümü* görmek istiyordu.

Yalvardığımı duymak istedi.

Ve ben umursamayacak kadar zevkin içinde kaybolmuştum. "*Wrune,*" diye inledim, gözlerine bakarak. "*Lütfen.*"

Ondan çıkan tek ses "Mmmm," oldu ama ağzının kendinden memnun bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettiğime yemin edebilirim.

Elleri beni aramızda hiç boşluk kalmayana kadar çekti. Ağzı sıkıca bastırdı ve klitorisimi emmeye başladı.

Ve *yıldızları* gördüm. Boğazımdan umutsuz bir çığlık koptu. Göz kapaklarım kapandı ve başım arkaya eğildi. Boynumdaki tasmanın sıkılığı, başımın omuzlarımın etrafında sallanmasını engelleyen tek şeydi, çünkü bacaklarımın arasında bir anda yüce bir sıcaklık patladı.

"Şimdiden mi, *rei Morakkari?*" diye homurdandı. "*Hassas kalles.*"

Orgazmım devam ederken kalçalarım ona karşı sallandı. Dilinin içimden akan suları yaladığını hissettim. O uzun dil, hassas klitorisime doğru yukarı doğru fiske vurarak beni seğirtti ve inletti.

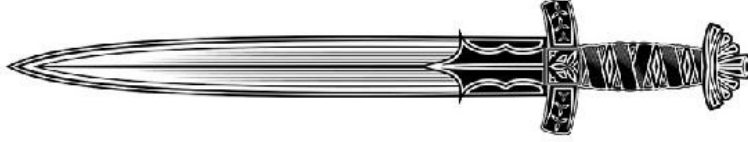
Çok fazla olduğunda, ağzını kaldırmaya çalıştım ama elleri beni esir aldı.

"Hayır," diye inledim. "Bu çok fazla."

"*Nik*," diye homurdandı, beni daha sıkı kenetleyerek. Zonklayan klitorisime kondurduğu öpücük nazikti, sert ses tonuna o kadar zıttı ki. Sonra dilinin ıslak kayışı geldi ve ben sarsıldım. "Dilimle tekrar boşalacaksın. Seninle işim henüz bitmedi."

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"P Kirala," dedi Mina ve ardından küçük bir inilti duyuldu. "*Lütfen, Rowin!*"

Şimdi de Rowin mi oldum?

Ceza olarak klitorisini tekrar emmemi şaşkınlıkla izledi.

İnledi, kalçaları yataktan yukarı doğru sallanıyordu.

Yine de zalimce davrandığımı biliyordum. Ona bir kez daha orgazm olmasını istediğimi söylemiştim. Şimdi üçüncü orgazmının eşiğindeydi ve ben pozisyonlarımızı değiştirmiş olmama rağmen hâlâ kalçalarının arasından kalkmamıştım.

Alt dudağımı yaladım, orada onun tadına baktım. Başımı kaldırdığımda gözlerimin siyahla dolduğunu fark ettim. Göz bebeklerim büyümüştü. Amcığının tadı dilimde kalmıştı ve şimdiden daha fazlası için açtım.

İkinci orgazmindan sonra onu sırt üstü yatırdım ve kalçalarının arasına girdim. Şimdi nihayet üzerinden kalkmış, ayakta durmuş, teninin kızarmış ve gözlerinin ıslık ıslık olmasına hayranlıkla bakıyordum. Meme uçları pembe ve kahverenginin karışımıydı, boyasından arta kalan parıldayan altın rengi kalıntılar vardı ama göğüslerinin üst kısımları kıpkırmızıydı.

Peştemalimi çıkardım, yere düşmesine izin verdim ve bakışlarım onun kalçalarının arasına odaklandı. İşte... karmakarışık. Kendi el işim olan hoş, kaygan bir karmaşa.

Delilik, diye düşündüm. Bu kesinlikle babamın beni her zaman uyardığı delilikti. Buna hep canavar derdi. Tüm erkeklerin içindeki, tüm makul ve mantıklı düşünceleri kovan, genellikle bir dışının ellerinde öne çıkan bir canavar.

Başımı salladım, sikimi kavradım ve onu izlerken birkaç sert vuruş yaptım. Yatağın üzerine yığılmıştı. Bacakları genişçe açılmıştı. Göğsü kabarıyordu. Orgazm olurken ısırıldığı için dudakları kıpkırmızıydı.

"*Leika*," diye mırıldandım.

Çok güzel.

Ve o benimdi. Sonunda.

Ama bunu söylediğini duymak istedim. Bunu kabul ettiğini duymak istedim. Çünkü bu deliliğin ortak bir delilik olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Sadece bana ait olmadığını.

"Bana yeminini tekrar et, *rei Morakkari*," dedim, ama kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyordum.

Titredi, sanki sesimi bir dokunuş gibi hissediyordu, hassas kalçalarına doğru ilerliyor, aralarındaki küçük tomurcuğu çevreliyordu.

Ayak bileklerinden tutarak onu yatağın kenarına çektim. Sanki altındaki kürkler aşırı hassas bedenine fazla geliyormuş gibi nefesi kesildi.

"Ne yemini?" diye sordu. Ağlamaktan sesi kısılmış ve boğuklaşmıştı. Heyecanının kendisini bile şaşırttığı izlenimine kapıldım.

"Aradığım kişiyi biliyorsun," dedim ona, bacaklarını açıp kalçalarım dolanana kadar yukarı kaldırarak. Sıkıştılar ve bana karşı nasıl titrediklerini hissettim.

Gözleri, bakışları için okşadığım sikime kaydı. Dudakları aralandı, karnına inmeden önce geniş kafasından bir damla sıvı damladığını görünce gözleri genişledi. Tohumumun başlangıcı. Peştemalimin önü çoktan sıırılsıklam olmuştu.

"Ver onu bana," diye mırıldandım. "Duymaya ihtiyacım var. Hatırlamaya ihtiyacım var."

Sikimin başını kaygan kıvrımlarına bastırdığımda yumuşak, çıldırtıcı bir inilti onu terk etti. Kalçalarımı salladım ve ucunu kısa bir süre içine daldırdım.

"Çok sıcak," dedi inanamayarak.

Denenmemiş olduğunu tahmin etmiştim. Ya da daha önce bir erkek onu sahiplenmişse bile, bu sırada ona fazla zevk vermemişti. Onu orgazmdan orgazma taşıırken, bunun şiddeti karşısında neredeyse *şok olmuş gibiydi*.

Yine de onun masum gözlemi düşüncelerimi daha da pekiştirdi. "*Lysi*," diye mırıldandım. "Senin için. Hepsi senin için, *Leika*."

Bir daha bu yatakta yatacak tek kadın o olacaktı. Tekrar birlikte yatacağım tek kadın.

"Sadece bana söylemen yeterli, hepsini alacaksın," dedim ona, kalçalarını oynatarak sikimin sıcaklığını klitorisine bastırmadan önce dar dikişinden yukarı çıkmasına izin verdim.

Gözlerimiz birleşti ve tutuştu.

Sonra bana umutsuzca aradığım şeyi verdi. "*Lo rune tei'ri, Vorakkar,*" dedi Mina.

Bu kelimelerin iliklerime kadar işlediğini hissettiğimde gözlerim kapandı. Kalçalarını sıkamak için uzandığımda ellerim titriyordu.

Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu, o kırmızı dudakları ayrılmıştı. Bunu bir davet olarak algıladım ve onu öpmek için başımı eğdiğimde tereddüt etmedim.

Diğer seferlerin aksine, öpücüğüme hemen karşılık verdi. Dudakları hareket etti ve sürtündü. Dili hevesle benimkini okşadı, sanki o da benim kadar zevkin içinde kaybolmuştu.

Kalçalarım hızlı bir hamleyle öne doğru kaydı ve dudaklarına karşı sert bir nefesle inledim. Bununla birlikte, ani istiladan dolayı sertleşerek gerildi.

"Her şey yolunda, *rei Morakkari,*" diye yatıştırdım, dudaklarımı çenesine, yanaklarına, kapalı göz kapaklarına bastırarak. "Seni bekleyeceğim, *Iysi?*"

Baştan çıkmanın etkisiyle çenem gerilmişti. *Vok*, kız ateşliydi ve etrafımda mükemmel bir şekilde dalgalanıyordu. Ama çok sıkıydı. *Çok* sıkıydı ve kaçınılmaz olsa da onun acı çekmesini istemiyordum.

Başımı eğerek göğüslerinin üst kısımlarını öptüm. Göğüs uçlarını sıkılaşıp büzülene ve nefesi kesilmeye başlayana kadar emdim. Ve o zaman bile, altımda küçük sesler çıkarana ve kalçaları huzursuzca hareket edene kadar devam ettim.

Ancak ondan sonra vücudundan geri çekildim, amcığı sikimi sıkıca kavradı ve sonra tekrar ileri ittim, bekleyen kılıfına soktum.

Bu nefes nefese bir inilti yarattığında, gücün içime dolduğunu hissettim. Göğsünü bıraktım ve ellerimi başının iki yanına koyarak ayağa kalktım.

Bakışları huşu, zevk, endişe ve merakla doluydu. Ondan başka hangi duyguları çıkarabileceğimi merak ediyordum ve hepsini keşfetmeye niyetliydim.

İlk başta onu sabit bir ritimle sikmeye başladım. Çenesi düşerken ve sırtı kamburlaşırken vücudunun sınırlarını esnetiyor ve keşfediyordu. O bir

Hayatının büyük bir kısmının kargaşa ve korkuyla dolu olduğunu bildiğim halde benimle bu yeni zevki keşfetmesi şaşırtıcı derecede duygusal bir şeydi.

Ona bunu verebilirim, diye düşündüm. Hiçbir şey değilse bile, ona bu parçayı verebilirim.

Ben.

Çok geçmeden, omurgamın tabanında bir sıkışma hissettim. Benim dakke-o Şaftımın dibindeki yumru sertleşmeye ve ısınmaya başladı. Kalp atışlarımla, kanımın akışıyla birlikte titriyordu.

Mina da o zaman hissetti. Başını eğip aramıza baktı ve vücudundan çekildiğimde kabaran eti gördü. Sonra inledi, tamamen öne doğru kaydığım, içine girdiğim, onu ağzına kadar gerdiğimde o yumrunun klitorisine baskı yaptığını hissetti.

"Hoşuna gitti mi?" Ona homurdandım. "Klitorisinde iyi hissettiriyor mu, *Sarkia*?"

Sözsüzce başını salladı, dudakları hâlâ şaşkınlıkla ayıktı.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordum.

Başını salladı, benim açgözlü küçük kadını. İçine daha sert girdim, dişleri birbirine çarptı ve gözleri yuvalarından fırladı. Tekrar geri çekilmeden önce orada durdum, *dakkemi* hissetmesine izin verdim.

"Mmm," diye inledim, etinin sikimin etrafında dalgalandığını hissediyordum. "Yine benim için boşalacak mısın?"

"Büyük olasılıkla," diye nefes aldı, bir şekilde sesi tamamen fazla *Uygun*.

Boğazımdan boğuk, kısa bir kahkaha yuvarlandı.

"*Nik, yapacaksın,*" dedim ona, elim boğazındaki altın tasmanın etrafına dolandı ve onu sabit bir şekilde becerirken hareketsiz tuttu. Tamamen bir Dakkari içgüdü, eşini merhametinde tutmak.

Kendi *Vorakkar* kelepçelerim düşük ışıktaki parlardı. Yarın kendi bileklerine Rath Rowin'in işaretlerini takacaktı ama bu gece için boynundaki altınlarımın tadını çıkarıyordum. Belki de onu bunun içinde tutabilirdim. Bunu talep etmeye kalkarsam pençeleriyle beni nasıl keseceğini düşünerek sııttım.

"Seni sikime boşaltırım, Mina," diye mırıldandım, kalçalarımı hızla ileri atarak onun soluk soluğa kalmasını ve inlemesini sağladım. "Onu senden koparacağım. Ve boşaldığında, dudaklarında adımı duymak istiyorum."

Gözleri genişti ama kaşları çatılmaya başlamıştı. Bu ifadeyi tanıdım. Onu dikkatle izliyor, inceliyordum.

Yine o ilahi zevkin kollarına düşmek üzereydi ve dişlerimi sıkarak peşinde olacağımı fark ettim.

Daha fazla dayanamazdım. Bu şekilde olmaz. Gecenin büyük bir bölümünde sertleşmiş ve ağrıyorken olmazdı. Beni sınırlarımın sonuna kadar zorladığında ve kokusu, sesleri ve tadıyla beni *çığına* çevirdiğinde değil.

Çılgın cadı, diye düşündüm.

Yine de böyle olacağını hep biliyordum, değil mi? Onunla, en başından beri lanetlenmişim.

Ancak böyle olmasını beklemediğini gözlerinde memnuniyetle gördüm.

Beni hiç beklemiyordu.

"Ver onu bana," diye homurdandım, dudaklarını tekrar yakalamak için eğildim, kalçalarının arasındaki hızımı artırdım, etlerimizin birbirine çarptığını duydum, müstehcen ses *volikimi* doldurdu. "Sikime gel, Mina. *Şimdi!*"

Dudaklarından düzensiz bir çığlık koptu. Tıpkı onun beni kontrol ettiği gibi ben de onu kontrol ediyordum.

Amcığı etrafımda sıkıştı ve çırpındı. Sonra beni sıkıca kavradı, sıkı ama beklenen ve ismimin dudaklarından çıktığını duyduğumda en saf, ilkel memnuniyeti hissettim.

"Wrune!"

"*Lysi*," diye homurdandım, ona doğru atıldım, *devamın* altımda sıkışmaya başladığını hissettim, sıcak, kalın tohumla ağırlaştı. Onun için tohum. Amını dolduracak ve onu benim olarak işaretleyecek tohum. "*Vok*, ben de bunu istiyorum."

Vücudum sarsıldıkça gözlerim kapandı, onun coşku çığlıkları kulaklarımı doldurdu ve donuk küçük pençeleri bana yapıştığı ön kollarıma saplandı. Zevk omurgamda dalgalandı ve tohumlarımın ilki sikimden patlarken kubbeli tavana doğru böğürdüm.

Akılsızca iterek, amcığı beni açgözlülükle kavrarken onu ağzına kadar doldurdum.

"*Voookkk*," diye inledim, hiç böyle bir zevk hissetmemiştim. O kadar yoğun ki acıyla sınırlanan bir zevk.

Bittiğinde öne doğru çöktüm, ancak onu ağırlığımın altında ezmeye dikkat ettim. Bu hareket beni onun içine daha derine itti ve sikim seğirirken orada kaldım.

İçimdeki son tohumu da sıkarken ürperdim, homurdandım.

Mina sıcaktı. Başım göğüslerinin arasında sıkışmıştı ve sanki kendine engel olamıyormuş gibi eli saçlarıma gitti. İkimiz de o baş döndürücü yükseklikten aşağı inerken saç tellerimi okşadı.

Onun teni de benimki gibi terden kayganlaşmıştı. Kendi nefesimi geri kazanıp gürleyen kalbimi kontrol altına aldığımda göğsü kabardı.

"Bu..." diye nefes aldı ve ardından küçük bir iç çekti. "Her zaman böyle midir?"

Sesi boğuk ve yumuşaktı ve neredeyse duyduğum en erotik şeydi. Ama beni asıl çarpan, ses tonunda duyduğum masum meraktı. İnançsızlık.

"*Nik*," diye mırıldandım etine doğru, sıkı meme ucu gözlerimin önünde çakıllaştı. Parmaklarımın tersiyle ucunu okşadım ve aşırı duyarlı bir şekilde sarsıldı. "Öyle değil."

Ve şimdiden sikimin onun içinde kıpırdadığını hissediyordum.

Delilik, diye düşündüm, gözlerimi kapatarak.

Orgazmımın zevki yavaş yavaş azalırken, şehvetim yeniden diken diken olmaya başladığında, onun üzerimde çok fazla gücü olduğunu fark ettim. Çünkü *bundan* sonra, onun için her şeyi yapabileceğimi düşündüm, sadece tekrar kalçalarının arasına girebilmek için bile.

Darukkarların dişilerin her şeyi tüketen gücü hakkında şaka yaptıklarını ve alay ettiklerini ne kadar sık duymuştum? *Dothik*'te bile, eğitimimiz sırasında savaş generali çiftleşmemizi her zaman yasaklamıştı.

Sadece bir kadının kalçaları arasında yıkım bulabilirsin, diye sık sık azarlardı, *odaklanman gerektiğinde*.

Ve tabii ki, yatağında pek çok kadın olmuştu. Büyüdüğüm *Saruk*'ta, savaş generalinin uyarısına rağmen *Dothik*'te ve burada, kendi sürümde. Hepsinden zevk almıştım, onlarla birlikte olmaktan zevk almıştım çünkü her zaman hissettiğim gerginliğin *azalmasına* yardımcı oluyordu ama yine de...

Yine de, onlarla yattığımda içimde yükselen bu *paniği* hiç hissetmemiştim.

Daha önce hiç bu kadar derin, her şeyi tüketen bir tatmin, korku, şaşkınlık ve ihtiyaç hissetmemiştim.

Ve ben sadece onu tekrar istiyordum. Yumuşak, nazik elleri saçlarımdayken ve bacakları hala belime sarılıyken, onu sadece *tekrar* istedim. Ve *yine*. Ve *yine*.

Onunla kendimi kaybedene kadar onu istedim. Ve bunun olamayacağını fark ettim. Daha önce onunla olmuştu.

Bir daha olmayacağına yemin etmiştim.

Arzu ve ihtiyacın her şeyi gölgede bıraktığı o tek an. Bu da o anlardan biriydi ve tetikte olmam g e r e k i y o r d u .

Başımı göğsünden, kalbinin hafifçe çarptığını hissettiğim yerden kaldırarak uzaklaştım.

Mina'nın gözleri yarı kapalıydı. Şarap onu rahatlatmıştı ama şimdi zevkten ve çiftleşmenin sonuçlarından sarhoş olmuştu.

Ancak ayağa kalktığımda gözleri büyüdü ve yüzümü yıkamak için su kabına doğru yürürken beni takip etti. Serin damlacıklar yüzümden aşağı akarak zihnimi odakladı ve görevimi hatırlamama yardımcı oldu. O artık benim *Morakkari*'mdi ama ona karşı hâlâ keskin bir ihtiyatlılık hissediyordum. Benim üzerimde büyü yaptığını inandığımdan değil. Artık inanmıyorum. Ama onunla birlikteyken savunmasız olduğumu *biliyordum*.

Eğer tavrımdaki ani değişikliği hissettiyse de bunu dile getirmedi. Ancak, aletim hala yarı sert ve onun özüyle kaplıyken ona bakmak için döndüğümde, bu gözler gözlemciydi ve bir şeylerin değiştiğini biliyordu.

Tassimara kutlamalarından gelen davul seslerini hâlâ duyabiliyordum. Göğsüme doğru yürüdüğümde, yeni bir çift deri tanga çıkardım ve onları bacaklarımdan yukarı sürükledim, kalın kumaşı yırtsa da sikimi sınırlarının içine soktum.

Mina her şeyi izledi. Yatağımın ortasına oturmuştu - artık *bizim* yatağımızdı, fark ettim. Öne doğru eğilmiş, çıplaklığını korumak için kollarını dizlerine dolamıştı.

"Gidiyor musun?" diye sordu sessizce, kılıcımı yatağın yanında bırakmama rağmen giyinmemi izliyordu.

Başımı eğdim, yutkunurken boğazım titriyordu. Alt dudağımı yaladığımda, onun tadını aldım ve burun deliklerim onun iniltilerinin ve inlemelerinin anısıyla alevlendi.

"*Lysi*," dedim ona. Kafamı toparlamam gerekiyordu. Her şeyi yeniden riske atmaya karar vermeden önce aramıza mesafe koymalıydım. "Bu gece yapmam gereken bazı şeyler var."

Sesimi yumuşak ve sessiz tuttum. Yine de, leğendeki ateş çıtırdayınca biraz sıçradı.

"Bu gece mi?" diye sordu, inanamayarak.

"Kapının önüne bir nöbetçi koyacağım," diye bilgilendirdim onu.

Bu sözler dudaklarını birbirine bastırdı. Yüz hatlarındaki küçük yumuşaklık sertleşti ama başını salladı.

"*Veekor, kalles,*" dedim ona. "Uyu."

Cevabını beklemedim. Her zaman sessiz sığınağım olan *volikide* hava daralmaya başlamıştı.

Döndüm ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

Ve uzun, çok uzun zamandır beni korkutan tek şeyden bir korkak gibi uzaklaştım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ALTI

H Kendimi ılık küvetin içine bıraktığımda acının sızısını hissettim. Hukri'nin dudakları birbirine yapıştı ve "Kurulandıktan sonra *uudun, lysi?* Rahatsızlığınıza iyi gelecektir, söz veriyorum."

Bu sabah çok ağrım vardı. İnanılmaz derecede ağrıyordu ama küvette rahatlamaya başladığımda iç çektim ve sırtımı küvetin kenarına yasladım. Bir Dakkari'nin cüssesi düşünülerek yapılmıştı ve bu yüzden su boynumu kaplayarak çenemin hemen altında duruyordu. Dizlerimi yukarı kaldırıp göğsüme bastırmış olmama rağmen suyun yüzeyi kırılmamıştı.

"Kanaman var mı *Missiki?*" Hukri, Wrune'un yatağındaki kürklere yaklaşıp beni rahatsız edecek şekilde inceledikten sonra sordu. Kanı görünce boğazının arkasından bir tıkırtı sesi çıkardı ve kürkleri toplayıp yataktan aldı. "Bunları temizleteceğim."

"Teşekkür ederim," dedim. Suyun altında Wrune'un geride bıraktığı çürükleri gördüm. Uyluklarımın arasında, kalçalarımın ve belimin etrafında olanlar.

İç çekerek, onları umursamadığımı fark ettim. Bu sabah kendimi garip bir şekilde sakin hissediyordum. Dün gece farklı ve yeni duyguların ve hislerin kasırgası olmuştu. Doğrusu bu sakinlikten *memnundum*. Aksi takdirde muhtemelen melankolik, öfkeli ya da utanmış olurum.

Dün gece ağlamamıştım bile. Bununla gurur duyuyordum. Wrune gittikten sonra, benden aldığı o baş döndürücü, yüce ve harika hislerden sonra,

Kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissediyordum. Babamın kaybı dışında belki de hiç hissetmediğim kadar savunmasız.

Ama ağlamamıştım. Wrune'un dönmesini bekledim - doğrusu uzunca bir süre. Ne de olsa bu onun *volikisiydi*. Bir ara uyuması gerekiyordu.

Yine de geri dönmedi.

Bu da beni nerede uyuduğunu merak etmeye itti. "Dakkari'nin yatakları paylaşması normal değil mi?"

Daha iyi düşünmeden soru ağzımdan kaçtı.

Dudağımı ısırarak, artık bir kraliçe olduğumu hatırladım. Bir sürünün *Morakkari'si*. Wrune, *piki*'me böyle sorular sormamdan hoşlanmayabilirdi, yine de bana sadakatle bağlı olduğunu biliyordum.

O anda garip bir farkındalık yaşadım. Birisi sadece *benim* tarafımdaydı. Benim rahatımı ve refahımı sağlamak onların göreviydi.

Hukri yaklaştı ve banyo küvetinin yanında diz çöktü. Bu sabah bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalıydı. Her zamankinden daha sessizdim. Normalde şimdiye kadar ona pek çok soru sormuş olurdum. Dün geceki *tassimara* kutlamasından sonra çok soru soracağımı düşündüğünden şüpheleniyordum.

"İnsanlar genellikle sevgililerine ya da eşlerine yakın uyurlar," diye sessizce bitirdim. "Sadece Dakkari için de aynı şeyin geçerli olup olmadığını merak ettim."

"*Lysi*," dedi Hukri ve bu kelimeyle karnım döndü. "Yataklarımızı paylaşıyoruz. Tabii ki var."

Başımı salladım ve yavaş bir nefes verdim. Ben de öyle düşünmüştüm. Küvetin kenarına serili beze uzandım ve Hukri sabun granüllerini içine serperken bezi açık tuttum.

"İzin ver *Missiki*," diyerek bezi aldı. Huzursuz, neredeyse uykusuz bir gece geçirmiştım ve bu yüzden itiraz etmeden almasına izin verdim.

O saçlarımı yıkayıp ovalarken gözlerimi kapattım. Uzuvarımı nazıkçe yıkarken. Bacaklarımın arasını temizlerken yumuşak bez neredeyse fazla geldiğinde dudağımı ısırdım. Hassas biriydim, özellikle de orası.

"Ona zaman tanıyın, *Missiki*," diye fısıldadı Hukri'nin nazik sesi, sanki dışarıdaki nöbetçinin dinlediğinin farkındaymış gibi. "Evlilik bir değişimdir. Bir *Vorakkar* için, özellikle de *bizim Vorakkar* için, bunun özellikle sarsıcı olduğundan şüpheleniyorum."

Kaşlarım çatıldı ve biraz kaşlarımı çattım. Tam olarak neyi kastettiğini bilmiyordum ama yine de başımı salladım.

"Her şeye rağmen," dedim kararımı vererek, "sanırım diğer odada uyuyacağım. Bu gece *Voliki*'de. Haritalı olan."

Hukri kaşlarını çattı. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum *Missiki*. Buna izin vermeyecektir."

Başımı salladım. "Bu onun *voliki*'si. Onu buradan uzaklaştırmayacağım. Kendime ait bir alanım olması iyi olacak, değil mi?"

Onun kokusu burun deliklerimi doldururken uykuya dalmıştım ve onun dokunuşunu, seksi hayal etmişim. Uyandığımda, artık mahvolduğumdan yakınmışım. O beni mahvetmişti çünkü böyle bir zevk, sıcaklık ve *ihtiyacın* olmadığı bir hayata nasıl geri dönebilirdim?

Şımarmaya başlamıştım. Ondan önce bu dünyada yaşamamın nasıl bir şey olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Sadece bu beni ayakta tutabilirdi. Ama o haklıydı. Küstah ve soğuk kibriyle ondan hoşlanmayabilir ama yine de onu *arzulayabilirdim*.

"Peki bunu üzerimden çıkarabilir misin?" Boğazımdaki, bana daha çok bir kelepçeyi hatırlatan altın kolyeye dokunarak sordum. "Tokasının nerede olduğunu bulamıyorum."

"İşte," dedi Hukri, ıslak saçlarımdan altından uzanarak, keskin pençesi yakanın arkasındaki bir şeyle oynuyordu. Çıktığında derin bir nefes aldım ve Hukri onu çekti.

Boğazımı ovuşturdum. "Teşekkür ederim."

"Ne kadar güzel bir şey," diye hayranlıkla som altını okşadı. Metalin içinde dün gece fark etmediğim oymalar fark ettim. Ancak bunların kelime olduğunu sanmıyordum. Daha çok dekoratif, girdaplı, karmaşık bir desen gibiydiler. "Muhtemelen senin *deviri*'ndendir."

"*Deviri*'m mi?" Ben sordum.

"Düğün hediyen," diye tercüme etti Hukri. "Ama eminim *Vorakkar* bunu sana bugün daha sonra sunacaktır. İşaretleri aldıktan sonra."

İşaretler mi?

Başım biraz zonkladı. Üzerime bir yorgunluk dalgasının çöktüğünü hissettim ve aniden *öğrenmem* gereken çok şey olduğunu fark ettim.

Suyun altında ellerim yer değiştirdi. İçgüdüsel olarak avuçlarımı birleştirdim. Her şeyi *duraklatmak* nasıl bir şey olurdu? Başkalarından uzak, sadece *düşünebileceğim* kendi küçük evimi yapmak nasıl olurdu?

Biraz gülümsedim. Kendi küçük evim. Ormanın derinliklerinde olacaktı, değil mi? Kuzey topraklarında, soğuk daha fazla ateş yakmayı gerektirse de. *Volikiler* gibi deriden bir çadır yapabilirdim, değil mi? Ya da küçük bir ahşap ev inşa edip köydeki evimizden çok daha iyi yalıtılabildim.

Yiyecek toplayabilir ve avlanabilirdim. Sabahları ormanda yürüyebilir ve babamla şarkı söylediğimi hatırlayabilirdim. Akşamları ateşin başında ısınabilir ve bir sürü kralının ezici dokunuşlarını hatırlayabilirdim.

Yavaş yavaş gülümsemem kayboldu. Benim için mükemmel küçük bir ev görüntüsü yalnızlığın gölgesinde kaldı. Çünkü bir ormanın derinliklerine sıkışmış olsaydım, olacağım şey buydu. Sessizlikten çıldırırdım.

"*Missiki*," diye fısıldadı Hukri. Sadece sesi korkmuş gibiydi.

Gözlerimi kırıştıtarak suyun altına baktım ve o tanıdık enerji küresini yarattığımı gördüm. Enerji suyu uzaklaştırdıkça küvetin yüzeyi dalgalanıyordu. Su fokurduyor, çırpınıyor, uzaklaşmaya zorlanıyor ve küvetin kenarlarından akararak halıları ıslatıyordu.

Dudaklarım aralandı. Bir an için afalladım, dondum kaldım.

"*Rothi kiv*," diye keskin bir havlama sesi geldi arkamdan. Nefesim kesildi. Onun sesiydi. Elbette tam da bu anda *volikisine* geri dönmüştü.

Hemen Hukri yükseldi. Panikle kürenin patladığını hayal ettim ve elimi kürenin içinde salladım, yüzeyi her neyse kırdım, oradan akan enerjiyi kestim.

Bir nehir gibi, diye düşündüm. Bir nehrin akışını durdurmak için, onu engellemek gerekir.

Yukarı.

Bir anda su sakinleşti ve ben zor nefes alarak geriye doğru sarktım.

Suyun altında, çok fazla titrememek için yumruklarımı sıktım. "*Rothi kiv*,"

Wrune'un emri bir kez daha geldi, ancak bir kenarı

Bu sefer sabırsızdı. Hukri hemen oradan uzaklaştı ve ben de giriş kapısının açılıp arkasından kapandığını duydum.

Yutkundum, halıların üzerinde ağır ayak seslerini duydum ve sonra görüş alanıma girdi. Gözlerim ona dikildi, yıkandığını ve dün gecedен farklı kıyafetler giydiğini gördüğümde göğsümde keskin bir sancı hissettim.

Peki nerede banyo yapmıştı? Nerede uyumuştı?

Dün gece Hukri'nin bana anlattıklarını düşündüm. Junira adında bir kadın hakkında. Wrune onun kadehinden içtiği için herkesin onun sürünün *Morakkari*'si olacağına nasıl inandığını - her ne demekse

-Ve geceleri onun yatağında geçirdim.

Dün gece uyuduğum yatak. Wrune'un beni orgazmdan orgazma koşturmadan önce üzerine attığı yatak.

Dün gece Junira'yı umursamamıştım. En azından kendime böyle söylemişim.

Ancak şimdi kıskançlıktan keskin bir acı hissediyor, belki de hâlâ onu önemsiyordur diye merak ediyordum. Belki de ben onun yatağında yatarken o hâlâ onun yatağına girecekti. Orada mıydı?

Dakkari'nin çiftleşme gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Karı aldıklarını biliyordum tabii ki. Ama bunun ötesinde çok az şey biliyordum, gerçi Hukri bana kesinlikle eşleriyle yataklarını paylaştıklarını söylemişti.

W rune benimle aynı yatağı paylaşmak istemedi.

"Sürü içinde yeteneğini asla kullanamayacaksın. Ya da ben orada olmadan," diye hırladı bana, banyo küvetinin üzerinde belirerek. "Bunu anlıyor musun?"

"Sana da günaydın kocacığım" dediğimde sesim boş ve tahta gibi çıkmıştı.

Gözlerimi ondan kaçırdım, en azından çıplaklığımın bir kısmını ondan korumak için dizlerimi göğsüme doğru çektim. Bunun bir önemi yoktu. Benim bile doğru dürüst *görmediğim* yerlerimi görmüştü.

Nefesinin altından fısıltıyla bir küfür geldi. Bu sabah kötü bir ruh hali içindeydi, bu yüzden belki de geceyi başka bir kadınla geçirmemişti.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra banyo küvetinin yanında dizlerinin üzerine çöküp benimle göz hizasına gelince şaşırdım. "Bu tehlikeli," dedi, ses tonunu yumuşatmak için çaba sarf ediyor gibiydi. Uzanıp çenemi tutarak beni kendisine doğru çevirdiğinde gözümü kııptım. Elleri sıcaktı.

Serti. Ve artık bana çok ama çok tanıdık geliyordu. Kalbimin küt küt atmasına engel olamadım. "Geçen sefer olanlar. Bunun tekrar olmasını istemiyorum. Sana ne kadar acı verdiğini biliyorum. Seni *incittiğini* biliyorum,

Mina."

Bu... söylemesini beklediğim şey değildi.

"Bunu yaptığımı bilmiyordum," dedim ona usulca, savunmaya geçerek.

Kaşları daha da çatıldı. "Bu da onu daha da tehlikeli yapıyor. Tahmin edilemez çünkü onu nasıl kontrol edeceğini bilmiyorsun. Onu kullanmanı istediğim tek zaman sürünün tehdit altında olduğu zamanlar. *Lysi*?"

Doğru.

Çünkü en başta bana bu yüzden bağlanmıştı.

Çünkü sis çok yaklaşırsa onun ve sürüsünün işine yarayabilirdim.

Kurban edilmeye götürülen bir canavar gibi.

Yüzümü başka tarafa çevirerek iç çektim.

Konuşmadık, o çok fazla görmeden banyodan nasıl çıkacağıma karar verirken sessizlik garip bir şekilde uzadı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Hayır. Her saat başı dönüp dönmediğini görmek için uyanıyordum. Bunun beni ne kadar *muhtaç* gösterdiğinden nefret ediyordum.

"Evet," diye cevap verdim. "Peki ya sen?"

Vıcık vıcık halının üzerindeki yerinden kalktı, sudan ıslanan yerler dizlerinin etrafındaki derisine işlemiştir.

"Uyumadım," diye bilgilendirdi beni. Bu bilgiyle ne yapacağımı, beni daha çok mu kışkandıracağını yoksa daha az mı kışkandıracağını bilmiyordum. "Yakında gitmemiz gerekiyor. İşaretlerinizi almak için. Bir *terun* bizi bekliyor."

Yine işaretler.

"*Terun* nedir?" Hukri'nin benim için hazırladığı bir kürkü kapışını izlerken sordum.

"Sizin dilinizde yaşlı anlamına geliyor," dedi. "Peki işaretler nedir?"

Ayağa kalkmamı işaret ederek çenesini yukarı kaldırdı. Onun yerine kürkleri almak için elimi uzattım, kaşlarını çatarak bana verdi. Kürkleri açtım ve vücudumu ondan korurken ayakta durmak için elimden geleni yaptım. Üzerimden su aktı ve kürkleri hızla etrafıma sardım. Uzattığı elini görmezden gelerek küvetin üzerine çıktığımda bir sancı nefesimi kesmeme neden oldu.

"Ne oldu?" diye sordu, yüzüne yayılan hızlı kaş çatmayı zar zor gizleyerek. "Dün gece yüzünden canın yandı mı?"

"Hayır," dedim. "Sanki hiç olmamış gibi."

Bunu neden eklediğimi bilmiyordum. Belki de içimde yükselen acıydı. Kabul etmek istemediğim bir acı, kafamı karıştıran bir acı. Ve belki de küstahça sözlerimle onu da incitip incitemeyeceğimi görmek istemiştim.

W rune'un kaşları daha da çatıldı.

"İşaretler ne?" Tekrar sordum.

Beni inceliyordu. Belki de garip ruh halimi okumaya çalışıyordu. Sakindim, değil mi? Şimdi tatsız şeylerin bir karışımıydım ve bunu kayıtsızlığın arkasına saklıyordum. Ya da en azından öyle yapmaya çalıştım.

Vorakkar kelepçelerine dokundu. Hukri'nin bana tüm *Vorakkarların Dothik*'teki Denemeleri geçtikten sonra aldıklarını söylediği altın metalden geniş bantlar. *Vorakkarlar* bu şekilde seçilirdi. Zihinsel, fiziksel ve ruhsal güçlerini sınamak için zorlu testlerden geçerek. Ve acıya karşı toleranslarını.

Hukri bana Denemeler'in son sınavının her zaman kırbaçlama olduğunu söylemişti. Bir *Vorakkar*'ın *Dothik*'te en az yüz kırbaça ve kalabalık bir seyirci topluluğuna dayanması gerekirdi.

Bana barbarca gelmişti. Ve birkaç gün önce bana bunu söylediğinde, Wrune'un sırtını süsleyen yara izleri karşısında şok olduğumu hatırladığım için midem bulandı.

"İşaretlerini bileklerinin etrafına yaptıracaksın," diye beni bilgilendirdi. Bir parmağını göğsüne bastırdı, altın dövmeler havalandırma deliğinden gelen ışıktaki parlıyordu. "Rath Rowin'in işaretleri. Horde'un ve benim soyumun işaretleri."

Ağzım kurudu.

"Peki böyle şeyler nasıl yapılır?" Islak saçlarım omuzlarımdan aşağı süzülüp kürklerin altından kayarak sırtımdan aşağı dökülürken sordum.

"Ben de yeni işaretler alacağım," dedi bana yaklaşarak. "Korkacak bir şey yok."

Acıya yabancı değildim, bu yüzden onun haklı olduğunu anladım. Ölü Dağ'ın altındaki acıyla, gücüm çok vahşileştiğinde hissettiğim acıyla başa çıktıktan sonra her şeyle başa çıkabilirdim.

Başımı salladım ve bakışlarında bir memnuniyet parıltısı gördüm. Sanki benden memnunmuş gibi.

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Giyindikten sonra seninle dışarıda buluşuruz."

Ondan eğlence olduğunu düşündüğüm bir huff geldi. "Beni kendi *volikimden* kovmayı mı düşünüyorsun? Kalıp *Morakkari*'min giyinişini izlemeyi tercih ederim."

Bu sabah oyun oynamak için çok yorgundum. Hukri'nin önerdiği gibi uyluklarımın arasına *uudun* merhemi sürebilmek için onun gitmesini istiyordum ama Wrune yine inatçılık ederse bu beklemek zorunda kalacak gibi görünüyordu.

Hukri bu sabah isteğim üzerine benim için sade bir elbise hazırlamıştı. Diğer elbiselerle birlikte getirmiş ve duvardaki yedek sandıklardan birine yerleştirmişti. Malzemesi hafif ve dökümlüydü. Benim zevkime göre biraz inceydi ama diğerlerinden daha muhafazakârdı. Rengi bana ayazı hatırlatan kayrak mavisiydi.

Wrune'un alayını duymazdan gelerek elimden geldiğince kurulandım ve elimden bir şey gelmeyeceğini bilerek kürkü yere bıraktım. Sırtım Wrune'a dönüktü ve hızla çıplak yatağın üzerinde düzeltilmiş olan elbiseye uzandım.

Yaklaştığını hissettim. Yaklaştığını hissettiğimde ensem karıncalandı.

Beklenmedik ama yine de beklenen dokunuşu önce kalçalarıma geldi. O nasırlı, sıcak avuç içleri durmadan kayıyordu.

"Özür dilerim Mina," dedi ve dün gece aniden gittiği için özür dilediğini düşünerek şaşkınlıkla kaskatı kesildim. Göğsümde küçük bir umut topu yükseldi. "Sende iz bırakmak istemedim. Ama kendimi, gücümü unuttum."

Oh. Çürükler için özür diliyordu. Ancak dokunuşu beni fazlasıyla geriyordu, bu yüzden bir adım öne çıktım ve eli düştü.

"Sorun değil," dedim ona. "Elimden bir şey gelmezdi. Unut gitsin, ben de unutacağım."

Sonra hızla elbiseyi başımın üzerine çektim ve kollarımı omuzlarımın etrafından dolanan ince askılardan geçirdim. Artık ona karşı çıplak olmadığımı rahatladığımı hissettim, ancak aşağı baktığımda ince kumaşın arasından meme uçlarımın çıktığını görünce dudagımı ısırdım. Ama birçok şey gibi buna da engel olamıyordum. Kakkari-ve evrendeki diğer tüm tanrı ve tanrıçalara- sıcak bir gün olması için dua ettim.

"Yatağın kürkleri nerede?" diye homurdandı arkamdan, sanki yatağın soyulduğunu şimdi fark etmiş gibi.

"Hukri onları yıkamaya götürdü." "Neden?"

Döndüm ve elbisemi elimden geldiğince düzelttim. İçimden bir ses cevabımdan hoşlanmayacağını söylüyordu ve açıkçası bu konuda konuşmak istemiyordum.

"Mina," diye homurdandı.

Neden bu işin peşini bırakmıyor?

Bileğimi yakalayıp kapıya doğru ilerlememi engellediğinde, saçlarım hâlâ sırtımdan aşağı damlıyor olsa da, küçük bir kızgınlık kıvılcımı hissettim.

"Çünkü üzerlerinde kan vardı," dedim sonunda. "Bu gece üzerinde uyumak istemeyeceğini düşündüm."

W rune kaskatı kesildi, ifadesi karardı.

"Kanaman mı vardı?" diye sordu.

Çok utanç vericiydi ve yüzümün alev aldığını hissettim.

"Evet," dedim, çünkü bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. "Hadi gidelim. Lütfen. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bu sefer arkamı dönüp girişe doğru yürüdüğümde bana gerçekten izin verdi. Kapağı ittim, altına girmeme gerek kalmadan

Wrunne bunu yapmak zorundaydı ve gökyüzü kırmızı görünse de tepedeki parlak sabah güneşini gördü. Bu günlerde hep öyle olurdu.

Wrunne içeri girdiğinde muhafızı göndermiş olmalı çünkü kendimi yalnız buldum. En azından post arkamdan ayrılana ve kocam bana katılana kadar. Yüz ifadesi soğuktu. Okunamazdı. Her zamanki gibi.

Voliki kampın arka tarafına doğru, kısa bir dağa yaslanmış şekilde konumlandırılmıştı. Küçük bir eğimle *volikiye* çıkılıyordu ve acaba bu yeri kampın tamamını ve ötesindeki sisi mükemmel bir şekilde görebildiği için mi seçmişti diye merak ettim.

Çünkü buradan onu görebiliyordum. Sadece Ölü Vadi'de kalan bir ipucu. Hâlâ çok uzakta olmasına rağmen gün ışığında görülebilecek kadar netti. Sürüsü için her zaman var olan bir tehdit.

Ancak sürünün kapıları içinde *voliki* üstüne *voliki* gördüm. Çoğu küçük boyutlardaydı ama kampın ön tarafına doğru daha büyüklerini gördüm ve amaçlarını merak ettim. Sağ tarafta devasa bir muhafaza gördüm. Bu mesafeden küçük topaklar gibi görünen yüzlerce *piroki* dolaşüyor, birbirlerinin yanında uyuyor ya da yemek yiyordu. Sürünün solunda, ilk geldiğimde zincirli tutulduğum yere çok yakın başka bir muhafaza gördüm. İçinde kaldığım *volikiyi* tanıdığımı sandım. Hukri bana bunun Wrunne'un konseyinin toplandığı *voliki* olduğunu söylemişti.

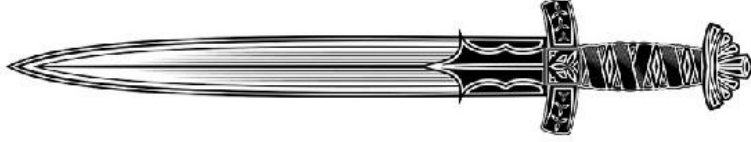
Yapıların çoğundan duman yükseliyordu, ancak özellikle bir tanesinden sürekli duman yükseliyor gibiydi. Pişmiş et ve baharat kokusu sabahın o erken saatinde bile havayı dolduruyordu ve *bikkuların* günlerini burada geçirdiklerini düşündüm.

Sürüyü ilk kez bu şekilde görmek çok etkileyiciydi. Kendimi özellikle savunmasız hissettiğim o sabah yüzlerce *voliki*, yüzlerce hayat, amaç, korku ve istek beni karşıladı.

Ve işte oradaydım. Her şeyin kraliçesi. Ki bu gülünçtü. Bundan önce neredeyse bir köleydim. Çoğu zaman istenmeyen bir hayvan gibi muamele görmüştüm.

Şimdi, en iyi ipekleri giymiştim ve bu bende ağlama isteği uyandırdı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

V Onu tekrar geriye savurduğumda Alavik'in nefesleri hızla geliyordu. Tokezledi ama kendini düzeltmeyi başardı. Düşmeyince dişlerimi sıktım ve kılıcımı ileri fırlattım. Gücümün çoğunu darbeye harcadım ve çelik çınladı ve çarpıştı. Acaba duyulabilir miydi?

tüm kamp boyunca.

"Vok, teslim oluyorum, Rowin!" Kılıcım göğsünde ince bir çizgi oluşturduğunda Valavik homurdandı. Öldürücü bir darbe. "Teslim oluyorum!"

Nefes nefese kalmış, ciğerlerine hava çekiyordu. İkimiz de öyleydik. Gözlerime ter damladı ve *bikku*'nun stokladığı su leğenlerinden birine gidip yüzüme su sıçrattım.

Bileklerimin etrafındaki yeni bandajları kirletmişim ve kollarımdan akan teri durdurdukları için şanslıydım.

İşaretlerimin en yenisi. Kendimi Mina'ya bağlıyorum, Mina'nın bileklerinde de aynı işaretlerden var.

Omurgamdan aşağı bir farkındalık sarsıntısı geçti ve Valavik'in fısıldadığı küfürleri duymazdan gelerek başımı kaldırdım.

Karım.

Hukri ile birlikte *Mitri'nin volikisinin* yanında duruyordu. Doğrulup onu izlemeye devam ettim, o küçük savaşın ne kadarına tanık olduğunu merak ediyordum.

Yüzündeki temkinli ifadeye bakılırsa, çok fazla şey gördüğünü söyleyebilirim.

Bakışlarım onun üzerinde gezindi. Buz mavisi elbisesi tenini parlatıyor, yeşil gözlerini karartmak yerine daha da parlatıyordu. Uzuvarı salkım söğüt zarafetindeydi ve Hukri'nin yanında dimdik duruyordu, yine de ona doğru atılan birçok spekülâtif bakış gördüm.

Kalabalığın çoğu antrenmanları izlemeye geldi. Özellikle de çocuklar. Özellikle de bir *Darukkar*'ın dikkatini çekmeyi uman çiftleşmemiş dişiler.

Artık sağlıklı büyüklükte bir grup vardı ve yeni *Morakkari*'nin beklenmedik varlığıyla daha da büyümüşlerdi. Ama Mina kendini ayrı tutarak Hukri'nin yanından ayrılmıyor, ihtiyatlı bir merak ve...rahatsızlık karışımı bir duyguyla etrafına bakıyordu.

Bu tür şeylerin acımasızlığının ona Benn'i hatırlatmasını beklerdim. Onun şiddetini. Bileğindeki kemikleri keserken kılıcımın parıltısını hatırlatabilirdi.

"Kakkari adına sana ne oldu Rowin?" Valavik sesini alçaltarak konuştu, her zaman izlendiğimiz farkındaydı. Sürekli olarak. Bir ciğer dolusu hava daha çekti. "Güzel *Morakkari*'nin kalçaları arasında geçireceğin bir gecenin seni gerginlikten kurtaracağını düşünmüştüm."

Güzelmiş.

Öyle mi düşünüyordu?

Neden bu düşünce bende onun çenesine bir yumruk atma isteği uyandırdı?

Kıskançlığa alışık değildim. Hayatım boyunca bir kadını kıskandığımı hiç sanmıyordum.

Ancak asıl kızdığım şey, *pujerak*'ımın tam on ikiden vurmuş olmasıydı, ama onun beklediği şekilde değil. Onun bacakları arasında geçirdiğim bir gece içimde bu kargaşaya *neden olmuştu*.

Sabahın büyük bir bölümünde kendime öfkeliydim, kendi *Morakkari*'min dün geceki eylemlerimi affedilemez olarak görebileceğini fark etmek zorunda kaldığımda alışılmadık duygularla boğuşuyordum.

Onu işaretlemiştim.

Onu *kanatmışım*. Ve

sonra onu terk ettim.

Bana karşı üç suç.

Ve bu sabah, *volikimize* döndüğümde yaptığım ilk şey onu terslemek oldu. Yine de, suyun yüzeyinin hemen altında fokurdayan ve serbest kalmakla tehdit eden gücünü görünce içimdeki korkuya engel olamadım.

Artık beni kötü biri olarak gördüğüne şüphe yoktu. Dün gece sözleriyle ve dokunuşlarıyla yumuşaktı, tırnaklarının zevkle kollarımı çizmesi dışında. Bir an için bana huşu içinde baktı, sanki birlikte inşa ettiğimiz şeye inanamıyormuş gibiydi. Beni coşkuyla öpmüştü. Farkında olmayabilirdi ama benim için boşalırken *gülümsemişti* ve daha güzel bir şey görmediğime yemin edebilirim.

Ancak bu sabah gözlerimle zar zor buluştu. Vücudundaki morlukları görmüştüm ve benden saklamaya çalışsa da kampta yürürken yüzünün buruştuğunu fark etmiştim.

Şu anda bile onu küçümsüyordum. Ona sürüyü gezdiren *ben olmalıydım*. Hukri değil. *Tassimara*'dan sonraki ilk gün, adet olduğu üzere onun yanında yürümeli, *Morakkari*'mi herkese gururla göstermeliydim.

Yine de, işaretlerimizi aldıktan sonra, onu *piki*'siyle bırakmıştım, utanç ve huzursuz suçluluğun etimin altında biriktiğini hissediyordum, uğultu ve rahatsız edici ve onu kazınam gerektiğini biliyordum. Ve bunun acısını Valavik'ten çıkardım.

Mina döndü, Hukri'ye bir şeyler söyledi ve ikili eğitim alanından ayrılıp doğuya doğru ilerleyerek *bikkusların* mutfaklarına giden *patikaya* saptı. *Morakkari*'m arkasını döndüğü anda fısıldaşmaların başladığını gördüm. Onu selamlamamıştım. O da beni selamlamamıştı. Bugün *piki*'siyle yürüyordu ve her ne kadar saklamaya çalışsam da, bazı horde üyelerinin beni bu sabah erkenden, ortak alanda yıkanırken ve güneş doğmadan önce konseyimin *voliki*'sine çekilirken gördüklerini biliyordum.

Gece yatağımızda kalmadığıma dair dedikodular çıkacaktı.

"*Vok*," diye homurdandım, seyircilerden uzaklaşıp kılıcımı çektim. "Tekrar," dedim Valavik'e, gözlerimdeki teri silerek.

GÜN UZUNDU. Çoğu zaman *Vorakkar* olarak kendimi farklı yönlerle çekilen bir ip gibi hissediyordum. Eğitim seansımdan sonra *bikkular* sürünün yiyecek stoğunu bana rapor ettiler. Kök stoğumuz yılın bu zamanı için normalden daha azdı ve bu yüzden daha fazla ekim yapılmasını emrettim.

Ancak toprak sertti. Doğu bölgelerinde toprak sıkıştırılmış kil gibiydi. Bu yüzden arazileri parçalattım ve sürdüm. Bir grup avcıyı, ağaç posası, çürük ve toprağa yeni bir hayat getirecek her şeyden oluşan çuvalları almaları için güney topraklarında bulunan bir ormana göndermiştim. Ama onlar

iki gün daha dönmeyecekti, bu yüzden köklerin ekilmesi beklemek zorunda kalacaktı ve yeni ürünler büyümeden önce erzağımızın tamamen tükeneneğini biliyordum.

Sonra *mitri*, *darukkarlar* için yeni kılıçlar ve oklar yaptıktan sonra Dakkari çelik stoğunun tükendiğini bildirdi. Çoğunu sürümüzü çevreleyen kapıların yapımında kullanmıştık. Bu yüzden, son *thesper*'ımızı *Dothik*'e göndererek bize daha fazla getirilmesini talep ettim.

Günün ortasında, sisin kenarına yakın tuttuğum kampa doğru at sürdüm. *Darukkarlar* bu patikayı o kadar sık kullanıyorlardı ki, araziye kazınmış belli belirsiz bir yol vardı. Sürünün kuzeyindeki dağlardan birine tırmanan bir insan gördüklerini bildirmişlerdi. Gerçi *vekkiri* erkeği, peşindeki *darukkarları* fark edince kaçmaya başlamıştı.

İnsanlar hâlâ sürüyü izliyordu. Mina'nın anlattığına göre, Dakkari cadıları çoktan Ölü Dağ'ın altına varmış olmalıydı. Hâlâ bir sürü kralının kalbini ele geçirmeye mi çalışıyorlardı? Kan büyülerini için mi?

Endişe vericiydi. Yeterince çaresiz kalırlarsa, sözlerini çarpıtıp *herhangi bir* Dakkari kalbinden bir kalp taşı yapılabileceğini mi söyleyeceklerdi? *Darukkarlardan* birini almaya çalışırlar mıydı? Ya da onlara yemek getirmek için patikada dolaşan *bikkulardan* birini?

Bunu göz önünde bulundurarak, hiçbir erkeğin tek başına gitmemesini ve kapılardan çıkan herkese silahlı bir *darukkarın* eşlik etmesini emretmiştim.

Güneş alçalırken konseyim toplandı. Daha sonra Valavik'le *mitrilerin* yaptığı yeni silahları, güçlü ve dayanıklı kılıçları test ettiğim bir antrenman seansı daha yaptım. Sonra siste konuşlanmış *darukkarları* bir kez daha kontrol ettim, ancak rapor edecekleri bir şey yoktu.

Gün uzundu. Bir *Vorakkar*'ın günleri gibi.

Sonunda, ondan daha fazla kaçamayacağımı anladığımda, ayın küçük bir şeridi yoluma rehberlik ederken, *volikime* doğru kısa bir yürüyüşe başladım.

Bu gece sinirlerim tepemdeydi ama hıncımı ondan çıkarmayacağıma dair kendime söz verdim. O bunu hak etmiyordu. Ve zaten üzülecek çok şeyim vardı.

Ancak *voliki* görüş alanıma girdiğinde, o kısa mesafeden karanlık olduğunu görebiliyordum. Havalandırma deliğinden duman çıkmıyordu. İçeriden gelen hiçbir ışık onu aydınlatmıyordu. Dışında da hiçbir nöbetçi yoktu.

Endişe ve korku içime işledi ama kendime telaşlanmamamı söyledim. Kısa yokuşu çıktım ve kapakları geri çektim.

Karanlık. Yatak taze kürklerle yeniden hazırlanmıştı ama banyo yapılmamıştı. Leğende küçük bir ateş *vardı* ama acınası bir şekilde yanıyordu. Masanın üzerinde bir tepsi yemek duruyordu -ne kadar zamandır uzaktaydım- ama soğuktu ve el değmemişti.

Mina hiçbir yerde görünmüyordu.

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

I aniden uyandım ve nefes nefese kaldım, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Doğrudan bir rüyadan alınmış. *Hayır*, bir anıdan. Köyümün yanışından kalan dumanın kokusunu hâlâ alabildiğime yemin edebilirdim ama bunun sadece havzada hâlâ kükreyen ateş olduğunu fark ettim.

"Burada ne işin var?" diye seslendi Rowin. Çünkü o anda bana karşı Rowin'di, soğuk ve kızgındı, uyuduğum paletin yanına çömelmişti. *Volikiye* girdiğini duymamış olmama rağmen beni sarsarak uyandırmıştı.

Bir an için şaşkınlık içindeydim. Rüya o kadar gerçektir ki kuzey topraklarında uyanmam gerektiğini hissettim. Karanlığa, hıçkırık seslerine ve dilimde külün acı yumuşaklığına uyanmalıydım.

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırarak fısıldadım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu, sesi alçak ama kesikti.

Sonra hatırladım. Hukri beni konseyin *volikisinde* uyumamam için ikna etmeye çalışmıştı. Daha fazla harita ve okuyamadığım kelimelerle karalanmış notlarla dolu bir masada yemeğimi yerken bile dudağını endişelendirmişti. Ancak bunun konseyin işi olduğunu ve başka kimseyi ilgilendirmediğini söyleyerek kelimeleri benim için tercüme etmeyi reddetmişti.

"Kızgın mısın?" Oturmaya çabalayarak sordum, bileklerimden gelen donuk bir zonklama hissediyordum, şimdi hatırladığım, Hukri'nin benim için tercüme *ettiği* girdaplı altın çizgilerle işaretlenmişti.

Onlar isimlerdi. Rowin'in ailesinin atalarının isimleri. Hatta bazıları *Vorakkar* ve *Morakkaris*'ti. Horde krallarının soyundan geliyordu, gerçi bu beni şaşırtmamıştı.

Ve benim adım da onunkinin yanına eklenmişti.

Sol bileğimde bir yemin vardı. *Onun* yemini. Beni koruyacağına ve onurlandıracağına dair bir yemin. Birlikte Rath Rowin sürüsünü refaha ve uzun ömürlülüğe götüreceğimize dair bir söz. Gerçi Hukri, Dakkari dilinde uzun ömür anlamına gelen bu kelimenin *doğurganlık* için de kullanıldığını açıklamıştı.

Kısa bir an için şaşkına dönmüştüm. Çünkü ilk kez *çocuklar* hakkında düşünmüştüm. Özlemin bu kadar ani ve yoğun olması beni şaşırtmıştı ama sonra Wrune'un soğukluğunu düşündüm. Onu bir baba olarak hayal etmeye çalıştım, benimki gibi *sevgi dolu* bir baba... ve yapamadım. Önceki gecenin sıcaklığına ve tutkusuna rağmen, Wrune sadece sürüsüne karşı olan göreviyle hareket ediyordu. Onu sevmeyi ya da bunun nasıl bir his olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Ama kendi çocuklarını sever miydi?

Özellikle de benim çocuklarım olsaydı?

Ne de olsa bana hâlâ cadı diyordu.

Şimdi ona bakınca, tüm o duygular yeniden canlandı. O kızgındı. Yüz ifadesi buz gibiydi ve gözleri bana dikilmişti.

"Bunu isteyeceğini düşünmüştüm," dedim ona, hâlâ rüyamın bulanık kalıntılarını zihnimden temizliyordum.

"Ve neden sürümün *Morakkari*'sinin bana ait olmayan bir *volikide* yerde uyumasını isteyeyim ki?" diye sordu.

"Dün gece gittin," dedim ona. "Kendi yatağında uyuyabilmelisin. Rahatsız etmek istemem."

Alçak sesle bir kahkaha attı. İnce bir karanlıkla dolu olmasaydı, ses güzel, yumuşak ve boğuk olabilirdi.

"Ya da belki de şimdi benim ilğimden korktuğun için yatağında uyumak istemiyorsun," dedi. "Bu bir *Morakkari*'nin görevidir. *Vorakkar*'ını tatmin etmek."

Dudaklarım aralandı. Sıcak öfke yükseldi. Şimdi sadece beni tahrik etmeye çalışıyordu çünkü ben bile onun benden böyle bir beklentisi olmadığını biliyordum.

"Olmadığı bir şeymiş gibi davranmamalıyız," dedim, ondan uzaklaşarak, titrediğimde kürkleri omuzlarımın üzerine çektim. "Eğer -Eğer eninde sonunda sana bir çocuk vermem gerekirse, o zaman bunu konuşabiliriz. İleride. Ama her gece yatağında olmam için bir neden yok."

"Belki de seni arzuluyorumdur," diye hırladı. "Bunu hiç düşündün mü, *rei sarkia*?"

"Dün gece yüzünden mi?" Sesim biraz titrese de sordum. "Bu bekleniyordu, değil mi? *Tassimara* yüzünden mi?"

Gözlerini benden kaçırdı ve dudaklarından fısıltıyla bir küfür döküldü.

Sadece dün gecenin anısı, kalçalarımın arasındaki sıcak, arayan dili, göğüslerimdeki yumuşak öpücükleri bile beni nefessiz bıraktı. Bana o kadar yoğun bir zevk yaşatmıştı ki, bunu düşünmek bile aklımı karıştırıyordu.

Ve sonra karnımın çırpındığını ve kalbimin şarkı söylediğini hissettiğim anlar vardı. Yumuşak anlar. Saçlarımı okşadığı ve bedenine alışmamı bekleyeceğini mırıldandığı anlar. Sabırlıydı. Ben ona karşı sallanana kadar beni okşadı. Ve bir araya geldikten sonra, baş döndürücü bir telaşla, başını tam kalbimin üzerine koymuş ve saçlarına dokunduğumda içimde erimiş gibi görünmüştü.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Dün gece bana karşı şaşırtıcı derecede savunmasızdı. Seks bana onun farklı bir yönünü göstermişti. Erotik, çıldırtıcı, harika bir yanını. O anlarda, el üstünde tutulduğumu hissettim. İstendiğimi ve ihtiyaç duyulduğumu hissettim. Beni *güzel* bile hissettirmişti. Sanki tüm evrendeki tek kadın benmişim gibi, sanki diğerlerinden daha çok arzuladığı tek kadın benmişim gibi.

Sonra gerçeklik geri döndü. Vücudumdan çekilmiş, benden yükselmişti ve onun soğuk değişimini hissetmiştim, tıpkı etimin üzerinde sürüklenen soğuk hava kadar somuttu, onun sıcaklığının olduğu tüm yerleri dolduruyordu.

Kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Eğer bana karşı *hep* böyle davransaydı... Onu gerçekten sevme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdim. İçimdeki her şeyle onu önemseyebilirdim.

Buna dayanabileceğimden emin değildim ve bu yüzden kendime mesafemi korumanın en iyisi olduğunu söyledim, özellikle de o da aynı şeyi hissettiğini açıkça belirtmişken.

"Eğer başka bir yerde uyumamı istersen, uyurum," dedi. Bu sözler beni şok etti. Bu bir *tehdit* miydi? Başka kadınları alacağını, kendi yatağında olmadığı için onların yataklarını ısıtacağını mı söylemek istiyordu? "Ama burada uyumayacaksın. Bunu yasaklıyorum."

Ben de bunu istemiyordum. Onun başka kadınlarla birlikte olduğu düşüncesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum ama sıcak kıskançlık beni boğmakla tehdit ediyordu.

Ona bakarken yorgun görüldüğünü fark ettim. Çok yorgun. Ne de olsa bana dün gece uyumadığını söylemişti.

Tartışmak neyi başaracak? Hiçbir şey. Erkek inatçıydı. Ölü Dağ'ın altında bile yaralarını temizlemeye ve ona taze kuyu suyu vermeye çalıştığımda bunu anlamıştım.

"Dakkari dilinde inatçı erkek için ne denir?" O zamanlar tamamen farklı bir durumda olmamıza rağmen, bir zamanlar ona sorduğum kelimeleri tekrarlayarak fısıldadım.

Gözleri parladı. Kaşları çatıldı ve bir an için şaşırmış gibi göründü. Sanki o da o anı hatırlıyordu, o sözleri hatırlıyordu, *beni* hatırlıyordu. Kendi pençelerim olduğunu ilk kez o zaman söylemişti. O sözler içimi *gururla* doldurmuştu.

"*Sailon*," diye cevap verdi, gözleri kısılmıştı. Bana gerçekten bu kelimeyi söylemesine şaşırmıştım.

"Artık bana *Sarkia* dediğinde sana nasıl hitap edeceğimi biliyorum," diye onu bilgilendirdim.

Dudaklarının titrediğini gördüğüme *yemin edebilirim*. Sadece kısa bir süreliğine. Ama bir anda kayboldu, yerini o okunamayan, sertleşmiş ifade aldı.

"Gel," diye mırıldandı. "Sana *volikiye* kadar rehberlik edeceğim." "Dün gece nereye gittin?" diye sordum.

W rune ayağa kalktı. Uzanıp belimi kavradı ve beni önüne kadar çekerek kaldırdı.

Gözlerimiz kilitlendi. Nefes nefese kaldığım bir an boyunca dilinin yumuşak dokunuşunu ve beni öpüş şeklini hatırladım. Elleri belimde sıkılaştı ve morluklarını bıraktığı yerde donuk bir sızı hissettim ama kılımı bile kıpırdatmadım.

Bilinçsizce, elim ön koluna dokunmak için uzandı. Bir kaya kadar sert, boyun eğmez ve güçlüydü. Yine de üzerinde çizikler gördüm. Kendi tırnaklarımdan mı?

Sargılı bileklerimiz birbirine değdi ve sıkıştı; aramızdaki gerilimin yükseldiğini hissettim ama bu tatsız bir his değildi. Sadece... yüklüydü.

"Nereye gittiğimin bir önemi var mı?" diye sordu sessizce, sesi yorgundu. Cevabı beni hayal kırıklığına uğrattı. Junira'yı düşündüm. Hukri bu sabah sürünün içinde bana onu göstermişti ve onun güzel, uzun boylu, esmer, geniş kalçalarıyla pek çok erkeğin bakışlarını üzerine çeken biri olduğunu görmüştüm.

W rune'un ondan etkilendiğini biliyordum. Ne de olsa çaldığım yer onun eviydi.

Uyku paletinin üzerindeki kürkleri aldı ve omuzlarıma örttü. Sonra başka bir şey söylemeden beni

voliki, ellerimiz birbirinden uzaklaşıyor.

Sabahleyin Hukri'ye Dakkari'nin evlilikte bile başka yataklara gitmesinin yaygın olup olmadığını soracaktım. Cevabı hoşuma gitmeyebilirdi ama bilmem gerekiyordu. Başka kadınlar olacağını bilirsem, ayrılmam daha kolay olurdu.

Sürüsünün sessizliğinde yürüdük ve *volikisine* ulaştığımızda içeri daldık. Bu gece kalıp kalmayacağını merak ediyordum. Bir parçam... kalmasını umuyordu.

W rune *volikin*in içinde tanıdık bir şekilde ilerledi ve bana burada davetsiz misafir olduğumu daha da gösterdi. Leğendeki ateşi yeniden canlandırdı. Kılıcını çıkardı ve duvardaki kancalara yerleştirdi. Pençelerini çıkardığında kalbim yerinden fırladı. Yaralı, altın rengi et beni karşıladı. Sert kalçalarının yerini kalın, kaslı uyluklara bıraktığını görünce yutkundum. Yatağın üzerindeki kürkleri geriye itti, yarı sertleşmiş siki sallanıyordu ve kürklerin içine tırmandı.

Kırmızı gözlerini üzerime dikerek beni öne doğru itti. Görünüşe göre bu gece birlikte uyuyacaktık. Tereddütle yatağa doğru ilerledim. Kürklerin altına girdim ve bu sabah yıkandıklarından beri artık onun gibi kokmadıklarını fark ettim.

Ben kendi tarafıma, o da kendi tarafına yattı. Birbirimize bakıyorduk, temkinli ama meraklıydık. Gözleri üzerimde gezindi ve bir an için bana dokunmasını istedim. İçimdeki arzuyu dün gece yaptığı gibi zahmetsizce ortaya çıkarmasını istedim.

Vardiyalı elbisemin altında, kürklerin altında sıcak olmama rağmen meme uçlarım çakıllaşıyordu. Onu izliyordum, gerginlik etrafımızı sararken ne yapacağını görmek için bekliyordum, sıkı ve kalın.

Çenesi gerildi, kemiğin hemen üzerindeki o uzun kas zıpladı.

"*Veekor, rei sarkia*" dediğinde yumuşak bir hayal kırıklığı yaşadı.

Bu kelime *uyku* anlamına geliyordu. Bunu dün gecedен hatırlıyordum.

Sırt üstü yatana kadar yuvarlandım ve *volikin*in tepesindeki havalandırma deliğine baktım. Bulutlar bu gece yıldızları örtmüştü. Tek gördüğüm karanlıktı.

"*Veekor, sailon*," diye cevap verdim.

Boğazından sert bir ses çıktı. Bakışlarının hâlâ farkında olmama rağmen gözlerimi kapattım ve nefesime odaklandım. Artık yorgun değildim. O yanımdayken gözümü kırpmadan uyuyabileceğimi sanmıyordum,

Silah ustasının atölyesindeki demirci ocağı gibi lezzetli bir sıcaklık yayılıyordu.

Wrune'u bugün dövüşürken gördüğümü hatırladım, kaba kuvvetini ve hareketlerindeki şaşırtıcı zarafeti düşündüm, bu kadar iri biri için şimşek hızındaydı. Bu bana eğer insanlar ve Dakkariler arasında bir savaş çıkarsa... insanların gerçekten hiç savaşıma şansı olmadığını hatırlattı. Dakkarilerin güçlü bir tür olduğunu hep biliyorduk ama bu sabaha kadar ne kadar güçlü olduklarını, savaşırken ne kadar korkutucu bir şekilde odaklandıklarını fark etmemiştim.

Yanımda Wrune'un yuvarlandığını duydum.

Uyuyamadım ama hareketsiz kaldım. Ve uzun bir süre Wrune'un da uyumak için mücadele ettiğini duydum. Nefesime odaklandım, onu eşit tuttum.

Sonunda, yumuşak küfürünü ve keskin nefes verişini duydum. Hareketlerini sessiz tutmaya dikkat etmesine rağmen yataktan kalktığını hissettiğimde midem bulandı. Uyuduğumu sanıyordu. Ve yatağı terk ediyordu.

Bacaklarından yukarı kaydırıldığı tişörtlerinin hafif hışırtısını duydum. Gözlerimi açtığımda, havzaya bir tutam daha ateş yakıtı eklediğini gördüm. Bana baktı, yüzünde gergin bir ifade vardı ve görmemiş olmasını umarak gözlerimi hızla kapattım.

Voliki kanatlarının açılıp kapandığını duyduğumda burun deliklerim sızladı. Boğazımda bir yumru oluştu, tam olarak anlamadığım bir şeye fiziksel tepki veriyordum.

Gözlerimi açtığımda, ateşin kükremesine rağmen boşlukla karşılaştım.

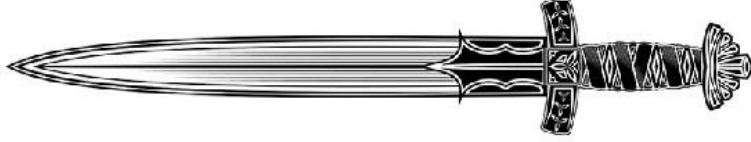
Wrune benim yanımda uyumaya dayanamazdı. Bu gece başka bir yatak bulacaktı.

Gözlerimi tekrar kapattığımda yaşların gözlerimi yaktığını hissettim. Neden ağladığımı bilmediğim için, hayal kırıklığı ve kargaşa içimde dolaşırken bu beni daha çok ağlattı.

Artık hayatım bu mu olacaktı?

Artık bir Dakkari sürüsünün kraliçesi olmama rağmen... Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"**I** seni burada bulacağımı biliyordum."
Pujerak'ımın sesi arkamdan geldi.
Homurdandım. "Darukkarlar sana söyledi, değil mi?"

Bir hafta sonraydı. *Darukkar* kampını ziyaret etmiştim, gece için bildirecekleri başka bir şey olup olmadığını görmek için. Sonra kendi başıma yola çıkmış, kamptan uzaklaşmış ve Ölü Vadi'nin genişliğine bakan dağ patikasına tırmanmışım. Dik bir tırmanıştı ama o karanlık gecede tam da olmak istediğim yerdeydim.

Valavik uçurumun kenarına kadar yürüdükten sonra bana baktı. Sırtımı dağın duvarına dayamıştım, bir dizimi yukarı çekmiştim ve kolumu onun üzerine sarkıtmıştım. O gece, özellikle de dağda hava daha soğuk olduğu için postumu yanımda getirmiş ve omuzlarıma sıkıca sarmıştım.

"Burada ne yapıyorsun Rowin?" diye sordu *pujerak*'ım. "Kendi yatağında uyuyor olman gerekmiyor mu?"

Sivri ve tehlikeli bir soru. Tam bir haftadır kaçamak cevaplar verdiğini hissediyordum.

Homurdandım. Son zamanlarda kötü bir ruh hali içindeydim. Uykusuzluk ve üzerimden *atamadığım* bu acı hayal kırıklığı yüzünden. Bana göre değildi. Beni savunmasız yapıyordu.

"Bana ondan bahsetmenin zamanı gelmedi mi sence?" Valavik kaşlarını kaldırarak sordu. "Bunun gerçekte ne hakkında olduğunu?"

Kısa bir kakhaha attım. "Sana her şeyi anlattım zaten."

"*Nik*, yapmadın. Çünkü hesabınla ilgili hiç anlamadığım bir şey, en başta yakalanmana nasıl *izin verdiğindi*. Yine de insanlar tarafından. Seni tanıyorum Rowin. Zekisin. Harekete geçmeden önce durumları titizlikle, özenle düşünürsün. Sisin risklerini biliyordun ama içinde *kaybolacak* kadar aptal olacağını hiç düşünmemiştim."

Çünkü onun içinde kaybolmakla çok meşguldüm, diye düşünmeden edemedim.

Açıklamamı bekliyordu. O benim *pujerak*'ımdı ve ona bir borcum olduğunu biliyordum. Uzun zamandır gecikmiş bir açıklama.

"*Taşımara*'da söylediklerim doğruydı," dedim uzun bir sessizlikten sonra huysuzca. "Onu ilk gördüğümde, *bilmeyi* deneyimledim. O karanlık, yoğun, tüketen sisin içinde Kakkari'nin yol gösterici ışığını deneyimledim."

"Gerçekten mi?" diye sordu sessizce, bakışları üzerimdeydi.

Başımı eğdim. "Bana eski dilde yemin etti. *Lo rune tei'ri*," dedim usulca. "Artık kimse böyle konuşmuyor. Ve bu sözler üzerine içimde *kadim* bir şeyin yükseldiğini hissettim. İşte bu yüzden ona cadı diyorum. Çünkü Ölü Dağ'ın altında, bana bir çeşit büyü yaptığına inanıyordum. Tek mantıklı açıklama buydu. Kibrim yüzünden özgür irademi aldığına inandım... sanki başından beri benim kararım değilmiş gibi. Bedeli ne olursa olsun, nereye giderse gitsin onu takip etmeye karar vermiştim."

Kelimeler benden döküldü. Zahmetsizce. Sanki serbest bırakılmayı bekliyorlarmış gibi.

"*Vok*," dedi Valavik, şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. "Bu yüzden... bu yüzden onun yerine evlenmeyi teklif ettiğimde bu kadar garip tepki verdin."

Elimi yüzümde gezdirdim. "O sisin içinde aklımı kaybettim Val. Benim lanet *Zihin*. Ama onu benden alan sis değildi. *O aldı*."

Sessizce, "Ve bir parçanız o zamandan beri onu affetmedi," dedi.

Bundan daha doğru bir söz söylenemezdi.

Başımın arkasını dağa yaslayarak sert bir nefes verdim.

"*Nik*, yapmadım. Ve öfkemi hak etmediğini biliyorum. Bunların hiçbirini hak etmediğini biliyorum. Onun sadece bir araç olduğunu *biliyorum*. Beni yakalamak için bu komployu kuranlar tarafından kullanılan bir araç. Bana karşı kullanılan bir araç, ancak onun ne kadar etkili olduğunu anladıklarını sanmıyorum. Onun da başka şansı yoktu. *Vok*, ona nasıl davrandıklarını görmeliydin."

Yine de ona çok daha iyi davranmadım, diye düşündüm burun deliklerim alevlenerek.

"Bu *acıyı* bir türlü geride bırakamıyorum. Bu güvensizliği," diye bitirdim sessizce.

"Yine de yapmalısın," dedi Valavik basitçe. Sanki bu tüm sorunlarımı çözecekmiş gibi. "Geçen haftadan beri sürü içinde söylentiler var."

"Ne söylentisi?"

"*Morakkari*'yi seçtiğiniz için pişman olduğunuzu. Belki de düşündükleri kadar güçlü değildir."

Kaşlarımı çattım. "Hepsi onun gücüne tanık oldu. Onu nasıl inkar edebilirler?"

"Sen söyle Rowin. *Vorakkar*'larının ona bakmakta zorlandığını görüyorlar. Ona hiç yaklaşmıyorsun. Ona dokunmuyorsun, onunla konuşmuyorsun, onun yatağında uyumuyorsun. Bu çiftleşmiş bir çift için doğal olmayan bir davranış, özellikle de bir sürü kralı ve kraliçesi için. Onların gözünde, ona saygı duymuyorsunuz. Ve eğer *siz* ona saygı duymazsanız, sürünüzün duymasını nasıl bekleyebilirsiniz?"

Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Sözcükler boğazımdan aşıya süzülüyordu, başıboş ve acımasızca. İçimi kemiriyorlardı.

Tüm bunları kendim de düşünmüştüm ama *pujerak*'ımın bunları yüksek sesle söylemekten korkmadan tekrarladığını duymak... çok, çok daha kötü hissettirdi.

"Haklısın," diye homurdandım, yumruklarım sıkılmıştı. "Haklı olduğunu biliyorum." Valavik sözlerinin altını çizerek, "*Yani bunu aşmalısın,*" dedi. "Ya da

Yoksa Beşik günler geçtikçe daha da kibirli olacak. Dinleyen herkese kızını *Morakkari* olarak seçmediğin için ne kadar pişman olduğunu anlatır. Sanki gerçekmiş gibi senin adına konuşuyor! Özellikle de iki gün önce tüm kalabalık seni Junira ile yürürken gördükten sonra."

Vok.

"Bana yeni mahsullerin ekimiyle ilgilenip ilgilenemeyeceğini soruyordu," dedim. "Ona izin verdim ve hepsi bu kadar. Tüm karşılaşma birkaç dakika sürdü."

"Yine de, tüm sürü artık bunu biliyor! *Bikkusların* dünden beri *Morakkari*'nizin yemeklerini getirmediğini biliyor muydunuz? Kendi *piki*'si onları mutfaktan almak zorunda. Karınızın bu sabah kürklerinizden birini tamir ettirmek için terziye gittiğini ve geri çevrildiğini duydum. Nereye giderse gitsin, sürünüz onunla göz göze geliyor. Artık saygıyla başka tarafa bakmıyorlar."

Gözlerimi kapattım, zorlukla yutkundum.

"Peki tüm bunlar olurken sen neredeydin?" Valavik sordu. "Sinirinizi

eğitim alanındaki *darukkarlardan* çıkarıyorsunuz. Ya da toplantı çağırıyordun.

Konsey ile görüştükten sonra, sadece kendi yatağından kaçmak için. *Vok*, Rowin. Belki de onunla evlenseydim daha iyi olurdu. En azından onu *önemserdim*. En azından ben-"

Bir anda ayağa kalkmışım. Kürkleri yumruklarımda sıkılıydı, ta ki onu savurup dağın duvarına geri fırlatana kadar, öfkeli bakışları benimkilerle buluşana kadar.

"Bir sonraki sözlerine çok dikkat et, *pujerak*," diye hırladım. "Son zamanlarda sinirlerim çok bozuk."

"Karının kalçaları arasında geçireceğin uzun bir gece bu konuda yardımcı olabilir," diye homurdandı Valavik, ellerini bileklerime götürüp savurarak.

"Beni istemiyor!" Kükredim, hayal kırıklığım sonunda taşıtı. "Ona zarar verdim. Kanını akıttım! O ilk gece onu terk ettim. Ve zaten istemiyorsa, bunun için benden nefret *etmeli*!"

Küfrederek ondan uzaklaştım ve uçurumun kenarına doğru yürüyerek karanlık enginliğiyle Ölü Vadi'ye baktım. Sert bir nefes aldım, *tassimara* sırasında onu incittiğimi ilk fark ettiğimden beri hissettiğim kendimden nefreti susturmaya çalıştım. Mina'yı *pujerak*'ımla düşündüğümde damarlarıma dolan ani kıskançlığı bastırmaya çalışıyordum.

Aramızda uzun anlar geçti.

Sonunda Valavik, sesi fark edilir derecede kısılmış bir şekilde, "Onu önemsiyorsun. Bunu biliyorum Rowin."

"Ölü Dağ'ın altındayken," dedim, gözlerim sisle örtülü olmasına rağmen o sefil yere takılmıştı, "her gece bana gelirdi. Temizlemesi için taze yaralarım vardı, kendi kılıcımın açtığı yaralar. Bana su getirdi. Işık getirdi. Açlıktan öldüğünü bilmeme rağmen bana kendi yemeğinden bile verdi. Ve tüm bunları kendini büyük bir riske atarak yaptı, o cesur *Kalles*. İlk başta, onun bana kasıtlı olarak gönderildiğini düşündüm. Güvenimi kazanmak için, sürüm hakkında bilgi almak için. Ama kısa sürede durumun böyle olmadığını anladım. Kendi halkı tarafından kötü muamele görmüş. Durdurmak için hiçbir şey yapamadığım halde gözümün önünde *istismar* edildi."

Bu sözler dudaklarımdan sert bir lanet gibi döküldü.

"Bana geldi çünkü bana yardım etmek *istiyordu*. Ve o zaman bile, beni serbest bırakmaya yardım ettiğinde, kendisine haksızlık edenleri öldürmemem için bana yalvardı. Daha fazla ölüme dayanamayacağını söyledi," dedim yutkunarak. "Beni kurtarmaya yardım etmeden önce bile onu sürüye katacağımı biliyordum. I

kendime bunun görevim yüzünden olduğunu söyledim. Ama doğrusu... Onu istiyordum. Onu kendim için istedim."

"O zaman al onu," dedi Valavik yanıma gelerek. *Dothik*'teyken bile arkadaşımdı. Danışmanımdı. Yaşının çok ötesinde bir bilgeliği vardı. İyi bir *Vorakkar* olabilirdi ama benim gibi savaşa, ölüme dayanacak midesi yoktu. Eski bir deyişe göre *Vorakkarların* en iyi lider olabilmeleri için zalim olmaları gerekirdi.

Ve Valavik zalim değildi.

"O artık senin *Morakkari*'n. Onunla ömür boyu çiftleşeceksin. Bazı erkekler eşlerinin yataklarından ayrılrsa da, senin öyle bir erkek olmadığını biliyorum Rowin," dedi Valavik. "Bu nedenle, onunla bu işi yürütmek senin yararına olacaktır."

"Ölü Dağ'ın altında değer verdiği kişileri tehdit ettim," dedim. "Kraliçem olmayı kabul etmesinin tek nedeni buydu."

Valavik sessizleşti.

"Peki bu tehditleri dikkate alır mıydınız?" diye sordu.

Alay ettim. "Bilmiyorum. Bana aşağıda kadınlar ve çocuklar olduğunu söyledi. Ama sanırım kabul etmesi için her şeyi söyledim."

"O zaman onu zincire vurmak yerine seni *seçmesi* için ona bir sebep ver." "Nasıl?" Sessizce sordum, göğsümde huzursuzluk yüzüyordu.

Kadınlarla olan tüm deneyimlerim çoğunlukla kürklerle sınırlı kalmıştı. Bir dişiye kur yapmak, ona kur yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Özellikle de benim *Morakkari*'m olan bir insan dişisine.

"Büyüdükçe babamın nasıl bir kabuk olduğunu gördüm," dedim Valavik'e sessizce. "Her zaman bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum ama ailemin sevgisinin ne kadar derin olduğunu öğrenene kadar anlamaya başlamamıştım. Bana kadınlara karşı dikkatli olmayı öğretti. Bana ortaklığa karşı temkinli olmayı öğretti. Aşka karşı. Tüm hayatım boyunca. Babam bana olan nefretiyle, acısıyla sadece kadınların erkekleri *mahvettiğini* söyledi." Dudaklarım acıyla büküldü. "Sisin içinde, onunla geçirdiğim o ilk anlarda ve daha sonra gelenlerin hepsinde, ne demek istediğini anladım. Ve şimdi benim de bir dişim var. Ve ona nasıl davranacağıma *dair* hiçbir fikrim yok ve bu yüzden onu kendimden uzaklaştırıyorum. Çünkü bildiğim şey bu. En iyi nasıl yapılacağını bildiğim şey bu."

"*Vok*, Rowin," dedi Valavik, sesi alçaktı. Sempatik. Dikkatle, "*Pattar*'ına saygısızlık etmek istemem ama öteki dünyaya geçtiğinde yarı deliydi. Öfkeli, kederli bir erkekti. Hepimiz

hikayeleri duydum. Sen daha kılıcını bile kaldıramadan seni nasıl gizlice eğittiğini. Daha yürüyemeden yara almışsın."

Keskin bir nefes verdim. "Babamın hatalarını herkesten daha iyi biliyorum. İnanın bana."

"O zaman *hatalı* olduğunu kabul et," dedi Valavik. "Yoksa hem sen hem de kraliçen bunun acısını çekeceksiniz."

Gece gökyüzüne baktım. Berrak ve sonsuzdu. Yıldızlar parlaktı. Drukkar'ın büyük savaşını tasvir eden takımyıldızlar beni karşıladı, ancak bunun olacakların bir alameti olduğunu hissetmekten kendimi alamadım.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedim Valavik'e, yüzümü ona döndüm ve omzunu sıkmak için uzandım. "Bu çok gecikmiş bir şey."

"Bağışlanmak için yalvarmak hiçbir zaman senin gücün olmadı," dedi alaycı bir ifadeyle, ancak bir yanı bu ihtimalden memnun görünüyordu. "Keşke buna bizzat tanık olabilseydim."

Küçük kahkahası yankılandı ve ben ondan uzaklaşıp yamaçtan aşağıya, çıkıntıya doğru geri döndüm.

Morakkari'mi bulmam gerekiyordu.

Aramızdaki şeyleri düzeltmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

"S Ne güzel saçlar," diye mırıldandı Hukri.
"Hay... hay-hava," diye mırıldandı Rakoni yerdeki yerinden, ağzı henüz bilmediğini bildiğim bir dilde bu kelimeyi oluşturuyordu. Hukri'nin kızı ateş leğeninin yanındaki yerinden ikimizi de izliyor, annesinin saç tellerimi taramasını seyrediyordu. Sonra annesine bir soru sordu.

Hukri'nin cevabı sertti ve Rakoni dudak büktü. "Ne sordu?" Merak ettim.

Hukri bir iç çekti. "Saçını taramak istedi."

Genç kıza gülümsedim. Son bir hafta içinde epeyce dolaşmış olmasına rağmen hâlâ utangaçtı. Bana karşı temkinliydi.

"Sorun değil," dedim Hukri'ye nazıkçe. "Fırçalayabilir."

Piki'min eli hareketsiz kaldı. "Bu... bu uygun değil, *Missiki*."

"Sadece saç," dedim ve elimi sallayarak genç kıızı öne doğru çağırdım. W rune'un yatağında oturuyordum - geçen hafta boyunca tek başıma uyuduğum yerde. Bu gece de aynı şeyi bekliyordum. Ay çoktan doğmuştu ve kocamdan hiçbir iz yoktu. "*Jiria*," dedim Rakoni'ye. *Gel*, Dakkari dilinde.

Hukri yine içini çekti ama kızının heyecanlı gülümsemesi onu etkiledi ve fırçayı bıraktı. Benim kendi fırçam olmadığı için Hukri'nin kendi fırçası.

Küçük, çekingen parmaklar dalgalarımın arasından geçti. Ardından huşu dolu bir fısıltı geldi. Saçlarımın garip olduğunu öğrenmiştim.

Dakkari. Dakkari'yi sadece ipeksi, düz buklelerle görmüştüm ve bu yüzden dalgalı ve daha kaba olan benimkiler tuhaf bir görüntü oluşturun olmalıydı.

Rakoni saçlarımı taramaya başladığında kafa derim karıncalandı. Banyodan yeni çıkmış, yeni yıkanmış saçlarım ıslaktı. İnsanın saçının taranması ne kadar basit bir zevk.

Rakoni bir düğüme bastığında başımı sertçe yana çekti ve annesi hemen hızlıca özür dilemeye başladığında güldüm.

"Her şey yolunda Hukri," dedim, Rakoni'nin annesinin paniğiyle çelişen küçük kıkırdamasını bile duyunca sırtarak. "Bu-"

*Volikin*in girişine yakın duran bir figür gördüm ve gülümsemem kayboldu, omurgam dikleşti.

O kadar sessiz girmişti ki fark etmemiştim bile. Ve bizi ne kadar zamandır izlediğini merak ettim.

"*Vorakkar*," diye soluk soluğa bağırdı Hukri, onu gördüğüne benim kadar şaşırılmıştı. Rakoni'ye ve sonra tekrar Wrune'a baktı. Dakkari dilinde, benim anlayamayacağım kadar hızlı bir şeyler söyledi.

Piki'min kızının varlığı için özür dilediğini hayal ettim, özellikle de kendi *volikisinde*. Gerçi küçük kızın bize katılması benim isteğim üzerine olmuştu. Hukri'nin benimle geçirdiği uzun günler boyunca kızını ne kadar özlediğini biliyordum. Rakoni'nin onunla birlikte olmaması için hiçbir neden yoktu.

Wrune, Hukri'nin sözlerini dinledi ama kızarmış bakışları sadece benim üzerimdeydi. Boğazımda bir düğümün yükseldiğini hissettim, bu gece onun hangi halini göreceğimi merak ediyordum. Son bir haftadır onu neredeyse hiç görmemişim. Yalnız uyudum ve yalnız uyandım, gece boyunca yanımda yattığına dair hiçbir iz yoktu. Arada sırada onu sürünün içinde yürürken, farklı üyelerle, *darukkarlarla*, *bikkularla*, *pujerakla*, yaşlılarla ya da *mrikroyla* konuşurken görüyordum. Ara sıra onu antrenman yaparken görüyordum ama uzun süre izlemedim.

Bu, beni konseyin *volikisinden* aldığı geceden beri en yakın olduğumuz andı. Onun varlığının beni kayıtsız hissettirdiğini söylemek isterdim. Varlığının beni en ufak bir şekilde etkilemediğini söylemek isterdim.

Maalesef öyle oldu. Kalp atışlarım hızlandı. Nefesim hızlandı. Bunları hafifletmeye çalışmak için gözlerinden kaçtım, onları yüzeyinden hâlâ buhar yükselen banyo küvetine sabitledim.

Hukri konuşmayı bıraktığında Wrune elini salladı.

"*Kakkira vor*," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Bu gecelik gidebilirsiniz."

"*Lysi, Vorakkar*," diye mırıldandı Hukri, bakışlarını yere indirdi ve Wrune'a kocaman gözlerle baktığında Rakoni'yi azarladı.

Pyroki'nin.

Wrune'un yanından geçen genç kızın başına kocaman avucunu koyduğunu gördüğümde içimde bir şeyler kıpırdandı. Rakoni kısa bir an için korkusunu unutmuş gibiydi çünkü ona sırtıyordu. Kocamın yüzünden garip bir ifade geçti ama sonra Hukri kızını *volikiden* uzaklaştırdı ve bana iyi geceler mırıldanarak *piki*'m gözden kayboldu.

Beni Wrune ile yalnız bırakarak.

Aramıza boğucu bir sessizlik çöktü ama ilk konuşan ben olmayı reddettim. Eğer başka bir oyun oynamak isteseydi, ona izin verirdim. Eğer isterse-

"Aptalca davrandım, Mina."

Gözlerimi kırptım. İçinden gelen kelimeler bir itiraf kadar yumuşaktı.

Bu sözler olduğum yerde donup kalmama neden oldu, özellikle de bana yaklaşmaya başladığında. Ne halt ettiğini merak ederek daha da doğruldum ve önüme düştüğünde, dizleri *volikiyi* kaplayan halılara battığında karnımda sinirler patladı.

Diz çökmüş olmasına rağmen hâlâ benden uzundu. Yer değiştirdiğimde dizlerim kalçasına değdi ve tanıdık kokusu beni sardı. Bilerek onu içime çekmemeye çalıştım çünkü kokusu beni her zaman onun inanılmaz derecede farkında hissettiriyordu.

"Ne yapıyorsun Rowin?" Şaşkınlıkla gözlerine bakarak sessizce sordum. Çünkü bir Horde Kralı diz çökmüş olamazdı. Bir sürü kralı asla böyle bir pozisyonda yakalanmazdı.

Burun deliklerinden keskin bir nefes verirken ifadesi hâlâ her zamanki gibi okunaksızdı.

Sonra elleri benimkileri buldu. Avucumu yukarı kaldırıp dudaklarını avucumun tam ortasına değdirmesini inanamayarak izledim. Orada ne kadar *hassas* olduğumu hiç fark etmediğim için omurgamda bir ürperti oluştu.

"Sana kötü davrandım, *rei Morakkari*," diye mırıldandı. "Sana saygısızlık ettim. Seni incittim. Bunların hiçbirisi için mazeretim yok. Sadece acı ve öfkeye tutundum ve hiçbirini hak etmediğin halde bunları sana karşı kullandım."

Şok dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Bir haftadan uzun süredir ilk kez kekeleyerek "Ne?" dedim.

"Seni Ölü Dağ'ın altında bile kim olduğunu gördüm. Ruhunun saf ve verici olduğunu biliyordum. Yine de bunun için seni küçümsedim. Seni suçladım

Tamamen senin kontrolün dışında olduğunu bildiğim olaylar. Seni *kullandım*, duygusuzca ve acımasızca. Ve sen yine de bana yardım etmek istedin. Karşılığında seni zincirledim. İrademe boyun eğmen için sana karşı tehditler savurdum. Sürümün senin zayıf olduğunu düşünmesine izin verdim, aslında şahit olmaları gereken benim zayıflığımdı. Tüm bunları telafi etmem gerekiyor."

"Ne yapıyorsun?" Tekrar fısıldadım çünkü söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. Boğazımda bir düğüm yükseliyordu.

Çünkü evet, bütün bunları bana yapmıştı. Bunun için hatalıydı. Ama bunu itiraf ettiğini duymak... göğsümdeki sıkışıklığı gevşetti.

Gözleri bileğimin etrafını saran altın işaretlere kaydı. Başparmağı oradaki kelimelerin üzerinde gezindiğinde fark ettim ki ben de hassasım. Deri hâlâ iyileşiyordu ama artık bandaj takmama gerek yoktu.

"Bu yeminleri çoktan bozdum," dedi. Sesinde burnumun direğini sızlatan bir sertlik vardı. *Pişmanlık* duydum. "Sana bir keresinde kocanın onurlu bir erkek olduğunu söylemişim ama onu sana bir kez bile göstermedim ve buna inanman için sana bir neden vermedim."

Gözlerim okşadığı işaretlere kaydı. Koruma, saygı, sadakat, bağlılık yeminleri.

Onu da mı kırdığını söylemek istedi?

Onu Junira ile kendi gözlerimle görmüştüm. Sürünün içinde birlikte yürüyorlardı, *bu benim* onunla bile yapmadığım bir şeydi. O anda, yakışıklı bir çift olduklarını düşünmeden edemedim. Ona benim olabileceğimden daha çok yakışıyordu. Başını dikti ve ona gülümsedi, güzel, geniş ve hayranlık dolu.

Sorunun etrafından dolaşmak yerine, bilmem gerektiğine karar verdim. İlk ve son kez.

"Sana bir şey sorarsam, bana karşı dürüst olur musun?"

Kaşları çatıldı ve başparmağı bileğimden hiç kalkmadı. "*Lysi*."

"Nerede uyuyordun?"

Gözleri parladı. Beklemediğini anladığım bu soru karşısında kafası karışmış gibiydi.

"Nerede uyuyordum ben?"

"Sen..." Derin bir nefes aldım ve kendimi onun cevabına hazırladım.

"Hiç başkalarının yatağında bulundun mu? Junira'nındakinde?"

Wrune bana baktı. Boğazından yükselen sert sesi duydum. "Junira?"

"Onu biliyorum. Seni onunla gördüm," dedim, enseme bir sıcaklık hissettim. Bana cevap vermiyordu. Yoksa zaman mı kazanmaya çalışıyordu? "Onun senin kraliçen olması gerektiğini biliyorum. Onun yerini aldım ve-"

"*Nik*," dedi, sesi alçak ve düzgündü. Cevabını verirken gözleri benimkileri tuttu. "Nerede olduğumu bilmek ister misin? Konseyimin *volikisinde* uyuyordum. Senin paletin üzerinde uyuyordum çünkü kokunun geceleri uyumama yardımcı olduğunu fark ettim."

Hafifçe geri çekildim. "Ne?"

Başkalarıyla birlikte olduğundan o kadar *emindim* ki, özellikle de onu Junira ile gördükten sonra. Birbirlerinin yanında çok rahat görünüyorlardı, *bizim* etkileşimlerimize hiç benzemiyorlardı.

Ve yine de... Sesinde gerçeği duydum.

"Sana olan sadakatimin endişelenmen gereken son şey olduğunu söylediğimde bana inan, *rei Morakkari*," dedi. "*Bu* sana verdiğim ve asla bozmayacağım bir sözdür."

Yumuşak bir nefes, belki de bir inançsızlık, bir şok beni terk etti. Şok çünkü... Ona gerçekten *inanmıştım*.

"Neden?" diye sordum. "Diğer yeminler senin için bu kadar önemli değilken bu neden bu kadar önemli?"

Hafifçe irkildiğini fark ettim. Eli benim elimde sıkılaştı.

"Benim için önemli olmadıklarından değil, Mina," dedi gür sesi. "Konu sen olunca kendi gururum, kendi zayıflığım beni aptalca kör etti ve onları görmezden geldim." Gözlerine bakmam için çenemi yukarı kaldırdı. "Tüm bunlar için özür dilerim. Çok çok üzgünüm, Mina."

Özür mü diliyordu?

Hayatımda bir tek babamdan özür dilemişim. Ölmeden hemen önce. Benden özür dilemişti çünkü artık beni koruyamayacağını, benimle birlikte olamayacağını biliyordu. Çok hastaydı ve zamanının sınırlı olduğunu biliyordu.

Bu anı ve Wrune'un özrü gözlerimi beklenmedik yaşlarla doldurdu.

Yüz ifadesi değişti. Kaşları çatıldı, ağzı aşağı çekildi. "*Nik*, yapma bunu, *rei Morakkari*," dedi usulca. "Bunu yapma."

Onun önünde ağladığım için utanarak yanaklarımı sildim. Yine de iyi hissettirdi. Bir rahatlama gibi. Aramızda biriken tüm gerginliğin boşalması gibi.

"Sana ettiğim bu yeminleri bir daha bozmayacağım," diye mırıldandı. Aynı ciddi ve dürüst sesle. "Sana söz veriyorum, Mina."

"Bunun sözünü veremezsin," diye fısıldadım, gözlerime dolmaya devam eden yaşları kırpmaya çalışarak.

"Yapabilirim," dedi kolayca, tanıdığım kibirli, kendinden emin erkeğin bir ipucu bu basit kelimelerle parlıyordu. "Affını hak etmediğimi biliyorum ama affına layık olmaya çalışmama izin vermeni istiyorum. Sana iyi bir koca olabileceğimi kanıtlamama izin vermeni istiyorum."

Biraz bunalmış hissetmeye başlamıştım. Sadece birkaç dakika önce Rakoni saçlarımı tarıyordu... ve şimdi bir sürü kralı önümde diz çökmüş, affedilmem için yalvarıyordu.

Yutkunarak sordum, "Buna ne sebep oldu? Bunu neden yapıyorsun? Şimdi mi?"

"Çünkü artık senden uzak duracak gücüm kalmadı," diye homurdandı. Bu sözler karşısında gözlerim büyüdü. "Seni ilk gördüğümünden beri hep iki zıt yöne savruldu. Ve yanlış olanın peşinden gittiğimi fark ettim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen benim *kassikari*'msin," dedi bana.

"*Kassikari*?" Fısıldadım. "Ne demek bu?"

"Benim dostum. Eski usulden bir eş," diye açıkladı. "Eski geleneğin. Kakkari'nin kendisi tarafından seçilen bir çiftleşme çifti." Sustum.

Tanrıçanın onun için beni seçtiğine inandığını mı söylüyordu? Ve onu benim için seçtiğini?

"Sisin içinde bana ilk görüldüğünden beri biliyordum," diye itiraf etti.

"Anlamıyorum," dedim ona. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum." "Bu, senin her zaman benim *Morakkari*'m olacağın anlamına geliyor. Sen benim

O yeri kimseden çalamazsın çünkü sen doğduğundan beri orası için yaratılmışsın," diye homurdandı usulca. "Bu, ruhumun bir parçasının daha o zamandan kendini sana bağladığı ve seni benim olarak işaretlediği anlamına geliyor. Bunu hissettin, değil mi? Ben buna delilik diyordum, küçük bir delilik, ama gerçekte ne olduğunu biliyordum. *Bilmekti*."

Keskin bir nefes verdim. Ensemde bir karıncalanma hissettim. Sözleri imkânsızdı ama yine de *tanıdık* geliyordu. İnanılmaz ve acı verici bir şekilde tanıdık.

"Ve senin de bunu hissettiğini biliyorum," diye ekledi hoyratça. "Gördüğünüz gibi, her zaman benim olmanız gerekiyordu. En başından beri bunun farkındaydım."

Ama içimdeki her şeyle buna karşı savaştım. *Tassimara*'mızdan sonra bile o yola, Kakkari'nin ikimize de gösterdiği yola karşı savaştım. Sana ne kadar *kolay* kapıldığımı unutamadım. *Kaderde* olan, ikimizin de kontrol edemeyeceği bir şey için seni suçladım. Ya da öngöremediğimiz."

"Bu yüzden bana hep *Sarkia* derdin," diye fısıldadım, içimden bir farkındalık geçti.

"Gururumla, sadece büyüünün seni bu kadar çok istememi sağlayabileceğine inandım. O kadar güçlü bir istek ve ihtiyaç ki, o anda her şeyden vazgeçtim. Çünkü o anda, sürümü unuttum. Kendimi. *Senin* için. Beni o sisin içinden nasıl bu kadar kolay geçirdiğini bilmek ister misin? Çünkü seni *her yerde* takip ederdim."

Bir elimi ağzıma götürdüm.

W rune gibi bir erkek için, konumu için savaşmış, bulunduğu yere gelmek için sonsuz acı ve zorluklara katlanmış, omuzlarında yüzlerce yaşamın ağır sorumluluğunu taşıyan bir *sürü kralı* için, daha yeni tanıştığı bir dişi için tüm bunları göz ardı etmesi için, *nihayet* bana duyduğu nefreti anlayabiliyordum. Bu onun için inanılmaz derecede korkutucu bir şey olmalı.

Şimdi *nedenini* anladım.

"Ah, W rune," diye mırıldandım, dudağımı ısırarak. "Ben... Ben-" demek istemedim. "Biliyorum Mina," diye homurdandı. "İnan bana, *vokking* biliyorum. Ama buna rağmen seni *cezalandırdım*... çünkü korkuyordum. Senin gücünden korkuyordum.

benim üzerimde etkisi vardı."

Omuzlarım çöktü.

Bu... bu ona pahalıya mal olmuştu. Böylesine gururlu bir erkek için, dizlerinin üzerine çöküp benden af dilemek, onun zayıf noktası olduğumu ve bunun onu korkuttuğunu söylemek ona çok pahalıya mal olmuştu.

"Şimdi ne yapacağız?" Fısıldadım.

Derin bir nefes aldı. Yavaşça eli yüzümü kavradı ve avucunun sıcaklığının yanağıma battığını hissettim. O kadar yakındık ki aynı nefesi paylaşıyorduk. O kadar yakındık ki kırmızı gözlerindeki siyah telleri ve geniş burnunda daha önce hiç fark etmediğim küçük bir yara izini gördüm.

"Yeniden başlamanızı diliyorum."

Nefesim kesildi ve gözlerim onunkiler arasında gidip geldi.

"Ve seninleyken içgüdülerimi daha fazla inkâr etmeyeceğim," dedi bana.

İçgüdüler mi? Merak ettim. Hangi içgüdülerden bahsediyordu?

"Sen benim *Morakkari*'msin, *kassikari*'msin. Sana öyle davranacağım çünkü seni çok uzun zamandır ihmal ettim," diye devam etti. Sesinde bana ne kadar yakın olduğunu fark etmemi sağlayan bir şey duyunca karnım guruldadı. "Sana dokunacağım çünkü buna ihtiyacım var. Seninle ilgileneceğim çünkü buna ihtiyacım var. Her gece senin yanında uyuyacağım çünkü buna *ihtiyacım* var, Mina."

Sertçe yutkundum.

"Sana sözüme inanman için hiçbir neden vermedim, ama yakında sana söz verdiğim her şeyi kanıtlayacağım. Lütfen izin ver," diye mırıldandı. "Ve bu geceden itibaren sana bir kocanın karısı için olması gereken her şeyi göstereceğim. Bir kralın kraliçesine karşı olması gereken her şeyi sana göstereceğim."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Ve kendime sordum. ona ikinci bir şans vermek için.

"Sana güvenip güvenmediğimi bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Unutmadım, biliyorsun. Tehdidini unutmadım. O tehdit sayesinde beni kraliçeniz yaptınız. Senin pazarlık edecek her şeyin var ama benim *hiçbir şeyim* yok."

"Artık aramızda pazarlık yok," dedi Wrune. Bakışlarında pişmanlık ve suçluluk hissettim, sözlerinin sertliğinde bunu duydum ve gözlerim farkına vararak genişledi. "Ve bunu geri alamam. Sanırım bunu ikimiz de biliyoruz."

"Geri alamayacağımız çok şey var," diye sessizce kabul ettim. Benim açımdan da öyle. Onun yakalanmasındaki rolümü unutmamıştım. Bunu asla unutamazdım. Çektiği acıyı. Yaralarını.

"Ama Tess'i biliyorum, ona ne kadar değer verdiğini biliyorum. Sanki o senin kanınmış gibi," dedi Wrune.

Tess'in adını dudaklarından duymak daha fazla gözyaşı dökülmesine neden oldu. Hatırladığını düşünmemiştim. Yüzü olmayan bir *Vekkiri*'nin adını hatırlayacak kadar önemsedini düşünmemiştim.

"İzin ver onu sana
getireyim." Bu sözler
nefesimi kesmişti.

"Ne?" Gözlerine inanamayarak bakarak fısıldadım.

Bana baktığı süre uzadıkça yüz ifadesinin yumuşamasını kaçırmadım. Dudaklarını tekrar avucumun ortasına getirdi.

"Onu sana getireceğim. Ona sürümüzün arasında bir yer sunacağım. Ve Ölü Dağ'dan beni takip etmek isteyenlere de bir yuva sunacağım. Ya da en azından, sürüde kalmak istemiyorlarsa yeni bir ev inşa etmelerine yardım edeceğim."

Bir zamanlar ölüm vaat etmişti. Şimdi *umut* vaat ediyor. *Hayatı*.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve onları durduramadım. İstedğim her şeyi... bana özgürce sunuyordu.

"Bunu yapar mıydın?" Fısıldadım.

"Senin için yaparım," diye cevap verdi.

"Ama... ama sisi nasıl aşacaksın?" Ben sordum. "Yardım edebilirim ve _."

"*Nik*," diye homurdandı. Elini yanağıma sürerek yanağımlı sildi. gözyaşlarının düzenli akışı. "Bu gücü tekrar kullanma riskine girmeyeceğim. Bu senin için çok tehlikeli."

Benim için mi? Şimdi de güvenliğim için mi endişeleniyordu?

"Plan yapmak için zamana ihtiyacımız olacak," dedi bana. "Ama kuzeye giden tünelleri biliyoruz. Cadıların Ölü Dağ'a ulaşmak için kullandıkları tünellerin aynısı, *Iysi*?"

Cadıları hatırlamak ağzımın kurummasına neden oldu. Baş cadının, sıcak kanımın çizgilerini yalayan hırıltılı dilini hatırladım. Bu anı bile beni üşüttü.

"Yapamazsın," diye fısıldadım, farkındalık omuzlarımı çökertmişti. "Onlara doğru yürümüş olursun. Onlara tam olarak istedikleri şeyi vermiş olursun. *Sen*."

Derin bir nefes verdi. Eli yukarı doğru kayarak parmakları nemli saçlarımdan nazikçe geçti. Omurgamın dibinde bir ürperti oluştu, zevkli ve sıcaktı.

"Kocana daha fazla güven, *rei Morakkari*," dedi bana. Dudaklarım aralandı. "Ne de olsa ben bir *Vorakkar'ım*. Hayatım boyunca çok fazla savaş gördüm ve *darukkarlarım* iyi eğitildi."

"Bunun bir savaşa dönüşmesini istemiyorum," diye usulca hatırlattım ona. "Daha fazla ölüm istemiyorum. Seni savaşırken gördüm. *Darukkar*'larınızın eğitimini gördüm. Bunun kan dökülmesiyle sonuçlanması çok kolay olurdu."

Başını onaylarcasına eğdi ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"En azından sana Tess'ini getirmem için bana güvenir misin?" diye mırıldandı. "Ve sana yemin ederim ki, *darukkarlarımın* kendi hayatları tehlikede olmadığı sürece kimsenin kanını dökmeyeceğim."

Dudaklarımdan yumuşak, kesik kesik bir iç çekiş çıktı.

"Seni tehdit ettiğim için pişmanım Mina," dedi bana. Ve ben bunu duydum. Sesindeki gerçeği duydum. "İzin ver bunu telafi edeyim. Sana istediğini vereceğim çünkü *hiçbir şeye* sahip değilmişsin gibi hissetmeni istemiyorum. Doğrusu, sandığımdan çok daha fazla güce sahipsin. Özellikle de konu ben olduğumda."

Son kısım bir itiraf gibiydi. Hassas ve derin.

"Öyle mi?" Boğazımdaki sert yumrunun yumuşamaya başladığını hissederek fısıldadım.

O kırmızı gözleri parladı, göz bebekleri büyüdü. Aramızdaki gerilim yükselmeye başlamıştı. Yoğun ve elektriksel.

"*Lysi*," dedi. "Kesinlikle biliyorsun."

Geçici olarak elimi hareket ettirdim. Elimi onun sırtına koydum, sıcak tenine dokundum ve başparmağımı oradaki kabarık yara izinin üzerinde gezdirdim.

Bir şey söylememe gerek yoktu.

W rune'un benim sözlerime ihtiyacı yoktu.

Onunla ilerleyebilir miydim?

Ona bir şans daha verebilir miyim?

Zaman gösterecek, diye düşündüm

kendi kendime. Bundan sonra ne

yaparsa bana söyleyecekti.

Ama hiçbir zaman nefrete tutunacak biri olmadım. Nefret çürümüşü.

İnsanı içten içe yer bitirirdi.

İlerlemek en iyi yaptığım şeydi. Bu benim en büyük *güçlü*.

Ve eğer bu gece bana verdiği sözleri tutarsa... o zaman evet.

Onunla bu yolun nereye gittiğini görebileceğimi düşünmüştüm.

"Kelimeler hiçbir şey ifade etmez," dedim ona. Ne kadar güzel olsalar da. "Bana gerçekten kim olduğunu göster. Ciddi olduğunu göster. Ve ben buna açık olacağım. *Sana* açık olacağım."

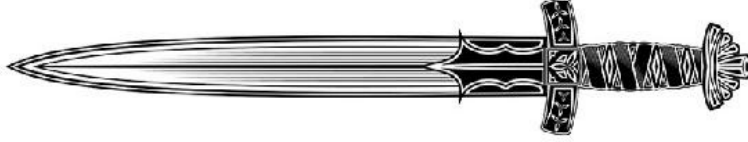
O gözler ani bir kararlılıkla yanıyordu, şiddetli ve sıcak.

Bu bakış, karnımın anılarla titremesine ve boynumun kızarmasına neden oldu.

Bu sözlerden pişman olabileceğime dair garip bir düşünceye kapıldım.

"Sana her şeyi göstereceğim, *rei Morakkari*. Bunun için sana söz veriyorum."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

W Uyandığımda sabahın erken saatleriydi, güneş henüz doğmamıştı. Mina kollarımın arasında kıvrılmıştı, saçlarının dalgaları burnumu gıdıklıyordu. Uyurken yüzümü boynunun kıvrımına bastırmıştım. Sanki onun kokusuna ihtiyacım varmış gibi, sanki ona bağımlıymışım gibi.

Gece boyunca deliksiz uyudum. Belki de çok uzun zamandır ilk kez huzurlu bir uyku çekmiştim.

Ona içgüdülerimi daha fazla inkâr etmeyeceğimi söylemişim ve bunu gerçekten kastettiğimde şaşırdığını düşünmüştüm. Dün gece onu yatağa çektim ve uyuması için sarıldım, kalbimin sabit ritmini duyduğunu bildiğim kadar yakındım. Ve bu şekilde uykuya daldı, kollarımda yavaşça gevşedi, önce kararsızdı ama sonra uzuvları tamamen gevşedi. Kısa bir süre sonra ben de onu takip ettim, kısa ve huzursuz geçen geceler sonunda beni yakalamıştı.

Göğsümde bir rahatlama hissettim. Beni affedeceğini söylememişti ama beni geri de çevirmemişti. Onu kazanmaya kararlıydım. Aramızı düzeltmeye kararlıydım. Bunun için sadece bir şansa ihtiyacım vardı. Ve Mina bana bunu vermeye istekli görünüyordu.

Ancak onun kokusu ve sıcaklığıyla uyandığımda içim sızladı. *Tassimara* gecesinden beri ağrıyormuşum gibi. *Tassimara*'dan bile önce.

Başımı boynunun derinliklerine sokarak dudaklarımı ince, narin sütunun üzerinde gezdirdim. Sırtı göğsüme dönüktü. Kalçaları kürklerin altında kaydı ve arka tarafı sertleşmiş sikime sürtündüğünde neredeyse inleyecektim. O anda

Bizi ayıran tek şey kasıklarındaki küçük kürk örtüsü ve onun elbisesiydi. Elbisesini kolayca kaldırabilir ve sıcaklığının içine girebilirdim.

Nik, diye düşündüm, onu kanattığımı hatırladım. Onu incittiğimi. *Nik*, bunu tekrar yapamazdım. Ona tekrar acı çektirmeyi midem kaldırmazdı.

Ama yine de ona zevk verebilirdim... Yapmam gereken bir şey.
Tassimara'dan beri *her* gece.

Ellerimden biri elbisesinin eteğine kayarak yavaşça yukarı çekti. Sıcak kalçasını avuçladım, kemiğin o kadar belirgin olmamasından memnun oldum. Orada daha önce olmayan bir dolgunluk vardı, şimdi vücuduna ihtiyacı olan besini gerçekten veriyordu.

Mina tekrar kıpırdandı, boğazından küçük bir ses yükseldi. Dudaklarım boynuna doğru kıvrıldı, oraya bir öpücük daha kondurdum ve ağzımı yavaşça kulağına doğru götürdüm. Emmeden önce oradaki yumuşak lobu ısırdım. Baştan çıkarıcı, dolgun göğüslerini ortaya çıkarana kadar elbisesini yukarı ittim. Yavaşça okşadığımda meme uçları parmaklarımın altında sıkılaştı ve sert zirvelere ulaştı.

Mina küçük bir soluk alıp verdi ve sustu.

"*Rei Morakkari*," diye kulağına fısıldadım. "Şimdi uyanık mısın?"

"Evet," diye fısıldadı, kelime hafifçe boğuklaşmıştı. "Sen ne...
oh..."

Diğer elim kalçalarının arasına girdiğinde nefes nefese bir iç çekiş onu terk etti. "Sana zevk vermeme izin ver," diye mırıldandım ve sonra kulağını öptüm
tekrar. Güçlü bir ürperti vücudunu sararak beni gülümsetti. "Sana kendini iyi hissettirmeme izin ver, *rei sarkia*. Çok çok iyi."

Bana cevap vermedi. En azından kelimelerle. Parmağımı usulca kıvrımlarında gezdirdiğimde, onları koruyan bukleleri okşadığımda da beni durdurmadı.

Merak ediyordu, biliyordum. *Bunu* merak ediyordu.

Uyluklarının arasını hafif ve nazikçe okşamaya devam ettim. Emmeye, yalamaya, öpmeye ve boynu boyunca ve kulağının arkasından kemirmeye devam ederken onu orada kızdırıyordum. Meme uçlarını tembelce karıştırmaya devam ederken, aralarında geçiş yapıyordum. Birini çimdiklediğimde, titreyen bir soluk onu terk etti. Diğerini çimdiklediğimde, dudağını ısırdığını ve kalçalarının sallandığını görmeme rağmen ondan bir inilti yuvarlandı.

Kız ısınmaya başlamıştı. *Hem* de çok.

Sikim zonkluyor, ağrıyor ve bastırıyordu. Peştemalimden dışarı çıkmış, onun çıplak kalçalarına doğru sallanıyordu. Kürklerin altında çok sıcak oluyordu ama onları üzerimizden atmak için ona dokunmayı bırakmak istemiyordum.

Dizimi bacaklarının arasına götürerek onları ayırdım. İç uyluğu dış uyluğumun üzerinde dururken, kendi uyluğumu yukarı kaldırdım, böylece bana açıkta kalacaktı. Aceleyle elimi ağzıma götürdüm ve ona zarar vermemek için pençelerimden ikisinin sivri kenarlarını ısırarak körelttim. Ona tekrar dokundum ve ıslak ve kaygan olduğunu fark ettiğimde arzum başımı döndürerek homurdandım.

Boynuna bir öpücük kondurarak mırıldandım, "Benim için çok ateşlisin, *rei sarkia*. Sana burada dokunmamı ister misin?"

"Evet," dedi, kelimeyi hemen ve nefessiz bir şekilde söyledi. Sırıttım, övgü için meme ucunu tekrar hafifçe çimdikledim. "Oh."

"Seni burada yaladığım zamanı hatırlıyor musun?" Hırladım, kıvrımlarının arasındaki gizli küçük tomurcuğu buldum ve oraya bastırdım. Kalçaları dokunuşumu karşılamak için yukarı kalkarken dudaklarından bu sefer daha yüksek bir inilti daha döküldü.

Ben klitorisini yuvarlarken nefes nefese kalmıştı ama baskıyı hafif tutuyordum. Onu diken üstünde tutmaya yetecek kadar, onu çıldırtmaya yetecek kadar.

"Evet," diye yanıtladı beni.

"Benim için nasıl tatlı tatlı boşaldığını hatırlıyor musun?" Başını çevirebilmek için elimi göğsünden kaldırarak mırıldandım. Gözlerinin üzerimde olmasını istiyordum, onlara *ihtiyacım vardı*. Bakışları benimkilerle buluştuğunda yarı kapalıydı, uykulu bir zevkle sersemlemişti, sanki rüyalar ve gerçeklik arasında bir dünyadaydı.

Çok güzel, diye düşündüm, dudaklarına yapışmaya karşı koyamadım.

Mina kollarımda biraz döndü ve beni tekrar öptüğünde tohumlarımın aletime tırmanmaya başladığını hissettim. Dudaklarının arasından geçirdiğim dilimi cesurca karşıladı. Öpücüğün kendine ait bir hayatı vardı, aniden daha fazlasına, ikimizin de beklemediği bir şeye dönüştü. Ağzını emdim ve kemirdim, ona çok açtım, iki parmağım sıcak amına kayarken nefesinin kesilmesine neden oldu.

Küçük cadım bana güvenmeyebilir. Benden *hoşlanmayabilir* bile.

Ama o bunu *sevdi*. Vücudundan sürüklediğim hisleri, öpücüğümle onu titretmemi seviyordu.

Uzun zamandır her türlü zevki ihmal etmiş, şehvetli ve meraklı bir yaratıktı.

Ona her şeyi göstereceğim, diye sessizce yemin ettim, parmaklarımı daha derine bastırduğımda, başparmağım klitorisini okşamaya devam ettiğinde iniltisi kulaklarımla buluştu.

En azından *bunu* ona borçluydum. Onu iyi hissettirmek istiyordum. O kadar iyi hissettirmek istiyordum ki beni arzulayacaktı. Beni terk etmeyi asla seçmeyecekti.

Mina şimdi bana karşı sürekli sallanıyordu ve dişlerimi sıktım, ilk dişisiyle genç bir erkek gibi tohumumu onun arka tarafına dökmek için kendimi tutmaya çalışırken öz kontrolüm sınırlarına kadar test edildi. *Deva*'mdan zevk cızırtıları yükseliyordu, keseler tohumla ağırlaşmıştı, o kadar doluydular ki patlayabileceklerini düşündüm.

Dudaklarına karşı, "Benim için gelmeni istiyorum, *leika. Hanniva, hanniva.*"

Lütfen.

Vok, hayatımda hiç bu kadar yalvarmamıştım. Özellikle de bir diş için. Ama kraliçem için yapardım. Binlerce kez.

Amcığı şimdi bile sıkılaşıyordu ve parmaklarım onun içinde daha derine bastırdı, onu istikrarlı bir şekilde becerdi, onları benim horozum olarak hayal ettim. Başparmağımın hızı ve baskısı, çığlıkları *volikide* sürekli bir ses haline gelene kadar arttı. Elim göğsüne döndü, meme uçlarını yuvarladı, çekiştirdi ve okşadı.

Bu sırada, arka tarafına doğru ittim, sikimi kıcının yarığına doğru salladım. Yumuşak et, tohumlarımın başlangıcıyla kaygandı. Onu mahvediyordum ama onun zevkine, kendi zevkime o kadar dalmıştım ki geri çekilemiyordum.

Omurgam karıncalandı. Taşaklarım zonkladı.

"*Benim için gel, Mina,*" diye homurdandım, sesim tanınmaz haldeydi. Şimdiye kadarki en boğuk, en karanlık sesimdi.

Gözleri geri yuvarlandı, dudakları sessiz bir çığlıkla ayrıldı. Sırtı kamburlaşırken, amcığı nabız gibi atmaya ve sıkılaşmaya başladı. Parmaklarım kıvrıldı ve sarsılıp inerken dudaklarından boğuk, kesik bir çığlık döküldü.

"*Uhhh,*" diye haykırdı, göğüsleri kabarıyor, kendini tamamen zevkine teslim ederken kalçalarını bana karşı çılgınca hareket ettiriyordu.

Hayatımda hiç bu kadar erotik bir şey görmemişim. Şaşkınlık içinde onu izledim, her ayrıntısını ezberledim. Klitorisini yuvarlamaya devam ederken parmaklarım onun sıkı kılıfını terk etti. Sonra onun çılgın hareketleriyle bacaklarının arasından kayan sikimin başını hissettim. Kaygan ucu

Akılsızca iterken kıvrımlarını yukarı kaydurdım. Neredeyse zonklayan amına giriyordum ama kendimi iterek ona karşı hareket etmeye devam ettim.

Kaygan baş klitorisinin üzerinden kaydı ve sarsıldı, dudaklarından başka bir utanmaz inilti düştü.

"*Vok*, her yerine boşalacağım," diye homurdandım ve bir an sonra, derin ve yüksek sesle inledim ve sonra tohumumun neredeyse şiddetli bir şekilde horozumdan fırlarken cızırdadığını hissettim. "*Lysi!*"

Kalçalarımı ileri doğru yumruklamaya devam ederken Mina titriyor ve nefes nefese kalıyordu, uylukları arasındaki o alaycı, yumuşak sürtünmeyi kovalıyordu. Kaygan buklelerinin kayması. Kıvrımlarını kaplayan sıcaklık ve uyarılma.

Hiç tohumum kalmayana kadar pompaladım.

Sonra bitkin bir halde kürklerin üzerine düştüm ama kollarım hâlâ ona sıkıca sarılıydı. Onu da yanıma aldım, yarı yatar vaziyette karşımda duruyordu, hâlâ sırt üstü yatıyordu. Nefesim kesildi ve onun sık nefesleri benimkilere karıştı.

Kendimize gelirken uzun bir süre hiçbir şey söylemedik. Ve onu bir kez daha sırtı tamamen kürklerin üzerinde olacak şekilde hareket ettirdiğimde, üzerine çıktığımda, yanaklarının kışkırtıcı bir şekilde kızardığını ve gözlerimi tam olarak karşılayamadığını gördüm.

Küçük bir nefes çektim. Utangaç mı? Az önce yaptıklarımızdan sonra mı?

Kürkleri üzerinden sıyırarak vücuduna baktım. Göğüsleri hâlâ kabarıyordu ve parmaklarımı kızarmış, çıkık meme uçlarının üzerinde gezdirdiğimde dudağını ısırdı. Hassas mı?

Ve kalçalarının arasında.

Vok.

Onu gerçekten mahvetmiştim.

Serbest bıraktığım uzun kirpikler karnına kadar ulaşmıştı. Kalın tohum buklelerine karıştı ve pembe yarığından aşağı damladı.

Sadece bu görüntü bile sıkimin bir kez daha canlanmasına neden oldu. Parmaklarımı uzatarak ona dokundum ve başparmağımı kıvrımlarının arasından geçirdim.

Vücudu sarsıldı, küçük nefesi bakışlarımı ona yöneltmememe neden oldu. O da kendine bakıyordu, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı, sanki kendi vücudunun *bu halde olduğuna* inanamıyordu.

"*Leika*," diye gürledim. *Çok güzeldi.* O geniş yeşil gözler bana döndü ve derin bir kızarıklık daha boynuna doğru yol aldı. Kısa bir süre sııttım ve gözlerini kırpıştırarak ağzıma indirdi.

O bir şey söyleyemeden yataktan kalktım, dolu su kabına doğru ilerledim, yeni bir bezi içine daldırdım ve fazlasını sıktım.

Ona döndüğümde, yayılmış kalçalarının arasına diz çöktüm. Her ne kadar tohumlarımın onun seksini işaretlemesini istesem de, Mina'nın bundan rahatsızlık duymasını istemedim. Bu yüzden nazikçe onu yıkamaya başladım. Nefesi kesildi ve bacakları kıpırdandı. Ama onları dokunuşuma asla kapatmadı.

Orası temizlendikten sonra karnındaki tohumu sildim. Sonra bezi kalçalarının altından geçirdim, onu orada da ne kadar kayganlaştırdığımı hatırladım.

Acele etmedim.

Sonra onu iyice temizlediğimden emin olmak için bezi uyluklarının arasına geri götürdüm. Bezin klitorisine değmesine izin verdiğimde boğazından sızlanma ile inleme arasında küçük bir ses yükseldi. Bezin yumuşak, ıslak sürtünmesi onu kızdırdığında.

Burun deliklerim alevlendi. Bana bakıyordu, bir zamanlar genişlemiş olan bakışları bir kez daha yarı kapalı hale gelmişti. Aramızda, sikim kalın ve sertti, *deva*'m altımda ağır ağır sallanıyordu.

Bezi yatağın üzerinden attım. Ateş leğeninin yakınında bir yere düştü ama bir an sonra kalçalarının arasından sürünerek kürklerin üzerinde önüme doğru ilerlerken onu unuttum.

Ona tekrar ihtiyacım var, diye düşündüm, ağzım beklentiyle sulanıyordu.

Ellerim altından kayarak kalçalarını yukarı kaldırdı. Nefesini içine çektiğini ve tuttuğunu duydum. Beni de mi bekliyordu?

Dilim klitorisıyla buluştuğunda, nefes nefese çılgılığı yüksek ve güzel bir şekilde çınladı. Bir serbest bırakma.

"Güneş doğana kadar," diye mırıldandım ona, dudaklarım küçük tomurcuğa sürtünerek, "sen benimsin. *Lysi*?"

O zamana kadar onu bu kürklere sabitleyeceğim, diye sessizce yemin ettim.

Bakışları içimi yakıyordu. Utangaçlığı, arzusuyla, merakıyla birlikte, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kaybolmuştu.

Bacakları daha da genişledi ve ben de memnuniyetle iç uyluğuna bir öpücük kondurarak onayladım.

"*Lysi*," diye nefes aldı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

"O h," diye seslendi Hukri'nin sessiz haykırışı, içeri adım attığında O sabah *voliki*. "*Vorakkar*, beni affet."

W rune şu anda içinde buğulandığım küvetin yanında çömelmiş duruyordu. Parmakları suyun içinde bir çizgi oluşturuyordu ve beni yıkanırken izlemekten memnun görünüyordu. Konuşmuyorduk ama havanın yüklü ve canlı olduğunu hissediyordum.

Uyluklarımın arasındaki boşluk W rune'un tüm dikkatinden dolayı hâlâ karıncalanıyordu. Karanlığa ve göğüslerime dokunuşuna uyandığımdan beri saatlerce, benden ustalıkla ve merhamet göstermeden çok sayıda enfes orgazm talep etmişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kadar kısa bir süre içinde aramızda geçenler beni hâlâ şaşırtıyordu. Ondaki değişim gece ve gündüz gibiydi. Bunu anlayamıyordum.

Ve yine de... Hoşuma gitti. Bütün gece yanımda uyumuştum. Hayatımda ilk kez bir erkeğin yanında yatmışım, uykuya dalarken kollarını etrafımda hissetmişim. Kendimi güvende hissetmişim. Sıcak. Korunmuş. Uykum rüyasız ve enerji vericiydi. Erken saatte uyanmış olmama rağmen, her şeyi başarabilecekmişim gibi hissediyordum.

Yüzüm kızarıırken, o sabah yaptığımız her şeyi *gerçekten* sevdiğimi de biliyordum. Gerçi W rune içime hiç girmemişti. Sadece dokunmuş, yalamış ve öpmüştü. Yine kürklerin üzerine boşalmış, kalçalarımın arasını yalarken kürklerin içine girmişti.

Ama bir kez olsun içime girmeye çalışmadı.

Hukri *volikin* girişinde duruyordu. Rakoni bugün yanında değildi, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Son birkaç gündür, Wrune orada uyumadığı için uyarıda bulunmadan *volikiye* girmişti. Ancak bu sabah her şey farklıydı.

"Bu sabah beni eğitim alanında bekliyorlar," diye mırıldandı Wrune, o kırmızı gözleri beni hiç terk etmeden. "Ve sonra konseyimle buluşacağım. Ölü Dağ'ı tartışmak için mi, *lysi*?"

Göz ucuyla Hukri'nin yer değiştirdiğini gördüm ama bakışlarını dik tutuyordu, sanki kaybolmaya çalışan bir heykel gibiydi.

"Pekâlâ," dedim sessizce, dün gece hissettiğim umudun yükseldiğini hissettim, ezici ve harika.

"Seni sonra bulurum," diye mırıldandı.

Bulacak mıydı?

Wrune ayağa kalktı, pençelerinin derisi dizlerinin arkasında gıcırdayıyordu. Bugün de göğsünün genişliğini boydan boya geçen bir tunik giymişti. Çoktan banyo yapmıştı. Dördüncü orgazmımdan sonra uyuyakalmış olmalıydım çünkü uyandığımda onu sıcak bir banyo içinde görmüştüm. Beklenmedik derecede kışkırtıcı bir manzaraydı.

Hukri'ye doğru başını eğdi. "*Piki*."

Şükrü saygıyla bakışlarını yere indirdi.

Wrune onu geçti ama girişin altından geçmeden hemen önce ona, "Kürkler bugün temizlendi mi, *lysi*?" diye sordu.

Yüzüm alev alev yandı ama istediğim gibi suyun altına batmadım.

"Elbette *Vorakkar*," dedi Hukri. İçinde bir *rahatlama* notası duyduğuma yemin edebilirim.

ton.

"Onları kendim temizleyeceğim," diye seslendim, kimsenin onları ne hale getirdiğimizi görmesini istemiyordum.

Wrune omzunun üzerinden bana bir bakış atarak, "Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi. Yüzünde tatmin olmuş bir kibir vardı, çıldırtıcı bir erkek. "*lysi*?"

Sonra kanatların altına girerek gözden kayboldu ve ağır ayak seslerinin *volikiden* yamaca doğru inmeye başladığını duydum.

Bir nefes çektim.

"*Sailon*," diye mırıldandım, ama beni duyabileceğini biliyordum.

Keskin, kısa bir kahkaha attıktan sonra anladığını söyledi ama sonra uzaklaşırken kahkahası kesildi. O kahkahanın bana hissettirdiklerini görmezden geldim ve

yükselmekle tehdit eden bir gülümseme.

Hala girişin yanında duran Hukri'nin bana doğru baktığını gördüm, gözleri bilmiş ve genişti.

"Tek kelime etme," diye inledim usulca, o yaklaşırken banyoya daha da gömüldüm. "Lütfen."

"Bu sabah onu burada gördüğüme çok şaşırdım," dedi, ses tonu çekingendi. Sonra gülümsedi, yüzündeki yara izi bu ifadeyle birlikte aşağı doğru çekildi. "Ama *sevindim*. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum."

"Peki tam olarak ne oldu?" Sessizce sordum, ama daha çok kendime sordum. "Çünkü hâlâ bildiğimden emin değilim."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz *Missiki*. Kakkari'nin bu işlerde bir bildiği vardır," dedi bana. "Bazen doğru yolu görmek için sabırlı olmalıyız."

Sustum. "Kakkari?"

"*Lysi*. *Vorakkar* senin *tassimara*'nda, seni ilk gördüğünde Kakkari'nin yol gösterici ışığını içinde hissettiğini tüm sürüye duyurdu," dedi Hukri, ses tonunda nazik, hülyalı bir nitelik vardı. "*Vorakkar*'ımızın doğasını göz önünde bulundurduğumda, bunun doğru olduğunu biliyordum."

Dudağımı ısırarak banyo suyunun yüzeyine baktım.

Tüm sürüye buluşmamızın kaderinde olduğunu mu söyledi? Daha *önce Tassimara* mı? Bu neden karnıma doğru bir çırpınma hissi gönderdi?

"Onun doğası mı?" Bakışlarıyla bir kez daha buluşarak sordum.

Hukri banyo küvetinin yanında diz çöktü.

"*Vorakkar*'ımız her zaman çok ciddidir. Vahşi topraklarımızda dolaşan sürü krallarının çoğu gibi o da koruyucumuz, liderimiz olma sorumluluğunu büyük bir dikkatle üstlenir. Lider olarak seçilmesinin bir nedeni de buydu," dedi Hukri ve ben de onun sözlerini hızlıca işleyerek yuttum. "Bize karşı her zaman dürüsttür. Bazı *Vorakkarlar* ordularına yalan söyler, özellikle de tehlike arttığında. Bazı *Vorakkarlar* paniğin artmasını önlemek için gerçeği saklamanın en iyisi olduğunu düşünür. Ama bizimki sisin tehlikesi konusunda her zaman açık olmuştur. Bunun hepimizden daha büyük olduğunu biliyor ve gelmesi durumunda hazırlıklı olmamızı istiyor."

"Ama kampı neden bu kadar yakınına kurdunuz?" Merak ettim.

"Bunu bizim görevimiz olarak görüyordu. Gördüğünüz gibi sıra bizdeydi," dedi Hukri. "*Vorakkarlar* kendi aralarında bir sürünün daima yakın kalması gerektiğine karar verdiler. Bir şey olursa diğerlerine haber vermek için. Sıra Rath Rowin'deydi ve doğrusu onu hiçbir mevsim bu kadar gergin görmemiştim. Bizim için endişeleniyor. Endişelendiğini biliyorum."

Hukri içini çekti ve kendimi yıkamak için kullandığım bezi çıkardı. Onu sıktı ve banyo küvetinin kenarından sarkıttı.

"Gördüğünüz gibi, sizin hakkınızda doğruyu söylediğini biliyordum," dedi Hukri. Gülümsedi. "Ve aranızdaki şeylerin değiştiğini görmek beni çok rahatlatıyor. Ona yumuşak bir isimle bile hitap ediyorsun."

Kaşlarım çatıldı. "Yumuşak bir isim mi?"

"*Lysi*," dedi Hukri. "Ona *sailon* dedin."

Gözlerimi kırptım. "Bu *inatçı erkek* demek. Çünkü o her zaman öyle-"

Hukri'nin kahkahası sözlerimi kesti ve kandırıldığımı anlamaya başladım.

"*Sailon* şöyle bir şey demek..." Hukri uygun bir çeviri düşünürken sırtarak söze başladı. "*Sevgilim*. Ama eril hali. Bir kadın için *saila* diyebilirsiniz."

Dudaklarım inançsızlıkla aralandı.

Sözde onurlu kocam bunca zamandır bana bilerek 'sevgilim' mi dedirtmişti?

İnatçı erkek çevirisini bana bu kadar kolay vermesine şaşmamalı diye düşündüm.

Başımı salladım ama sonra yumuşamış bir eğlence hissettim.

"O zaman 'inatçı erkek' için kullanılan kelime nedir?" diye sordum.

Hukri sırtıttı. "*Setovan* en iyi çeviri olacaktır."

"*Setovan*," diye mırıldandım. Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Peki *leika* ne anlama geliyor?"

Bana sık sık böyle seslenirdi. İlk kez sisi nasıl bükebileceğimi tüm sürüsünün önünde gösterdiğimde, bakışlarımızın birleştiği ve dünyanın etrafımızda yumuşadığını hissettiğimiz o kısa anlarda olmuştu.

Hukri'nin gülümsemesi kayboldu ama yüz ifadesi yerini memnun bir ifadeye bıraktı. "*Güzel* demek."

Nefesim kesildi. Gülümsememek için dudağımı ısırırken, karnımın yeniden çırpınmaya başladığını hissederek hızla *pikimden* uzaklaştım.

Bana *güzel* mi diyordu? *Birlikte* olmadığımız zamanlarda bile mi? Onu anlayamadım.

Bir parçam bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyordu.

"Tamam," diye fısıldadım banyodan kalkarken. Artık Hukri'nin önünde çıplaklığımdan utanmıyordum. Şu ana kadar beni Wrune'den daha fazla çıplak görmüştü. "Giyineyim mi?"

Hukri, Wrune'un ateş teknesinin yakınına örttüğü kürkleri aldı. Kürkleri bana uzattığında, sıcaklıktan bir koza gibi hissettim ve kendimi onlara sararken gülümsedim.

"Siz giyinirken, *Missiki*," dedi Hukri, yatağa doğru ilerlerken, yatağın üzerindeki dağınıklığı görünce gözünü bile kırpmadan, "ben bunları alacağım-"

"*Hayır*," dedim çabucak. "Söylediğimde ciddiydim. Biri bunları temizlemek zorunda kalsaydı utanırdım-"

"*Vorakkar* ne yaptığını biliyor, *Missiki*," dedi Hukri sessizce, sesindeki garip ton beni hareketsiz bıraktı. Banyo küvetinden çıktım ve kürkleri etrafıma sararak yaklaştım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Hukri içini çekti. "*Vorakkar*'ın yatağınızı paylaşmadığı sürü arasında bir sır değil. *Tassimara*'nızdan sonra birbirinize alışmakta zorlandığınız da sır değil."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve bir nefes verdim. "Sürü bizim hakkımızda mı konuşuyormuş?"

"Tabii ki."

Dün gecedен bir şey zihnimde canlandı. Wrune, sürünün benim zayıf olduğumu düşünmesine izin verdiğim için özür dilemişti. O zaman bana pek mantıklı gelmemişti ama Hukri'nin söylediği bu muydu? *Vorakkar*'ları ve benim aramdaki bariz ayrılık yüzünden sürüsünün beni kraliçeleri olarak kabul etmediğini mi?

"Ordular dedikodu yapar. Bu doğaldır. Ve ikiniz de geçtiğimiz hafta onlara söyleyecek çok şey verdiniz, gerçi *Vorakkar* bunları duysaydı, muhtemelen size saygısızlık ettikleri için suçluları derhal *Dothik*'e geri gönderirdi."

"Ve böylece," diye mırıldandım, gözlerim farkındalıkla yatağa gitti, "kürkler..."

"Kesinlikle," dedi Hukri. "Bu tüm sürüye bir mesaj. Terzilerden ve çamaşırcılardan yayılacaktır. Dediğim gibi, *Vorakkar* ne yaptığını çok iyi biliyor."

Gözlerimi kırptım. Bu şu anlama mı geliyordu... tohumunu içimde değil de kürklerin üzerinde harcamasının nedeni bu muydu? Bu sabah beni uyandırmadan önce bunu planlamış, hesaplamış mıydı?

Bunun bir olasılık olabileceği düşüncesi içimdeki sıcak parıltıyı biraz azalttı. Ama sonra sürünün bir köy gibi olduğunu hatırladım. Algı her şeydi. Algı güçtü. Wrune daha çok

bu konularda benden daha deneyimliydi. Dedikodularını ve söylentilerini susturmak istediği güruh, kendi ince yöntemiyle de olsa, onun g ruhuydu.

Ben de başımı salladım. Doğrusu, artık bizim hakkımızda konuşulduğunu bildiğimden, göğsümün içinde küçük bir *amaç* alevinin yükseldiğini hissettim. Eğer bu sürü benim evim olacaksa, Wrune'u kocam olarak kabul edeceksen, zayıflık göstermek istemiyordum. Bir Dakkari sürüsünün kraliçesi olarak değil.

G   göstermem gerekiyordu.

Giyindikten sonra kürkleri kendim topladım, dudaklarımı kararlılıkla birbirine bastırdım.

Hukri'ye döndüğümde bakışlarında bir onay titreşimi gördüm. "Gidip bunları birlikte teslim edelim," dedim ona.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LO gece, W rune'un yatağından bir parıltı yayıldığını görünce şaşırdım. *voliki-ve* sanırım artık *benim volikim-üstündeki* havalandırma deliğinden duman yükseliyordu.

Beni sürekli takip ediyormuş gibi görünen muhafız yavaşça uzaklaştı ve ben kubbeli eve giden yokuşu tırmanırken uzaktan izledi. Girişten içeri girdiğimde, W rune'un küvetteki görüntüsüyle karşılaştım ve karnım dönüp durdu. Beklenti ve sinirle nefesim biraz kesildi - ta ki kolundan aşağıya doğru uzanan uzun yarayı görene kadar.

"Ne oldu?" Yavaşça soludum, hızlıca küvete yaklaştım, ancak bakışlarımı sarmak için temiz bir bez ararken etrafta gezdiriyordum.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı, gözleri bana kilitlenmişti. "Eğitim alanından sık bir kesik. Genç bir *Darukkar* kılıcını biraz fazla hevesle sallıyor. Bir daha asla yapmayacağı bir hata."

Omuzlarım çöktü. Yaradan akan siyah kanı görünce -ki bunun aslında kurumuş kan olduğunu gördüm- Ölü Dağ'la ilgili anılarım canlandı. Yutkundum, o uzun koridorda her yürüdüğümde hissettiğim dehşeti hatırladım, sürü kralının o gece hangi yeni yaraya sahip olacağını merak ediyordum.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu sessizce, kaşlarımın arasındaki yumruya dokunabilmek için kolunu sudan kaldırırken su damlıyordu.

"Yok bir şey," diye fısıldadım kendimi sarsarak. "Bandajlamaman gerektiğine emin misin?"

"Bu gece seni yatağıma götürdüğümde kanının akacağından mı endişeleniyorsun, *rei Morakkari*?"

Şaşırtıcı bir şekilde, onun bariz alayları karşısında yüzüm kızarmadı. Ona sabit bir şekilde baktım ve "Hayır, bu konuda endişelenmiyorum" dedim.

Bakışları sıcak ve yoğundu. Bana bakma şekli ateşimi yükseltti.

O gün onu iki kez görmüştüm. Beni genellikle Hukri'yle gittiğim patikada yürürken görmüştü - sıcak güneş ve temiz hava hoşuma gittiği için her gün yapmaya başladığım uzun bir yürüyüşü bu - ve bana yaklaşıp tüm sürüsünün önünde uzun bir öpücük kondurmuştu, öyle ki nefesim kesilmiş ve ona yapışmıştım. Sürüsüne bir mesaj daha verdiğini varsaymıştım. Yine de küçük bir parçam bunun önceki gece ettiği yeminle bir ilgisi olduğunu umuyordu. Artık bana karşı içgüdülerini inkar etmeyecekti.

Onu bir sonraki görüşüm güneş ufukta alçalmaya başladığında oldu. Avcıların getirdiği derilerin tabaklama işleminin nasıl yapıldığını görmek istemiş ve Hukri'yle birlikte sürünün o bölümünü ziyarete gitmiştim, Rakoni de arkamızdan geliyordu. Sürünün arka tarafındaydı, özellikle sıcak günlerde yayılan koku yüzünden kampın geri kalanından ayrılmıştı ama yine de büyüleyici bulmuştum. Süreç sorunsuz ve verimliydi. Fazla derilerin ileri karakollara ya da *Dothik*'e gönderildiğini, sürünün ihtiyaç duyabileceği diğer malzemelerle takas edildiğini öğrenmiştim.

Şaşırtıcı bir şekilde Wrune oradaydı ve tabakhaneden sorumlu erkeklerden biriyle konuşuyordu. Hala derin bir tartışmanın içinde olmalarına rağmen, Wrune'un kırmızı bakışları bana sabitlenmişti ve hiç ayrılmadı. Erkekle işini bitirdiğinde yanıma geldi ve kısa bir süre konuştuk. Konuşurken elleri belimi kavradı ve sanki bana dokunması *gerekiyormuş* gibi beni kendisine doğru tuttu. Arkasında, etrafımızdakilerin meraklı bakışlarını yakalamış, fısıldaşırken bir iki başın birbirine eğildiğini görmüştüm.

O zamanlar uzun bir yarası yoktu, yani kısa bir süre sonra eğitim alanına dönmüş olmalıydı.

"Neredeydin?" diye merak etti.

"Hukri ile," dedim ona. "Bu kadar erken döneceğini tahmin etmemiştim."

"Yemek yedin mi?" diye sordu. Başımı salladığımda, alçak masanın üzerindeki yemek tabaklarını işaret etti. "*Bikkus* biraz önce getirdi."

bir süre önce. Senin için."

"Benim için mi?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Bunların hepsini yiyemem." "Ve benim için," diye ekledi. "Git ye, *rei sarkia*. Ben birazdan geleceğim."

Artık bana *Sarkia* demesinin beni rahatsız etmediğini fark ettim. Garip bir şekilde, bunu söylerken sesinin alçaldığını duyabiliyordum, sanki artık yumuşak bir isimmiş gibi.

Bu da bana o sabah öğrendiğim şeyi hatırlattı.

"Pekâlâ *Setovan*," diye mırıldandım, banyonun yanındaki yerimden kalkarak. Ben uzaklaşırken burun deliklerinden keskin bir nefesin çıktığını duydum, alçak masaya, halıyı kaplayan minderlerin üzerine çöktüm.

Bir an sonra, ayağa kalkarken suyun vınlamasını duydum. Bir kase et suyunu dudaklarıma götürürken ona bakmaktan kendimi alamadım. Küvetin içinden çıkıp kurulanmak için kürkünü alırken bana bakıyordu, siki sallanıyordu. Su damlacıkları geniş göğsünden aşağı kayıyordu ve ben de kürklerin altına dalıp gözden kaybolana kadar bir tanesinin izini sürdüm.

"*Setovan*?" diye homurdandı usulca. Kaseden biraz daha et suyu yudumladım, kürkleri ateş leğenine bağlı askıya asıp onu çırılçıplak bıraktığında omurgam dikleşti. Yaklaştığında yutkundum, gözlerim hızla yükselen sikine kaydı.

"*Sailon*?" Dilimin tekrar çalışacağını düşündüğümde ona sordum. "Hukri bana ne anlama geldiğini söyledi. Bundan uzun süre kurtulabileceğini düşünmedin, değil mi?"

Ağzı kısa bir sırtışıla kıvrıldığında, zihnim geçici olarak karardı. Ondan daha önce *doğru dürüst* bir gülümseme görmemiştim ve bu manzara baş döndürücüydü. Kalbimin endişe verici bir şekilde hızlanmasına neden oldu.

"Bir süreliğine paçayı kurtardım," dedi, sonra minderde yanıma çöktü, çıplak, sıcak kalçası benimkine bastırdı. "Bence buna değdi, senin öfkene göze almış olsam bile. Bunun için bana kızgın mısın?"

"Hayır," dedim dürüstçe. Göz ucuyla sikinin sallandığını gördüğümde yanaklarım kızardı ve suyu biraz daha yudumladım. Sonra "Giyinmeyecek misin?" diye sordu.

"Neden zahmet ediyorsun?" diye homurdandı, dumanlı, hoş kokulu, otlu et tabağına uzanırken bana doğru eğildi. Eli sırtımın alt kısmıyla buluştu, dokunuşu beklenmedik ve garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Bu gece sürümden hiçbir kesinti beklemiyorum. Ben senin kalçalarının arasından içerken sen de yakında soyunup yeni temizlenmiş kürklerimiz üzerine uzanacaksın."

Nefesim kesildi, sözleriyle birdenbire ateş bastı çünkü bunu o kadar kolay hayal edebiliyordum ki. Ve bunu çok *istiyordum*.

Sırtımın küçük kısmına dokunarak ince elbisemin içinden omurgamı takip etti. "Bütün gün çok sabırlı bir erkek oldum ve sanırım ikramımı hak ettim."

Bakışlarımız kilitlendiğinde, elinin enseme kıvrıldığını hissettim. Beni öne doğru getirdi, başını eğdi ve- Midem guruldadı.

Wrune durakladı. Gözleri parladı ve beklediğim derin, kafa derimi sızlatan öpücük yerine, dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurdu ve arkasına yaslandı.

"Ye, *rei Morakkari*," diye mırıldandı, ifadesi okunamıyordu. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Bu hem bir tehdit hem de bir söz gibi geldi.

Buna karşılık, karnımda kıvrılan beklentiye buldum, kötü, sıcak ve muhtaç.

Ama şimdilik bunu görmezden geldim ve Wrune'un bana uzattığı tabaktan bir parça yumuşak et kopardım. Tadı bana daha önce yediğim bir şeyi hatırlattı ve ne olduğunu hemen anladım.

"Bu... bu et köyüme verdiğin canavarın eti mi?" Yumuşakça sordum. Bana çok tanıdık gelen topraksı bir tadı vardı.

"Şey, *aynı* canavar değil," diye mırıldandı. Başımı sallayarak küçük bir nefes aldım. Görünüşe göre kocam istediği zaman şakacı olabiliyordu. "Ama *lysi*. Bu *bveri*. Büyük bir sürü hayvanı. Sıcak mevsimlerde güney topraklarına doğru otlar ama don geldiğinde kuzeye yönelir."

"Don sırasında daha soğuk olan yer mi?" Merakla sordum.

"Köyünüze gönderdiğimin derisi zaten yüzülmüş ve işlenmişti ama *bveri* genellikle kalın, uzun ve yoğun bir kürke sahiptir. Kürklerini soğuk mevsimde kullanırız çünkü en iyi yalıtımı sağlar. Bu mevsim için çok sıcak ama eninde sonunda göreceksiniz."

Gelecek hakkında pek düşünmemiştim. Geleceğimizi. Şimdilik Ölü Dağ'ın ya da sisin ötesini düşünemiyordum çünkü hiçbir şey kesin görünmüyordu. Ama Wrune aynı tereddütlere sahip gibi görünmüyordu.

"Ayaz için kuzey topraklarında olabiliriz," diye ekledi. Nefesim kesildi, *eve* dönme ihtimali karşısında gözlerim büyüdü. "Bu konuda ne düşünürdünüz, *rei Morakkari*? O bölgeyi don için talep etsem?"

Bana mı soruyordu?

Yutkunararak ona dürüstçe şöyle dedim: "Böyle kararların nasıl alındığına dair hiçbir fikrim yok. Sen sürü kralısın. Sürünü tanıyorsun. Ve Hukri bana birçok kez onlar için her zaman doğru olanı yapacağını söyledi. Eğer kuzey topraklarının en iyisi olacağını düşünüyorsan, seni bu seçimi yapmaktan alıkoyacak ne var?"

"Zamanla *Morakkari*, sen de sürüyü etkileyecek seçimler yapacaksın."

"Ve bu beni korkutuyor," dedim ona, kelimeler durduramadan dudaklarımdan döküldü. "Kendimi... Bazen bir sahtekâr gibi hissediyorum. Sanki ait değilmişim gibi. Bazen hiçbir yere ait olmadığımı düşünüyorum..."

Kuzey toprakları hariç diye düşündüm. Babamla birlikte. Teyzemle.

Ama bunu ona söyleyemezdin. Ne de olsa kararını etkilemek istemiyordum.

Bir nefes verdim ama sonra Wrune'un parmaklarının elimin etrafında sıkılaştığını hissedince sustum.

"Ben de öyle hissettim," diye mırıldandı bana. "Vahşi topraklardaki ilk sezonum."

Dudaklarımı yaladım ve sessizce "Gerçekten mi?" diye sordum.

"*Lysi*," diye mırıldandı. "Tüm ordular genellikle zorlu bir ilk sezon geçirir. Bu beklenen bir şey. Her gün kendimden şüphe ettim. Beni neredeyse felç edip hareketsiz bırakana kadar kararlar üzerinde düşündüm. Ama sonra bir nedenden dolayı *seçildiğimi*, Denemelere bir nedenden dolayı *katlandığımı* fark ettim. İçgüdülerime güvenmem gerektiğini yoksa sürümün bunun acısını çekeceğini fark ettim. Sürüler başarısız olur, bilirsiniz. Her zaman."

"Öyle mi?" Şaşkınlık boğazıma düğümlenerek sordum. Bunu bilmiyordum.

Başını eğerek kadehini uzattı ve şarabından uzun bir yudum aldı.

"Sadece iki yıl önce Sınavları geçen bir *Vorakkar* vardı, birkaç ay döngüsünden sonra sürüsü dağıldı. Olur böyle şeyler. Onlardan biri olmamaya kararlıydım. Ve *öğrendim*. Sen de aynısını yapacaksın."

"Bunu çok kolay söylüyorsun," dedim. En azından kavga ederken onunla konuşmayı ne kadar kolay bulduğumu hatırladım. Ölü Dağ'ın altında onunla konuşmayı nefes almak kadar kolay bulmuştum. Ama sanırım o zamanlar dikkatimi çekmek için tek bir amacı vardı. Ondan hoşlanmamı, onu özgür bırakmamı sağlamak için.

"Çünkü doğru olduğunu biliyorum," dedi, sesi o kadar alçak ve tereddütsüzdü ki ona körü körüne inanmak istedim. Ama bu beni

Daha önce başım belaya girmişti ve bu hatayı tekrar yapmayı planlamıyordum. "Öğrenmeyi seviyorsun. Dilimizi korkutucu derecede hızlı öğreniyorsun. Sürüyü izliyor ve hareketlerini inceliyorsun... ve biliyorum çünkü ben de seni izledim. Bugün tabakhaneye gittin çünkü orayı görmek ve kendin keşfetmek istedin, oysa deneyimli sürü üyeleri bile o bölgeden vebadan kaçır gibi kaçıyor. Ve Dakkar haritasını ezberledin, değil mi? Tüm bölgeleri, tüm nehirleri, gölleri ve denizleri, tüm sıradağları biliyorsun. Hukri bana üzerinde yazan Dakkari kelimelerini bile ezberlediğini söyledi."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bunca zamandır beni mi izliyordu? Farkında olmasam bile bana göz kulak olmak mı?

"Belki de buradan ayrılmayı kolaylaştırmak için öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalışıyorum. Belki de hangi yöne kaçacağımı bilmek için haritaları inceliyorum. Belki de yoluma çıkan ordularla iletişim kurabilmek için Dakkari öğrenmeye çalışıyorumdur."

Ona bunları neden söylediğimi bilmiyordum. Bildiğim şeyler artık benim için kayıptı. Hayır, tam olarak kaybolmadı. Sadece... isteyerek unuttum.

W rune ile bir anlaşma yapmıştım, bu anlaşma nasıl gerçekleşmiş olursa olsun. Sözümü tutacaktım, tıpkı onun da sözünü tutmasını beklediğim gibi. Ve eğer dün gece bir şey olduysa, sadece sözünü tutmakla kalmayacak, aynı zamanda bana tam olarak istediğim şeyi verecekti. Tess, özgür ve güvende.

Hakkını vermek gerekirse, kocam dudaklarımdan dökülen kelimeler karşısında gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine boğazından hırıltılı bir ses çıktı ve beni kendisine yaklaştırdı. Bu sefer bana verdiği öpücük tüylerimi diken diken eden türdendi. Tutkulu ve derindi ve ben daha ne olduğunu anlamadan, devrilmekten korktuğum için koluna yapışmıştım.

Dudaklarıma karşı mırıldandı: "Eğer bunların hepsi doğruysa, *rei sarkia*, o zaman beni *seçmen* için sana bir sebep verme konusunda beni daha da kararlı kılıyorsun." Kalbim acınası küçük bir gümbürtü attı. "İstedğin için isteyerek kalmak."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" Merakla sordum.

"Henüz sana *deviri* takdim etmedim," dedi bana. Bu kelimeyi hatırladım. Gelin hediyesi. Düğün hediyesi. "Seni etkilemek için bunu bu gece yapalım mı? Yoksa seni doğruca yatağa götürüp kaçamayacağın kadar yorayım mı?"

"İkisi de cazip," diye boğulmayı başardım, ondan uzağa eğildim ve kalbimin gümbürtüsünü yatıştırmaya çalıştım. "Ama şimdilik, sanırım sadece yemeğimi bitirmek istiyorum."

Alçak sesle kıkırdaması tüylerimi diken diken etti. *O ses*. Onu şişleyip şişleyemeyeceğimi görmek, sonsuza kadar yanımda tutmak, istediğim zaman şişenin tıpasını çekip çıkarmak ve böylece boş zamanlarımda onu dinleyebilmek için garip bir dürtü duydum.

"Gülüşünü seviyorum," derken buldum kendimi. Ancak bir an sonra utanç içinde başımı eğdim ve baharatlı, haşlanmış fındık tabağını hızla elime aldım.

Eli boynumdan omurgama doğru kaydı. Daha iyisini bilmesem, bana bakarken yakaladığım bu şekilde onu şaşkına *çevirdiğimi* düşünürdüm. Hayatında bir kez olsun ne diyeceğini bilememiş miydi?

Eğer bütün geceler bunun gibi olsaydı, W rune'un beni kalmam için ayartmasına gerek kalmazdı, diye düşündüm. Beni ipekler, mücevherler ya da altın biblolarla baştan çıkarmasına gerek kalmazdı. Tek bir kasımı bile oynatamayacak hale gelene kadar beni kürklerinin üzerinde gevşek, sersemlemiş ve tatmin olmuş halde tutmasına gerek kalmazdı.

"Belki de kalmamı sağlayacak olan senin gülüşündür," diye itiraf ettim sessizce, ona hızlıca bir bakış fırlatarak.

"O zaman bunu daha sık duyacaksın, *rei Morakkari*," diye söz verdi.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"A Sk it," diye emretti Hukri bana.
Piki'm için, onun aslında oldukça otoriter olduğunu keşfediyordum. Umursadığımdan değil.

"Hmm?"

"Bana ne sormak istiyorsan sor, *Missiki*," dedi ve sürünün içinden geçerken bana sivri bir bakış gönderdi. Günlük yürüyüşlerimiz, birçoğundan biri. Ancak akşam olmuştu ve gün batımının kızıl rengi herkesi tedirgin ediyordu. Gün batımının kırmızı olması pek sık rastlanan bir şey değildi. Bu nedenle, sürünün çoğu gece için *volikilerine* çekilmişti.

Kubbeli çadırların yanından geçerken onlarca farklı ses, kahkaha duydum. Bir ya da iki inilti, ki bu sadece merakımı arttırdı. Bununla birlikte, *volikilerin* düşündüğüm kadar ses geçirmez olmadığını fark etmemi sağladı. Wrune'un tüm sürüsünün geçen hafta sessiz kampta yankılanan kendi inlemelerini ve çığlıklarını duyup duymadığını merak etmeme neden oldu. Sonra, sadece daha fazla mahremiyet sağlamak için bile olsa, *volikimizin* diğerlerinden ayrı bir yerde olmasının muhtemelen en iyisi olduğunu düşündüm.

Geçen hafta çelişkili geçti. Ve doğrusu, Wrune'un sürüsünde hayatın bu kadar *kolay olması* beni biraz endişelendiriyordu. Hayatımın büyük bölümünde mücadeleye ve zorluklara o kadar alışmışım ki burada yaşamak... *tuhaftı*.

Peki ya Wrune ile hayat? Daha da fazla.

Sürü içinde onu her gördüğümde karnım gurulduyordu. Gece çöktüğünde içimde sıkışan bir beklenti oluştu çünkü ona sahip olacağımı biliyordum

yakında kendime. Beni tadına, kokusuna, dokunuşuna, sesine bağımlı hale getirmişti. Bana sadece onun verebileceği zevki, bulduğu her an benden aldığı zevki arzulatıyordu.

Geceleri yemeklerimizi birlikte yiyorduk. Bana büyüdüğü karakoldan - Rath Rowin'in *saruk*'u diyordu, büyükbabasına aitti- kısaca bahsetmişti. Kuzey topraklarının sınırında soğuk bir kale, ancak sıcaklığın o kadar soğuk olmadığı batıya doğru uzanıyordu.

Mutlu bir çocukluk geçirmediği izlenimini edindim, tam olarak değil. Babasını sormuş olmama rağmen ondan nadiren bahsediyordu. Annesini hiç tanımamıştı ama büyükannesi ve büyükbabasından sık sık onun hakkında hikâyeler dinlemişti.

Ben de ona kendi köyümü anlattım. Babam hakkında. Halam hakkında. Yine de köy yandıktan sonra olanlar, Song'un öldürülmesi, Benn'in liderliği ve Ölü Dağ hakkında hiçbir şey söylemedim. Aramızda konuşulmadı. Ve ben de böyle olmasını tercih ettim.

Ve geceleri, benden zevk aldıktan ve kendi boşalmasını sağladıktan sonra, ona karşı uyudum. Benden önce uykuya daldığında, yüzümü göğsüne bastırır ve eşit nefes alışlarını dinlerdim. Karnında, ona sormaya cesaret edemediğim yara izlerini takip ederdim. O anlarda, ona sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. O anlarda, öyleymiş gibi davrandım.

Ve o gece içimde hissettiğim şey korkutucu bir şeydi çünkü Wrune'u önemsemeye başladığımı fark ettim. Ona bakmamam gerektiğini bildiğim bir şekilde bakıyordum.

O karanlık gecelerde, mutluluğun böyle bir şey olup olmadığını merak ettim. Ya da en azından derin, rahatlatıcı bir hoşnutluk.

Ve bu beni çelişkili hissettirdi. Çünkü Tess'e verdiğim sessiz söze sırtımı dönüyormuşum gibi hissediyordum. Başkaları acı çekerken, özellikle de bu acının nasıl bir his olduğunu bilirken, bu kadar mutlu olmamam gerektiğini *hissettim*.

"Bütün gün dilini tutun," diye ekledi Hukri, beni düşüncelerimden sıyrarak. Gün boyunca, sürünün içinde yürürken, konumuma duyduğu saygının bir göstergesi olarak arkamdan gelme eğilimindeydi. Artık kampın etrafında tanık olarak dolaşan çok fazla Dakkari olmadığından, yanımda yürüyordu. Bir arkadaş gibi. Bir sırdaş.

Benim için tam olarak bu hale gelmişti.

Bu sözler, üzerinde düşündüğüm başka bir konuyu hatırlamama neden oldu. Beni utandıran ama rahatsız eden bir şey.

Yüzden fazla Dakkari ve bir avuç insanın günlük adımları ve yürüyüşleriyle oluşmuş doğal bir yol olan patikada durdum.

Sesimi alçaltarak ona "*Vorakkar... o... o...*" dedim.

Dilim, hayatımın büyük bölümünde yaşadıklarımın farklı bir şekilde bağlanmış gibi hissetti. Ovalarda hissettiğim o keskin, kontrolsüz acıyla karışan o dayanılmaz güçten sonra, kelimelerimi nadiren kekeliyordum. Bunu anlamamıştım. Bu Kakkari'nin bir hediyesi miydi, yoksa o acı bir ödeme miydi, bana kelimelerimi geri vermenin bedeli miydi... Bilmiyordum.

"Beni tatmin ediyor," dedim ona, fısıltıyla söylediğim bu itiraf karşısında yüzümün alev aldığını hissederek. "Ve kendini serbest bırakıyor ama... *tassimara* gecesinden beri benimle *birleşmeye* hiç kalkışmadı."

W rune genellikle tohumunu kürklerin üzerinde, kalçalarını inlemelerimin ritmine göre yuvarlayarak harcadı ya da kendini okşayarak serbest bıraktı, tohumunun uzun kavisleri karnıma veya göğüslerime iniyordu, bu onu son derece memnun ediyor gibiydi.

Hatta birkaç kez *ona* dokunmama bile izin vermişti. Aletini elime almıştım, kalçalarımı zonklama hissine karşı sıkarken bile merak ediyordum. Onu okşarken yüzünde beliren ifadeleri izlemek hoşuma gitmişti, neredeyse onun derin, sonsuz iniltisini ve elimin arkasından aşağı yuvarlanan tohumunun kalın sıcaklığını duymak kadar.

Yine de o aleti bana doğru hiç itmemiş ve içime sokmamıştı. Onu tekrar içimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Kalın siki hiç bu kadar *iyi* hissettirebileceğini bilmediğim yerlerimi okşarken ve okşarken hissettiğim o ilkel, baş döndürücü hissi hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

"Oh," diye fısıldadı Hukri. Hakkını yemeyelim, şaşkınlığını iyi saklamıştı. Ona bu tür şeyler sorduğumda genellikle takındığı ifadeye alışkındım. Sabırlı ve anlayışlı bir ifade.

"Bu garip mi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Şey..." diye devam etti ve omuzlarım çöktü. "Ben... emin değilim."

"Tuhaf olduğunu biliyordum," dedim iç çekerek ve adımlarıma devam ettim. Bir süre sonra

O an, Hukri bana yetişene kadar takip etti. "Bunun nedenini, neden yapmadığını kendime soruyorum. Ve tek düşünebildiğim, sürünün bizim... şey, yıkayıcılar kürklerimizle meşguldü, değil mi? Terziler de *Vorakkar* pençelerini geçirdiğinde birkaç tanesini onardılar."

"*Lysi*," dedi Hukri dikkatle. "Sürü içinde *Vorakkar*'ın senin yatağında olmadığına dair hiçbir dedikodu çıkmadı. Bundan emin olabilirsin."

Ve artık kimsenin benimle göz göze gelmediğini fark etmeye başlamıştım. Birinden bir şey istediğimde hemen ihtiyacım olan şeyi tedarik etmek için atlıyorlardı. *Bikkular*, terziler. *Piroki* ustası *mrıkro* bile bu büyüleyici yaratıklar hakkındaki sorularımı yanıtlamak için zaman ayırmıştı.

"Ona sormam gerekiyor, değil mi?" Bu konuşmanın ne kadar rahatsız edici olabileceğini düşünerek mırıldandım. Bu tür durumlarda hiç deneyimim yoktu. Hem de hiç. *W rune*'la bu konuda yüzleşme düşüncesi bile yüzümü kızartıyordu.

"Ya da sadece talep et," dedi Hukri omzunu silkerek. "Dakkari erkekleri basittir, *Missiki*. Onu sırt üstü yatırın, ne istediğinizi söyleyin, sizi reddetmeyecektir."

Bunun, *W rune*'un altımda sırt üstü yattığı görüntüsü tuhaf bir şekilde kışkırtıcıydı. Düşüncesi bile yutkunmama neden oldu. *Sertçe*. Tüm o altın rengi et ve tırnaklarımı geçirebileceğim sert kaslar.

"Sence bu gerçekten işe yarar mı?" Dudağımı ısırarak usulca sordum.

Hukri'nin lirik kahkahası aramızda yükseldi, nazik ve sevimli. "Dostumda işe yarıyor."

Yolda bir virajı dönüp, genellikle geri dönmek için döndüğümüz eğitim alanına doğru ilerlerken benim kahkaham da onunkine katıldı. "Ya da ona sor," dedi Hukri, kahkahası durulduğunda. "Ona karşı dürüsttür değil mi?"

"Evet," dedim usulca. *Son zamanlarda*, diye sessizce düzelttim. "Öyleydi."

En azından Ölü Dağ'la ilgili planlar konusunda beni bilgilendirdi. Neredeyse her gece bana günlük konsey toplantılarında neler konuşulduğunu anlatıyordu, her ne kadar yaşlılardan tepki alsa da. Bana yolculuğun planlanmasının zaman alacağını söylediğinde yalan söylemiyordu. Yaşlılar şu anda kendi aralarında böyle bir çaba için kaç *darukkarın* ayrılabilceği konusunda tartışıyorlardı.

"O zaman ona sor," dedi Hukri basitçe.

Daha eğitim alanı görünmeden, *W rune*'un sesinin derin tınısını duydum. Sadece sesi bile adımlarımı hızlandırdı... ta ki sesinin kızgın olduğunu fark edene kadar. Alçak, soğuk ve eşit. Bu tonu tanıyordum.

Son köşeyi döndüğümüzde, kampın etrafında gördüğüm bir erkekle konuştuğunu gördüm. Daha yaşlı bir *darukkar*, ancak yaşı onun bariz gücünü, genişliğini azaltmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Darukkar Wrun'e'un gözlerinin içine bakıyordu, bu da beni inanmaz bir şekilde doğruldu, şimdi bunun saygısızlığını biliyordum. İki erkek yalnızdı, sanki *darukkar* Wrun'e'a konseyden çıkarken yaklaşmış gibi konseyin *volikisinin* dışında duruyorlardı. Ve karanlık çökerken, kısık sesleri konuşmalarını daha da gerginleştiriyordu. Uzaktan bile vücut dilleri gergindi. Wrun'e'un *darukkara* doğru hızlı bir adım atmasını izledim, onun bir dizi kesik kelime söylediğini duydum.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonra izledim ki *Darukkar* sonunda bakışlarını indirdi.

Başını eğdi. Bir adım uzaklaştı. Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi serbest bıraktım.

"Bu Beşik," diye fısıldadı Hukri kulağıma yakın bir yerden. İki erkek de bizi fark etmemiş ya da yaklaştığımızı duymamıştı. "Bu Junira'nın *pattar*'ı."

Bu kelimeyi tanıdım. "Baba" anlamına geliyordu. Ve tabii ki Junira'yı da biliyordum.

Wrun'e başka bir şey söyledi ama Hukri için bile duyamayacak kadar sessiz ve uzakta olduğunu biliyordum.

Beşik hışımla uzaklaştı ve doğruca bize doğru geldi. Bizi gördüğünde, en yakın *volikiye* yakın dururken, ifadesi gerginleşti, gözleri uzaklaşmadan önce kısa bir süre bana kaydı.

"*Darukkar*," diye selamladı Hukri başını sallayarak.

Beşik sessiz ve öfkeli adımlarına ara vermedi. Hiçbir şey söylemedi, yanımızdan geçip yola geri döndü. Wrun'e'a dönüp baktığımda, Beşik'in sırtına sabitlediği kara bakışları gördüm.

O kırmızı gözler benimkileri bulduğunda, yüzündeki ifade belirgin bir şekilde yumuşadı ama omuzlarındaki gerginliği hâlâ görebiliyordum. Bize ulaştığında beni yanına çekti, eli kalçamın etrafında kıvrıldı.

"*Piki*," diye mırıldandı selamlarken, sesi ruh halinden dolayı hâlâ *pürüzlüydü* ama bunu saklamaya çalışıyordu. Sonra da, "Evine, eşinin ve çocuğunun yanına git. Ben bu gece karımla ilgileneceğim."

"*Lysi, Vorakkar*," diye mırıldandı başını eğerek. Titreyerek uzaklaşmadan önce bakışlarımla kısa bir süre buluştu. "İyi geceler, *Missiki*."

"İyi geceler," dedim ona, dönüp kendi ailesine giden patikaya doğru ilerlemeden önce elini kısa bir süre sıktım.

Wrun'e'a bakmak için başımı arkaya eğdiğimde, onun da beni izlediğini gördüm. Eli yanağıma geldi ve bu pozisyonun yararlanarak beni yumuşak ama sert bir şekilde öptü. Beni *nasıl* öptüğünü hiç umursamadım. Ben arzuluyordum

Bana verdiği her Şey ve bu öpücük de farklı değildi.  ekildiğinde, giydiği ince tuniğe yapışmıştım ve kalçalarımın arası karıncalanmaya başlamıştı bile.

"Yırtıcı, *rei Morakkari*," diye mırıldandı, sesi belirgin bir Şekilde yumuşamıştı. "*Jiria*. Eve gidelim mi, *lysi*?"

Yuva. Ne kadar harika, k  c c k bir kelime. Ve yine de çok Şey ifade ediyordu.

Başımı salladım ve patikadan aşağı döndük. *Volikiye* geri dönerken tek bir kelime bile konuşmadık, ikimiz de yalnız kalana kadar sessiz kalmaktan memnunduk. Ama sıcak avucu kalçamı hiç terk etmedi ve sıkı kavrayışını rahatlatıcı buldum.

Volikiye geri döndüğümüzde akşam yemeğimizin geldiğini gördüm ama ilk kez o kadar da a  değildim. Öğleden sonra büyük bir yemek yemiŐtım ama *Wrun*e'un büyük kısmını yemesini izlerken mutlu bir Şekilde otlanıyordum.

Bir banyo da doldurulmuŐtu ama su soğuk görünüyordu. *Wrun*e'un ateş teknesine gidip oradaki ısıtılmıŐ taşlardan birini almasını izledim. Birkaç taŐla birlikte onu da banyoya attı, buhar suyun üzerinde kıvrılıp dans edene kadar.

Sonra yanıma geldi ve giydiğim elbiseyi omuzlarımdan çözmeye başladığında dudaklarım aralandı. Elbise ipek gibi üzerimden kayarak ayaklarımın dibinde birikti ve beni onun önünde çırılçıplak bıraktı.

"Yemekten önce yıkanmak ister misin?" Ben sordum.

"*Lysi*," diye mırıldandı, kendisi soyunurken gözleri üzerimde geziniyordu. Hareketleri yavaş ve metodikti ve bakışlarım onun ortaya çıkardığı her bir ten parçasına takılmıştı, boğazından kısık bir kıkırdama yükseldi. "*A g zli*."

Çıplak kaldığında beni küvete götürdü ve içine girmeme yardım etti. Diz   kt ğ mde memnuniyetle i  çektim, sıcak su beni zevkle inletti. *Wrun*e arkama geçti ama sonra beni çevirdi, böylece kalçalarına sarıldım.

Ona spe  latif bir bakış attığımda bana "*Sana bakmak istiyorum*," diye açıkladı ve ardından omuzlarımın üst kısmına sıcak su sürdü. Onun dokunuşuyla omurgam karıncalandı. Ne zaman birlikte banyo yapsak, sonu hep halıları ıslatan suyla biterdi. Genellikle de parmakları tembelce klitorisime bastırıp yuvarlanırken ona karşı çılgınca sallanmamdan kaynaklanırdı.

Ona baktığımda, yüz ifadesindeki çizgilerde ve omuzlarındaki sertlikte gerginliği görebiliyordum. Bunun Beşik'le karŐılaŐmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum ama bu geceden önce bile bunu fark etmeye başlamıştım.

Ellerim göğsünün üzerine geldi ama bileğimi yakaladı ve dudaklarını *Morakkari* işaretlerime bastırdı. Göğsümde ani ve şiddetli bir sıcaklık oluştu. Sürüsünün önünde beni öpmesi ve bana dokunması bir şeydi çünkü bir parçam bunun... performans için olduğunu varsaydı. Bunun Wrune'un bir başka 'mesajı' olduğunu düşündüm.

Yalnız olduğumuzda tamamen başka bir şeydi.

Bu duygudan uzaklaşmak için nefes nefese, "*Darukkar*'la ne hakkında konuşuyordun?" diye sordum.

Bileğime öpücükler kondurmaya devam etti, dudakları bileğimin iç tarafındaki damarın üzerinde geziniyordu. Ancak, görünüşteki umursamazlığına rağmen diğer avucumun altında göğsündeki kasların nasıl gerildiğini hissettim.

Bana söyleyeceğini biliyordum. Geçen hafta ona sorduğum her soruyu bana rahatlıkla cevaplamıştı.

"Junira'nın *pattar*'ı olduğunu biliyorum," dedim ona. "Öyle mi?"

"*Lysi*," diye yanıtladı Wrune. "*Tassimara*'mızdan sonra Horde boyunca pek çok şey söyledi. Ben sadece bu konudaki hislerimi açıklamak için zaman buldum."

"Ne gibi şeyler?" Bildiğimden korkmama rağmen sordum. "Benim hakkımda. Senin hakkında," dedi.

"Konuşmadan pek memnun görünmüyordu," diye not ettim, ikisinin arasında dolaşan gerilimi düşünerek.

"O benim en iyi *darukkarlarım*dan biri. Bunu biliyor. Ve bunu kendi avantajına kullanıyor, diğerlerinden daha özgür iradeye sahip olduğunu düşünüyor. Bu akşam ona Ölü Dağ'a götürdüğüm savaşçılardan biri olacağını söyledim ve o bunu reddetti."

Kucağında doğruldum. "Seni reddetti mi?" Sessizce tekrarladım.

"*Lysi*," dedi Wrune, elleri kollarımdan aşağı kayarken, bakışları suyun yüzeyinde duran ve dalgaları meme uçlarıma çarpan göğüslerime kaydı. "Bu yüzden reddini kabul ettim ama ona bu sezondan sonra *Dothik*'e dönmesini beklediğimi söyledim."

"Ne?" Wrune göğüslerimi avuçlayıp kaldırırken bile gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde fısıldadım. Avuçlarının içinde ağırdılar.

Öne doğru eğildi ve meme uçlarımdan birini tembelce emerek nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Wrune," diye mırıldandım, gözlerine bakabilmek için onu biraz geriye ittim. "Sürü üyelerinden herhangi birinin gönderilmesine sebep olmak istemem."

Gözleri kısıldı. Elleri göğüslerimden çekildi ve küvetin arkasına daha derin bir şekilde yerleşti, kollarını kenarlara dayadı. Koyu renk saçlarının uçları suyun altında dalgalanıyordu. Göğsü ıslaktı ve parıltıyordu ve onu bu şekilde görmek bile düşünmemi zorlaştırıyordu.

"Bu *senin* de sürün," diye yorum yaptı. "Ne?" diye sordum. Gözlerimi kırıştıtararak sordum.

"Sen bu sürünün *Morakkari*'si değil misin? Şu anda benim kendi *pujerak*'ımdan bile daha fazla güce ve etkiye sahip değil misin?"

Oh.

"Bu nedenle, size karşı yapılan her hakaret bana karşı yapılmış sayılır. Beşik seçimini yaptı. Emrimi reddederek ne yaptığını biliyordu ve ben de blöfünü gördüm. Böyle oyunlara müsamaha göstermem. Kendi sürümde olmaz. Hayatlar tehlikedeyken olmaz. İlk günlerden beri bana iyi hizmet etti ama son haftalarda bana ona güvenemeyeceğimi gösterdi. Eğer ona güvenemezsem, ona itimat edemem. Rath Rowin'e, Horde'a sadık değil. O sadece kendi çıkarlarına sadık. Doğduğu karakola dönmeyi seçmezse, *Dothik*'i yaşamak için uygun bir yer bulacaktır."

"Peki ya özür dilerse?" Ben sordum.

W rune uzun bir nefes verdi ve ben de ona doğru eğildim. Söylediği her şey anlamlıydı. W rune'un sadakate her şeyden çok değer verdiğini anlamaya başlamıştım, bu yüzden birlikte çok zor bir başlangıç yapmıştık.

Ancak Beşik'in en başından beri sürünün bir parçası olduğunu kendisi söylemişti.

"Elbette tek bir hata onun sürüdeki yerine mal olmamalı," diye mırıldandım.

Ona daha sert bastırdım. W rune'un gözleri aramızda kaymadan önce benimkiler arasında gidip geldi. Sert aletini karnımda hissedebiliyordum. Ve hafifçe aşağı doğru hareket ettiğimde, onun sıcaklığını alt dudaklarımda hissettim, seksimin kıvrımları ona sürtünüyordu.

"Merhamet her zaman vardır, *rei sarkia*," diye homurdandı, sesi bir an öncesine göre çok daha sertti. Gözbebekleri büyüyordu, o kadar siyahtı ki içlerinde kendimi görebiliyordum. "Bazıları bunu hak etmediğinde."

"Bırak sakınleşsin," diye ısrar ettim. "İsterse telafî etmesine izin verin. Herkes ikinci bir şansı hak eder, sizce de öyle değil mi?"

Boğazında kısık bir ses yükseldi. "Bana bir tane verdin," diye mırıldandı sessizce, elini küvetin kenarından kaldırıp saçlarımda gezdirdi. Zevk

Beni öpmek için öne doğru getirdiğinde omurgam zonkladı. Tadı ve sıcaklığı çok tanıdıktı. Onu öpmeyi, yanında uyumak kadar rahatlatıcı buluyordum.

"Ve sen de bana bir tane verdin," diye ekledim, dudaklarına karşı.

Homurdanarak geri çekildi, ona karşı sallanmaya başladığını fark ettiğinde gözlerinde arzu vardı. "Kararımı bu şekilde etkilemeyi mi düşünüyorsun?" diye hırladı usulca.

"Deneyebilirim *Setovan*," dedim ona, öne doğru eğilerek. *İnatçı erkek*. Yavaşça boynunu öptüm ve boğazının tenime değdiğini hissettiğimde gülümsedim. "Ya da bu gece sana *sailon* diyebilirim. Seçim senin."

"Bu kadar Beşik muhabbeti yeter," diye emretti, dudaklarımı çenesinde gezdirirken başını yana eğdi. "Ve sen de bana *Sailon* diyeceksin."

Elleri kalçalarımın dolanıp onları kavrayıp sıkıştığında gülümsemem yavaşça kaybolsa da sııttım. Wrune artık pençelerini kesmiyordu, sadece bana karşı biraz fazla... *hevesli* olduğunda etimi kesmemek için.

"*Sailon*?" Fısıldadım. *Sevgilim*.

Onaylarcasına homurdandı.

Bu gece onunla konuşmak istediğim başka bir şey daha vardı. Onunla seks hakkında. Gerçi şu anda bu konuyu açmayı düşünmek dilimin tutulmasına neden oluyordu. Bu yüzden Hukri'nin bana yapmamı söylediği şeyi düşündüm. Onu yere yatır ve ondan bunu talep et. Wrune altımdaydı. Tek yapmam gereken kalçalarımı eğmekti ve ben de ona doğru alçalabilirdim.

Hukri bana Dakkari erkeklerinin seks konusunda basit olduklarını söylemişti. Aynı şey Dakkari *Vorakkarları* için de geçerli miydi?

"Wrune," diye fısıldadım, kalçalarımı onun sikine doğru sallayarak. Sadece biraz sola ve klitorisimi dürtecekti ve... "*Ahh*," dudağımı ısırmadan önce inledim.

"*Vok*," diye homurdandı, aramıza baktığında ifadesine o tanıdık gerginlik geldi. Bakışları suyun altında onun sikini kullandığım yere kaydı. Sonra vücudumdan yukarıya, ben hareket ettikçe göğüslerimin nasıl sallandığına baktım. "Sana bakarken beni çok sertleştiriyorsun. Üzerimde nasıl hareket ettiğine bak, *rei sarkia. Leika*. Mükemmellik."

Övgüsü neredeyse içinde oluşan hisler kadar iyi hissettiriyordu.

Ben.

Daha yukarı kaldırdım ve seksimi onun sikinin üzerine sürükledim. Elleri sıkılaştı. O inerken kalçalarımın vurdu ve gücünü kullanarak öğütmeme yardım etti.

daha sert.

Ondan ve zevkten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o ruh haline girdiğimi hissettim. W rune'un beni kolayca deliliğe sürükleyebileceğini keşfetmiştim. Ben de aynısını ona yapabileceğimi bulmuştum. Sadece o kalın, sıcak aleti içime sokmasına yetecek kadar delilik değil.

Daha yükseğe kaldırdım, kararlılığın içime işlediğini hissettim.

Bu gece, düşündüm.

Bu gece olacaktı. Olması *gerekiyordu*. Çünkü bu belirsizliğe daha fazla katlanamazdım.

Kalçalarımı yeterince yukarı kaldırdım, dizlerimi küvetin dibine bastırdım, böylece yuvarlak horozunun başının girişime dürttüğünü hissettim.

Ondan kaba bir nefes geldi. Sanki bu hissin *tadını çıkarıyormuş* gibi gözleri kapalıydı. Peki *neden* bana istediğimi vermiyordu? Arzuladığım şeyi?

Aleti tam altımdayken, kalçalarımı yumuşak ve hızlı bir hareketle aşağı indirdim. Aleti *derinlere* kayd. İçimde ne kadar büyük olduğunu unutmuştum ama yerini *dolgunluk* ve *sıcaklık* hissine bırakmadan önce sadece kısa bir sıkışma hissi duydum.

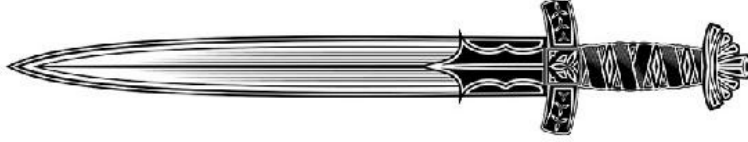
W rune'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Elleri kalçalarımı daha sıkı kavradı ama bir an sonra bu kavrayışı beni üzerinden çekmek için kaldıraç olarak kullandı.

Aleti vücudumdan kayd ve kaybını hissettim. Hayal kırıklığı içimde yükseldi.

"*Ne yapıyorsun?*" diye homurdandı kocam.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

V *Tamamdır*, diye düşündüm.

Bu konuda ne kadar az kontrol sahibi olduğumu bilmiyor muydu? Onu mu?

"Ben de sana aynı şeyi sorardım," diye homurdandı, hâlâ kalçalarını üzerimde sallamaya çalışıyordu.

"*Neffar*?"

Düşünemiyordum. Bütün mantıklı düşünceleri aklımdan çıkarmıştı.

"Mina, dur," diye inledim, amının sıcaklığının başını bulduğunu hissettiğimde.

sikimi bir kez daha. "*Kakkari*, ben iyi olmaya *çalışıyorum* ve sen *bunu* yapıyorsun." Küçük bir hayal kırıklığı çığlığı attı.

"Hâlâ sürüye bir mesaj göndermek istediğin için mi ikimizi de reddediyorsun?" diye hırladı. Muhtemelen bu tonu ondan ilk kez duyuyordum ve *vok*, eğer beni daha da sertleştirmediyse.

Ta ki ağzından çıkan kelimeleri fark edene kadar.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "*Neffar*? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kürkler!" diye bağırdı, sanki bu kafamdaki karışıklığı arttırmak yerine giderecekmiş gibi.

"Karıcığım," diye homurdandım. "Altında eşin *vokking* kayası gibi hissettirecek kadar sert bir horoz *varken*, bilmecelele konuşma. Şu anda düşünemiyorum!"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Birbirimize bakarken nefesimiz kesiliyordu ve *devalarım* hala onun amının derinliklerine kaymanın o kısa anısından dolayı zonkluyordu. *Vok*, eğer

Onu o anda ve orada becermemek için kendimi kontrol etmem gerekmedi. Gerilimin her geçen gün yavaş yavaş arttığını hissediyordum ve bunu iyileştiren tek şey onu ilk kez incittiğimi hatırlamaktı. Onu *kanatmışım*.

Sonra şöyle dedi: "Her gece tohumlarını *içime* değil de kürklerin üzerine akıtıyorsun. O ilk sabahtan beri. Böylece kürklerimiz yıkandığında, sürüde dolaşan söylentiler susturulacaktı. Böylece herkes yatağımızı yeniden paylaştığımızı, aramızdaki yırtığı onardığımızı bilecekti."

Gözlerimi kırptım, içimden inançsızlık geçti.

"Bu doğru mu?" Mina sordu. "Çünkü sanırım kalabalık mesajı aldı. Daha fazlasına ihtiyaçları yok."

"Sürüye bir mesaj göndermem gerektiği için her sabah ve gece lanet kürkleri becerdiğimi mi düşünüyorsun?" Ses tonum alçak ve karanlıktı.

"Şey... *evet*," dedi karım, yüz ifadesi şaşkındı. "Hukri dedi ki-"

"*Vokking hell*," diye küfrettim, sadece *piki'sinin* ne hakkında söyleyeceğini hayal ederek

Bu. "O ilk sabah beni öyle çıldırttın ki her yere boşalabilirdim. Amını yalamakla meşgulken sürüye bir mesaj göndermeyi düşünmüyordum, inan bana *sarkia*."

Mina gözlerini kırptırdı. Kısa bir süre için yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi, ancak bu ifade yerini şaşkınlığa bırakarak "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Sürüye bir mesaj göndermek sonradan düşünülmüş bir şeydi. Uygun bir şeydi ama bilerek yapıldığı tek zamandı. *O sabah*," dedim bir elimi yüzümde gezdirerek.

"O zaman *neden*..." diye devam etti, yanakları kızarmıştı. "Seni becermek mi?" Ona bakarak homurdandım.

"Evet," diye fısıldadı. "İstemiyor musun?"

Sorduğu sorunun gülünçlüğüne inanamayarak gülebilirdim... ama sesi savunmasızdı. Utanmıştı.

Sanki yanlış bir şey yapan oymuş gibi. Sanki *o* Bunu istememem için bir şeyler yapmıştı.

"Elbette istiyorum," diye mırıldandım, sesimin bu kadar sert ve karanlık olmamasını dileyerek. Keşke onun için daha yumuşak olsaydı. "Seni o kadar çok becermek istiyorum ki *içim* sızlıyor."

Mina usulca nefes verdi. Sonra kaşları çatıldı. "O zaman neden gitmedik?"

Belli değil miydi?

Şaşkınlık sırası bendeydi. Bilmiyor muydu?

"Çünkü seni tekrar incitmek istemiyorum," dedim

huysuzca. "Canımı mı yaktın?" diye sordu başını

sallayarak. "Sen yapmadın-"

"*Lysi*, yaptım," diye homurdandım. "Seni *kanattığımı* söylemiştin. *Tassimara*'dan sonraki sabah, işaretlerimizi tamamlamak için yürürken yüzünün buruştuğunu duyabiliyordum ve sana bunu yaptığımı bilmek içimi kemiriyordu! Sana çok sert davrandım. Belki de haklıydın. Belki de birbirimize uymuyoruz. Sen çok küçüksün ve seni tekrar incitmek istemiyorum, yoksa kendimi asla affetmem."

"Ne?" diye fısıldadı, gözleri şaşkınlık içinde dönüyordu. Sonra

hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Gülmeye başladı.

Güzel bir ses, hafif ve boğuk, neredeyse bir şarkı gibi geliyordu. Sevgi göğsümün derinliklerine kaydı -kendi hayal kırıklığımla savaşıarak-

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım ve o anda kendim gülmek istemesem de o kahkahayı dinledim.

Bana bakarken yavaşça kayboldu ve sonra ifadesi yumuşadı. Öyle bir yumuşadı ki, daha önce hiç yapmadığını bildiğim bir şekilde, *vokking* kalbimi yerinden oynattı. Öne doğru eğildiğinde kaşlarımı çatarak onu ovuşturdum.

Nazik öpücüğü boğazımda sert bir iniltinin yükselmesine neden oldu. "Bu durumu eğlenceli bulmana sevindim karıcığım" diye mırıldandığımda başını eğdi.

"Oh, seni *setovan*," diye haykırdı, diliyle yatıştırmadan önce alt dudağını hafifçe ısırdı. O bunu yaparken sikim karnıma doğru sallanıyordu. "Şimdi bunu inanılmaz komik ve biraz da gülünç buluyorum. Çünkü bunu bir hafta önce halledebilirdik."

Geri çekildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni kanattın çünkü senden önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştım," dedi bana. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle ekledi: "Sanırım bunu biliyordun. Çünkü olabildiğince nazıktın. Ama sen çok, çok büyüksün."

"Ve sen de oldukça küçüksün," dedim hoyratça.

"*Lysi*," dedi Dakkari dilinde, bu fısıltılı kelimeyle benimle alay ederek. "Ama hoşuma gitti."

Burun deliklerim alevlendi. "*Neffar*?"

"Yani, *gerçekten* çok iyiydi, değil mi?" diye devam etti.

"*Lysi*," diye homurdandım. "Öyleydi."

"O ilk birkaç dakikadan sonra hiç acı hissetmedim. Acı daha sonra geldi ama bu ilk seferdi. Buna uyum sağlayabilirim. O gece hoşuma gitmeyen tek şey aniden gitmiş olmanızdı. Belki yanlış bir şey yapmışımdır diye düşündüm. Ya da yaptıklarımızdan hoşlanmadığını..."

Vok.

Ve ona açıklamam gereken çok şey olduğunu fark ettim. Benim hakkımda anlamasını sağlamam gereken çok şey vardı. Nasıl yetiştirildiğimi. Babam hakkında. Sürü için beslediğim arzular ve onlara ulaşmama yardımcı olması için verdiğim kararlar hakkında.

Onu pek çok konuda karanlıkta bırakmıştım. Ona karakolumdan kısaca da olsa bahsetmiştim. Ona annemin ailesinden bahsettim. Ona sürünün Dakkar'daki seyahatlerini anlattım.

Ama ona gerçekten önemli bir şey söylememiştim. Neden böyle olduğum hakkında.

Ancak şimdilik.

Bu konuşma için doğru ruh halinde olmak istiyordum ve şu anda, o kucagımda çırılçıplakken, sikim aramıza girmişken, bana onu becerme şeklimi beğendiğini fısıldarken...

Bırakın babamı, bu konulardan herhangi birini bile açmaya *kesinlikle* uygun bir ruh halinde değildim.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," dedim ona.

Gözlerinde küçük bir rahatlama gördüm.

"Gerçekten mi?"

Vok, ona böyle düşündürdüğüm için kendimi bir canavar gibi hissettim.

Neden güldüğünü anlayarak homurdandım çünkü bu oldukça gülünçtü.

Sonra kendimi salladım. Karımın, kraliçemin, eşimin kucagımda çıplak ve acı içinde olduğunu fark ettim. Yaptığımız şey *hoşuna* gitmişti. Ve sadece birkaç dakika önce bana karşı nasıl sallandığını hatırlayarak, daha fazlasını istediğini fark ettim. Çok, çok daha fazlasını.

Tam bir aptaldım.

Yine de bu kadın aklımı karıştırdı, bu yüzden kendimi çok fazla hırpalamadım. En başından beri bile üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Ellerim tekrar arka tarafına kayarak doğrulmasını sağladı. Suyun altında, parmaklarımın arkası kıvrımlarını okşayana kadar altına uzandım. Gözleri parladı, her zaman görmekten hoşlandığım gibi bakışları yarı kapalı hale geldi.

Çok güzeldi ve bakışlarımı üzerinde gezdirirken a c e l e etmedim. Bunu benimle birlikte keşfetmek için her zaman çok istekli ve meraklı.

"W rune," diye mırıldandı, bir yalvarış gibiydi, kalçalarını tekrar bana doğru sallamaya başlarken kucağımda kıvranıyordu. Ondan duyduğum isminin sesi beni korkutmuyordu. Ondan gelince, samimi ve yumuşak bir şeye dönüştürdü. Bütün gece boyunca dudaklarından dökülen bu sesi duymak istiyordum.

"Seni becermemi ister misin, *Leika*?" Bana doğru eğildiğinde dudaklarını yakalayarak ona mırıldandım.

"*Evet.*"

"İçine girmemi mi i s t i y o r s u n ?" Dudaklarına karşı mırıldandım. "Sen sikimin etrafına gelirken tohumlarımın içine fişkırdığını hissetmek ister misin?"

Nefes nefese kaldı. Geri çektiğimde gözleri kararlıydı. Bana olan arzusunu görebiliyordum ve tekrar yukarı doğru kaydığını hissettim.

"Evet," dedi bana. "Hepsini istiyorum."

Kıvrımları sikimin başıyla buluştuğunda, *deva'mda* bir uyarı cızırtısı hissettim. *Vok*, beni içine aldığı *anda* boşalmama gerek yoktu. Ama o çok *çılgınca* yaptı.

"Uzun süre dayanamayacağım," diye uyardım onu dişlerimi sıkarak. "*Oh vok! Mina.*"

Başım küvetin kenarına yaslandı, gözlerim geri döndü, karnım ve bacaklarım onun altında sıkılaştı, o da yavaşça sikimi sıkı kılıfına soktu.

İlk seferin aksine, acele etmedi. Bu onun içindi, biliyordum. Vücudunun bana tekrar alışmasına izin veriyordum ve olabildiğince hareketsiz duruyordum. Aletime doğru alçaldı, sadece birkaç santimi içine girene kadar kalçalarını döndürdü. Sonra kalktı. Sonra indirdi. Sonra kaldırdı.

"*Voookk*," diye nefes aldım, o sikimi kullanırken nefesime odaklandım. Başı, *dakke*'m gibi en hassas kısımdı, tabanın üstündeki et yumrusu, ama neyse ki oraya yakın bir yerde değildi. Yoksa çoktan patlamış olurdum.

Buna çok uzun zamandır ihtiyacım vardı. Onunla geçirdiğim her sabah ve gece, kendi özdenetimim ve disiplinim için yeni ve dayanılmaz bir sınav oluyordu.

Şimdi bana *tassimara*'dan beri istediğim her şeyi veriyordu.

Boğazımdan sürekli bir mırıltı yükseliyordu. Yüzüne baktığımda neredeyse o anda boşalacaktım. Saf zevk ve haz yüz ifadesine yayılmıştı. Yanakları ve dudakları kızarmıştı. Gözleri cam gibiydi.

Ne yaptığını fark ettim. "Benimle alay ediyorsun," diye homurdandım.

Yüzüne şaşkın bir gülümseme yayıldı.

"Bence bu kadar inatçı olduğun için biraz cezayı hak ediyorsun," diye cevap verdi ve burun deliklerimin alevlenmesine neden oldu. Sikimin üzerinde daha derine battığında, ikimizin de inlemesine neden oldu, sesi şimdi titrek olsa da ekledi, "Sanırım ikimiz de hak ediyoruz."

Bir kez daha kaldırdı, kalçalarını bir kez daha aşağı indirdi, bu da göğüslerinin sallanmasına neden oldu.

Her itiş daha da sertleşiyordu. Her itişte beni daha da derine götürüyordu.

Ve çok geçmeden, hepsini içime aldığımda dudakları şaşkınlıkla aralandı. Sikim onun amının daracık sıcaklığında zonkluyordu.

"*Lysi*," diye tısladım. "*Vok*, çok iyi hissediyorsun, *rei kassikari*." *Kader arkadaşım*.

"Sen de öyle," diye fısıldadı, kalçalarını yuvarlarken ofladı. Bana muzaffer bir gülümseme fırlattı, ancak buna düşük bir nefes nefese eşlik etti. "Acı yok. Ve birbirimize uyuyoruz. *Hem de çok iyi*. Gördün mü?"

Göğsümün derinliklerinden memnun bir hırıltı yükseldi. Gözleri irileşti çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kontrolümü kaybetmenin eşiğinde olduğumu.

Belini kavrayarak kalçalarımı yukarı doğru ittim ve o da ofladı, başı arkaya düşerken boğazından yüksek sesli bir inilti yuvarlandı.

"*Evet*," diye fısıldadı. "Tekrar, *Wrune*."

Emrettiği gibi yaptım, *Morakkari*'me istediği şeyi vermekten çok mutluydum, ikimiz de bunu yaptık.

Onu becermeye başladığımda küvetin kenarından küçük bir su dalgası çarptı. Tırnakları omuzlarımın arkasına batmasına rağmen kolları boynuma dolandı. Ben kalçalarımı yukarı doğru iterken o da kalçalarını aşağı doğru indirdi ve bu benim *devamın* zonklamasına neden oldu. Bunu her yaptığında *dakkem* klitorisinin üzerinde titriyordu ve açgözlü küçük kadını *daha fazlasını* istiyordu.

"Daha hızlı," diye yalvardı, nefesi kesilmişti.

Çenem gerildi. Emrinin benim sonum olacağını biliyordum. Zaten sınıra çok yaklaşmıştım ve klitorisi *dakkemle* her buluştuğunda kuyruğumun *dibini* karıncalandırıyordu.

Ortalığı batırıyorduk. Halılar sıırılsıklam olmuştu ve yakında yıkama küvetinde hiç su kalmayacaktı.

Habersiz ve hızlı bir şekilde ayağa kalktığımda Mina'nın nefesi kesildi. Yine de onu sikimden çekip banyodan çıkardığımda hayal kırıklığı içinde inledi.

Fazla uzağa gidemedik. Ateş havuzunun yanında bizi aşağı indirdim ve onu pelüş, kuru kilimlerin üzerinde ön tarafına doğru ittim.

"Eller ve dizler, *Morakkari*," diye homurdandım, vücudundan kısa bir süre uzak kalmayı kendimi tekrar kontrol altına almak için bir yol olarak kullandım. "*Şimdi*."

Mina dudağını ısırdı ama emrettiğim gibi yaptı, ben izlerken vücudunu konumlandırırdı.

Aletimin tabanını sıktım.

"Bunun gibi mi?" diye fısıldadı omzunun üzerinden bana bakarak.

"Mükemmel," diye homurdandım, zorlukla yutkunarak. Belki de bu pozisyon bir hataydı. Daha şimdiden, onun sadece erotik görüntüsü karşısında tohumlarımın şaftıma tırmandığını hissettim. "*Çok vokking mükemmel*."

Kızardı, memnun oldu ve sonra gözleri sikime kayd. Onu uzun süre acı içinde bırakmadım ve arkasında diz çöktüm. Hazırlanıyorum.

İçine girdiğimde "*Ohhh*," diye bağırdı. Derinden. Ses tonu bana acı değil, sadece zevk hissettiğini söylüyordu. Rahatlama, onun için hissettiğim şiddetli acıyla karıştı.

Kalçalarını daha sıkı kavradım. Yavaşça geri çekildikten sonra, kalçalarını geri getirirken ileri doğru ittim. Olabildiğince derine indiğimde etlerimiz birbirine tatmin edici bir tokat attı.

Mina'nın sırtı kamburlaştı ve oflayıp puflayarak inledi. "İyi mi?" Homurdandım.

"Çok iyi," dedi. "*Wrune!*"

Bu son onaylamayla korkumun beni terk ettiğini hissettim. Dudaklarında benim adımla, onu her zaman arzuladığım şekilde becermeye başladım.

Hızlı ve sert bir şekilde vücuduna giriyordum. Görüşüm karardı. Nefesim kesildi. Tek odak noktam onun sikimin etrafındaki sıkışma hissi ve *voliklerimizde* yankılanan küçük, güzel inlemelerdi.

"*Rei Morakkari*," diye homurdandım. "*Benim*."

Vok, *bu çok doğru* geliyor, diye düşündüm. Sanki hep bunun için yaratılmışız gibi. "Anlat bana!"

"Senin," diye boğuk bir sesle konuştu, gözlerime baktı, bakışları yarı kapalıydı, kendini ayakta tutmaya çalışırken kolları titremeye başlamıştı.

"Söyle bana," diye emrettim, sesim değişmişti. O derin, ilkel içgüdü yükseliyordu. Bileklerinde benim işaretlerimi taşıyordu ama ben onun

etinin her santimini işaretlemek istiyordum. Çünkü o *benimdi*. Her zaman öyle olması gerekiyordu.

Ne istediğimi biliyordu, benim mükemmel, kusursuz kadınımlı.

"*Lo rune tei'ri, rei Vorakkar,*" diye yemin etti. *Ben seninim. Rei Vorakkar.*

Sürü kralım, demişti.

Bu sözler salıverilmemi tetikledi, ani ve şok edici bir şekilde beni gafil avladı. İçine girerken titreyen feryadım kubbeli tavana yükseldi, ritmim dalgalı ve kısa sürüyordu. Etrafımda kenetlendiğini hissettiğimde, inlemelerini duyduğumda ve ellerinin halıyı kazdığını gördüğümde, onun orgazmının sadece benimkini uzattığını hissettim.

"*Lysi,*" diye inledim. "Çok iyisin. Çok iyi hissediyorsun, Mina'm." Dakkari dilinde konuşmuştum, geç de olsa fark ettim.

Zevki sona erdiğinde sonunda kolları altından çıktı. Düşmeden önce onu çabucak yakaladım ve sırtı göğsüme gelecek şekilde yukarı kaldırdım. İçinde sikim nabız gibi atmaya devam ediyordu.

Başını eğdim, eğildim ve onu öptüm, tembel ama muhtaç bir şekilde. Nefesini tutarken içime doğru soludu.

"Sana tekrar ihtiyacım var, *rei kassi,*" diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Ve sana sahip olmaya niyetliyim."

Her zaman, diye ekledim sessizce.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

T Ateş hafifçe patladı ve ışık titreyerek *volikin*in etrafına derin gölgeler düşürdü. W rune genellikle bu kadar alçaldığında ateşe bir parça daha yakıt eklerdi ama kocam altımda rahatlamıştı ve ondan ayrılabilirim sanmıyordum. Kemiklerim jöle gibi hissediyordum ve onun kalp atışları yanağım rahatlatıcı bir güvenlik ve huzur hissi verdi.

Sonsuza kadar burada yatmak istiyorum, diye düşündüm, beraberinde gelen o rahatsız edici suçluluk duygusunu hissederek.

Körelmiş pençeleri omzumda ve kolumda gezindi. Gecenin kaç olduğunu bilmiyordum. Henüz gece yarısı mıydı yoksa sabahın erken saatleri miydi? Tek bildiğim, birbirimiz için yanıp tutuştuğumuz ve üçüncü, dördüncü ya da beşinci çiftleşmeden sonra nihayet doygun bir yığının içine düştüğümüzü.

Hâlâ yerdeydik. Yatağa hiç ulaşamamıştık ama leğene yakın olduğumuz için sıcaktım. Kocamla bu kadar yakinken, onun kollarının güvenliğindeyken gecenin soğuğu bana ulaşmaya asla cesaret edemezdi.

Sonsuza kadar burada yatmak istiyorum, diye düşündüm yine. Bu düşünceyle içimde bir sıcaklık oluştuğunu hissettim. Ona tutundum, büyümesine izin verdim. Onu besledim, büyüttüm ve puslu rüya benzeri halimde ondan bizi korumasını istedim çünkü koruyacağını biliyordum. Bize bir daha hiçbir şeyin dokunmasını istemiyordum. Onu güvende tutmak istedim. Her zaman.

"Mina," dedi sert sesi, tonunda acil ve sessiz bir ton vardı.

Gözlerimi kırptım ve sonra ne yaptığımı anladım. Wrunne'un kılıcı sağında, elbiselerimizin yanındaydı. Kılıcın görünmeyen bir şeye temas ederken çıkardığı sesi duydum. Kıyafetler odanın her tarafına yayılmıştı ve kılıcı donuk bir çınlamayla banyo küvetinin kenarına çarptı. Kılıç orada durdu, görünmez bir şeye çarparak dalgalandı.

Ne yaptığımı biliyordum ama bunun bir zarara yol açmadığını da biliyordum. Neyse ki bariyeri fazla uzağa fırlatmamıştım. Biraz daha ileri gitseydim ateş havuzunu devirip kül ve kıvılcımların uçuşmasına neden olabilirdim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, kılıcına bakarken Wrunne'un içindeki ani gerilimi hissettim. Gözlerimi kapadım, nefes aldım, içimdeki o katı sıcaklık topuna odaklandım ve sonra onu bükerek ikiye ayırdım ve sonra derin bir nefes çektim.

Uğultu -şimdiye kadar fark etmediğim bir şeydi- kesildi. Kılıç ıslak kilimlere çarptı. Wrunne çok az da olsa rahatladı.

Doğrudum ve Wrunne'un büyük, sıcak avucunun kolumdan kayarak sırtımın genişliği boyunca kıvrıldığını hissettim. Dokunuşu beni sabit tuttu ve zihnim çalkalanırken ona odaklandım. Ben... Bu şeyin her zaman içimde olduğunu fark etmeye başlamıştım. Tanıdık. Sadece neler yapabileceğini fark etmemiştim. Çocukken bile.

"Bu konuda yalnız değilsin *rei Morakkari*," diye seslendi Wrunne'un sesi arkamdan, ben küvetin yanındaki kılıcına bakarken. Hâlâ yerde yatıyordu ve sanki tesellisine ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi sırtımı okşarken bana bakıyordu. "Kakkari'nin yeteneklerine sahip olanlar tarihimiz boyunca kaydedilmiştir. Ancak geçtiğimiz yüzyılda çok fazla olmadı."

Kaşlarım çatıldı. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Kakkari'nin gücü *dengede* oturuyor," dedi bana. "Her şeyde. Toprakta, ormanlarda, denizlerde, yaratıklarında ve *insanlarında*. Şu anda Dakkar'da kesin olan tek bir şey var."

Denge mi?

"Bir *dengesizlik* var," diye tamamladım, omzumun üzerinden ona baktım ve cevabım karşısında kırmızı gözlerinin memnuniyetle parladığını gördüm. "Sis."

"O zamandan önce bile," dedi bana başını sallayarak. "Bazıları bunu görmemiş olabilir."

"Ghertun mu?"

Başını eğdi. "Ve *Dothikkar*'ın kendisi."

Kendi kralı hakkında böyle bir şey söylemesini beklemediğim için sustum. Yine de, *Dothikkar* ve sürü kralları arasındaki huzursuzluk fısıltılarını her zaman duymuştuk.

W rune bana "Açgözlülüğü çok uzaklara uzanıyor, oysa kendi gücü öyle değil," dedi. "Güç dengesizliği. Kakkari'nin her şeyin içinde yaşadığı vahşi topraklara bir kez bile adım atmamış bir Dakkari kralı."

"Sisin bir... ceza olduğunu mu söylüyorsunuz? Dakkar'daki gücü yeniden dengeleme eylemi mi?"

"Belki de," dedi W rune. "Roth Drokka'nın kraliçesi Ölü Dağ'ın altındaki kalp taşını kullandı. Bu tür bir güç *muazzamdır*. Onu kullanmak için *her şeyden* yararlanır. Eğer Dakkar'da zaten bir dengesizlik varsa, kalp taşı dengeleri değiştiren son damla olurdu."

"Ya ben?" Fısıldadım. "Ya diğerleri?" W rune'un

ifadesi yumuşadı. "Kakkari'nin savaşçıları."

Kaşlarım çatıldı. Dudaklarım aralandı.

Yüz ifadesi karardı. "Ama yeteneğinin bir bedeli var. Her zaman öyle olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Rath Drokka ve kraliçesi Kakkari'nin armağanlarına sahip," dedi. Evet, bundan daha önce de bahsetmişti. "Drokka ölülerle konuşabiliyor. Görünüşe göre çocukluğundan beri öyle." Dudaklarım aralandı. "Onun *Morakkari*'si başkalarının iradesini etkileyebilir."

"Peki Kakkari'nin onlardan talep ettiği bedel nedir?" Omurgamda bir ürperti hissederek sordum.

W rune uzun bir nefes verdi. "Drokka'ya Deli Horde Kralı *deniyordu ve deniyor*. Pek çok kişi onun aklını kaçırdığını düşünüyordu. Gecenin içinde çılgılık atıyordu. Orada olmayan şeylerle konuşuyordu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ve kraliçesi... ne zaman kendi yeteneğini kullansa büyük acılar çekiyor, bazen günlerce yatalak kalıyordu."

Gözlerimiz birleşti ve tutuştu.

"Ovada neler hissettiğini biliyorum Mina," diye mırıldandı. "O acıyı ben de hissettim ve tekrar hissetmeni istemiyorum."

"O tek seferdi," dedim ona başımı sallayarak. "Sadece o zaman oldu ve sadece sınırlarımı zorladığım için oldu. Genelde gücümün, enerjimin tükendiğini hissederdim."

Derin bir nefes aldı. "Yine de onu kullanman riskini almayacağım."

"Artık yorgun hissetmiyorum," diye fısıldadım ona, yüzümü ona dönene kadar yer değiştirdim ve onun yanına diz çöktüm. Bacaklarımın arasında sıkı bir sancı hissettim ama ona tekrar alışmanın zaman alacağını bildiğimden bunu görmezden geldim. Elimi göğsüne bastırdım ve teninde ısıttım. "Tam tersi."

"Ne düşünüyordun?" diye sordu. "Şimdi mi?"

Yanaklarım biraz ısındı ve bunu görünce boğazından bir ilgi sesi yükseldi.

"Anlat bana," diye mırıldandı, eğilerek. Eli saçlarımın arasına kaydı ve dokunuşunun hissiyle *neredeyse eriyordum*. "Söyle bana, *rei Morakkari*."

"Sadece sonsuza dek olduğumuz gibi olmak istediğimi düşünüyordum," diye fısıldadım, bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. Bu sözler üzerine bakışları karardı, eli saçlarımda sıkılaştı. Ön koluna dokundum, altın kelepçelerinin sıcaklığı başparmağımı ısıtıyordu. "Bize hiçbir şeyin dokunmamasını istediğimi, bizi güvende tutmak istediğimi."

"Beni de kendinle birlikte içine aldın," dedi.

Yutkundum ve başımı salladım. "Evet."

Dudağımı ısırarak ona söylemeyi düşündüm. Ve sonra söylemek istediğime karar verdim.

"Bunu daha önce de hissettim. Yani, bunu daha önce de yaptım. Sisten önce bile. Çocukken bile. Ama bunun ne olduğunu ya da neler olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum."

Kaşları aşağı kaydı. "Anlat bana," diye mırıldandı yine, sesi yumuşaktı.

"İlk başta neredeyse bir his gibi," dedim. "Bir duygu. Bir istek ya da bir İhtiyacım var. O zaman daha uzun düşünürüm. Daha sert. İçimde sağlam bir şey olana kadar onu inşa ediyorum. Onu hissedebiliyorum."

Gövdemin ortasında, göğüslerimin altında ama göbeğimin üstünde bir yere dokundum.

"İşte. Ve sonra bir rahatlama hissediyorum. *Rahatlama*. Çünkü aniden bunu başarabileceğimi biliyorum. Her şey yoluna girecek. Kendimi koruyabileceğimi."

"Baban bile bilmiyor muydu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Emin değilim," dedim başımı sallayarak ve geçmişi düşünmeye çalışarak. "Sanırım teyzemin olabilir. Bir keresinde köydeyken böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Bana bağıırıyordu. Kuyuda sıramız geldiğinde kıyafetlerimizi yıkamayla unuttuğum için beni azarlıyordu. Ve bu duyguyu hissetmiştim, bu duyguyu yok etmek, *sessizleştirmek* istiyordum. Utanç duygusunu yok etmek için. Ağladığımı hatırlıyorum ve sonra... *Düşüğünü* hatırlıyorum. Aniden düşüğünü,

Sanki ona bir şey çarpmış gibiydi. Bana bakarken yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Burnu kırılmıştı. Kan... çok fazla kan."

"Mina," dedi W rune'un sesi sessizce. "Her şey yolunda, *rei kassiri*."

Kendimi silkeledim, dudaklarımı yalayarak W rune'a baktım. "Bunu ben yaptım. Ona zarar verdim. Kanını akıttım. Sanırım bunu yaptığımı biliyordum. O zaman bile. Ama buna inanmak istemedim. Bu konuyu bir daha hiç konuşmadık, gerçi o olaydan sonra bana hiç yaklaşmadı. Bana sanki ben..."

W rune'un eli yanağıma geldi.

"Gençtin," diye mırıldandı. "Ne yaptığının farkında olamazdın."

"Sise kadar değil," dedim ona. "İlk kez bu kadar net bir şekilde gördüğüm o ana kadar bundan emin değildim. Ve sonra sen..."

"Peki ya ben?" diye sordu.

"O sabah," diye fısıldadım. Yutkundum, bunun bizim için hassas bir konu olduğunu biliyordum. Bu konu hakkında hiç konuşmazdık. "Diğerleri ne yapabileceğini bilmiyor. Tess bile. Seni sisin içinden olabildiğince hızlı bir şekilde diğerlerine götürmem gerekiyordu. Ama sonra seni gördüm ve sadece sana bakmak istedim. Ve o sabah, sis üzerinde *kontrol* hissettim, daha önce hiç sahip olmadığım bir kontrol. Çok kolay manevra yapabiliyordum. Kendimi daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissettim. Ve sanırım o *sendin*."

Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bunları *kendime* bile nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Kendimi sana bağlı hissettim ve sanırım kontrolüm konusunda bana yardımcı oldun."

Nefesi kesildi ve başını eğerek dudaklarını benimkilere bastırdı, sanki bu küçük, harika temasa karşı koyamıyormuş gibi.

"Sana söyledim," diye mırıldandı. "Hissettiğini biliyorum çünkü ben de hissettim." Sıcaklığının, kokusunun ve tadının tadını çıkardım.

Sonra geri çekildim. "Sisi seviyorum W rune," diye itiraf ederken içimde bir utanç hissettim.

Omuzları kısa süreliğine gerildi ama bana bakarken bakışları açık, hatta sıcaktı.

"Bunun korkunç bir şey olduğunu biliyorum," diye devam ettim. "Korkunç şeyler *yapıyor*. Gördüğüm şeyler, bizzat şahit olduğum şeyler. Ama yine de... Çok az kişinin dayanabileceği bir şeye dayanabiliyorum. Kendimi güçlü hissetmemi sağladı ve güçsüz bir varlık için bu bağımlılık yaratan bir duyguydu. Sisin içinde *güvendeydim*."

"Mina," diye mırıldandı ve bakışlarındaki anlayış parıltısını gördüm.

"Güvendeydim. Kimse bana dokunamazdı. Kimse bana ulaşamazdı. Bazen, içinde bir ev yapabileceğimi düşünürdüm. Çünkü bu şekilde sonsuza kadar güvende olurdum."

Wrunne çirkin itirafımdan sonra hiçbir şey söylemedi. Yine de geri çekilmedi. Bana iğrenerek bakmadı.

Onun yerine tekrar kilimlerin üzerine uzandı ama bu sefer beni üzerine çekti. Gözlerimi kırptırdım, kendimi kocamın kalçalarına yaslanmış, ellerimi onun geniş, yaralı göğsüne dayamış buldum. Bir saat kadar önce de aynı pozisyondaydım ama o an suçluluk ve utançtan çok daha farklı hisler ve duygularla doluydu.

Elleri belime yerleşirken, "Bu çok yalnız bir varoluş olurdu, *rei Morakkari*. Sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Biliyorum."

"Bunu yapmış olsaydın seni sisin içinde nasıl bulabilirdim?" diye sordu ve beni gafıl avladı.

Saçları altında dağılmıştı ve vücudu sıcacıktı.

Ben.

"Beni aramazdın," dedim usulca. "Bilmiyordun ki bu gezegende var oldu."

"Kakkari biliyordu," dedi Wrunne. "Yani *Lysi*, seni yine de bulacaktım. Nereye saklanabileceğini düşünürsen düşün."

Başka biri için bu bir tehdit gibi gelebilirdi. Peki neden içimi tanıdık bir sıcaklıkla doldurdu? Sağlam bir şeye dönüşebileceğim hissi?

"Seninleyken dikkatli olmalıyım," dedim ona. "Yoksa yeteneğim kontrol edilemez hale gelebilir."

İfadesinin yumuşamasından -çok az da olsa, karnımın dönüp çırpınmasına neden olacak şekilde- sözlerimle ne demek istediğimi anladığını biliyordum.

Belimi sıkıca kavradı. Bana bakarken aramızda bir sessizlik oluştu.

"Duygularını çok iyi biliyorum, *rei Morakkari*," dedi sonunda. "Kaçma ihtiyacı. Saklanma ihtiyacı. Kaçma ihtiyacı."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak fısıldadım. "Şimdi bile mi?"

Başını iki yana salladı. "Şimdi o kadar değil *Nik*. Gençken öyleydim."

Kırmızı gözlerinin içine bakarak onun üzerinde hareketsiz kaldım. Son bir hafta içinde, *bu* konu hakkında konuşmanın yasak olduğunu anlamıştım. Elbette büyüdüğü yerden bahsetmişti. Ama bunlar, orada don mevsiminin ne kadar soğuk geçtiği ya da *saruğun* düzeni ve bir sürününkinden ne kadar farklı olduğu gibi yüzeysel açıklamalardı. Büyükannesi ve büyükbabasından bile bahsetmişti ama bunlar çoğunlukla ailesinin vahşi topraklardaki uzun soyunun, *Vorakkarların* tarihçesiydi.

"Neden?" Ellerimi göğsünde gezdirerek usulca sordum.

"Babam hakkında konuşmaktan hoşlanmadığımı şimdiye kadar fark etmişsinizdir," diye mırıldandı.

"Evet," diye fısıldadım. Dakkari erkeği hakkında bildiğim tek şey kuzey topraklarında gömülü olduğu ve oğluna bilerek *yıkım* anlamına gelen bir isim verip hayatı boyunca bu yükü taşımasına izin verdiğiydi. "Biliyorum."

"Babamı sevmediğim için değil," dedi bana. "Onu çok seviyordum. *Pattarım* beni çok severdi. Onun derin sevgi kapasitesi belki de ölmesinin nedenidir. Bunu pek kimse bilmez."

Kaşlarım çatıldı. Kocamın sesinden duyduklarım karşısında boğazımda bir düğüm oluştuğunu hissettim.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Ama gerçekten anlamak istiyorum. Konu sen olduğunda her şeyi anlamak istiyorum."

Wrune'un göğsü derin nefesiyle birlikte yükseldi.

"Ve anlatacaksın, *Rei Kassiri*," dedi bana. "Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım."

BÖLÜM KIRK YEDİ

"**M**" "Babam annemi severdi," dedi Wrunne bana. "Büyükanmem bana bunun pek kimsenin yaşamadığı bir sevgi olduğunu söylemişti. Hatta tanık bile olunmazmış.

Ama birbirlerine çok ama çok aşıklardı ve küçüklüklerinden beri de aşıklardı. Ancak annemin *pattar*'ı, o zamanlar Rath Rowin'in *Vorakkar*'ı, bunu onaylamamış. Babam gayrimeşru bir çocukmuş. Annesi ona babasının kim olduğunu hiç söylememişti ve bu nedenle Horde içinde hiçbir şey üzerinde geçerli bir hakkı yoktu. En önemlisi de prensesi."

"Annen," diye fısıldadım.

Başını eğdi. "Ve böylece babam *darukkar* rütbelerinde yükselmeye başladı. Soylu olmadığından, annemin elini kazanmanın tek yolunun sürünün büyük bir savaşçısı olarak sahip olduğu onurdan geçtiğini biliyordu. Büyükbabama, kızına layık olduğunu kanıtlayacaktı. Ve öyle de yaptı. Zamanla Rath Rowin'in en büyük *darukkar*'ı oldu. Kimse onu yenemezdi, *Vorakkar*'ın kendisi bile."

Wrunne'un sesindeki gururu duydum ve ona yumuşak bir gülümseme verdim. Üzerinde kaydım, bacaklarım kalçalarının etrafında sıkılaştı. "Ve böylece evlendiler," diye tahmin ettim.

"*Lysi*," diye homurdandı. "Yaptılar. Ve sadece kısa bir süre sonra, *lomma* hamile kaldı."

"Seninle," diye mırıldandım ama başını salladığında şaşırdım.

"*Nik*, kız kardeşimle birlikte," dedi bana. "Gerçi Kakkari annemin rahminde nefesini geri aldı ve o hala doğdu."

Dudağımı ısırdım, boğazım farkına varmakla daraldı.

"Annem tekrar ağırlaşana kadar bir yıl daha geçti. Benimle," diye mırıldandı. Dudakları büküldü. "Sonra ne olduğunu biliyorsun."

Annesi onu doğururken ölmüştü. Bunu bana *tassimara* yaptığımız gece söylemişti. Bana adını verdiği gece.

"Benim *pattarım*... *mikira'ta* idi," dedi. "Büyükanmem bana bunu anlatırken bu kelimeyi kullanmıştı. Yıkım anlamına geliyor. Tam ve mutlak yıkım. Büyükanmem, *pattarım* bana bakmaya bile cesaret edene kadar benimle ilgilendi."

W rune'un sesindeki huysuzluğun göğsümün içinde kıpırdadığını hissederek kaşlarımın arasındaki boşluk kısıtı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, göğsünü okşadım, başparmağımın altında sert kalp atışlarını hissettim. "Özür dilerim, *Sailon*."

Sevgi dolu bu isim gözlerinin parlamasına neden oldu. Ellerinden biri belimin kıvrımından yukarı doğru kayarak dış göğüslerimin üzerinden geçti. Onunla bu şekilde birlikte olmak doğal geliyordu. Bana böyle dokunmasına izin vermek, gözlerini üzerimde hissetmek nefes almak kadar doğaldı.

"*Lomma*'nın gömülmesinden çok sonra nihayet bunu yapabildi," dedi. "Büyükanmem o anda onun bana aşık olduğunu gördüğünü söyledi, daha önce gözlerinde nefret vardı. Ama bana karşı nefret değil. Kendisine duyduğu nefret."

"Ama sana W rune adını verdi," diye mırıldandım, anlamaya çalışarak.

"*Lysi*," dedi. "Ama görüyorsunuz, Dakkari'de bu kelimenin başka bir anlamı var. Yıkım yeniden doğuşa yol açabilir. Umuda ve başlangıçlara yol açabilir."

Farkına vardığım için burnum sızladı. "Seni yeni başlangıcı olarak gördü. Annenden sonra."

"*Lysi*," diye mırıldandı W rune, sesi gergin çıkıyordu. Ancak bir an sonra bakışlarındaki bir şey değişti. "Ben onun yeni başlangıcı olsam da, o geçmişi asla unutmadı. Onu hep yanında taşıdı. Her günün her anında. Suçluluğunu, utancını, aşkını, azabını hep yanında taşıdı. Çünkü annemi hiç sevmemiş olsaydı, *darukkarların* saflarında hiç yükselmemiş olsaydı, onunla hiç evlenmemiş olsaydı, onunla hiç yatmamış olsaydı... o zaman zihninde annem hala hayatta olurdu. Onun gerçek yıkımının, gerçek ölümünün *kendisi* olduğunu düşünüyordu. Ve hiçbir şey onu bu inancından vazgeçiremezdi. Kakkari'nin kız kardeşimin doğumuyla onu uyardığını düşünüyordu. Annemin içine tekrar tohum ektiği için cezayı hak ettiğini düşünüyordu."

"Ama birbirlerini seviyorlardı," diye mırıldandım. "Bunu hatırlamadı mı?"

"O yaptı." Derin bir nefes aldı ve ellerim onunla birlikte göğsünde yükseldi. "Ancak onun ölümünden sonra aklı karışmaya başladı. Yıllar geçtikçe beni hayattaki yeni amacı haline getirdi. Çünkü onun hayatının bedeli bensem, o zaman bunun bir *anlamı olmalıydı*. Büyük bir şey olmalıydım."

"Wrune," diye fısıldadım, ses tonunda karnımı dehşete düşüren bir acılık duyduğum.

Eli gelip benimkini kavradı. Elimi aşağı doğru sürükledi ve parmaklarımı bilinçli bir şekilde etini süsleyen küçük, altın rengi yara izlerine bastırdı. Bir tanesi karnının yanında, uzun ve ince. Bir diğeri göğüs kafesi boyunca, daha derin ve düzensiz. Omuzlarında, boynunda, yan taraflarında, kollarının üzerinde, sert karnında, kalçasında, sonra diğer kalçasında birkaç tane daha.

Bana o kadar çok yara izi bıraktırdı ki sayısını unuttum. Gözlerim yaşlarla doldu ama düşmelerine izin vermedim. Tek kelime etmesine gerek kalmadan bana ne söylediğini anlamıştım.

"O kadar çok mu?" Çenemin titremesini ve sesimin titremesini engellemeye çalışarak ona bakarak sordum.

Wrune altımda rahatladı.

"Beni her sabah güneş doğmadan önce ve her akşam yemekten sonra, *saruğun* geri kalanı uyurken don ormanlarına götürürdü," dedi. "Beni çok sıkı eğitti. Merhamet etmeden. Ertelemeden. Bu yara izi," dedi, ilk dokunduğum yara izini, karnının karşısındakini işaret ederek, "benim ilk yara izimdi."

"Kaç yaşındaydın?" Bilmek istediğimden emin olmadığım için sordum.

"İki, sanırım," diye mırıldandı ve cevabı nefesimi kesti. Hasan'ın o yaşlarda olduğu zamanları hatırladım. Tombul yanakları ve geniş, masum gözleriyle. Yürümeye yeni başladığı için hareketleri de sakardı.

O an gözyaşlarıma engel olamadım. Bunu hayal bile edemezdim. Bir babanın, ne kadar kederli olursa olsun, küçük oğlunu acımasızca eğittiğini ve *yaraladığını* hayal edemiyordum.

"Evlendikten sonra," dedi Wrune, "babam artık savaşmak istemiyordu. Bunun yerine *mitri*, yani silah ustası oldu." Bariyerimle banyo küvetine doğru ittiğim kılıcı işaret etti. "O kılıcı bana o yaptı. Gençliğimden beri onu kullanıyorum çünkü beni dünyamızın gördüğü en güçlü *Vorakkar* yapacağına inanıyordu."

Kılıca baktım. Wrune'un ona ne kadar değer verdiğini biliyordum. Onu keskinleştiriyor, temizliyor, kabzanın çeliğini parlatıyor ve yağıyordu.

Kocamın dudakları mizahsız bir gülümsemeye dönüştü. "İşte o sıralarda babamın iyi olmadığını anlamaya başladım. Büyükbabam yara izlerini fark ettiğinde dehşete düşmüştü. Yine de büyükbabam babamdan etkilenmişti."

"Devam etmesine izin mi verdi?" Gözlerimi şaşkınlıkla açarak sordum.

"*Lysi*," diye mırıldandı. "Ben onun soyunun sonuncusuydum. Büyükbabamın uzun zamandır büyük horde krallarıyla övünen soyu sona ermek üzereydi. Rath Rowin'in adını yeniden yüceltmezsem onunla birlikte ölecekti. Bu babamın hayaliydi, annemin soyunu canlı tutmak. Ve tek varisi olan kızının ölümünden sonra, bu büyükbabamın da hayaliydi. Böylece eğitim devam etti. Gerçi artık öncekinden daha da düzenli hale gelmişti. Ve bu benim çocukluğumdu, Mina. Ben böyle büyüdüm. Kederden yarı deli olan bir baba ve onun adını devam ettirmem için hiçbir şeyden kaçınmayan bir büyükbabayla."

Eğilmekten başka yapacak bir şey bulamadım. Saçlarım etrafımıza düşerek bizi dış dünyaya karşı perdeledi. Gözlerimiz birleşti ve ben onu nazıkçe öperken Wrune'un yüzüne sert bir ifade geldi. Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Bunu görebiliyordum. *Hissediyordum*. Bu onu incitti. Ona acı veriyordu. Ve bunu ondan almak istedim. Hepsini almak istedim.

"*Pattarım* beni hep uyarırdı," dedi Wrune, uzaklaştığımda dudaklarıma yumuşak bir fısıltıyla. Elimi yanağında gezdirirken, "Beni hep dişilerin erkeklerin sonu olacağı konusunda uyarırdı. Bir dişiye asla çok yaklaştırmamam gerektiğini, yoksa onun kendini kaybettiği gibi benim de kendimi kaybedeceğimi söylerdi."

Sersemleyerek dudaklarından kalktım ve doğruldum. Farkındalık içimde sıcak ve *hızlı* bir şekilde yayılıyordu. Ani bir anlayış telaşı.

"Onun mahvolduğu gibi ben de mahvolacaktım," diye bitirdi Wrune. "Asla onun gibi olmak istemedim. Eğer kendime bir dişiye sevme izni verirsem, bu benim kaderim olacaktı. Babamın ne demek istediğini anlamadan önce bile aklıma kazınmıştı bu. Bu yüzden aşk için bir *Morakkari* almayacağıma yemin ettim. Sadece sürümü güçlendirmek için bir *Morakkari* alacağıma yemin ettim. Ben öldükten çok sonra bile Rowin'in adını devam ettirecek güçlü oğullar verecek bir *Morakkari*. Babam ve büyükbabam beni bir *Vorakkar* haline getirdiler ve bunu acımasızca yaptılar. En azından onlara borcumu güçlü bir soy ve güçlü bir sürü ile ödeyebilirdim."

Taşınması ne kadar ağır bir yük, diye düşündüm sessizce, görüşüm gözyaşlarımla daha da bulanıklaşırken. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken Wrune uzanıp onları fırçaladı.

Ve şimdi anlıyordum. Anlamamı istediği şeyi anladım. Neden böyle olduğunu. Beni sürüsüne götürdüğünde neden bu kadar soğuk ve mesafeliydi. *Tassimara*'dan sonra beni neden itmişti, yüzüme bile bakamıyordu.

Çünkü babasının onu hep uyardığı gibi, *benim* onun mahvolmasına neden olacağımdan korkuyordu.

Yapbozun son parçasının yerine oturması gibiydi. Her şey anlam kazanmıştı.

"Onun yerine beni aldın," diye fısıldadım. Tahmin edilemez bir yeteneği olan zayıf, yarı aç bir insan.

Wrune sessizleşti.

Sonra şöyle dedi: "Babamın ne demek istediğini daha önce hiç anlamamıştım. Diğer kadınlarla kendimi hiç tehlikede hissetmemiştim. Kendimi hiç kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya hissetmemiştim."

İçime bir kıskançlık iğnesi battı ama bunun bu konuşmada yeri olmadığını biliyordum. Onu başka kadınlarla, özellikle de Junira'yla düşünmek, yüzünü bir isme benzetebildiğim için, yanaklarımdan ısınmasına ve mide bulantımın artmasına neden oldu.

"Ama seninle..." diye huysuzca başladı, burun deliklerinden ılık çalarak keskin bir nefes verdi. "Seninleyken kendimi kaybettim."

Yutkundum, itirafın göğsümün içine doğru yol aldığını hissettim. Ama bu mutlu bir his değildi. Bu bir anlayış duygusuydu. Çünkü Wrune'un bunu korkunç, çok korkunç bir şey olarak gördüğünü biliyordum.

"Bunu zaten biliyorsun, Mina," dedi, yanağımı okşamak için uzandı ve geniş avucunun içine aldı. "Ve seni gördüğümde, babamın izinden gideceğime dair garip bir hisse kapıldım. Sen benim olacaktın. Onun annemi sevdiği gibi ben de seni sevecektim. Ve bu sevgiyle birlikte derin bir kayıp da gelecekti."

Bu kalbimi hızlandırdı.

Aşk mı?

"Ama sen bilmiyorsun," diye fısıldadım çabucak, bu kelimelerin dudaklarımdan taş gibi döküldüğünü hissettim. Ağır ve istenmeyen. "Sen...sen beni sevmiyorsun. Biz..."

Ne söyleyeceğimden bile emin olamadan sözümü kestim. Biz ne? Evliliğimizin böyle olmadığını biliyor muyuz?

Ona çıplak bir şekilde sarılmışken *bunu* düşünmek küçük bir alay gibi hissettirdi.

Wrune bana dikkatle baktı, o gözlemci kırmızı gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Sözlerinin beni nasıl kızarttığını görüyor muydu? Kalp atışlarımın nasıl attığını *duyabiliyor* muydu?

Sözler evime çok yakındı. O anda, onu sevme tehlikesiyle karşı karşıya *olduğumu* fark etmemi sağladılar. Bunu çok kolaylaştırmıştı.

Wrune hiçbir şey söylemedi. Eli yanağımdan ayrıldı ve tekrar kalçama yerleşti.

Konuyu değiştirmek için bir şeyler ararken aramızdaki gerginlik had safhadaydı. Ama ne bilmek istediğimi biliyordum ve bu yüzden sormaya karar verdim: "Baban nasıl öldü? Ona ne oldu?"

Wrune'un bakışları yanımdan kaydı ve gözlerini *volikin*in tavanına *dikti*.

"Denemeleri tamamladıktan sonra, bir *Vorakkar* olduktan sonra, geri döndüm.

Vahşi topraklara gitmeden önce son bir kez evime döndüm," dedi Wrune. "Babamı gördüm. İsteddiği her şey vardı, uğruna çalıştığı, beni eğittiği her şey vardı ve yine de... çok yorgun görünüyordu. Ondan sürüme katılmasını istedim ama annemi terk etmek istemediğini söyledi. Annemin gömülü olduğu *sarukta* kalmak istedi. Anlamıştım. Kısa bir süre sonra ayrıldım."

Karnımda bir huzursuzluk oluşurken Wrune'un gözleri tekrar bana kaydı.

"Sürümle birlikte vahşi topraklarda geçirdiğim bir ay döngüsünün ardından büyükbabamdan bir mesaj aldım. Babamın kendi isteğiyle annemin ölümüne katıldığını ve onun yanına gömüleceğini söylüyordu."

Dudağımı ısırdım, bu sözlerin içimi kemirdiğini hissettim. Yüzümden daha fazla gözyaşı damladı, Wrune onları tekrar fırçaladı.

"Özür dilerim, Wrune," diye fısıldadım, ancak kelimeler çok yetersiz geliyordu. "Çok üzgünüm."

"Onun istediği de buydu. *Lomma*'mla birlikte olmak," dedi Wrune, sesi huysuz ve karanlık olsa da. "Doğrusu, benim için de küçük bir rahatlama oldu."

Elimde tuttuğum avucuna küçük bir öpücük kondurdum.

"Onun acı çektiğini hep biliyordum. Tüm hayatım boyunca," diye devam etti Wrune. "Artık çekmiyor. Ve sanırım ona katılmadan önce benim her zaman olmam gereken kişi olmamı bekliyordu. Ona verdiği son sözü yerine getirdi."

İçimden küçük, ürpertici bir iç çekiş çıktı.

Ne kadar trajik koşullar. Ne kadar trajik bir hayat.

Ona Ölü Dağ'ın altında söylediğim ve bana bir ömür önceymiş gibi gelen sözleri düşündüm. Acının olmadığı bir dünyayı nasıl dilediğimi,

sadece barış.

Sözlerimi ne kadar aptalca ve safça bulmuş olmalı. Şimdi ne yaptığımı bildiğime göre, ona ne kadar saçma görünmüş olmalılar.

Yine de hepimiz acı çekmiştik.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim ona nazikçe.

W rune, "Bilmen gerekiyordu, *rei Morakkari*," diye cevap verdi.

Havzadaki ateş söndü ve yerini karanlık aldı. W rune ateşe daha fazla yakıt eklemek niyetiyle altımda kaymaya başlayınca onu sırt üstü yatırdım.

Böyle bir hikâyeden sonra onu nasıl teselli edeceğimi bilemedim. Her şeyi nasıl yoluna koyacağımı bilmiyordum. Ve muhtemelen asla yapamayacağımı fark ettim.

Ama artık birbirimizin yanındaydık. Ve onu başka bir şekilde rahatlatabilirdim.

Bu yüzden onu öpmek için eğildim, dile getirilmemiş duygularımı - korkumu, üzüntümü, anlayışımı, şefkatimi, ihtiyacımı- ona döktüm. Göğsünden derin bir nefes çıktı ve sonra öpücüğümle baş başa kaldı, tıpkı benimki gibi doyumsuz, tüketici ve istekliydi.

Kuyruğu bileğime dolandı. Elleri kalçalarımı kavradı. Meme uçlarım güçlü göğsüne sürtünürken, ellerim saçlarının arasından geçerek onu bastırmaya devam ettim.

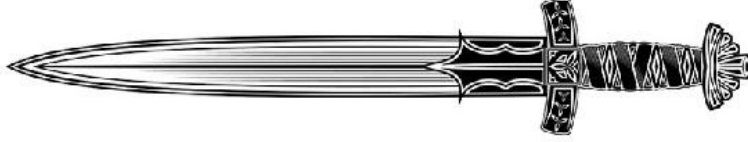
Altımda sertleşiyordu. Hızlı ve çabuk. Nefes nefese onu aradım ve onu bulduğumda inledi.

Ve sessiz, karanlık *volikide* çığlıklarımız devam ederken, zevklerimiz birbirine karışırken ve nefeslerimiz bir olurken, onu sevmenin o kadar da korkutucu bir şey olmayabileceğini düşündüm.

Beni en çok korkutan şey tamamen başka bir şeydi.

Onu kaybetmekti.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

"**H**anniva, Vorakkar," diye yalvardı Junira, bakışlarını kısa bir süreliğine bana çevirdi ve sonra tekrar yere indirdi. Sarı gözleri geniş ve ciddiye, ama dudaklarında sanki gülümsemesi beni etkileyecekmiş gibi bir gülümseme vardı.

"Peki neden *pattarın* şimdi karşımda değil?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak hışımla sordum. "Onun yerine özür dilemesi için kızını mı gönderiyor? Hem de bir hafta sonra?"

"Babam..." Junira sözlerini yarıda kesti ve güpegündüz yapmayı seçtiği konuşmayı dinlemiyormuş gibi davranan sürü üyelerini fark etti. "Özel olarak konuşabilir miyiz *Vorakkar*?"

"*Nik*," dedim ona. "Eğer başka bir zaman konuşmak istersen, o zaman-"

"*Nik*," dedi sözümü keserken kendini unutarak. Başını öne eğdi. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım..."

Göz ucuyla Mina'yı gördüm. Hukri onun solunda ve biraz arkasında yürüyordu. Karımın üzerinde yumuşak mor bir gün doğumu rengine ince bir elbise vardı ama bu elbise göğüslerinin ağırlığını ve hafif esintide sertleşen çakıllı meme uçlarını korumaya yetmiyordu.

Arzu dişlerimi sıktı, burun deliklerim açıldı. Junira elini uzatıp koluma dokundu ve bakışlarım *Morakkari*'den ayrılıp önümde duran dişiye yöneldi.

Sivri bakışım karşısında elini çekti ama "Bunun bizim için ne kadar zor olduğunu anlamalısın *Vorakkar*. O bir aileden geliyor.

Darukkar'ların büyük soyu. Büyükbabana bile hizmet eden *Darukkarlar*. O eski yöntemlere alışkın. Benim senin seçimin olacağını düşündü. Bunu göremiyor musun? Neden üzgün olduğunu anlayamıyor musun?"

Cesur sözlerinin altında yanakları daha da koyulaştı. Ses tonu biraz bıkkın ve hatta biraz şaşkındı.

"Neye inandığını biliyorum Junira," diye mırıldandım. "Ama sis yaklaşıyordu. Düşündüğüm son şey sürü için bir kraliçe almaktı. Aramızdakinin ne olduğunu biliyordun. Bunu olduğu gibi kabul ettin. Ve ilişkimizi bitirdiğimde, sana kesin bir dille, sis geçene kadar bir *Morakkari* almayacağımı söyledim. Bunu babana söylemedin mi?"

Dudakları birbirine yapıştı.

"Ama yalan söyledin," dedi ve bunu söylerken sesindeki acıyı ben bile duydum. Göğsümde bir rahatsızlık hissettim. "Bir *Morakkari* aldın ve son kontrol ettiğimde sis hâlâ devam ediyordu."

Mina bizi gördüğünde durdu, yüzünde dikkatli bir ifadeyle takası izliyordu, bu takas epey kalabalık çekmişti.

Junira'ya dedim ki, "*Lysi*, ben yaptım. Ve bunun için özür dilemeyeceğim. Bir *Morakkari* almaya karar verdim çünkü o Horde'u güçlendiriyor. Çünkü bu benim Horde'a karşı görevimdi."

"Ve ben sürüyü güçlendirmeyecek miyim?" diye sormaya cesaret etti, gözlerime baktı, yüzünde savunmasız bir ifade vardı. "Ve tüm sürü, onu *Morakkari*'n olarak alarak görevinden ne kadar *keyif* aldığını biliyor. Bütün sürü neredeyse her gece bunu duyuyor!"

Aramızdaki sessizlik sağır ediciydi. Sonra boğazımdan uyarıcı, sert bir hırıltı yükseldi.

Junira'nın yüzü soldu ve tökezleyerek bir adım geri çekildi, hemen bakışlarını kaçırarak önümde diz çöküp yalvarmaya başladı. "Özür dilerim. *Hanniva*. Çok özür dilerim *Vorakkar*. Bu benim haddime değildi."

"Bu senin haddin değildi," diye ona katıldım, sesim karanlıktı, tonumdaki uyarı hissediliyordu. "Kararlarımı sorgulamak sana düşmez. Sana vaatlerde bulunduğuma dair söylentiler yaymak ne senin ne de babanın haddine. Böyle bir şey yapmadığımı biliyorsun. Sana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım Junira."

"Biliyorum," dedi sessizce. Patlamasının kıskançlıktan kaynaklandığını biliyordum. Junira'yı sevmiştim. Onun arkadaşlığından hoşlanmışım, ama bu

Aramızdaki zaman çoktan geçmişti. Onun duygularına asla karşılık vermemiştim, oysa onunkilerin devam ettiğini biliyordum. Ve belki de bu benim hatamdı.

"*Morakkari*'m babana bu sürünün içinde bir şans daha vermem için bana yalvardı," dedim ona. "Ben de sana bir şans daha vereceğim. Ama orduda bununla ilgili bir şey duyarsam, ikinci kez buna müsamaha göstermeyeceğim. Kraliçeme ikinci kez saygısızlık etmeyeceksin. Anladın mı?"

"*Lysi*," diye patladı. "*Lysi*, anlıyorum. *Kakkira vor*."

Junira bir an daha beklemedi. Ayağa kalktı ve onu izleyenlere karşı başını eğerek kalabalığın arasından yoluna devam etti.

Kalabalık benim onlara sert bir bakış attığımı görünce hızla dağıldı, kendi görevlerine dağıldılar ve ben de keskin bir iç çektim.

Mina bana yaklaştı ve ben de doğruldum.

"İyi günler *Vorakkar*," diye mırıldandı, gözlerimle buluşarak.

Sesini duyunca göğsümdeki sıkı düğüm gevşedi. Yanakları pembeleşmiş ve dudakları birbirine yapışmıştı, sanki Hukri Junira ile aramızda geçen tüm konuşmayı tercüme ediyormuş gibiydi.

Elim saçlarının arasına kaydı ve avucum boynunun dibine dolanarak onu kendime çektim. Elleri göğsüme geldiğinde, bir öpücük çalmak için eğildim.

Ancak Mina kısa tuttu ve kollarımda biraz gergindi.

İçimi çektim, bakışlarım bizi yalnız bırakmamak için biraz uzakta duran Hukri'ye kaydı.

"Bunu duydun mu?"

"Hukri'nin kulakları çok iyi işitir," dedi Mina bakışlarımla buluşarak. "Ve mükemmel bir çevirmen."

"Mmm."

Elimi sırtına doğru kaydırarak onu kendime yaklaştırdım. "Hâlâ seni arzuluyor," diye belirtti

Mina.

"Hukri?" Aramızda yükseldiğini hissettiğim gerilimi biraz olsun yumuşatmaya çalışarak usulca mırıldandım.

Avucunu çıplak göğsüme vurdu. "Junira."

"Ona hiçbir söz vermedim, *rei Morakkari*," dedim ona, sesim çelikleşerek. "Ve bununla çelişen söylentiler yaymasına izin vermeyeceğim."

"Mesele bu değil," dedi Mina. "Neden üzgün olduğunu anlayabiliyorum, hepsi bu. Anlayabiliyorum..."

"*Neffar*?" Kaşlarımı çatarak sordum, ama yavaş yavaş boynuna doğru ilerleyen kızarıklık beni büyülemişti.

"Sana sahip olmayı ve sonra sahip olmamayı anlayabiliyorum," dedi sessizce.

Yine de ayıldım, "Biliyorsun ki ben her zaman seninim, *rei Morakkari*. Ben seninim. Başka kimsenin değil." Parlak yeşil gözleri bu sözler üzerine yumuşadı. Ama bakışlarında başka bir şey fark ettim, içimi *rahatlatan* bir şey. "Kıskanıyor musun?"

Dudağını ısırdı.

"Gerek yok," diyerek onu daha da yaklaştırdım, "ama arada sırada görmek hoşuma gidiyor."

Gözleri kısıldı. "Ne?"

Ona babamdan bahsettiğimden beri birkaç gece geçmişti. Bu nedenle, aramızdaki aşk olasılığını çabucak reddettiğinde verdiği tepkiden dolayı hayal kırıklığına uğradığımı hissettiğimden beri birkaç gece geçmişti. Bunu hiç düşünmemişti bile.

Onun kıskandığını görmek, o andan beri içimde biriken belirsizliğin bir kısmını yatıştırdı.

"Bu bana senin de en az benim kadar beni sahiplendiğini hatırlatıyor," dedim ona hoyratça, dudaklarımı kısa bir süre onunkilere değdirdikten sonra geri çekildim.

"Sen... sen de mi kıskanıyorsun?" diye sordu, masum ve şaşkın bir soruydu bu.

Ona küçük bir sırtıış attım. Eğilip kulağına fısıldadım: "Valavik benim yerime seni sürüde tutmak için seninle evlenmeyi teklif etti." Öfkeli nefesi kulaklarımda yankılandı. "Sadece bunu önerdiği için neredeyse kanını akıtacaktım."

Arkasına yaslandığında bakışları biraz şaşkıındı. Kaşları çatılmıştı. "Ama... ama bu daha önceydi... *tassimara*."

Homurdandım, omuz silkerek bir omzumu kaldırdım.

"Konseyim toplanıyor," diye mırıldandım ve konuyu hızla değiştirdim. "Onları zaten çok uzun süre tuttum."

İç çekti, başını biraz salladı. "Ölü Dağ hakkında mı?" diye sordu.

"*Lysi*," dedim başparmağımı alt dudağında gezdirerek. "Son hazırlıklar. İki gün içinde yola çıkıyoruz."

Döndüğümde nefes nefese kalmıştı. Konseyimin *voliki'si* çok uzakta değildi ama peşimden koştuğunu duydum.

"Bekle, Rowin," diye seslendi. Sürü içindeyken hep bu ismi kullanırdı. Yalnız olduğumuzda ise her zaman Wrune ya da *sailon...* ya da *setovan* derdi ki bu da her zaman yüzümde bir sırıtmaya neden olurdu. İnatçı erkek. Bana böyle seslenmekten hoşlanıyordu.

Onu yakalamasına izin verdim, gerçi yanından geçtiğimiz birkaç sürü üyesi peşimden koştuğunu görünce ona tuhaf tuhaf baktı. Yol eğitim alanına doğru kıvrılıyordu ama o kolumu tuttu.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu, bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Günün ilk ışıklarıyla, *Iysi*," diye cevap verdim, kaşlarımı çatarak onun yüz ifadesini inceledim. "Memnun olacağını düşünmüştüm. Sana bu gece söylemeyi planlıyordum."

"Ben... Ben," dedi, ancak yüzü bunu bana belli etmedi. "Sadece..."

"*Neffar*?" Mırıldandım, gözlerinde endişenin parladığını gördüğümde onu daha da yaklaştırdım. "Anlat bana."

"Bir şeyler ters giderse ne olur?" diye sordu bana bakarak. "*Darukkarlarınızdan* biri yaralanırsa ya da *siz* yaralanırsanız ne olur? Ya da... daha kötüsü?"

Farkına vardı ve bunu hızla ani bir sıcaklık ve şefkat hissi izledi.

Mina benim için endişeleniyordu. *Darukkarlar* için.

"Kimsenin zarar görmesini istemiyorum," diye fısıldadı. "Benim için değil."

"Sen onların kraliçesisin. Onlardan ne isterseniz yapacaklar," diye hatırlattım. "Bu onların da onuru."

"Biliyorum," dedi. "Ve özür dilerim. Bunu planladığımı biliyorum. Sanırım bu kadar erken ayrılacağınızı bilmek beni şaşırttı. Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Kuzey tünellerine gitmek birkaç gün sürer," diye bilgilendirdim onu. "Alternatif yollardan gitmemiz gerekirse muhtemelen daha fazla sürer. Kuzeydeki sisin ne kadar büyüdüğünü bilmiyoruz. Oraya yakın olan sürüden gelen mesajlar son zamanlarda kesildi."

Yine de bu gerçek tamamen endişe verici değildi. Oraya yakın olan Rath Okkili'nin *Vorakkar*'ıydı. Ve kuzeydeki rahibelerle temas kurmaya çalışmakla görevlendirilmişti. Eğer ondan gelen sesler kesildiyse, bunun sebebinin bu planla ilerlemiş olması olduğunu düşündüm.

Mina elimi tutmak için uzandı ve daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyordum.

"Birkaç dakika sürecek, Wrune," diye fısıldadı sessizce, kimsenin bizi duymayacağını biliyordu. "Bırak ben yapayım. Yolu açmama izin verin. Bu şekilde, emin olabilirim ki-"

"*Nik*," dedim, çenem gerilmişti. "Sana daha önce de söyledim. Bunu yasaklıyorum. Kesinlikle gerekli olmadıkça ve o zaman bile..."

Sözlerimi bitirirken burun deliklerim alevlendi.

Yumuşak bir sesle, "Beni kraliçeniz yaptınız çünkü sürünüzü korumaya yardım edebilirim," dedi.

"*Bizim* sürümüz," diye huysuzca düzelttim, kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Ve bu, başkalarına söylediklerime rağmen seni kraliçem olarak kabul etmemin nedenlerinden sadece biriydi, diye düşündüm sessizce.

"Bizim sürümüz," diye düzeltti sessizce, o yeşil gözlerini bana dikmiş, dikkatle beni izliyordu. "Ve sana, kocama ve sana hizmet eden, *bize* hizmet eden *darukkarlara* yardım etmekten daha iyi ne şekilde hizmet edebilirim? Bunu daha önce de yaptım. Birçok kez, siz de gördünüz. Kontrolden çıkmasına izin vermeyeceğim. Geçen seferki gibi değil. Sadece bana güvenmeniz gerekiyor."

"Mina," diye uyardım, Valavik'in konseyin *volikisinden* çıktığını görünce. Bir taş atımı ötede durmuştuk ve yaşlıların ve yolculuk için görevlendirdiğim savaşçıların da içeride olduğunu biliyordum. Beni bekliyorlardı.

Mina bana dönmeden önce Valavik'e de bir göz attı.

Elimi sıkarak, "İzin ver bunu yapayım," diye yalvardı. "Beni o *volikinin* içine götürürsen seni ve *darukkarlarını* *günlerce* yolculuktan kurtarabilirim. Kuzeyde dolaşıp orada bile olmayabilecek bir şeyi aramak yerine eşleri ve aileleriyle geçirebilecekleri günler! Horde'da geçirebileceğiniz günler çünkü olmanız gereken yer burası. Benimle geçireceğiniz günler. Benimle *geceler*," diye ekledi usulca.

"Yine yapıyorsun, *rei sarkia*," diye homurdandım, onu kendime yaklaştıırken kalçasını sıktım. "Ve bir kez daha gözümün kör olmasına izin vermeyeceğim."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, o kadar masumdu ki neredeyse bilmediğine inanacaktım.

"İlk başta neden senin bir *sarkia* olduğuna inandığımı anlamıyor musun?" Hırıldadım. "Çünkü içimdeki her şey sana istediğini vermek istiyor! Ve bunun için güvenliğini riske atamam."

"O zaman ben geride kalacağım," dedi. "*Darukkarlarla* birlikte kampta kalacağım ve yolu temizleyeceğim. Ölü Dağ'a doğru adım atmayacağım. Yanına bile yaklaşmayacağım."

"O zaman kendini tekrar aşırı zorlama riskini alırsın. Tekrar *acı* çekme riskini alırsın," dedim başımı sallayarak.

"Umurumda değil!" diye haykırdı. "*Daha güvende* olacağın anlamına geliyorsa birazcık acının ne önemi var?"

Sözleri aramızda yankılanırken durdum ve ona baktım.

Güvenliğim için endişeleniyor muydu? Bu yüzden mi bu kadar üzgündü?

Dudaklarını yaladı ve o anda endişesinin gözlerine yansıdığını gördüm.

"Acı geçicidir," dedi sessizce, Valavik'in gözlerinin üzerimizde olduğunun farkındaydı. "Eğer sana yardım edebilirsem, yolunu daha güvenli hale getirebilirsem, o zaman bunu yapacağım. Artık sınırlarımı biliyorum. Onları ovalarda hissettim. Ne kadar ileri gidebileceğimi biliyorum. Senden sadece bana güvenmeni istiyorum, W rune."

Dehşet karnıma yerleşti. Ağır bir şey. Çünkü onun güvenliğini riske atacak herhangi bir şey benim için asla iyi olmazdı.

Yine de mantıklı bir argüman sunduğunu fark ettim. Eğer yolu bizim için açarsa, kuzeyin durumuna bağlı olarak günlerce, hatta haftalarca sürecek bir yolculuktan kurtulacaktık. Bizi planlama belirsizliğinden kurtaracaktı. Yolculuk için zaman harcamak yerine sadece Ölü Dağ'ın altındaki planı uygulamaya odaklanabilirdik.

Darukkarlar için daha güvenli olur.

Bu, böylesine tehlikeli bir zamanda sürüden uzun süre uzak kalamayacağımız anlamına geliyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı. Sonra ayak parmaklarının üzerine çıktı ve önce ağzımın köşesine, sonra çeneme, sonra da boynuma bir öpücük kondurdu. "*Hanniva*," diye mırıldandı kulağıma.

Homurdandım.

Sonra omuzlarım çöktü. Mina'ya dönmeden önce Valavik'in sorgulayan bakışlarını yakaladım.

"Pekâlâ," dedim, sesim derin, boğuk ve o kadar tereddütlüydü ki sanki kendi işkencemi kabul ediyormuşum gibi geliyordu. "Ama tam olarak dediklerimi yapacaksın. Yanında korumaların ve bir şey olması ihtimaline karşı şifacı da olacak."

Karım, ben böyle isteksiz ve sinirli bir ruh halindeyken zaferle gülümsemekten daha iyisini biliyor gibiydi.

"Kulağa çok adil geliyor, *Vorakkar*," dedi, sesi neredeyse ilkel ve asık suratlıydı.

"Fikrimi değiştirmeden önce *volikiye* binin," diye homurdandım.

"*Lysi, sailon*," diye mırıldandı, sanki yumuşayacağımı biliyormuş gibi benim için bu sevecen ismi kullandı.

Yanımdan geçip gidişini izlerken, işe yaradığını biliyordum.

OceanofPDF.com

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

M Tırnaklarım göğsüne saplandı. Avuç içleri kalçalarımı morartacak kadar sert kavırıyordu ama umurumda değildi.

Wrune'un üzerinde sallanırken o sıkıştıran, tüketen ihtiyaç beni akılsızlaştırıyordu. Onunla birlikte olduğum kadını tanıyamıyordum. Böyle olduğumuzda değil. Talepkâr ve muhtaçtım. Hatta bencildim. Kalçalarımı onun inlemesine neden olacak şekilde aşağıya doğru çekerek sikinin üzerine oturdum. Bencildim, kalçalarımın arasında oluşan sıcaklığa odaklanmıştım ama onun da kendini iyi hissetmesini istiyordum. Çünkü o *bana kendimi* çok ama çok iyi hissettiriyordu.

Orgazmım sıcak ve hızlı bir şekilde geliyordu. Bacaklarım vücudunun etrafında sıkılaşıyorak onu yatağımızın kürklerine sabitledi. Beni bu pozisyonda, onun üstünde sevdiğini biliyordum. Her şeyi görebiliyordu. Gözleri sürekli yüzümden, dudaklarımdan, sallanan göğüslerimden geçiyor, sonra birleştiğimiz yere doğru iniyordu. Bakışları oraya indiğinde, sikinin sıcak kalınlığının vücuduma daldığını ve *voliki* dolduran kaygan, ıslak sesler çıkardığını gördüğünde her zaman ısınırdı.

"Benim için gel, karıcığım," diye emretti, sesi karanlık ve boğuktu. Sırıltısı neredeyse nefesimi kesiyordu. "Aminin içimde sıkılaştığını hissedebiliyorum. Ne kadar yakın olduğunu biliyorum."

Gözlerimi kapattım, dakkesi *-kendi* uyarılmışlığıyla zonklayan sikinin *dibindeki* sert çıkıntı- klitorisime dokunduğunda boğazıma bir nefes doldu.

"*Nik*," diye homurdandı, kontrolü ele almaya başlamıştı. "Bana bak, *rei sarkia*."

Eli yukarı uzandı ve boynumun arkasına dolandı. Göğüslerim onun geniş, güçlü göğsüne bastırılana kadar beni aşağı çekti. Pozisyon değişikliği daha derine kaymasını sağladı ve ikimiz de inledik. Gözlerim onunkilerle birleştiğinde seksim çırpındı çünkü bu pozisyon klitorisimi tam onun sıcak ve titreyen *dakkesinin* üzerine yerleştirdi... ve beni orada tuttu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kelimeler gergin ve sıkışık geliyordu. "*Wrune!*"

Dudakları dudaklarıma çarptı ve orgazmım kalçalarımın arasında patlarken, kalçalarının hareket ettiğini algıladım, hızlı ve talepkar itişleriyle, tutuşu beni onun için hareketsiz tutarken. Beni zevkim boyunca becerdi, uzattı, *güçlendirdi*.

Sonunda öpüşmemizi kestiğinde, kendi salıverilişinin yoğunluğuyla kükredi. Sıcaklığın iç duvarlarıma vurduğunu hissettim, tanıdık ve çok *doğru*. Nefes nefese kaldığımızda, tohumunun son damlası da tükenene kadar tembelce itmeye devam etti. Sonra titredi, kemiksiz ve doygun bir şekilde kürklerimiz üzerinde gevşerken kasları gevşedi.

Geceki ikinci çiftleşmemiz olmasına rağmen kendimi yorgun değil enerjik hissediyordum. Belki de sabah *Wrune* ve *darukkarlarının* Ölü Dağ'a doğru yola çıkacaklarını düşününce, bu sinir ya da adrenalindi. Ve ben de kararlaştırdığımız gibi onlar için bir yol açacaktım.

Yanağım göğsüne, gürleyen kalbinin tam üzerine bastırılmıştı. Alçak sesle kıkırdamasını daha boğazından çıkmadan hissettim. Sadece bu ses bile karnıma bir sıcaklık dalgası yayılmasına neden oldu ve ona baktığımda sırtışı bu hissi daha da güçlendirdi.

Elini saçlarımin arasından geçirdi, kalın dalgaları tırmıkladı. "Ne oldu?" diye sordum, kendi sesim inlemelerimden boğuklaşmıştı ve Ağlıyor.

"Buraya gel, karıcığım," diye mırıldandı.

Ne istediğini biliyordum ve bu yüzden eğildim, onu öperken sikinin içimden kaydığını hissettim. Dili benimkini okşadığında dudaklarımdan ürpertici bir iç çekiş döküldü. Derin, tutkulu ama sabırlı bir öpücüktü. Acelesi olmayan, sadece hissettiren bir öpücüktü. Omurgamdan aşağı bir karıncalanma gönderdi ve beni gülümsetmekle tehdit etti.

"Senin için mahvoldum," dedi.

Nefesim kesildi. Beni izlediğini görmek için öpücüğünü geri çektim. Kırmızı gözleri yumuşak ama dikkatliydi. Her zaman gözlemciydi.

Çenemi kavrayıp başparmağını kızarmış, şişmiş dudaklarıma sürerken derin bir iç çekti.

"Ne kadar kolay oldu," diye mırıldandı sonra, sesi yumuşak bir şaşkınlıkla çıkıyordu. Kalbim güm güm atıyordu. Ne diyordu acaba?

Dudaklarımı yaladım ve dilim başparmağıyla kısa bir süre buluştu.

"Ama şu haline bak," dedi kaşlarını çatarak. "*Leika*."

Çok güzel.

Dudağımı ısırdım, bu kelimenin yumuşaklığını, *huşusunu* duydum. Wrune'dan önce, biri tarafından *seçilmenin* nasıl bir şey olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum. Her şeyin üstünde seçilmenin.

O anda, bunun nasıl bir his olduğuna dair bir fikir edindim. Önümde uzandığını gördüm, açık ve uçsuz bucaksız.

"Beni neden arzuladığını merak ettiğin bir zaman vardı," diye fısıldadım ona, yüzüne bakabilmek için yukarı doğru ittim. Ellerim göğsünü boydan boya kaplayan altın dövmeleri okşadı ve altlarında uzanan kabarık yara izlerini takip etti. "Bir zamanlar beni görmeye dayanamıyordun."

Wrune gözlerini kırptırdı. Elleri kalçalarımın üzerinde durduktan sonra yumuşak bir şekilde dış uyluklarımdan aşağı inerek beni yerimde tuttu.

"*Lysi*," diye mırıldandı. "Ama seni *gerçekten* hiç görmedim. *Nik*, bu tam olarak doğru değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni sisin içinde bütünüyle gördüm. İlk görüşte. Ve seni görmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu," diye mırıldandı. "Ama sonra *kassikari*'m benden uzaklaştı ve yerine başka bir yaratık bıraktı."

Kassikari'nin 'kader arkadaşı' anlamına geldiğini biliyordum. Bu kelimeyi dudaklarından duymak bile göğsüme bir sıcaklık patlaması getirdi ve yanaklarımı ısıttı.

Diğer sözlerine gelince... Ne demek istediğini anladığımı sanıyordum. "Kendimi sakladığımı mı düşünüyorsun? Ölü Dağ'ın altına mı?" diye sordum.

"*Lysi*," dedi bana, o kırmızı gözleri loş ışıktaki parlıyordu. "Sanırım buna mecburdun. Sanırım korkuyordun. Kapana kısılmıştın. Ve ancak artık korkmadığın zaman özgür olabilirdin." Küçük gülümsemesi alaycıydı. "Yine de sana dair bir şeyler yakaladım. Pençelerinle. Ve o zaman bile, *Sarkia*'m kanlı ve zincirli olmama rağmen sikimi sertleştirdi. O zaman bile onu istedim."

Kelimelerle yüzüm kızarmadı. Sadece ona baktım, sanki onu hafızama kazınamışım gibi güçlü yüz hatlarını ezberledim

Zaten.

Korktum... Korktum ki bu erkek için ben de mahvoldum.

Çözülmemiş.

Bu kelime uygundu. Çünkü kendimi karmakarışık ve vahşi bir iplik makarası gibi hissediyordum. Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kendimi savunmasız hissediyordum, sanki kalbim bedenimin dışındaydı, açıktaydı. Ve ona sahip olan oydu. Onu koruyan oydu.

Yüzümdeki tuhaf ifadeyi görmüş olmalı ki, "Ne oldu, *rei Morakkari*?" diye sordu.

"Yarın için korkuyorum," dedim ona usulca. "Senin için korkuyorum." Yüz hatları yumuşadı. "Mina..."

"Bu duygudan kurtulamıyorum," dedim, boğazımın sıkıştığını ve bir kez daha kabardığını hissederek. W rune'a söylememiş olsam da bunu bu gece daha önce de hissetmişim. "Bir şeylerin yanlış gittiğini. Ya da olacak. Hayatımda değer verdiğim pek çok kişiyi kaybettim. Seni de kaybedemem."

W rune'un elleri dizlerimin arkasına kayd, sonra uyluklarıma doğru ilerledi ve beni rahatlatmak istercesine okşadı. Sanki dokunuşu beni yatıştırabilirmiş gibi. Ve yardımcı oldu. Bir nebze. Ona, sıcaklığına, kokusuna ve dokunuşuna odaklandım ve kendime onun *burada* olduğunu hatırlattım. Tam *buradaydı*. Benimle birlikte.

"Beni önemsiyor musun, *Rei Sarkia*?"

Göğsüne bir tokat attım. Sözcükler sert çıkmıştı ama ses tonundaki alaycı tınıyı fark etmişim. Artık onu iyi okuyabiliyordum. Tüm ruh halini ve ifadelerini.

Yarım sırtışı midemi allak bullak etti.

"İstediğimi biliyorsun," dedim ona.

"Bir zamanlar beni görmeye dayanamıyordun," dedi, ona birkaç dakika önce söylediğim sözleri tekrarlayarak.

Bir nefes çektim. "*Setovan*."

Ama şimdi, sözlerim bana geri döndüğünde, W rune'a nasıl görünmüş olabileceklerini anladım. Bu bana şunu fark ettirdi.

"Böyle hissettiğimde bile," diye başladım, "yine de seni *izledim*."

O kırmızı gözler parıldadı ve ışıldadı. Bu bakışı tanıdım. Bana öpülmek üzere olduğumu söylüyordu. Bana yatağımızın kürklerine sabitlenmek üzere olduğumu söyledi. Bana-

W rune başını kaldırdı, kasları aniden gerildi ve bakışları *volikimizin* giriş kapağına yöneldi. Burun delikleri alevlendi ve ölümcül bir şekilde

Hala.

Donup kaldım, nefesim daraldı ama mümkün olduğunca sessiz kaldım. Dakkari insanlardan daha iyi duyabiliyordu. Benim duyamadığım bir şeyi duyabiliyordu.

Dikkatlice üzerinden kaydım ve beni şaşırtmaması gereken ama sürekli şaşırtan bir hızla yataktan kalktı.

O zaman duydum.

Bağırışlar. Alarm çığlıkları.

O gecenin durgunluğunu ve sessizliğini yararak bize doğru dalgalanıyorlardı.

"*Vok*," diye küfretti Wrunne ve yıldırım hızıyla çekerek mızraklarına davrandı.

"Ne oldu?" Ateş havuzunun sıcaklığına rağmen titremeye başladığımda nefes nefese sordum.

"Burada kal, Mina," diye homurdandı kocam.

Cehennem gibi, diye düşündüm sessizce, dışarı çıkarken kılıcının kabzasını kaptıktan sonra *volikiden* kaçışını izlerken. Göz açıp kapayınca kadar gitmişti, daha fazla bağırış evimizin kenarına ulaştığında.

Hızla yataktan fırladım ve atılmış elbisemi başımın üzerine çektim, gerçi ters olduğundan emindim. Ama umurumda değildi. Sadece neyin yanlış olduğunu görmem gerekiyordu. Ne olduğunu.

Wrunne ayrıldıktan birkaç dakika sonra *volikiden* onun peşinden fırladım.

Buradan kampı, surları, kapıları ve ötesini bütünüyle görebiliyorduk. Neredeyse her *voliki* ışıkla parlıyordu. Horde üyeleri kalabalıklaşıyordu, kararsızdılar ve Wrunne'un kampın içinden geçerek kapılara doğru düz bir yol çizdiğini gördüm.

Karnımda korku çalkalanarak peşinden gittim. Ancak tam bizimkinden epey uzakta duran *volikilerden* ilkinе ulaştığımda bir *darukkar* önümü kesti.

"Ne oldu?" Wrunne'u takip etmemi engellemek için bileğimi tutmaya çalıştığında bile ondan bunu talep ettim.

"*Vorakkar* seni içeride tutmamı söyledi *Morakkari*," dedi *Darukkar*. dedi, ancak rahatsızlığı açtı.

"Hemen şimdi söyle," diye emrettim ona, ses tonumu sertleştirip gözlerinin içine bakarak. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

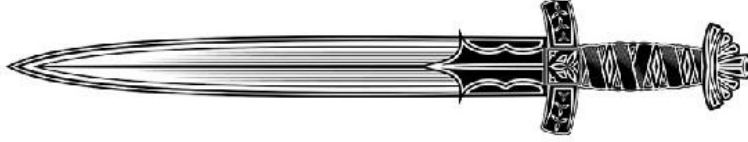
Çenesi gerildi.

Sonra da "Sisin kenarında bir saldırı oldu" dedi.

Nefesim kesildi.
"*Darukkarlar* alındı."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

"W ne oldu?" Sisin kenarında toplanmış küçük grubu gördüğümde sesim önümde gürleyerek homurdandım.

Valavik oradaydı, nefesi hala ezilmekten kesilmişti. Kapılarda gece nöbeti için görevlendirdiğim diğer *darukkarlar* da oradaydı. Kükreyen ateşin yanında oturan ve yüzünün rengi solmuş olan Olin'in etrafında yarım daire şeklinde duruyorlardı.

Onlara ulaştığımda önünde çömeldim. "Diğerleri nerede?" diye sorduğumda gözlerini boğazımdan ayırmadı.

"Gitti," diye homurdandı, gözlerini kısa bir süreliğine benimkilere kaldırarak. "Nereye?" Bastırdım.

"Sis."

Ayağa kalktım, çenem gerildi ve Valavik'in gözleriyle karşılaştım.

"Dişiler vardı," dedi Olin, sesi nihayet biraz güçlenerek. "Bir an, gece durmuş gibiydi. Sonra, onlar *oradaydı*. Onları gördüğümü hatırlıyorum. *Tam orada*." Bizi daha yakına çağırıyormuş gibi dalgalanan ve sallanan kırmızı sisin kenarını işaret etti. "Sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Hafızam kararmış durumda. Kaçırılmalarının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Uyandım ve hemen kapıdaki muhafızları çağırdım."

"Şanslıymışsın," diye homurdandı Valavik, gözlerini *darukkar*'dan ayırdığında gözlerimle buluştu. "İnsan dişiler mi?"

"*Nik*," dedi Olin başını sallayarak. "Bizim *Morakkari*'miz gibi değil. Onlar bizimkilerdi."

"Dakkari?" Dudaklarımı bükerek sordum. Ama korkarım bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Yakındaki bir meşaleyi alıp ateş havuzunun içinde yakmadan önce bakışlarımı yere diktim. Kükreyerek canlandı ve sise doğru yürüdüm.

Arkamda *darukkarların* mırıltılarını duydum.

"*Sarkias*," dediğini duydum içlerinden birinin.

Cadılar.

"*Setava Terun*," dediğini duydum

bir başkasının. İlk Yaşlı.

Ama sisin içinden nasıl geçmişlerdi? Kan

büyüsü mü kullanmışlardı?

Düşündükçe neredeyse ürperiyordum.

Meşalemi yere doğru tuttuğumda, onun yaklaştığını görmekten ziyade hissettim. Mina oflayıp pufluyor, açıklığa doğru koşarken onu gözlemesi için görevlendirdiğim *darukkarın* elinden kaçıyordu.

Morakkari'me bakmak için döndüğümde ona kaşlarımı çattım ama çaresiz ve kayıp *Darukkar*'ı el sallayarak uzaklaştırdım ve o da diğerlerinin arasında kayboldu. Onu suçlamadım. Ne de olsa karımın ne kadar kararlı olabileceğini biliyordum. Ve *volikide* kalması için verdiğim emre çoktan itaatsizlik etmişti.

"Kaçırıldılar mı?" Mina hemen bana doğru gelerek sordu.

Yüzü ciddi ve endişeli bir ifadeye bürünmüştü. "*Lysi*."

"İnsanlar mı?" diye sordu sonra, ses tonuna bir parça rahatsızlık karışmıştı. "*Sarkias*."

Kelimeyi duyunca bir adım geri çekildi. Ona *rei sarkia* dediğimde kullandığım yumuşak, alaycı tondan çok farklı olarak sert bir şekilde ısırmıştım. Bir zamanlar bu bir lanetti. Şimdi ise onu yumuşak bir isim gibi kullanıyordum. Hürmet ve sessiz bir sıcaklıkla dolu bir isim.

"Yine de insanların yardım etmiş olması çok muhtemel," diye ekledim ve ondan uzaklaşarak meşalemi bir kez daha yere attım.

Valavik yaklaştı. "Bir kan izi mi arıyorsunuz?" "*Lysi*."

"Kan izi mi?" Mina sordu.

"Sisin içine girmek için kan büyüü kullandıklarını mı düşünüyorsun?" Valavik seslendi, dalgalı, yoğun sis duvarına doğru adım attı ve çevresi boyunca yürüyerek benimle aynı şeyi aradı.

"Başka nasıl olacak?" I s ı r d ı m . "Tabii onların sarkialarından biri bizim *Morakkari* yapabilir."

Dört *darukkar* kaçırıldı. Ovayı korumak için buraya beş tane yerleştirmiştim. Derme çatma *volikiler* şimdi boş duruyordu. Sakin bir sessizlik çökmeye başlamıştı.

"*Vorakkar*?" diye telaşlı bir ses geldi. "Ne oldu? Neredeler?"

Kendimi çelikleştirerek sessiz bir nefes aldım. Sonra arkamı döndüğümde üç kadın ve *piroki* ustası *mrikromu* gördüm. Hepsi ağır ağır nefes alıyordu, sanki korkunç haberi duyar duymaz buraya koşmuşlardı.

Hukri dişilerin arasındaydı, Olin'in başının asılı olduğunu görünce elini ağzına götürdü. Eşini bu hafta için gece nöbetine vermiştim. O da kaçırılan *Darukkar'lardan* biriydi.

Mrikro'nun oğlu Ujaki gibi. Natevik'in kardeşi Bevir gibi. Riva'nın arkadaşı Muniv gibi.

Mina hemen arkadaşı, *piki*'si Hukri'nin yanına gitti.

"Ne oldu?" Hukri'nin ona sorduğunu duydum. "Kocam nerede?"

Çenem gerildi.

"Onları *sarkialar* götürdü," dedim toplanan küçük gruba, sesim hırçın ve sertti. "Ölü Dağ'a geri götürdüler. Ama onları size geri vereceğiz. Kakkari üzerine yemin ederim."

Riva'nın hıçkırığa hıçkırığa ağlaması durgun ovada yankılandı ve *mrikro* oğlunu geri almam için gözlerimin içine bakarken onu dikkatle dinledim. Ama yüzündeki acımasız ifadeden yaptığım şeyden korktuğunu anladım. Ölü Dağ'dan ayrıldığımdan beri beni rahatsız eden bir korkuydu bu.

Sarkialar çaresizlik içinde sisi kovmak için kan büyüsü kullanmaya çalışacaklardı, çünkü artık kendi kalbimi kullanamıyorlardı. Ve çok fazla kana ihtiyaçları olacaktı.

Sisin içinde hayatta kalmış olmaları, cadılardan en az birinin bir yeteneğe sahip olduğunu gösteriyordu. *Setava Terun*, *Dothik*'te zaten güçsüz olduğu için reddedilmişti, gerçi kendi önem kuruntuları tarafından yönlendiriliyordu. Ama takipçilerinden biri, meclisinden biri, tıpkı Drokka ve kraliçesi gibi, tıpkı benimki gibi, Kakkari'nin güçlerinin bir parçasına sahip olabilirdi.

Peki *Sarkias* böylesine evcilleştirilmemiş bir güçle ne yapacaktı? "Rowin," Valavik'in ani çağrısı geldi. "Buraya gel."

Kadın grubundan ve *mrikromdan* uzağa baktım, Mina'nın feryat ederken Riva'nın elini tutmak için uzandığını ve onu elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştığını gördüm.

Valavik bir şeyin üzerinde duruyordu ve ona doğru ilerlediğimde korktuğum şeyi gördüm. Bir kan izi. Kan hâlâ tazeydi ve parlıyordu. Üzerindeki desen karmaşıktı, bir dairenin içine hapsedilmişti, dallanan çizgiler ve derin kıvrımlardan oluşuyordu. *Sarkias*'ın dilinde, sadece onların bildiği bir dilde yazılmış kelimeler kanla simsiyah parlıyordu. Kendi dilleri mi? Yoksa *darukkarlarımdan* birinin mi?

"Fazla zamanımız yok," dedim, diğerlerinin duymaması için sesimi alçaltarak. "Çoktan gitmiş olabilirler."

Vavalik başını eğerek onayladı. "Kaç tane *darukkar* almalıyız?"

"Ödeyebileceğimiz kadar çok."

Ve tek bir anı bile boşa harcayamazdık.

Arkamı dönerek kapılardan gelen muhafızlara seslendim: "Otuz *darukkar* toplayın. *Pirokileri* hazırlayın. Hemen Ölü Dağ'a doğru yola çıkıyoruz!"

Mrikro korkusuna rağmen bir an bile kaybetmedi. Muhafızlarla birlikte sürüye doğru koştu, şüphesiz *pyroki* muhafazasına doğru gidiyordu.

Bakışlarım Mina'ya gitti, yüzüm asıktı. Gözleri benimkilerle buluştu ama anladığını biliyordum. Yolumuza rehberlik etmesi gerekecekti, beklenenden daha erken.

"Plan hâlâ aynı," dedim Valavik yanıma geldiğinde, ama gözlerim karıminkilerden hiç ayrılmadı. "Sadece daha fazla *darukkarla* yola çıkacağız. Ve *sarkiaları* çabucak bulmalıyız."

"*Lysi*."

Ateş havuzuna doğru yürüyüp meşalemi bıraktım, kılıcım hâlâ diğer elimde ağır ağır sallanıyordu.

Tam Mina'ya doğru adım atmaya başlamıştım ki ensemden bir karıncalanma hissettim.

Dondum kaldım ama avuç içim sanki içgüdüsel olarak kılıcımın kabzasını daha da sıktı.

Hava... ovalar... Her

şey sessizleşti.

Riva'nın çığlıkları bile kesildi. Tüm nefesler kesildi. Kimse *kıpırdamaya* cesaret edemedi.

Gözlerim Mina'nın kilerle buluştuğunda onunkilerin de kocaman olduğunu gördüm. Dudakları ayrılmıştı ve yüzü solmuştu.

Dehşet karnımda çalkalanıyordu. Sise bakmak için döndüğümde kılıcımın ucu yerde sürükleniyordu, metalin çıkardığı sıyrık sarsıcı ve inanılmaz derecede gürültülüydü. Döndüğümde saçlarımın fısıltısı, çizmelerimin gıcirtısı daha da artmış gibiydi.

Bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra bir kükreme sesi duydum. Sisin derinliklerinden geliyordu. Ama bu bir Dakkari sesi değildi. Bir insan sesi değildi. Ya da sefil bir canavarın çıkardığı bir ses de değildi.

Topraktı. *Dağdı.*

Kükreme büyüdü, büyüdü ve sonra doğrudan bize doğru gelmeye başladı. Bize doğru geliyor!

Kimsenin hareket edecek zamanı yoktu. Kimsenin *harekete geçecek* zamanı yoktu.

Şiddetli bir rüzgâr sisin içinden fırlayıp üzerimize geldi ve bizi geriye savurdu. Kükreyen rüzgârdı. Daha önce hiç duymadığım ya da hissetmediğim bir rüzgâr.

Bir kez daha sessizleşti.

"Rowin!" diye bağırdı Mina. "Geri çekil!"

Sesi bana doğru tünel kazarak geliyordu ama sesi kalın ve kısıktı. Sözleri havayı delip geçtikten kısa bir süre sonra yer sarsılmaya başladı. Sürümden yükselen alarm çığlıklarını duydum, sıkışmış havayı taşıyordu.

"Kapılara geri dönün!" diye bağırdım. "Hemen kapılara geri dönün!"

Ama artık çok geçti. Büyük bir enerji dalgası *patladı*, daha önce bir kez hissettiğimi hatırladığım bir enerji. Mina'nın kendi gücüne benzer bir enerji.

Kırmızı sis gerçekten de Ölü Dağ'a doğru çekildi -sanki dağ nefes *alıyormuş* ve sisi içine çekiyormuş gibi- Mina'nın bir zamanlar hepimize gösterdiği toprak parçalarını ortaya çıkardı. Bir an için güçlerini kullandığını düşündüm. Bir an için *Sarkia*'ların gerçekten *haklı* olabileceğini düşündüm ve-

Toprak sallandı ve ardından dağ yeniden kükredi.

Sis bize doğru hızla geliyor, Ölü Vadi boyunca ilerlerken hız ve enerji topluyordu. Dağ bir kez daha gözden kayboldu, yutuldu. Acımasız, gezici kırmızı duvar hepimizi *birkaç dakika* içinde tüketecekti.

Karım yine "Rowin!" diye bağırdı.

Sis bizi vurduğunda, gözlerim kamaştı.

Tek gördüğüm kırmızıydı.

"Rowin!"

Sonra sürümün çılgınlıkları geldi, korkunç ve iç parçalayıcı, sis onu da tüketirken gece gökyüzünü doldurdu. Ve sürüm acı çekerken, gücümün beni terk ettiğini hissetmeye başladığımda bile, tek görmek istediğim Mina'ydı. Güvende olduğundan emin olmak.

Bir uğultu hissettim. Derimin üzerinde gezindiğini, kollarımdan yukarı kaydığını ve saçlarımdan arasından geçtiğini *duydum*.

Kırmızı sisin içinden mavi bir parıltı geldi, önce küçüktü ama sonra yoğunluğu arttı.

Tıpkı Ölü Dağ'dan gelen şey gibi, *patladığında* o enerji dalgasını hissettim.

O mavi küre büyüdü ve büyüdü, ta ki mavi o kadar inceldi ki renksiz hale geldi.

Ve sonra Mina'nın bariyeri sise çarptı.

Şiddetli ve ani oldu ama eşimin gücü acımasızdı. Bariyer büyüdü ve büyüdü, düzlüklerde sürüye gücünü gösterdiğinde olduğundan daha hızlı ve çabuk büyüdü.

Ve bunun bedelini biliyordum.

Gözlerimdeki sis dağıldı.

Sis açıklıktan, Ölü Vadi'den, Ölü Dağ'dan ve *sürüden* kalktı.

Ama gözlerim hemen *Morakkari*'ye kaydığında korktuğum şeyi gördüm. Saçları çılgınca savruluyor, elbisesi bacaklarına dolanıyor, görünmeyen bir güç tarafından dalgalandırılıyordu.

Her iki burun deliğinden de kırmızı kan damlamaya başlamıştı ve yüz ifadesi aşırı bir acıya dönüşmüştü, ancak tek bir ses bile çıkarmadı.

"*Nik*," diye nefes aldım ve ona doğru koşmaya başladım.

Ona dokunmak için uzandığımda, "*Hayır*. Sakın onu benden almaya kalkma" diye ısırdı.

Acıyı kastediyordu. Daha önce acının bir kısmını içime aktarmış ve onu biraz rahatlatmıştım.

Vok, onu bundan kurtarmam gerekiyordu! O bunu anlamadı mı?

"*Git!*" diye nefes aldı. "Çabuk git. Ben tutarım!"

"*Nik*," diye homurdandım.

"*Yapmalısın, Vorakkar!*" diye bağırdı. Başlık karşısında irkildim. Bana neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyordu. Gözlerim önce sürüye, sonra da *Morakkari*'lerinin yanında duran Hukri, Riva ve Natevik'e kaydı. "*Güven bana. Bana güvenin. Ve gidip onları kurtarın!*"

Acı gözlerinden okunuyordu. Dudaklarından kan damlıyordu.

Azap içime işledi ve göğsümde biriken öfkeyle neredeyse kükrüyordum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülmeye başladı. Bunu sürüye veriyordu. Sürü için, benim için bir fedakarlık yapıyordu. Bunu boşa harcamayacaktım. Onu gerekenden daha fazla acı içinde tutamazdım.

Bir *ateş* gümbürtüsü yeryüzünü sarstı ve *darukkarlarımın* bize doğru koştuğunu gördüm. Elllerinde kılıçlar. *Hazır.*

Daha iyi düşünmeden Mina'yı öptüm ve acısının bir kısmı içime aktı. Acı beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktürürken metalik kanının tadına baktım, kısa süreliğine de olsa geziniyor, sürünüyor ve *yiyordu*. Yine de güçlü duruyordu. Benim cesur *Morakkari*'m.

Uzaklaştığımda, "*Çabuk döneceğim, rei kassiri.*" diye yemin ettim. *Aşkım benim.*

Gözlerini kapattı, derin derin nefes alıyordu ve bir anı daha boşa harcayamayacağımı biliyordum.

Pyroki'm Okan, sanki ona olan ihtiyacımı hissetmiş gibi bana doğru koştu. Sırtına atladığımda, *darukkarlarım* etrafımıza doluşurken Valavik'e emrettim, "*Burada kal. Batı ucuna doğru siste bir aralık bul ve sürüyü dışarı çıkar, lysi?*"

Tartışmaktan daha iyisini biliyordu. Benim yokluğumda sürünün sorumluluğunun kendisinde olduğunu anlamıştı.

"Yapacağım,
Vorakkar." "Ve ona
göz kulak ol!"

Mina'ma son kez bakarken bu sözler ağzımdan döküldü. Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyor gibiydi, acısına karışan bir bilgiyle.

"Git," diye fısıldadı. Ama sesini sanki kulağıma fısıldamış gibi duydum.

"*Darukkars!*" diye bağırdım, Okan'ı Ölü Dağ'a doğru döndürdüm, Ölü Vadi önümüzde açık ve berrak bir şekilde uzanıyordu. Düz bir yoldu, sis tarafından engellenmemişti. "*Vir drak!*"

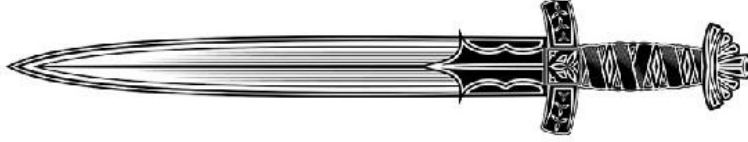
Savaş çılgınlıkları yükseldi.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen şiddetli bir kararlılık,
onlarla birlikte içimde yükseldi.

Ve Ölü Dağ'a doğru yola çıktık.

OceanofPDF.com

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

"D "Vekkiri'ye zarar verme," diye homurdandım, "hayatını tehdit etmedikleri sürece.

Çabuk olmalıyız. *Darukkar*'larımızı bulun ve onları sürüye geri götürün!"

Pirokislerinden inen düzinelerce *darukkarın* gök gürültülü gumbürtüleri bir an için yeryüzünü sarstı. Önümüzde Ölü Dağ'ın girişi, karanlığa açılan o esneyen, aralık ağız uzanıyordu.

Aradaki mesafenin açılmasıyla Mina'yı gözden kaybetmiş olsam da omzumun üzerinden bir bakış attım. Tek gördüğüm arkamdaki geceydi.

Yine de sis geri dönmemişti. Sadece bu bile bana onun hâlâ güçlü olduğunu gösteriyordu. Başımızın üzerinde, Ölü Dağ'ın tepesinin ötesinde bile kalın bir bulut şeridi gibi duruyordu. Bir ya da iki *darukkarın* ona temkinli bakışlar fırlattığını gördüm ama Mina'nın bariyerinin gücünü sisi geride tutarken *görebiliyordum*.

"Acele et," diye ısırdım, kılıcımın ağzını *Vorakkar* kelepçelerime sürterek, Okan Ölü Dağ'a bu kadar yakın olmaktan rahatsızlık duyarak yanımda tepinirken. Sanki hayvanım o yerde hastalıklı bir şeyler hissediyordu.

Sessiz ve hızlı bir şekilde giriş tüneline girdik, kafalar sürekli hareket ediyor, gözler en ufak bir hareket belirtisi için sürekli tarama yapıyordu.

Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ne bulacağımızı bilmiyordum. *Darukkarlar* da öyle.

Ghertun'un krallığının alt katları benim için bir gizemdi, ancak Mina'nın beni Ghertun'un krallığından çıkarırken izlediği yolu hatırladım.

Karanlık. Ve böylece geri döndüm, bizi aşağıya götüren merdivenlere erişmek için uzun bir tünele doğru sola yöneldim. Ve aşağıya. Ve aşağı.

Darukkarlardan biri elindeki meşaleyi hızlı bir hareketle duvarın üzerinden geçirdi ve küçük bir alev patlayarak yolumuzu aydınlattı. Taşa basan düzinelerce çizme sesi yankılandı ama bizi ele vereceğinden endişe etmedim.

Bizi duysunlar, diye düşündüm.

Kararlılık içimi doldurdu. Kalbimin her atışı bana değerli zamanımın boşa gittiğini hatırlatıyordu. Oyalandığımız her saniye *Morakkari*'min acı çekeceği bir başka saniyeydi. *Bu, bu işi çabucak bitirmek için yeterli bir motivasyondur.*

Tanıdık bir kat beni karşıladı. Ölüm sessizliğinde olmasına rağmen tanıdık bir koridor. *Darukkar*'larıma beni takip etmelerini işaret ettim ve koridorda hızla ilerlemeye başladık, tek bir kişi gibi hareket ediyorduk, karşımıza çıkan her karanlık alanı ve boş odayı etkin ve hızlı bir şekilde inceliyorduk.

Çok geçmeden, bir zamanlar hapisaneme açılan kapıyı gördüm. Kapı ardına kadar açıktı, menteşelerinden biri sallanıyordu. İçeriye baktım, Benn'in kanını akıttığı ve yere işediği *vekkiri* kanının koyu lekesini gördüğümde çenem gerildi. Zincirlendiğim masayı gördüm, kararmış *Dakkari* çelik zincirleriyle taş ayağı kestiğim için bir ucu devrilmişti.

Görünürde kimse yoktu.

İçim çalkalanarak *darukkarlara* ilerlemelerini işaret ettim ve o boş hapisaneyi geride bıraktım. Çıkmaz bir sokağa açılan koridorda ilerlerken çok sayıda farklı koku yakaladım. Geri döndüğümüzde, kokuları merdivenlerden yukarı ve başka bir uzun koridordan aşağı doğru takip ettim. Bir kuyunun yanından geçtik, burada yıkandıktan sonra kuruması için asılmış gibi duvarlara tutturulmuş küflenmiş giysiler gördüm. Bir leğen devrilmişti ve kuyunun içine baktığımda kurumuş olduğunu gördüm.

Aldığım kokular beni bir odaya götürdü. Kayalık zemine yayılmış yırtık postlar ve ince kürkler gördüğüm bir oda. Hemen ötesinde çürümüş et kokan başka bir oda daha vardı.

"Burada kimse yok *Vorakkar*," diye geldi Beşik'in sesi, *darukkarlar* arasında bize katıldığını fark etmemiştim bile. "Gittiler."

Yine de bakışlarını kaçırdı ve sesini alçalttı.

"*Nik*, buradalar," dedim. "Olabileceklerini düşündüğüm başka bir yer daha var."

Ve önce orayı kontrol etmediğim için kendime lanet ettim. Değerli anlar. Mina'yı burun deliklerinden kan sızarken, kan çanağına dönmüş gözleriyle hayal ettim,

ve kısa bir süreliğine de olsa içime akan dayanılmaz acı. Ve
Şu anda hissettiği acı buydu. Tam şu anda!

"Gidelim," diye emrettim ve onları üst katlara çıkan bir sonraki merdiven boşluğuna götürdüm.

Cadılar beni Ghertun'un taht odasında kurban etmek istemişlerdi, değil mi? Çünkü her şey orada başlamıştı. Artık *bana* sahip olmasalar da, o özel yerin hâlâ *güç* barındırdığına inanıyor olabilirlerdi. Kakkari'nin gücünün kalıntıları kendilerininkini yönlendirmeye ve güçlendirmeye yardımcı olacaktı.

Bitmek bilmeyen merdivenleri tırmandık, acelemizden her seferinde ikişer üçer çıktık. Başladığımız üst kata ulaştığımızda, uzun koridorda sağıma doğru ilerleyerek yönümü bulmaya çalıştım. *Vorakkar* onu bu işle görevlendirdiğinde, Drokka'nın sürüsünün bir üyesinin yaptığı ayrıntılı çizimleri hatırladım. Çılgın Horde Kralı bunların faydalı olacağına inanmıştı. *Zaten öyleydiler.*

Bu nedenle, Ghertun'un yıkılmış kalesinin üst katlarını iyi biliyordum.

Ölü Dağ bir labirent gibiydi. Bir dizi koridor, kıvrımlı, dar merdivenler ve karanlık tünellerden oluşuyordu. Ölüm ve çürüme kokusu etrafa deri gibi sinmişti. Arkamdan gelen *darukkarlarımın* tedirginliğini hissediyordum.

Mina'nın burada yaşadığını hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Zihnimin gözünde tek gördüğüm, onun güneşin altında yürüdüğü, Hukri'nin yanına yaklaştığı ve sürünün arasından geçerken esintinin tadını çıkardığıydı. Teni Kakkari'nin güneşi yüzünden kararıyordu. Kakkari'nin beslenmesiyle daha da güçleniyordu.

Ama burada.

Karanlık ve ölümle dolu bu yerde haftalarca, hatta sürüde olduğundan bile daha uzun süre yaşamıştı.

Taht odasına yaklaşırken hissettiğim tedirginliği onun da hissedip hissetmediğini merak ettim. Acaba üst katlardan vebadan kaçır gibi kaçıyor muydu? Hastalığı hissedebilir miydi? Çürümenin kokusunu alabilir miydi?

Kapılar kapalıydı. Yaklaştığımızda, kapılara yaslanmış iki insan erkeği gördüm. Ve doğru yerde olduğumuzu anladım. *Yaklaşmıştık.*

Sessizce yanlarına yaklaştığımda hâlâ nefes aldıklarını gördüm. İçlerinden birini tanıdım. Hücremde zincirlerimi yeniden ayarlamak için bir grup insan üzerime çullandığında kırdığım kolu hâlâ kırıkta.

Ayağa kalkarak ağır kapıları tekmeleyip açtım ve diğer taraftaki kilidi kırdım. *Darukkarlarım* hemen içeriye doluştu.

taht odası, ölümün kokusu bir duvar gibi üzerimize çarptı.

Ghertun hâlâ *buradaydı*. Rath Drokka'nın *Morakkari*'sinin kalp taşını kullandığı gün buraya düşen ceset yığınları vardı.

Kürsünün üzerinde, devrilmiş bir tahtın yanında, *Setava Terun* olduğunu tahmin ettiğim kişiyi gördüm. Siyah kanla kaplı beyaz kürkler giymiş, yere bir kan izi çiziyordu.

"*Bevir*," diye bir *darukkar* hırıltısı geldi yanımdan, sesinde şok vardı.

Çenem gergin, göğsüm ağrırken cadının yanındaki *darukkarın* cansız bedenini gördüm. Pençelerini göğsündeki yaraya batırıp yerde taze kan çizgileri sürüklerken, siyah boyayla çizilmiş vahşi kırmızı gözleriyle beni izledi.

Natevik'in kardeşi. Horde'un bir üyesi.

Gitti.

Öldür

üldü.

Bakışlarım hızla odanın geri kalanını değerlendirdi. İçerideki tek ölümün bu olmadığını fark ettim. Yakınlarda bir Dakkari dişisi yatıyordu, kendi göğsünde de benzer bir yara vardı. Sanki onun da kalbi alınmıştı.

Kendilerinden biri, diye düşündüm, farkına vardığımda boğazım düğümlendi. Kendilerinden birini öldürmüşlerdi.

Neden öldürdüler? Ama bildiğimi sanıyordum. *Kurban* için.

Sisin dalgalanmasına neden olan *onun* hayatı mıydı? Yoksa benim *Darukkar'ın* mı?

Hepsi de ince kürkler, postlar ve lekeli deriler giymiş bir düzine Dakkari kadını taht odasında vardı. *Sarkialar*. Vahşi topraklarda geçirdikleri zaman onlara pek iyi gelmemiş gibi görünüyordu. Neredeyse *vekkiriler* kadar kötü beslenmişlerdi.

Ve insanlar.

Onlar da buradaydı. Mina bana köyünden geriye otuzdan fazla insan kaldığını söylemişti. Gerçi ben sadece yirmi iki kişi saymıştım ve onların da çoğu taht odasını dolduran Ghertun cesetlerinin yanında yığılmış yatıyordu.

Onlar da mı ölmüştü? Yoksa kapının dışındaki iki erkek gibi baygın mıydılar?

Gözlerim onları taradı ve tanıdık yüzlere takıldı. Benn, gözleri kapalı olmasına ve sırtüstü yatmasına rağmen, kolunun kütüğünü örten bandaj kirlenmişti.

Ve *Tess*.

Siyah saçlı kadını tanıdım. Mina'nın arkadaşıydı. Yerde oturmuş, gözyaşları kirli yanaklarından süzülürken geniş ve ciddi gözlerle bize bakıyordu. Şokta olduğunu biliyordum. Uyanık olan başkaları da vardı. Jacques gibi. Hamile bir kadın. Ve sürüdeki bazı çocuklardan daha büyük olmayan küçük bir oğlan çocuğu. Çocuk kendisine yakın bir kadına bakıyordu, kadının gevşek, kara eli kendi elini kavramıştı.

"*Vorakkar*, orada," diye acil bir ses geldi. Teiro bir adım öne çıktı, kılıcı loş ışıktaki parlayarak *sarkiaların* durduğu yerin çok yakınında kalan üç *darukkarı* işaret etti. "Nefes alıyorlar. Yaşıyorlar."

"Al onları," diye homurdandım, bakışlarım *Setava Terun*'a geri döndü.

On iki *Sarkia* birlikte fısıldaşıyordu. Kendi dillerinde konuştukları ürkütücü bir ses, kanın ıslak sesi yerde sürüklenirken taht odasını dolduruyordu. *Darukkar*'ımın kanını mürekkep olarak kullanıyorlardı.

Kakkari'ye mi dua ediyorlardı? Sanki tanrıçamız onların dualarına kulak verecekmiş gibi.

"Yeter," diye bağırdım, ceset yığınlarının arasından geçerken, bir düzineden fazla *darukkarım* *sarkialara* doğru ilerlerken gözlerim sadece *Setava Terun*'daydı, bir falanksa dönüşmüşlerdi, kılıçları çekilmiş, hareketleri tekti.

Setava Terun, gözleri *darukkarlara* kayarak, "Onları alamayacaksınız," diye homurdandı. "İşaretlemeler henüz tamamlanmadı. Yapılması gereken daha çok iş var."

"Ne için işaretler?" Hırladım. "Sis senin kan büyüyle daha da geniş bir alana yayıldı!"

İnsanlardan birkaçının soluğunu tuttuğunu ve burnunu çektiğini duydum.

Sarkia bana soğuk bir bakış fırlattı. "Burada sis yok. Sadece etrafına bak. Havayı içinize çekin. Kakkari bizi kutsuyor. İşaret işe yarıyor." Bir grup insana baktı. "Yalan söylüyor. Dualarınıza devam edin!"

"Sis yok çünkü *Morakkari*'m sisi bu topraklardan uzaklaştırmak için kendi gücünü kullanıyor," dedim ona, kalan insan grubuna bakarak. "Senin Mina'n."

Karımın ismini söylerken gözlerim Tess'inkilerle birleşti, insanların Dakkari gibi kendileriyle ilgili böyle şüpheleri olmadığını biliyordum.

"*Mina*?" Tess fısıldadı, gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı dökülüyordu. Morarmış bir yüz. Yarılmış bir dudak, elmacık kemiğinde sert bir sıyrık. Saçları

Karmakarıştı, yüzü solgun ve kül rengiydi, dudakları kurumuştı.

"Şu anda bile hepinizi kurtarıyor," dedim usulca. "Hepimizi kurtarıyor!"

Kakkari adına, Mina ve ben ayrıldığımızdan beri burada ne *olmuştu*? Karım bu yüzden mi geri dönme ihtiyacı hissetmişti? Sanki köylülerinin kaderinin bu olacağını biliyor muydu?

Avucum kılıcımın üzerinde sıkılaştı.

Dönüp *Setava Terun*'a bakarak, "Şimdi dur yoksa seni *yaparım*," dedim. *Darukkarlarım* doğu duvarı boyunca *sarkialara* yaklaşıyordu. Cadılar, ölümleri yaklaşırken bile fısıltıyla ettikleri dualarında bir kez bile tereddüt etmemişlerdi. "Başınızı omuzlarınızdan ayıracağım. Ve meclisinizin tamamını bir anda yok edeceğim. *Dur!*"

Setava Terun gülümsedi ve çürümeyle kararmış, sivriltilmiş dişlerini gösterdi. "Bir kral gelmeden çok önce bu toprakları *Sarkia*'ların yönettiğini unutuyorsun. Bir erkek kral," diye tükürdü, "Dakkar'ı bizden aldı ve bizi *kendi* iradesine boyun eğdirdi. *Oysa biz* Kakkari'nin kendi suretinden yaratılmıştık!"

Çarpık yalanlar. Aslında inanıyor gibi görüldüğü yalanlar.

"Ama artık değil, sürü kralı," diye tısladı. Tükürürken bana keskin bir pençe doğrulttu, "Kime hizmet ettiğini biliyorum. Dizlerinin kimin için büküldüğünü biliyorum."

"Sürüme hizmet ediyorum," diye hırladım. "Aldığınız savaşçıları ve avladığınız insanları geri almaya geldim. Ve doğu, üzerine yaydığınız sisle tamamen tükenmeden önce bu çılgınlığı sona erdirmek için!"

Setava Terun fısıldayarak kendi dilinde konuştu ve pençelerini *sarkialarının* hizasına doğru bir hareketle *salladı*.

İşte o zaman hissettim.

Tanıdık bir enerji, tenimde birikiyor.

Bakışlarım *sarkiaların* sırasına kaydığında, öne doğru adım attığında sarı gözleri parlamaya başlayan birini gördüm. Açıkta kalan bedeni derin kesikler ve kanlı sıyrıklarla doluydu, henüz iyileşmemişti. Elleri siyah kanla kaplıydı ve pençeleri bıçak gibi keskin, göğsünün üzerinde bir çizgi kesişini izledim.

Yarasından kan sızmaya başladığında gözleri kapandı ve oda uğulduyor gibiydi. Ensem karıncalandı. Bir anda, karnımda korku çalkalanırken, ne yapılması gerektiğini biliyordum.

Mina'ya güç için ödenen fiyatlardan bahsetmiştim. Kakkari'nin kendisine verilen hediyeler için istediği bedel. Mina'nın şu anda ödediği bedel.

Kakkari'nin istediği tüm fiyatlar *acı* gibi görünüyordu. Acı.

Setava Terun'un meclisinde gerçek güce sahip *sarkialar* olduğuna inanıyordum.

Şimdi, burada biri duruyordu.

"Onu hemen öldürün!" Kılıcımı çekmiş bir halde kürsüdeki *Setava Terun*'a doğru atılırken, ona yaklaşmakta olan *darukkarlarım*a bağırdım. "O-"

Ama artık çok geçti.

Odanın içinde bir patlama olmuş gibi hissettim. Düzlükte, sisin karaya doğru savrulmadan önce Ölü Dağ'ın içine doğru çekiliyor gibi görüldüğü o önemli anı hatırladım. Sanki dağ onu içine çekmiş, beslemiş ve ona güç vermişti.

Aynen öyle hissettim. Ama bu sefer *Sarkia* bizi içine çekiyor gibiydi. Ve nefesini çığlık atarak verdiğinde, hepimiz taht odasına savrulduk.

Vekkiri'nin çığlıkları yankılandı.

Darukkarlarımın homurtuları duyuldu.

Üzerine düştüğümde ön kolumun kırıldığını hissettim. Düştüğümde kılıcımın yan tarafıma saplandığını ve daha fazla kanımı çektiğini hissettim.

Sertçe nefes verdim, acının uzuvlarımda patladığını hissettim. Kafamı kaldırdığımda hepimizin uzaktaki duvara doğru itildiğimizi, ağırlıksızmışız gibi fırlatıldığımızı gördüm.

Sarkia'ların fısıldaşmaları yoğunlaştı. Bakışlarımı *darukkarlarım*a doğru sürükledim, kanın metalik kokusunu aldım ve başkalarının da yaralanıp yaralanmadığını merak ettim.

Acı dolu bir homurtuyla ayağa kalktığımda, savaşçılarımda da ayağa kalkmaya başladığında, kanı göğsünden aşağı akıyor gibi görünen *sarkia* ile göz göze geldim. Doğrudan bana bakıyordu, yüz ifadesi benimkini yansıtıyordu. *Kararlı*.

Öldürmem gerekenin *Setava Terun* olduğunu düşünmüştüm. Cadılar meclisinin liderini öldürürsem diğerleri de düşecekti. Ama burada güç sahibi olan *Setava Terun* değildi.

Bu oydu.

Kılıcımı altımdan çektim ve kalçamdan kan sızdığını hissettim.

Mina, diye düşündüm, bakışlarımı kısa bir süreliğine insanların üzerinde gezdirerek. Mina o güç dalgasını hissetmiş miydi?

Mina'nın köylüleri de uzak duvara doğru itilmişti. Tess'in gözleri benimkileri buldu. Çatık bir kaşla, Benn'in yanına fırlatıldığı kendi cebinden donuk bir hançer çıkarmasını izledim. Erkek artık nefes almıyordu.

"*Vorakkar*," diye geldi Beşik'in sesi. O ana kadar güvenebileceğime inanmadığım *Darukkar*'a bir bakış attım. Ancak şimdi, şakağındaki yaradan gözlerine kan damlarken, yüz ifadesindeki vahşeti gördüm. İradesinin gücünü gördüm. "Emirleriniz nedir?"

Bu taht odasında çok fazla hayatı riske attım. İnsanlar, benim *darukkars*'. Benimki.

Mina bariyeri daha ne kadar tutabilirdi?

Kendi gücünün azalmaya başlamasına daha ne kadar vardı?

O enerjinin tekrar yükseldiğini hissettim. Çok erken. Tenime yayıldığını hissettim ama sıcak ve yumuşaktı. Tıpkı karımın hediyesini benim üzerimde kullandığı zamanki gibi, bana hediyesini bilmeden benim üzerimde kullandığını çünkü sadece beni *güvende* tutmak istediğini söylediği zamanki gibi.

Bu *Sarkia'nın* gücü değildi. Ödemesi gereken bedel kanı olan *Sarkia*'ydı.

Mina'nındı. Ve
buradaydı.

BÖLÜM ELLİ İKİ

THediyemin kıvrımlarında acının tamamen yok olduğu ve sadece güzel bir *rahatlamanın* olduğu garip bir yer vardı.

Bedenimi hafiflikle doldurdu. Yüzüyormuşum gibi hissettim. Uzuvlarımın hiçbir ağırlığı yoktu. Ve ışık çizgileri görüşümü doldursa da, artık zihnime saplanan hançerler gibi hissetmiyordum.

Bu zirvelere ulaşmak uzun zaman almıştı. Çılgılık attığımı, gecenin içinde feryat ettiğimi hissettiğim ama yine de tek bir ses bile çıkarmadığım sonsuz acılar çekmiştim.

Kemiklerim gıcırıyor gibiydi. Burun deliklerimden akarken, dilimi kaplarken kendi kanımın tadını aldım.

Ve nefes almaya odaklandım. *Nefes almaya*. Bir andan diğerine. Tek ihtiyacım olan buydu. *Sadece bir an daha*.

W rune için bir an. Tess için bir an. Ve sonra Valavik'in sisin ulaşamadığı yeni uzantısının ötesinde çobanlık yaptığını bildiğim sürünün sayısız üyesini düşündüm. Batı ucuna doğru bir kırılma bulmuşlardı. En son ayrılan Hukri olmuştu. Ve ancak ona yalvardığımda, gözlerimden yaşlar akarken, sonunda gitmişti.

Güvendeydiler. Güvendeydiler.

Yine de W rune geri dönmemişti.

Sadece sabırlı olmam gerekiyordu. İnsanın ruhu bedeninden koparılmış gibi hissettiğinde bu çok zordu. Parça parça. Azar azar.

Ama sonra hiçbir şey hissetmediğim o yere ulaştım. Sadece rahatlama.

Sonra fısıltılar geldi. Hayatım boyunca daha önce hiç duymamış olmama rağmen bir şekilde anlayabildiğim eski bir dilde fısıltılar.

Fısıltılar sanki binlerce, hatta milyonlarca sesin bir araya gelmesiyle oluşmuş gibiydi. Ve benden ne istediklerini anladım. Fedakârlığımı istediler. Benden acı çekmemi *istediler*. Çünkü buna mecburdum. Seslerinde, Wrunne'un haklı olduğunu fark ettim. Bir sebep için *seçilmiştim*. Bana bu armağanın verilmesinin bir nedeni vardı ama şu anda armağanım bana daha çok bir lanet gibi geliyordu.

Daha büyük bir amaç için seçilmiştim. *Korumak* için seçilmiştim. Bir koruyucu.

Olmak istediğim tek şey.

Sesler benden dayanmamı istedi. Buna katlanıp katlanamayacağımı *sordular*.

Kendi hıçkırıkları beni neredeyse boğacak olsa da, acının izleri kollarımdan aşağı inmeye, damarlarıma kaymaya ve sertleşen bedenime akmaya başladığında, onlara cevabımı verdim.

Rölyef soldu. Parça parça.

Mide bulantım arttı. Zihnim zonkluyordu. Uzuvarlarım koparılmış gibi hissediyordum.

Ama garip bir şey oldu. Acı olmasına rağmen *zorlanma* yoktu. Gerilme, esneme ve sisi uzakta tutan bariyerime konan *sınır* ortadan kalkmıştı.

Nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı. Ve anladım. Acıya dayanabilirsem, gücümün güçlü olacağını anladım. Sürü için yeterince güçlü olacaktı. Wrunne için yeterince güçlü olacaktı.

Bir ses benimle konuşuyordu ama gözlerim görmüyordu.

"*Morakkari*," kelimesi tekrar geldi. O tanıdık kelime. "*Morakkari*, nereye gidiyorsun?"

Başımı çevirdim. Gözyaşlarımla bulanıklığı arasında bir figürün şekillendiğini gördüm.

Tanıdık.

Valavik. O da *pyroki*'sinin üzerindeydi. "Sürü mü?"

Homurdandım.

"Hepsi sisin sınırını aştı. Sis bir mil batıya uzanıyor ve sonra duruyor, tıpkı daha önce olduğu gibi."

Zihnimde bir hançer dönüyormuş gibi hissederken gözlerimi kapattım. Küçük bir rahatlama. En azından sürü güvendedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"*Ona*."

O zaman yürüdüğümü fark ettim, ancak ayaklarım yere değiyormuş gibi hissetmiyordum. Ölü Dağ'a giden yolu yarılamış olduğumu gördüm. Ne kadar zaman geçmişti?

Pujerak'ın yüzündeki ifade acımasızdı. Kolunu aşağıya uzattı. "O zaman ben de seninle geliyorum."

"Bana dokunamazsın," dedim dişlerimi sıkarak. "Ya da senin *pyroki*."

Kaşları çatılmıştı. Sesimden her ne duyduysa, "Dene" diye ısrar etti.

Kolu tam oradaydı. W rune'u incittiğim gibi onu da incitebilirdim. Gücüm sonsuzdu ve akabildiği her yere akıyordu.

Ve yine de... elini tutmak için uzandığımda, hiç irkilmedi. O zaman sadece W rune. Sadece W rune benim gücümle acı çekti.

Neden?

Çünkü o benim eşimdi? *Kaderimdeki* kişi?

Kakkari her ne sebeple olursa olsun bizi birbirimize bağladığı için mi?

"Acele edelim *Morakkari*," dedi Valavik. "Seni oraya getirdiğim için beni öldürecek olsa da."

Valavik'in *pyroki*'sine bindiğimi hatırlamıyordum. O sessiz, sakın gecede ovalarda yarıştığımı hatırlamıyordum.

Valavik yanımdayken, kılıcını çekmiş ve parıldarken Ölü Dağ'a adım attığımı bile hatırlamıyordum.

Beni sersemliğimden uyandıran şey kokuydu.

"*Hayır*," diye nefes aldım.

Tanıdık. Sadece W rune'un sürüsündeki temiz havaya alışmışım. Tütsülenmiş etin ve toprağın sert kokusuna, bazen güneybatıdan esen meltemin kokusuna, banyo kristallerinin tazeliğine, Hukri'nin saçlarına ve kürklerimizde içinde benimkiyle karışan kocamın kokusuna alışmışım.

Hepsi harika şeyler.

Yine de *bunu* unutmuştum. Sonsuz karanlığı. Çürümenin ve çaresizliğin pis kokusu, iğrenç ve hastalıklı.

Ve bir yerlerde, W rune ve *darukkarları* buradaydı. Bir yerlerde, Tess ve diğerleri de buradaydı.

Onları bulmam gerekiyordu. Çekmeyi *kabul ettiğim* acıdan korkamazdım. Bilerek bir anlaşma yapmışım. Belki de Kakkari'nin kendisiyle bile.

Karşılığında da bana *kurtarma* gücü verdi.

"Bu taraftan."

Kelimeler benden çıktı ve kendimi başka bir enerjiye doğru çekilirken hissettim. Ölü Dağ'ın içinde hissettiğim bir enerji. Tuhaf ve başıboş, sinsice dolaşan bir canavar gibi.

Ayaklarımın gittiği yolu tanıdım. Taht odasına doğru gidiyordu, mümkün olduğunca her zaman kaçındığımız yere.

Yaklaştıkça kollarımda bir ürperti hissettim. Korku beni dürttü. Bir şey yükseliyordu. Bina.

Tıpkı ovalarda olduğu gibi.

Ve bu enerji kırıldığında, sanki tüm dağ onunla birlikte sallanmış gibi görünüyordu.

İleride, acı dolu çığlıkları duydum. *Sert* bir şeye çarpan düzinelerce bedenin gümbürtüsünü.

Tüm bunların altında, Wrune'u seçtim. Nefes alışını *duyabiliyordum*. Bir kemik kırılması, bir bıçak kayması duyabiliyordum.

Hayır.

Koşmaya başladığımda Valavik'i şaşırttım. Acı unutulmuştu. Sadece ona *ulaşmam* gerekiyordu. Korkunç bir şey olmadan, korkunç bir şey onu *almadan* önce ona ulaşmalıydım!

Kakkari, lütfen, diye yalvardım içimden, gözyaşlarım yüzümden akıyordu. *Lütfen onları koruyun.*

Ve yine de.

Onları koruyabilirim.

Farkında olmadan, taht odasının kapılarına yaklaştığımızda, bir bariyer oluşturmaya başlamıştım. *İkinci* bir bariyer, ilkinin içinde, sisi uzak tutan bariyerin içinde, bu lanetli dağın üzerinde.

"Hepsini koru," diye mırıldandım, acımın arttığını hissediyordum. Bedeli şimdi daha yüksekti. Çünkü güç *daha fazlaydı*.

Neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Bu acının ağırlığı altında titredim ama düşemezdim. *Düşemezdim*.

Taht odasına vardığımızda Jos ve Kyl'in kapının girişinde yığılıp kaldıklarını gördüm. Valavik ikinci bir bakış atmadan onların üzerinden geçti. Ben de öyle yaptım. Bir anı daha boşa harcayamazdım.

İçeri adım atmadan önce bile bariyeri açtım. Wrune'un yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum. Kalp atışlarını duyduğuma yemin edebilirim. Hem Dakkari hem de insan olan düzinelerce kalbin attığını duyabiliyordum.

Ve tökezleyerek taht odasına girdiğimde, bakışlarımı duvarlar boyunca gezdirerek bariyerimi güçlendirdim. Tess'i gördüm, Jacques'ı, Kaila'yı, Hassan'ı gördüm. Kalbini duyamasam da Benn'i gördüm. Köylüler arasındaki diğerleri hayattaydı ama bilinçlerini kaybetmişlerdi. Bir yığın haline gelmelerine rağmen Hassan'ın elini tutmak için çırpındığı Farah gibi. Kaila'nın yanına topladığı Emmi gibi.

Ve Tess. Kocaman gözleri üzerimdeydi. Çok tanıdıktı ve yine de, çalkantılı acının altında bile kendimi ondan daha güçlü hissediyordum. Kırılmış görünüyordu. Eskiden olduğu kişinin bir kabuğu. Tıpkı benim gibi. Tıpkı benim olduğum gibi. Bir günden diğerine hayatta kalmak.

Bariyerimi üzerlerine ittim, hızlı ve o kadar hızlıydım ki Tess'in saçlarının dalgadan geriye savrulduğunu gördüm. Ve sağımda.

Wrune.

Kırmızı gözleri bana kilitlendi. Sol kolu sallanıyordu, kemiği kırılmıştı. Yan tarafından kan damlıyordu. Onun ötesinde, *darukkarları* ayağa kalkmıştı ama çoğu benzer yaralarla uğraşıyordu. İki savaşçı ayağa kalkmamıştı, takla atmaktan bayılmışlardı.

"*Morakkari*," dedi Wrune'un gırtlaktan gelen sesi.

Hepsi benim korumam altına girdiğinde içime bir rahatlama yayıldı.

"Artık sana hiçbir şey dokunamaz, *Sailon*," dedim ona. Yine de hiçbir şey ona dokunmaya *cesaret edemezdi*.

O an, onun için her şeyi feda edebileceğimi fark ettim. Bir keresinde aşktan bahsetmişti ve ben korkmuştum. Ama artık korkmuyordum.

Kendimi *güçlü* hissettim.

Gözlerim sarkialara takıldığında, bakışlarım bir mıknaş gibi enerjinin yayıldığını hissettiğimi bildiğim kişiye sürüklendi. Benden bile genç görünüyordu. Zayıf ve kemikli. Siyah kanı damlıyordu. Yanağına bulaşmış olsa da dudakları altın rengine boyanmıştı. Pençeleri kabuk bağlamış kanla kaplıydı.

O da güçle doğmuştu.

Sadece, Kakkari'nin sesini duyduğunu hiç sanmıyordum.

Onlara *cevap verdiğini* de sanmıyordum.

Onun yanında, Hukri'nin eşi de dahil olmak üzere kaçırılmış olan *darukkarları* gördüm. Bir anda bariyeri çıkarıp onları tamamen ayaklarının dibine kapattım. Çekerek onları uzaklaştırdım.

Sarkialar tısladılar ve onlara doğru çılgınca bir hamle yaptılar ama bariyerime çarptıklarında bariyer onları uzağa fırlattı, bunun gücü beni bile şaşırttı. Tekrar tekrar pençelediler, vurdular, yırtıcı hayvanlar gibi tırmaladılar.

Son bir çekişle, baygın *darukkarları* taht odasının diğer tarafına fırlattım ve onları savaşı kardeşlerinin ayaklarının dibine nazıkçe bıraktım.

Sadece üç. Dördüncüsü neredeydi?

W rune'un kılıcı, onu savururken çınıladı.

"Kimsin sen?" diye bir ses geldi. Yumuşak ve hırıltılı.

Tanıdık. Bakışlarım sesin sahibine kaydı.

Setava Terun.

"Beni tanımadın mı?" Sesim çok ama çok uzaklardan geliyor olsa da sordum. Bir an sonra bakışlarım onun yanına kaydı. Solunda bir Dakkari dişisi yatıyordu. Ve onun diğer tarafında... Dördüncü *Darukkar*'ı gördüğümde nefesim kesildi ve göğsüm onunkinin yırtıldığı yerde sızladı.

Gözleri genişlemeden önce kısıldı. "*Hizmetçi kız.*" Evet,

beni böyle görüyordu. Benn'in hizmetçisi olarak.

"Kuzey topraklarındaki bir köyden gelen kız," diye düzelttim, bariyerimi tekrar çıkardım, Natevik'in kardeşinin etrafına bağladım ve gevşek bedenini kaldırdım. Kolayca gelmişti ve sürüye geri dönecekti. Ait olduğu yere. W rune'un savaşçıları yakınımda toplanırken onu diğerlerinin yanına yatırdım. "Ve Rath Rowin'in *Morakkari*'si."

"Yetenek sende," diye hırıltılı, şaşkın ve öfkeli bir sesle bağırdı. "Sen bize aitsin! Bunu göremiyor musun? Bunun yerine, kendini bir *Vorakkar*'a fahişelik ediyorsun!"

Göz ucuyla Tess'in ayağa kalktığını ve *Setava Terun*'a doğru yürümeye başladığını gördüm. Ne *yapıyordu* ki?

W rune çoktan harekete geçmişti, kılıcını önüne doğrultmuştu. Gözlerindeki bakış tanıdım. Bana ne olursa olsun, buraya yapmak için geldiği şeyi bitireceğini söylüyordu.

"O benim kocam," dedim. "Ve eğer seçme şansım olsaydı yine onu seçerdim."

Setava Terun kürsüden indi, gözleri bana kilitlendi. "*Sullied,*" diye ısırdı. "Senin için artık çok geç."

"Peki neden size katılayım?" Beni duyduğunu bildiğim halde fısıldadım. Ardından, *sarkiadan* bir tıslama sesi yükseldi ve taht odasındaki enerjinin gerginliğini hissettim. "Sen sadece alırsın. Sadece yok ediyorsunuz."

Başka bir dalga geliyordu. Bunu hissedebiliyordum.

İşte o zaman Tess'in elindeki şeyi gördüm. Kör bir hançer. Tanıdığım bir hançer.

"Dur *Vorakkar*," diye emretti *Setava Terun*, W rune'un çok yaklaştığını görünce. "Meclisimin bana dokunmana izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Göz ucuyla *darukkarların* krallarını takip etmeye başladıklarını gördüm. Botlarının taş zeminde çıkardığı yumuşak sesler bir fısıltı gibiydi. Kılıçlar havaya kalktı. Sıkı bir sürü oluşturarak *sarkiaların* sırasına yaklaştılar. Hâlâ güçlü olduğundan emin olmak için sınırımı dalgalandırdım, gerçi bunu yaparken kan tadı aldım.

Dakkari dişisi Tess'e bakmıyordu bile. Onun için insan bir hiçti. Unutulmuştu. Hava gibi harcanabilirdi. Yine de en eski dostum, cadının arkasına geçene kadar gölgelerde kalarak uzak duvar boyunca süründü.

Ama onun tüm dikkati kocamdaydı. Kılıcının yıpranmış kabzasını sıkıca kavradığını duydum.

"Meclisin olmadan sen bir hiçsin," diye gürledi W rune'un sesi, net ve güçlü. "Senin hiçbir gücün yok. Sadece *onun* var. Vücudunun her yerindeki kesikler bana onu acımasızca kullandığını söylüyor. Senin için bir araç, umutsuz bir güç arayışından başka bir şey değil."

Setava Terun'un dudakları bir hırıltıya dönüştü.

"Sen de benim gibi değil misin?" diye sordu ona.

Parmaklarını hızlı bir hareketle çevirdi ve W rune'un bahsettiği *sarkia*'nın kolundan aşağı uzun bir kesik atmasını izledim. Odaya bir sessizlik çökmüş gibiydi.

Ve sonra gücünü serbest bırakarak W rune'a ve adımlarında hiç duraksamayan yaklaşan *darukkarlara* saldırdı.

Dişlerimi sıktım, gücünün kırbacını hissettiğimde neredeyse azap içinde ağlayacaktım. Bariyerlerime çarptı, buluştukları noktada mavi kıvılcımlar havaya uçtu, cızırdadı, yaktı ve *içimi* kesti.

Yine de onları güçlü tuttum.

W rune, *Setava Terun*'un yüzünde beliren tedirginliğe bakarken sırtışı karanlıktı. Yine o enerji çarpmasını hissettim. *Sarkia* gücünü tekrar serbest bıraktı ve bariyerlerime ikinci kez çarptı. Ve sonra üçüncü kez. Nefesinin kesildiğini duydum. Gerçi benimki de öyleydi.

Tess arkadan yaklaşıyordu. Gittikçe yaklaşıyordu. Gözlerini gördüğümde, gözyaşlarının parıltısını gördüm. Hançeri kaldırdığında, gördüm ki

üzerinde zaten kan vardı. *Kırmızı* kan.

Setava Terun sonunda onu duydu. Döndü ve Wrune, aralarında duran Ghertun cesetlerinin üzerinden atlayarak hızlandı.

Her şey çok hızlı oldu. Tess'in eli parladı. Hançer ileri doğru kayarken bariyerimin içeriden delindiğini hissettim. *Setava Terun*'un göğsünün tam ortasına saplanırken çıkardığı ıslak gıcırta taht odasında yankılandı.

Bariyerde bir kırılma.

Tam o anda *Sarkia*'dan bir güç dalgasının daha açığa çıktığını hissettim ve Tess'e doğru parladı.

Korunmasızdı.

"Hayır!" diye

haykırdım.

Ama o sırada Wrune oradaydı, dalganın yoluna doğru ilerliyordu. *Setava Terun*'un dudaklarından bir kan kabarcığı yükselirken, dalga onun bariyerine çarptı.

"*Lik Kakkari srimea tei kirtja*," diye hırladı.

Kakkari seni izlesin, demişti.

Ve sonra yüzümde acımasız bir ifadeyle kocamın bir cellada dönüşmesini izledim. Kılıcı, babasının doğumundan sonra yanına koyduğu kılıç, kullanmak için yaratıldığı kılıç, parladı. Eti, siniri ve damarı kesti.

Setava Terun'un kafasının omuzlarından düşüşünü izlemedim ama yere yuvarlanırken çıkardığı gümbürtüyü duydum.

Sarkiaların çılgınlıkları duyuldu.

Wrune onlara döndü, kılıcı önünde uzanıyordu ve siyah kan damlıyordu.

"Teslim ol," diye emretti, sesi bükülmeden. "Teslim olursan suçlarının hesabını vermek üzere *Dothik*'e gönderilirsin. Ya şimdi teslim olursun ya da ölümü seçersin. Tam burada, buna çok aç olan bu yerde."

Kimse kımıldamadı. En azından bir an için.

Sonra *sarkialar* teker teker hâlâ güçle dolup taşan Dakkari dışısının etrafını *sardı*. Ellerini onun üzerine koydular, kanla lekelenmiş avuçlarını etine bastırdılar. Yüzlerinde meydan okuyan bir ifade vardı.

O anda, onların hayatlarını ve daha önce ne olduklarını merak ettim. Nerede büyümüşlerdi? Babaları, anneleri, aileleri neredeydi?

Onları *buna iten* neydi?

Ama izledikçe, korkarım anlıyordum. Ben de kendimi kaybolmuş ve güçsüz hissetmemiş miydim? Babam öldükten sonra kimsem olmadığını düşündüm.

Ve başkalarıyla *bağlantıda* hissetmek yalnız olmaktan daha iyiydi. Eğer cadılar beni en zayıf halimde bulsalar, yeteneğim konusunda bana yardım edebileceklerine söz verselerdi, onlarla gider miydim?

Bu ihtimali düşününce ürperdim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım, başının gözleriyle buluşarak *Sarkia*, beni düşmanı olarak görüyordu.

"*Hanniva*." Uzun boylu ve kayıtsız duruyordu.

Sonra, karnımdaki dehşetle, pençesini derisinin üzerinde sürükleyişini izledim. Ödenmesi gereken bedel.

W rune'un başı cevap olarak eğildi. "Öyle olsun," diye homurdandı.

Gücünü serbest bıraktı, hızlı ve beklenmedik bir şekilde, meclisinin desteğiyle beslendi. Saldırının ham vahşetini hissettiğimde haykırdım.

Ve bunun ne olduğunu anladım.

İşte o zaman onun gücünün ne *olduğunu* anladım.

Saldırgan, saldırgan bir güçtü. Sadece can yakmak için yapılmış bir silah. Bir kırbaç gibi hızla şaklıyor, ama aynı hızla geri çekiliyordu. Bir *kılıç*.

Bir kılıç gibiydi.

Yine de ben bir kalkandım.

Kılıç olan *kocamdı*.

Sarkia W rune'a saldırırken ben de onu korudum, o yaklaştıkça darbelerine karşı kendimi savundum.

Ve birlikte güçlü bir şey olduk. Bir olduk.

Sarkialar W rune'un -ve onun *darukkarlarının*- yaklaşmasıyla geri çekilmeye başlamıştı. Köşeye sıkıştırıldıklarında bile çok vahşiydiler. Bellerinden çıkardıkları hançerlerle bariyere saldırdılar, Dakkari çeliğinden hançerler. Kırılmaz.

Yine de kalkanım sarsılmadı.

W rune, kesik derisi ve parlayan gözleriyle *Sarkia*'nın bir kılıç boyu yakınlığındaydı. *Vorakkar*, o tekrar gücüyle saldırana kadar bekledi.

Ve geri çekildiğinde, kendi kılıcıyla saldırdı.

İçim çalkalandı ama bıçak içeri girerken omurgamı çelikleştirdim. Kalkanı delip geçti ama gücü dalgalar halinde geliyordu. Hiçbir şeyi kalmamıştı. Tükenmişti. Adam, karşı koyamayacağı bir hızla ölümcül darbeyi tam kalbine indirirken hiçbir şey yapamadı.

O anda, onun umutsuzluğuna tanık oldum. Kederine. şokuna. Wrune kılıcını ondan çekerken gözleri büyüdü. Bir an sonra, düştü. En azından merhametli davranmış, acı çekmeyeceği bir yere öldürücü bir atış yapmıştı. Gerçi *Darukkar*'ı, Natevik'in kardeşi, hiç şüphesiz acı çekmişti. Cadılar meclisi bizi avlamış olsa da, kan büyüsuyle tam olarak anlamadıkları bir şeyle oynamış olsalar da.

Kendilerinden birini öldürmüşlerdi. Kız kardeşlerinden birini. Peki ne için? Güç için mi?

Yine de Wrune onun acı çekmesine izin vermemişti, yine de bir parçasının onun acı çekmesini isteyip istemediğini merak ediyordum.

Öldüğünde bunu hissettim.

Dağın altından gelen derin bir gümbürtü patlar gibi olurken, bunun acısı sırtımı eğdi.

Hayır! Hayır!

"Rowin!" Bağırdım, panik damarlarımda dolaşıyor, uzuvlarımda gerginliği ve görüşümde patlayan ışıkla karışlıyordu. "Kalkan! Herkesi dışarı çıkarın!"

Sisi uzakta tutan bariyerin *çatladığını* hissettim.

Kendi derimin altında tünel açan, etimi, damarlarımı ve kaslarımı parçalayan çatlaklar gibi.

Sarkia'nın ölümü bunu tetiklemişti. Ve nedenini biliyordum.

Denge.

Her şeyde denge.

Onun ölümü dengeleri yeniden değiştirmişti, bu dünyadan güçlü bir güç gitmişti ve benim kendi yeteneğim buna tepki veriyordu.

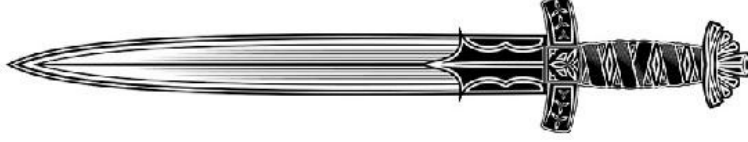
Bu yüzden *zayıflıyordu*.

Kakkari ile yaptığım anlaşma bitmişti. Bitmişti. Sadece bize *zaman* tanıyıp tanımayacağını merak ediyordum.

Gözlerim Wrune'un gözleriyle ilk kez buluştuğunda, bakışlarında korku gördüm. Ama kendisi için değil. Benim için korkuyordu. Ve ne gördüğünü merak ettim. "Çık dışarı!" Görüşüm kararmaya başladığında çığlık attım. "Çık dışarı!"

şimdi!"

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

T*darukkarlar* insanları omuzlarında taşıyarak taht odasından çıkarıyorlardı. Hâlâ bilinçli olan insanlar arkalarından koşuyordu, Dağ titrerken yere düşmemeye çalışıyordu.

Mina'nın gözlerinden kanlı yaşlar akarken.

"*Rei Morakkari*," diye mırıldandım, ona doğru gittim ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

Anında, gücünün akışı bedenime girdi ve sırtım acıyla eğildi, gözlerim büyüdü, kalbimin hızı üç katına çıktı. Acı o kadar fazlaydı ki kalbimizi tamamen durdurup durdurmayacağını merak ettim.

"Herkesi *dışarı çıkarın*," diye başladı hıçkırarak, "bariyerim *zayıflıyor*." Bileklerimi tuttu ve kendisinden uzaklaştırdı.

Ve tavana doğru kükredim çünkü ondan gelen acıya dayanamıyordum. Karım acı çekti ve ben bunu durduracak *güçte* değildim.

Köşede, *sarkialar* ölen üyelerinin etrafında toplanmış, onları yakınlarına çekiyorlardı. Fısıltıyla ettikleri dualar yeniden başladı, Ölü Dağ gürlerken bile bedenleri için dua ediyorlardı.

"*Vorakkar, sarkias*," dedi Besik ve Natevik'in kardeşinin onun kollarında olduğunu gördüm. Onu sürüye geri getirecek ve uygun bir şekilde defnedecektik.

"Onları dağa bırakın," diye homurdandım. "Onların istediği de bu."

Beşik başını eğdi ve ardından taht odasından koşarak *pirokilerin* beklediği girişe doğru ilerledi. Eğer bariyer kırılıyorsa,

parçalanmadan, sis geri gelip hepimizi beslemeden önce kenara ulaşmamız gerekiyordu.

Mina'ya döndüğümde, acıya karşı dişlerimi sıkarak onu kollarımın arasına aldım.

"Benimle kal, Mina," diye bağırdım. "Benimle kal."

Taht odasını son bir kez taradığımda, temizlenmiş olduğunu gördüm. İnsanlardan, *darukkarlarımdan*. Sadece *Sarkia* kalmıştı.

Tam o sırada Okan'dan daha büyük bir kaya parçası tavandan düşerek kürsüye çarptı ve büyük bir *gürültüyle* kürsüyü parçaladı.

Vok.

Dağ düşüyordu.

Kraliçem kollarımdayken odadan çıktım ve kapılara doğru koştum. Arkamdan daha fazla siyah kaya parçası düşerek yeri titretti. Dişlerim o kadar sıkıldı ki toz haline gelmediklerine şaşırdım.

Altımızda, alt katların şiddetli ve gürültülü bir şekilde çöktüğünü hissettiğime yemin edebilirim. Hemen önümüze düşen büyük bir kayadan kıl payı kurtuldum, ondan sıyrılmayı başardım ama girişe doğru koşmaktan asla vazgeçmedim.

Başını omzuma yasladı.

"*Nik*," d i y e homurdandım ve gözleri bana bakana kadar onu salladım. Sesimi yumuşatarak, "Dayan, *rei kassiri*. Sadece benim için dayan." "*Rei kassiri*?" diye sordu, sesi her seferinde daha kırılgan çıkıyordu.

An.

"*Aşkım*," diye tercüme ettim, kelimeler boğazımdan hırıldayarak çıkıyordu. "Sakın düşme Mina, yoksa ben de seninle birlikte düşerim."

Yeşil gözlerinden daha fazla kanlı yaş aktı. Boğazından bir hıçkırık koptu ve ona eşlik eden baş döndürücü acı dalgasıyla mücadele ettim.

"*Rei kassiri*," diye fısıldadı, çeneme dokunmak için elini uzattı. "*Lysi*.

Senin," dedim ona, sesim gırtlaktan ve boğuk çıkıyordu. "Ve sen Benim. *Lo rune tei'ri*. Hatırladın mı?"

Bu sözler üzerine gücünün arttığını hissettim.

Mina çılgık attı, vücudu kollarımda sıkıştı.

Dövüşmek.

Tatlı rahatlamamanın, karanlığın çekimine karşı savaşıyordu. Acıyı *hissetmek* için savaşıyordu çünkü hepimizi güvende tutan tek şey buydu.

İlerideki açık karanlığı gördüm, insan köylülerle birlikte kendi *pirokilerinin* sırtına atlayan *darukkarlarını* gördüm. Gerçi onlar

sanki beni bekliyormuş gibi girişte oyalandı.

"*Drak!*" diye bağırdım. *Sür.* "Batı sınırına doğru sür!"

Sesimdeki emir açıldı ve tereddüt etmediler. Tam o sırada, *gök gürültüsü* gibi bir çatırtının ovada yankılandığını ve *darukkarlarımın* başlarını kaldırıp gökyüzüne baktıklarını duydum. Gördükleri her neyse onları harekete geçirdi.

"Wrune," diye nefes aldı Mina kollarımda.

"Sadece biraz daha," diye söz verdim, kollarım ona sıkıca sarıldı.

Sonra dağın ağzından fırladık. Üstümüzde, *darukkarların* sahip olduğu şeyi gördüm. Bir an için şimşek olduğunu sandım. Mavi şimşek gökyüzünde süzülüyor, asla yere çarpmıyordu.

Ama sonra hemen üzerindeki kırmızı sisi gördüm, çizgilerin *içine* doluyordu. Ve ne olduğunu anladım. Mina'nın kalkanıydı. Kırılıyordu, çatlıyordu, üzerimizde zayıflıyordu.

Gücünün derinliğini görünce dudaklarım aralandı. *Bunu yapabileceğini* bilmiyordum.

"Tutuyorsun, *rei kassiri*," dedim ona, ama gözleri çatlaklara da bakıyordu.

Okan bize doğru koşuyor, yere çılgınca basıyor, yakında bu topraklara düşecek tehlikeyi hissetmiş gibi başını savuruyordu. Yine de *pirokim* beklemişti. Benim sadık hayvanım.

"*Kakkira vor*, Okan," diye homurdandım, Mina hâlâ kollarımda güvenle kucaklanırken onun sırtına fırladım. Kılıcımı *pyroki*'min yanındaki kınına soktum ve diğer elimi onu daha rahat kavrayabilmek için serbest bıraktım. "*Vir drak ji vorak!*" Ona söyledim.

Hemen harekete geçti, pençeli toynaklarının sarsıcı vuruşları toprağı derinlemesine kazıyor, arkamızda toz kalkarken bizi araziye fırlatıyordu.

Tıkırtılı, derin bir gümbürtü neredeyse Okan'ı deviriyordu. Öyle bir gümbürtü ki ovayı salladı. Döndüğümde, Ölü Dağ'ın tepesinin içe doğru çökmeye başladığını, ağırlığının o yıkılmış dağ krallığının tam merkezine doğru çöktüğünü acımasız bir inançsızlıkla izledim. Toz ve enkazdan oluşan bir fırtına peşimizden geliyordu ama Okan fırtınanın önünde kalmayı başardı, sert ve hızlı bir şekilde ilerleyerek Ölü Vadi'de hâlâ ilerlemekte olan son *darukkarlara* neredeyse yetişiyordu.

Başımın üzerinde sisi takip ettim. Bir rahatlama dalgasıyla kenarın *geriye doğru* çekildiğini gördüm. Savaşçılarımdan bulundugu kampın tam üzerine.

alınmıştı. *Sarkia*'nın kan büyüsu onu çok uzaklara ve geniş bir alana yaymadan önce bulunduğu yerde, sanki *Sarkia*'nın ölümü onun yaptığı büyüyu silmiş gibi.

Bu da sürüye dokunulmadığı anlamına geliyordu.

Gök gürültülü bir çatırtı daha geldi. Bunun Ölü Dağ olduğunu düşünmüştüm ama arkamızdan esen bir rüzgâr hissettim. Korkunç bir farkındalıkla, Mina'nın bariyerinin, tam üzerimizdeki bir bölümünün parçalanmaya başladığını gördüm.

Sonra çöktü.

Sis bekliyordu. Yuvarlanıyor, girdaplar oluşturuyor ve açık yarıktan geçerek bize doğru ilerliyordu. Topraklarını geri alan bir gelgit dalgası.

"*Draki*," diye homurdandım Okan'a. *Daha hızlı.*

Yine de son hızıyla koşmaya başlamıştı. Bocalamaya başladığını hissettim. Batı sınırının çizgisine baktım. O kadar yakındık ki, havzada titreyen ateşi görebiliyordum.

Sadece birkaç dakika daha!

Sadece birkaç dakika ve biz-

Kırmızı bizi öyle bir güçle tüketti ki neredeyse beni Okan'ın sırtından düşürüyordu. Mina'nın kalkanının son parçası da düşerken daha önce hiç duymadığım bir ses kulaklarımızda kükredi.

Kollarımda gevşedi.

Bir anda, onunla paylaştığım o dayanılmaz acı üzerimden kalktı ama rahatlamak yerine sadece korku hissettim.

"Mina, *Nik!*" Kükredim. Önümüzü göremiyordum. Tek gördüğüm kırmızıydı. Kırmızı, kraliçemin kanının rengi gibi. Baş sallanıyordu, vücudu gevşemişti. "Mina!"

Okan'ın hızı yavaşlamaya başladı. Sis kendi ciğerlerine de dolmaya başlamıştı. Düşmesi ne kadar sürecekti?

Sadece biraz daha uzağa, diye düşündüm, gözlerimi yakmaya başlayan buğuyu kırıştırarak uzaklaştırdım. Çünkü *inanmak* zorunda olduğum şey buydu. Sınıra ulaşacağımıza inanmak zorundaydım.

Nefes nefese geçen birkaç dakika sonra, altın rengi ışık kırmızıyı yadı.

Havzada bir ateş kükredi, büyüdü ve büyüdü. Onu *görebiliyordum*. İşte oradaydık!

Sisin sınırından fırladığımızda, boğazımdaki sis kalıntılarını temizleyerek temiz havayı derin ciğerlerime çektim.

"*Rowin!*" diye geldi Valavik'in sesi, rahatladığı belliydi. Açıklığa baktığımda, *pirokileri* yorgunluktan sarkmış olsa da tüm *darukkarları* orada gördüm. "Kakkari'nin adına, düşündüm ki-"

Ama ona aldırış etmedim. Sınırın ötesine geçebildiğimiz için rahatlayacak zamanım bile olmadı.

"Mina," diye fısıldadım, korku ve panik boğazımı tıkadığı için sesim titriyordu. Kimseye seslenmeden, "Şifacıyı çağırın!" diye kükredim.

Valavik küfretti ama hemen dönüp onun sırtına atladı.

Pyroki bir an bile tereddüt etmeden.

"Mina?" diye telaşlı bir ses geldi. "Mina!"

Bu Tess'ti. Zayıf, solgun, siyah saçlı insan, kendisini tutan bir *darukkarın* yanından geçmeye çalışıyordu.

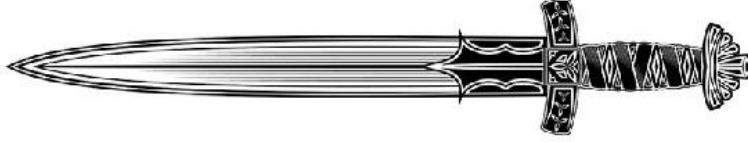
Gece gökyüzünde yankılanan çatlama sesini duymadan önce yer sarsıntısını hissettim. Korku dolu nefes alışlar ve alarm sesleri geldi. Uzakta, sisin henüz ulaşmadığı düzlükleri görebiliyordum.

Uzakta, Ölü Dağ'ın sanki hiç var olmamış gibi Kakkari'nin toprağına çöküşünü izledim.

Ve düştüğünde, Mina'nın kalbi durdu.

Acı ve keder dolu kükremem gecenin derinliklerinde ve sonsuzluğunda yankılandı.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

"R^{owin}," diye sessiz bir ses geldi.

Mina'yı izlerken sersemlemiş bir halde gözlerimi kırptım. Yatağımızın yanına bir sandalye çekmiştim. Sürümün zamanımın geri kalanını talep etmediği her boş anımı orada geçiriyordum.

Valavik *volikimizin* girişinde durdu. Bizi izlerken dudaklarını sıktı. Sempatı duyduğunu biliyordum.

"*Neffar*?" Sesim sanki bir haftadır konuşmamışım gibi boğuk ve derindi. Bazı açılardan, konuşmamıştım.

"Rath Drokka'nın *Vorakkar*'ı ve kraliçesi kapılarımıza dayandı," dedi Valavik.

Tekrar Mina'ya bakarak parmaklarımı pürüzsüz yanaklarında gezdirdim. Hâlâ solgundular, ama biraz renklenmişlerdi ve bu da içimi umutla dolduruyordu.

Ölü Dağ'daki olayların üzerinden bir hafta geçmişti ve hâlâ uyanmamıştı.

Valavik, "Siz o günkü görevlerinizi yerine getirirken Tess onunla kalmak istiyor," diye ekledi.

"Sadece Hukri ona eşlik ederse," diye homurdandım, gözlerimi *Morakkari*'mden ayırmak istemeyerek rahatsız sandalyemden kalktım.

Ona bakarken, içinde bulunduğu durumun imkânsızlığı bir kez daha gözüme çarptı. Derin ve sarsılmaz bir uykuya dalalı bir hafta olmuştu. Kalbi ovada durmuş olsa da atmaya başlamıştı,

Birkaç dakika sonra baygın haldeydi. Sanki ölüme doğru yol almış ve Kakkari onu bize geri göndermiş gibi.

O bir hafta içinde sanki donmuş gibiydi. Yemediği ve içmediği halde vücudu iyi beslenmişti. Nefes alış verişinin ritmi değişmemişti. Yine de her geçen gün rengi biraz daha yerine geliyordu. Daha dün sabah, huzursuz bir uykudan sonra onu kollarıma aldığım da, dudaklarının hareket ettiğini gördüğüme yemin edebilirim. Yine de bunun belki de kendi hüsnükuruntum, kendi baş döndürücü *isteğim* olduğunu düşündüm.

"*Kalles'e* haber vereceğim," dedi Valavik, başını eğip geri çekilirken. Geçtiğimiz hafta boyunca benden uzak durmuştu. Sürümün tamamı öyle yapmıştı. Günlük görevlerimi yerine getirdim ama sabrımın tükendiğini fark ettim. Aklım sürekli Mina'daydı. Günler geçiyor ama o hâlâ uyanmıyordu.

Volikiden çıktığımda Tess'i yokuşun dibinde oyalanırken yakaladım.

Beni görünce yutkundu ama bakışlarını aşağıya çevirdi. "O nasıl?" diye sordu.

Bir yanımda hâlâ Tess'e güvenmiyordu, gerçi doğrusunu söylemek gerekirse birine tamamen güvenmem çok nadiren gerçekleşirdi. Yine de onun Mina için duyduğu derin endişeye tanık olmuştum. Sürüye döndükten birkaç gün sonra, Tess bana Mina'nın Ölü Dağ'dan kaçmama yardım etmesinden sonra çektiği eziyeti itiraf etmişti. Bana karım hakkında en kötüsüne inandığını ve o zamandan beri her an bunun onu rahatsız ettiğini itiraf etmişti.

Ayrıldığımızdan beri insan köylüler arasındaki çatlaklar daha da genişlemişti. Benn, yaralarını ve yaralı gururunu iyileştirirken bile daha da canavarlaşmıştı.

Mina gittikten kısa bir süre sonra kuyular kurumuştur. Kirli ya da kirli de olsa bulabildikleri her suyu geri getirmeleri için uzaklara gözcüler göndermişler. Köylülerden bazıları Ölü Dağ'ı terk edip gecenin karanlığında kaçmış ve o zamandan beri onlardan haber alamamışlar.

Cadılar geldiğinde, Tess bana onların kan büyüsünün kuyuyu kısa süreliğine de olsa onardığını ama bunun bir bedeli olduğunu söyledi. Benn, *Sarkias'a* vermek üzere Ian adında yaşlı bir erkek seçmişti.

Kurban olarak.

Rünleri için onun kanını ve yaşam gücünü kullanmak.

Tess protesto etmişti. Kalan grubun yarısı protesto etmişti. Benn bu yüzden onu dövmüş, neredeyse öldürüyordu ve Ian'ı *Sarkia'lara* verdi.

Her neyse.

"Ama yeterince protesto etmedik," demişti Tess gözleri yaşararak. "Ve hepimizin nasıl birer canavara dönüştüğünü fark etmemi sağladı. Tek düşünebildiğim Mina'ydı. Bizi şimdi görse ne kadar dehşete düşerdi."

Sonra o gece bir sonraki itirafı geldi, ama bunu söylerken gözlerimin içine bakmıştı. "Benn'i öldürdüm. Onu taht odasında, yanımda baygın yatarken öldürdüm. Belindeki hançeri aldım ve hareketsiz bedenine sapladım çünkü bir daha asla uyanmayacağından emin olmak istedim."

"Bunu bana neden söylüyorsun?" Ona sormuştum.

Omuz silkti. Yüzü yıkanmıştı. Sürünün arasında temiz ve iyi beslenmişti. Geriye kalan tüm insanlar öyleydi. Ama yine de hepsinin içinde hissettiğim derin bir sızı vardı. Zamanla iyileşecek olsa da asla iyileşmeyecek bir sızı.

"Çünkü sanki *ona* söylüyorum," demişti Tess, beni şaşırtarak. Bu sözleri söylerken gözleri parlıyordu. "Ve o henüz uyanmadığı için bunları sana anlatacağım. Ve yaptığım tüm korkunç şeyleri, tüm üzüntümü, kederimi ve suçluluğumu bilmesini istiyorum. Ama onu öldürdüğüm için asla pişman olmayacağım. Sadece bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Şimdi, sabah güneşi gökyüzünde istikrarlı bir şekilde yükselirken, Tess'e bakarken o gergin konuşmayı hatırladım. Uzakta, Hukri'nin yaklaştığını gördüm.

"Arkadaşının yanına git," dedim Tess'e. "*Piki*'si yakında size katılacak. Ve unutma-"

"Evet, eğer en ufak bir kıpırdanma olursa seni çağırırım," diye Tess benim yerime sözümü tamamladı. Sözümü kesmesine izin verdim. O benim sürümün bir üyesi değildi ve dolayısıyla ben de onun *Vorakkar*'ı değildim. Ölü Dağ'dan gelen pek çok insan gibi o da sürüye katılma teklifimi reddetmişti ama kendine göre sebepleri olduğunu biliyordum, uyandığında Mina'ya açıklayacağı sebepler.

Çünkü Mina'nın uyanacağına inanmak zorundaydım.

Hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Başımı eğdim ve yokuşta yanından geçtim, Hukri'ye selam verdim, sonra da sürünün ön tarafına doğru yola koyuldum. Uzakta, Rath Rowin'in bayraklarının rüzgârda dalgalandığını gördüm. Yolcu grubu için küçük bir kamp kurulmuştu, kapıların içinde bir alan açılmıştı. Biz diğerlerinin gelmesini beklerken, onlar bir hafta ya da daha fazla kalacaklardı.

Konseylimin *volikisine* girdiğimde Rath Drokka'nın kırmızı gözlerinin parladığını gördüm ve beyaz saçlı kraliçesinin başını eğişini izledim. Valavik de oradaydı ama şimdilik sadece dördümüz vardık. Rath Kitale da *Vorakkarların* en yenisi gibi vahşi topraklara doğru yola çıkmıştı, hem de böylesine çalkantılı bir zamanda.

Rath Serok'un *Vorakkar*'ı.

Dothikkar'ın oğlu olduğu iddia edilse de Dakkar kralının onun doğum hakkını görmezden geldiği söylenir. Kralın hizmetçisinin rahminden doğan piç bir oğul. *Dothikkar*'ın doğduğu zaman büyük salonlarından sürgün ettiği istenmeyen bir oğul.

Artık Rath Serok kendi başına bir kraldı, gücüne giden yol kendi kanıyla döşenmişti.

"Rowin," diye selamladı Rath Drokka'nın *Vorakkar*'ı.

"*Morakkari*'nize olanları duyduğumuza üzüldük," dedi beyaz saçlı kraliçe, yumuşak sesi *volikideki* gerginliği biraz olsun yatıştırır gibiydi. Menekşe gözleri beni dikkatle izlerken ovaların tozu hâlâ yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde duruyordu. "*Thesper* gelir gelmez geldik."

"Aceleni takdir ediyorum *Morakkari*," diye mırıldandım, üzerime bir yorgunluk dalgası çökerken. Uzun geceler üzerime çökmeye başlamıştı. "Ve konuşacak çok şeyimiz var."

Drokka hiç vakit kaybetmedi.

"Rath Okkili'den haber aldınız mı?" diye sordu.

Kaşların çatıldı. "*Nik. Atışları* haftalar önce kesildi. Kuzey topraklarına doğru geçmeye başladığını sanıyordum."

"Orala Geçidi donmuş," dedi Drokka bana. "Kuzey nehrini bile geçemedi."

Vok.

Bu da rahibelere ulaşamayacağı anlamına geliyordu. Çözülene kadar olmaz. *Aylar* sonra gelecek olan sıcak mevsime kadar olmaz.

Drokka'nın arkasından Dakkar haritasına bakarken bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Mina'nın özenle ezberlediği haritaya. Gözlerim onun büyüdüğü köye kaydı.

Her geçen gün büyüyen sise aylarca katlanmak zorunda kalacaktık. Rahibeler sonunda gelseler bile, *ne* olduğunu ya da onu nasıl yeneceklerini bileceklerine dair hiçbir güvence yoktu.

"Doğu topraklarında daha fazla kalamayız," dedim, ses tonum acımasızdı. "Sis çok öngörülemez bir hal alıyor. Özellikle de şimdi."

"Doğru mu o zaman?" Drokka sessizce sordu. "Ölü Dağ düştü mü?"

"Kendim gördüm," dedim çenem kenetlenerek. "Kendim *hissettim*."

Ve sonrasında kraliçemin kalbinin atmayı bıraktığını hissettim. Beni içten dışa doğru tırmalayan o çığ, kazıyıcı acıyı *hâlâ* hissedebiliyordum.

Morakkari hâlâ bana bakıyordu. Söylenmeyenleri, zihnimde dönüp duran tüm düşünceleri duyduğuna dair garip bir his vardı içimde.

"Ölü Dağ'ın altındaki kalp taşını kullandıktan sonra ben de uzun bir süre uyudum," diye mırıldandı usulca. Onun yanında Drokka gürledi, sanki o zamanı hatırlamaktan nefret ediyormuş gibi bir elini uzatıp sırtının alt kısmına bastırdı. "Uyudum, rüya gördüm ve iyileştim. Kraliçeniz hâlâ hayatta. Kalbi atıyor, değil mi? Her geçen gün daha da güçleniyor. Ve yakında o da uyanacak. Kakkari artık onun içinde. Tanrıça onu terk etmeyecek. Tıpkı *bizi* terk etmediği gibi."

Arkadaşına uzun uzun baktı ve Drokka'nın sert yüzünün onun için nasıl yumuşadığını gördüm.

Morakkari boğazını temizledikten sonra, "Bize ondan bahset," diye rica etti. "Bize Ölü Dağ'ın altında tam olarak ne olduğunu anlat. *Hanniva*."

Yapmamak için bir neden görmediğimden, insan

Morakkari'nin istediğini yaptım. Ve en başından başladım.

Mina ve sisle başladım.

OKAN altımda huzursuzdu ama ben her gece yaptığım şeyi yaptım. Sis in kenarında devriye gezdim, Okan'ı sisin bariyerine karşı yönlendirdim.

Ve her zaman olduğu gibi, *hâlâ* cevaplar arıyordum. Hiçbir şey değişmemişti. Sadece şimdi, onlar için her zamankinden daha çaresizdim. Aradığım şeyi onun derinliklerinde bulabileceğimi düşündüm. *Morakkari*'mi bana geri getirecek cevabı.

Güneşin son ışıkları bulutsuz gökyüzünden kayboldu. Yakında yıldızlar kendilerini gösterecekti. Ancak ay neredeyse dolunaydı, bu yüzden parlak ışıkları sönük olacaktı.

Her şeyi yaparım, diye düşündüm, önümdeki sonsuz kırmızı denize bakarak Ben.

"Benden ne istersen yaparım, yeter ki onu geri getir," diye mırıldandım. Ama her zamanki gibi yalvarışlarım cevapsız kaldı.

Öfkemi, hayal kırıklığımı, özlemimi ve kederimi ovanın dört bir yanına haykırmak istedim. Tüm Dakkar'ın beni duymasını istedim. Onunla *Dothikkar*'ı yaldızlı salonlarında uyandırmak istedim. İstedim ki-

Keskin bir nefes aldım.

Sadece *onu* istiyordum.

Eğilerek avucumu Okan'ın uzun, pullu boynunda gezdirdim. Baş zevkle sallandı, dokunuşuma doğru eğildi.

O gece Ölü Dağ'ın altında çektiği acının gerçek boyutunu asla bilemeyecektim. Sürü için, köylüleri için, *benim* için neleri feda ettiğini asla tam olarak bilemeyecektim. Sadece bir kalıntısını, bir parçasını hissetmiştim.

"O güçlü."

Bu sözler benden yükseldi.

"O güçlü, Kakkari," diye mırıldandım. "Ve onu benden alamayacaksın. Bunu yasaklıyorum."

Belki bir tanrıçaya emir vermek akıllıca değildi ama umutsuzluğa kapılıyordum.

Esen bir rüzgar omurgamda bir ürperti yarattı ve kürklerimin altında kıvrıldı. Sıcak mevsime yaklaşıyor olsak da geceler hâlâ soğuktu. Acı bir soğuk.

Sürüye geri dönme düşüncesi geldi.

Aradığım cevapları burada bulamayacaktım. Mina'nın yanında olmalıydım. Olmak istediğim tek yer orasıydı.

Ve böylece kırmızı sisten uzaklaştım. Beni karıma kavuşturmakla kalmayıp çok fazla acıya neden olan şeye sırtımı döndüm. Kabullenilmesi zor, anlaşılması güç bir duygusal ikilik: onu bulmanın verdiği saf mutluluk ve bunun çok şey kaybettirdiğini bilmenin verdiği kemik sızlatan keder.

Sürü için yaptım.

Ama kapılara yaklaştığımda Valavik'in beni karşılamak için atını sürdüğünü gördüm. *Pyroki* son sürat koşuyor, arkasından toz bulutları savuruyor.

İşte o zaman, gece için çoktan söndürülmüş olmalarına rağmen, sürünün ateşlerinin yakıldığını gördüm. Sesleri duydum, ürkmüş kargaşayı. Okan benim ani acelemi sezerek hızlandı. *Pujerak*'ım yaklaştıkça kalbim göğsümde sıkışıyordu.

Ne olmuştu? Mina mıydı?

Valavik'in yüzündeki ifadeyi gördüğümde içime bir umut yayıldı.

"*Anlat bana.*"

"O uyandı, Rowin!" Valavik seslendi. "*Morakkari* uyandı!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ BEŞ

W Kol.
Ve W rune'un kokusu.

Kuzey gibi buzlu.

Sanki gecenin bir yarısı bir rüyadan uyanıyormuşum ve onu yakınımda hissetmeye ihtiyacım varmış gibi elim hareket edip onu ararken bir nefes sesi duydum.

Ancak rüya çok yoğundu. Beni içine çekmek istiyordu ama ben artık uyumak istemiyordum. *Onu* istiyordum.

Tek hissettiğim kürklerin yumuşaklığıydı -boş ve W rune'suz- ve sonra bir ses geldi, yumuşak ve uzun. Tanıdık bir ses.

"Mina! Mina, beni duyabiliyor musun?"

Tess.

"Uyanıyor mu?" diye bir ses daha geldi.

Gözlerimi açtığımda görüşüm bulanıktı ama yattığım yatağın yanında duran iki tanıdık figür gördüm. *Benim yatağımın. Bizim yatağımız.*

Ölü Dağ.

Güç.

Sarkias.

W rune.

Her şey acımasız bir akıntıyla geri geldi. Mavi şimşegi hatırladım, gökyüzündeki çizgiler gibi, benim yarattığım bir fırtına. Ve sis, bizi kovalıyordu, hemen arkamızdaydı! *Korkuyu*, W rune için duyduğum korkuyu.

Hukri elimi tutup sıkarken Tess, "Her şey yolunda," dedi. "Güvendesin. Her şey bitti."

Gerçeklik tekrar içime işlemeye, göğsüme dolmaya ve uzuvlarımı uyandırmaya başladığında bu sözleri takip ettim. Parmaklarımı oynattım. Ayak parmaklarımı. Dudaklarım aralandı ama hiç ses çıkmadı.

Tekrar denediğimde, "*Tess?*" diye mırıldandım.

Gülümsemesi titrekti. Yüzünde belli belirsiz morluklar vardı ama onu Ölü Dağ'ın altında gördüğümünden daha sağlıklı görünüyordu. Taht odasında.

Tanrım, ne zamandır uyuyordum?

"Kocam nerede?" Gözlerim Hukri'ye kaymış, sesim telaşlı bir şekilde sordum. "O iyi mi? Herkes sisin içinden geçmeyi başardı mı?"

Sorular bir anda içimden dökülmeye başladı. Hukri dedi ki, "*Lysi, Missiki. Vorakkar*"ınız zarar görmemiş, gerçi siz aramızdan ayrıldığınızdan beri kendinde değil. Hepsisi sisin içinden geçmeyi başardı. Bariyeriniz son ana kadar dayandı."

Saf rahatlama beni yataktan uçurmak istedi. Gözlerime yaşlar hücum ederken sarktım.

Hukri kısa bir an için benden uzaklaştı. Başını *voliki* girişinin altına eğmesini izledim. Boğuk da olsa sesini duydum, güçlü ve kesin bir sesle, "*Vorakkar*"ı bulun! Ona *Morakkari*'mizin uyandığını söyle!"

"Hepimizi kurtardın Mina," diye mırıldandı Tess, gözlerim ona döndüğünde. Hayatımız boyunca onu çok nadiren ağlarken görmüştüm ama şimdi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bize geri döndüğün için çok mutluyum!"

Burun deliklerim sızladı. Bu anı ne kadar sık hayal etmişim? Onu görmek için *Buraya*. Onu *iyi* görmek için. Ya da en azından olabildiğince iyi olduğunu.

Tess yüzünü boynuma bastırıp bana sıkıca sarıldığında, ben de ona sarıldım.

"Ve çok üzgünüm," diye fısıldadı. Sustum. "Çok üzgünüm, Mina."

Neden özür dilediğini biliyordum. Boğazıma bir yumru oturdu.

"Şimdi bundan bahsetmeyelim, Tess," dedim ona usulca. Her şey hâlâ karmakarışık. Bir yapbozun henüz birbirine uymayan parçaları gibiydi. Ta ki Wrune'u görene kadar. Onu kendi gözlerimle görene kadar, Ölü Dağ'ın altında ve sonrasında olan her şeyi gözden geçirene kadar haklı çıkacağımı sanmıyordum. "Ama seni sevdiğimi biliyorsun. Kız kardeşimi. Her zaman öyleydin."

Kucaklaşmadan geri çekildiğinde suçluluğunu, sözlerimden duyduğu üzüntüyü gördüm, sanki kendi utancını derinleştirmişlerdi. Niyetim bu değildi. Elini tutmak için çabaladım, gücümün küçük bir kısmının içimde kabardığını hissettiğimde sıktım.

Dedim ki, "Burada olduğun için çok mutluyum. Seni çok özledim."

Bu onun ani gerginliğini biraz yatıştırmış gibiydi. O da elimi sıktı. "Ve sen artık bir kraliçesin, Mina. Bir sürünün kraliçesi."

Kelimeler fısıltıyla ve yumuşak bir şekilde çıkıyordu. Birbirimize baktık, Hukri'nin girişte bizi yalnız bırakmak için beklediğini hissediyordum.

"Çok şey değişti," diye tekrar fısıldadı Tess, ama bu kez kelimeler düzensiz çıkıyordu. "Öyle değil mi?"

Sanırım *bizi* de kastetti.

Sanırım değiştiğimizi kastetti. Ve haklı da olurdu.

Daha önce tanıdığı kız... Onun kim olduğunu hatırlayamıyordum. Tess'e gelince... neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım dik başlı, iyimser ve cesur kız gitmişti. Artık sessiz, vakur bir yaratıktı. Ve görünmeyen yaraları olsa da yara izleri vardı. Beni de incittiğini biliyordu, bu da acısını daha da arttırıyordu.

İkimiz de değişmiştik. Aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Yine de köyümüz yandığından beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı, değil mi?

Bunu fark ettim ve Tess de fark etti.

Ve bunun geleceğimiz için ne anlama geldiğini merak ettim.

"Yakında," diye söz verdim ona usulca, diğer elimi onunkinin üzerine koyarak.

Yakında uzun bir konuşma yapacaktık. Nereye varacağını görecektik. Ve isteyebileceğimiz tek şey de buydu.

"Doğru," diye fısıldadı yanaklarını silerken. "Özür dilerim, yeni uyandığını biliyorum. Bütün bunları çok uzun zamandır düşünüyordum ve ben..."

"Sorun değil, anlıyorum," dedim ve tekrar ağlamaya başlamadan önce ona küçük bir gülümseme verdim. "Kalkmama yardım eder misin? Ayağa kalkmam lazım."

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum *Missiki*," diye araya girdi Hukri, dudağını sıkarak. "Daha yeni uyandın. Ve bir haftadan uzun süredir uyuyorsun."

Bir hafta

mi?

O kadar

uzun mu?

İşte o zaman hatırladım. Nefesim kesildi. "Arkadaşın. O-"

"*Lysi*," dedi yatağın yanına gelerek. "*Kakkira vor, Morakkari. Kakkira vor*. Onu bana geri getirdin."

"Hayır, *Darukkarlar* yaptı. *Vorakkar* yaptı ve..."

"Ne yaptığını biliyoruz *Missiki*," dedi Hukri. "Ölü Dağ'ın altındaki *darukkarları* kurtardığını, sisi güruhtan geri püskürttüğünü tüm güruh biliyor. Ve sana minnettarlar. Onların sadakatine sahipsin. Hak ettiğin gibi."

Bunu duyunca boğazım düğümlendi. Ne diyeceğimi bilemedim.

Bunun yerine yataktan kalkmaya odaklandım. Bacaklarımı kürklerin altından dışarı kaydardım. Neredeyse bir haftadır yatalak olduğum için kendimi garip bir şekilde *iyi* hissediyordum. Enerjik. Hafiflemiş. Herhangi bir acı ya da ağrı hissetmiyordum. Yüzüme dokunduğumda parmaklarımdan kan gelmedi. Cildim pürüzsüzdü.

uzuvları yara almamıştı.

Tess oturmama yardım ederken bir elimi belime bastırdım. İtiraz etmesine rağmen yataktan kalkmama yardım eden de Hukri oldu.

Ve tam ayağa kalktığımda, tam boyuma göre doğrulduğumda, giriş kapağının geriye doğru kırbaçlandığını ve şiddetli bir çatırtıyla deriye çarptığını duydum.

Ve sonra.

İşte oradaydı.

Kırmızı gözleri benimkileri bulduğunda, *voliki* kaybolmuş gibiydi. Her şey sessizleşti, hatta ateşin çıtırtısı ve dışarıda duyduğum kutlama tezahüratları bile. Benim için mi?

Onu *derin derin* içime çektim. Güvendeydi. Kolu bir bandajla sıkıca sarılmış olsa da *bütündü*. Kemiği kırılmıştı, hatırladım. Kırılma sesini duymuştum.

Elimde uzaktan gelen bir sıkışma hissettim ve göz ucuyla Hukri ve Tess'in huzur içinde bizi terk edişini izledim. *Voliki*'den ayrılmak için W rune'un etrafında döndüler ama W rune onları görmüyor gibiydi bile. Sadece bana bakıyordu.

Yalnız kaldığımızda, adımlarını hızlı ve hafif atarak ilerledi.

"W rune," diye fısıldadım, yüzümde bir gülümseme oluştuğunu hissettim ama ağlamak üzere olduğuma dair garip bir his de vardı içimde. "W rune."

"Mina," diye homurdandı, derin, gırtlaktan gelen, kaba ve boğuk bir sesle.

Sadece sesinden bile bu haftanın onun üzerinde yarattığı gerginliği duyabiliyordum. Boğazım düğümlendi, keşke bu gerginliği ortadan kaldırabilsem diye düşündüm.

Beni kollarının arasına aldı. Hukri'nin aksine, kırılacağıma inanmıyor gibiydi. Beni sıkıca kucakladı ve ben de tüm gücümle ona sarıldım, gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim ama onları uzaklaştırdım. Beni ağlarken görmekten hoşlanmadığını biliyordum, yine de bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. *Rahatlama* gözyaşları.

Ellerimi saçlarının arasına sokarak başını çevirdim. Eli çenemin altına kayd ve yüzümü kaldırırken nazikçe kavradı.

Sonra dudakları benimkilerle buluştu. Kokusunu ciğerlerime çektim, öpücüğünde huzur, rahatlık, arzu ve sıcaklık buldum.

İlk başta yumuşaktı. Yumuşak, derin ve akıl eritecek kadar harikaydı.

"Seni özledim," diye fısıldadı, yüzüme, burnumun kenarına, elmacık kemiklerime, göz kapaklarıma öpücükler kondurarak. "*Vok*, seni nasıl özledim, *rei kassiri*."

Rei kassiri.

Sonra öpücüğü dudaklarıma geri döndü, ellerimden biri saçlarını kavrarırken diğeri kalın omzunda sabit dururken beni derinlere sürükledi.

Düşeceğimden endişelenmiyordum. Düşmeme asla izin vermezdi ve ben de kendimi ona teslim ettim. Ona teslim oldum. Sonra tekrar, onun da bana teslim olduğunu hissettim.

Ancak beni öptüğü süre uzadıkça ihtiyacını daha çok hissettim. *Burada* olduğumdan emin olma ihtiyacını. Yaşadığımdan. Onunla birlikte.

Ben uyurken ne düşünmüştü?

Aklından ne korkunç şeyler geçmişti?

"Wrune," diye fısıldadım, geri çekildim ve beni bir kez daha öpmek için hamle yaptığında elimi dudaklarına koydum. "Söyle bana."

Sanki ne istediğimi biliyormuş gibi kabaca, "Sen öldün," dedi. Nefesim kesildi.

"Kollarımda öldün," diye mırıldandı.

Wrune'u hiç ağlarken görmemiştim ama tam o anda gözyaşlarına en çok yaklaşan kişi oldu.

Sesindeki ıstırabı duymak beni neredeyse çözüyordu.

Eli saçlarımı okşadı ve sakinleştirici bir nefes aldı. Gözlerini kapatmadı, başka tarafa bakmadı. Bakışlarımla tamamen buluştu. Kafa kafaya.

"Sen öldün ve ben de seninle birlikte öldüğümü sandım," diye devam etti. "O kısa an için, kalbin artık atmadığında, ruhumun solduğunu hissettim. Karanlığı hissettim. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu."

Görüşüm bulanıklaştı. Elini tutarak onu yatağımıza götürdüm. Ona sarılmak istedim. Onun da bana sarılmasını istedim.

Ve sadece ben kollarına sarıldığımda rahatlar gibi oldu. Hem de çok az. Boğazından uzun, derin bir iç çekiş geçti ama beni tutuşu hiç gevşemedi.

"Buradayım," dedim ona, elimi göğsüne bastırarak, dirseğimin üzerine eğilerek yanağına, çenesine bir öpücük kondurabildim. "Wrune, ben buradayım."

"Öyle mi?" diye homurdandı, bana bakarak. "Çünkü bu bir rüya gibi geliyor. Uyuduğumda rüyamda gördüğüm tek şey bu. Bana geri dönüyorsun."

Dudaklarım titredi.

Pozisyonlarımız tersine dönseydi nasıl tepki verirdim diye merak ettim. Muhtemelen aynı şekilde.

Elini tuttum ve kalbime bastırdım. Sıcak avucuna çarpışını hissedebiliyordum. Sanki hareketsiz olduğu zamanları hatırlıyormuş gibi iri bedeninde bir ürpertinin dolaştığını izledim.

"Şimdi hissediyorsun," diye fısıldadım ona. "Atıyor. *Senin* için. Senin için. Bunu asla unutma."

"Mina," diye hırladı.

Ama anlamaya başladığını gördüm. Bunun bir rüya olmadığını kabul etmeye başladığını gördüm. Bu gerçektir. Ben buradaydım. *Onunla birlikteydim.*

Ve burada kalacaktım.

"Sana sarılmaya ihtiyacım var," diye homurdandı, kolları etrafımda daha sıkı kayıyordu. "Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Ve uzun bir süre, tam da bunu yaptı.

GECEİN ilerleyen saatlerinde, sürünün kutlamaları azalmaya başlayıp ay ışığı *volikin* tepesindeki havalandırma deliğinden içeri süzüldüğünde, yan yana yatmaya devam ettik. Birbirimize bakıyorduk, çünkü bakışlarımızı bir kez olsun birbirimizden ayırmamıştık.

Kolları belime dolanmış, dizleri kalçalarımın arasına girmişti. Arada bir elini saçlarımın arasından geçiriyordu.

Ve doğru zaman olduğunu hissettiğimde fısıldadım, "Wrune, ne oldu? Kalkanım düştükten sonra ne oldu?"

İsteğim karşısında kaslarının gerildiğini hissetmeme rağmen kocam reddetmedi. Ben.

Ben de dinledim.

Bana Ölü Dağ'ın düştüğünü anlatırken onu dinledim, ancak bir dağı devirmek için gereken bu *büyüklikteki* gücün gerçekliği - ister benim, ister *Sarkia'nın* ya da her ikisinin de gücü olsun - beni sersemletti.

Bana sürünün temkinli olduğunu, sisin yükselmesinden sonra birçoğunun doğu topraklarını terk etmek istediğini anlatırken onu dinledim.

Bana o sabah erken saatlerde gelen Rath Drokka'nın *Vorakkar*'ı ve kraliçesi hakkında anlattıklarını dinledim.

"Onlarla tanışacak mıyım?" Ona sordum.

"Elbette yapacaksın," diye mırıldandı. "Ne zaman istersen."

Bana Orala Geçidi'nin donduğunu anlatırken, rahibelere bir mevsim daha ulaşamayacağını söylerken sesindeki acımasız itirafı dinledim. Yardım çağrılarımız duyulmayacaktı... ya da bilerek cevaplanmayacaktı. Rahibelerin *thesper*'lardan mesaj alıp almadığından emin olamazlardı.

Sonra bana *Vorakkarların* çoğunun bizim sürüye doğru yola çıktığını söyledi. Yeniden değerlendirmek için. Yeniden değerlendirmek için. Yeni bir plan formüle etmek için. Ve bana *Dothikkar*'ın hepsini *Dothik*'te buluşmak üzere geri çağırdığını, kendisinin de bir ay içinde bu çağrıya kulak vermek zorunda kalacağını söyledi.

"Bu kadar erken mi?" Yolculuk için endişelenerek mırıldandım. Sürüden ayrıldığı için endişeliydim.

"*Lysi*," diye mırıldandı. "Ama artık buradayım. Ve *Dothik*'e gitmeden önce sürünün doğudan uzakta, yeni bir bölgeye yerleştiğinden emin olacağım. Belki de kuzeye gideriz?"

Nefesim kesildi. Daha önce kuzey topraklarına dönmekle ilgili bir şeyden bahsetmişti.

"Dedenin *sarığına* doğru mu?" diye sordum. "Eğer görmek istersen," diye mırıldandı.

"İsterdim," dedim ona. Nerede büyüdüğünü görmek istedim.

"Ve oraya gitmek için kullandığımız yol boyunca babanın mezarını bulabiliriz. Böylece onu ziyaret edebilirsin."

Kelimelerin ardındaki duygu boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

"Gerçekten mi?" Fısıldadım. Dakkar haritaları üzerinde yaptığım çalışmalardan, bu yolun bir hafta olmasa bile günler sürecektir bir yolculuk gerektirdiğini biliyordum.

"*Lysi*," diye mırıldandı, elini saçlarımdan arasından geçirirken. Kaşları çatıldı. "Tabii ki."

"Bunu çok isterim," dedim ona, tekrar ağlamamaya çalışarak. Ancak, bugünlerde gözyaşlarım, mutlu bile olsam, çok kolay akıyor gibi görünüyordu.

"O zaman tamamdır," dedi. "Buradan ayrıldıktan sonra kuzeye doğru yola çıkacağız."

"Sisten, doğu topraklarından uzakta zaman..." Çok bencil görünmeden ne düşündüğümü nasıl dile getireceğimi bilemediğimden başladım.

Ama Wrune korkusuzca benim yerime cümleyi tamamladı. "Bu bizim için iyi olacak."

Biz derken tüm sürüyü kastettiğini biliyordum.

Sise bu kadar yakın olmanın gerginlik ve kargaşaya neden olduğunu biliyordum. Sis batı ucundan patlayıp onu yuttuktan sonra, eskisinden daha fazla korku olduğunu biliyordum.

Buradan uzakta olmak... yeni bir başlangıç gibi hissettirecekti. En azından bir sezon boyunca dinlenip kendimize gelebilirdik. Şarj olurduk. Böylece başımıza geleceklerle yüzleştığımızde hazır olurduk.

Güçlü oluruz.

Öne doğru eğilerek Wrune'un dudaklarına bir öpücük kondurdum. Anlaşmamızı ve burayı geride bırakma ihtimaliyle içimde yükselen umudu mühürledim.

Dakkar'ın üzerinde çok fazla belirsizlik vardı. Şimdi her zamankinden daha fazla.

Ama Wrune'un kollarında olmak bana bu küçük anların tadını çıkarmam gerektiğini hatırlattı. Çünkü bu gibi anlar uğruna çok mücadele ettiğim anlardı.

"Ay dolunay olduğunda, Mina," dedi sesi, gözleri gözlerimi tekrar yakaladığında, "seninle tekrar evlenmek istiyorum."

"Ne?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırarak nefes aldım. Bu sadece iki ya da üç gün sonraydı. "Başka bir *tassimara* mı istiyorsun?"

"*Nik*," dedi dudaklarını bükerek. Bütün gece ilk kez gülümsemişti ve bunu gördüğüme çok sevinmiştim. Rahatlamaya başlamıştı. Beni kollarında tutukça kasları daha da gevşiyordu. "Sadece sen ve ben. Parlak bir ayın altında. Ve yeminleri tenine kazımak yerine seninle konuşmak istiyorum."

Kısa bir an için gözlerim ateşin ışığında altın renginde parlayan *Morakkari* işaretlerime kaydı. Benden ne istediğini fark ederek nefesimi tuttum.

"Bizim *Tassimara*..." diye devam etti, yutkundu, pişmanlık gözlerinde parladı. "Kendini bana bağladın çünkü sana başka seçenek bırakmadım."

"Ve bunun için seni affettim, Wrunne," diye hatırlattım ona usulca. "Bunu geride bıraktık."

"Ama senin de bunu seçtiğini bilerek *seninle* evlenmek istiyorum," dedi. "Bu *senin* seçimin. Çünkü sen benim seçimimi zaten biliyorsun ve bu sen oldun."

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyordu.

"*Rei kassiri*," diye fısıldadı. *Aşkım*. "Sana o kutsal yeminleri el değmemiş ve saf bir şekilde vermek istiyorum."

Yanaklarım ısınırken ve gözlerim parlarken ona sııttım. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun, *Sailon*?"

"*Lysi*," diye hırladı, onunla alay ettiğimi hissetmişti. Elleri beni daha sıkı kavradı. Aramızda, kalbinin atışını hissedebiliyordum. Benimkinin ritmiyle eşleşiyordu. "Lütfen yapacağını söyle."

Onu öptüm ve ona karşı gülümsememi hissettiğini biliyordum. Bir zamanlar bir heykel kadar soğuk ve duygusuz olduğunu düşündüğüm bu sürü kralının aslında *romantik* biri olduğunu kim bilebilirdi ki?

"*Lysi, rei kassiri*," diye fısıldadım öpücüğün içine. "Seninle tekrar evleneceğim. Daha fazla bir şey istemem."

Omuzları gevşedi. Rahatlamış bir sırıtış hissettiğime yemin edebilirim ve geri çekildiğimde son bir anlığına onu gördüm.

Yavaşça, hafifçe hıçkırarak ona dedim ki, "Ama bil diye söylüyorum, ben *zaten* seni seçti."

"Ah *lysi*?" diye mırıldandı, gözleri parlıyor gibiydi. Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. "Ne zaman?"

Bir nefes verdim, buna cevap verebileceğimden bile emin değildim. "Belki de benim için ilk güldüğünde," diye usulca takıldım. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi kıkırdadı. Alçak ve derin.

"İşte bu. Kesinlikle bu," diye mırıldandım, sııttım, ellerimi göğsüne bastırmaktan kendimi alamadım, göğsünün kışkırtıcı gümbürtüsünü hissettim. "Ya da belki bana *orala sa'kilan'dan* bahsettiğin zamandı. Donmuş cennet. Babam hakkında beni teselli ettiğin zamandı."

Kıkırdaması yavaşça azaldı ama bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Üzerimde gezinmeye başlayan avuçlarının sıcaklığını *hissedebiliyordum*.

"Belki de sisin içindeki o anlardı," dedim ona, sesim titreyerek. "Belki de bana şu anda baktığın gibi bakmandı."

"Peki bu nasıl oluyor?" diye sordu kalın ve zengin sesiyle.

"Sanki senin için tek kişi benmişim gibi."

"Çünkü öyleydin," dedi. "*Öylesin.*"

Sırttım. Wruno hırladı ve dudaklarımı bir başka baş döndürücü öpücükle yakaladı, beni nefessiz bırakan ve ona yapışmama neden olan bir öpücük.

Güçlüydük.

Ben kalkan, o da kılıçtı. Birlikte her şeyi yapabiliydik.

"Sen de benim için tek kişisin," dedim ona.

OceanofPDF.com

EPILOG

O *bir ay döngüsü sonra..*

W rune'un sesi "*MORAKKARI*," diye geldi.

Arkamdan yaklaşırken yüzümü ona dönmesem de gülümsedim. Bakışlarım bir adak gibi önümde uzanan geniş manzaraya takılmıştı. Pırıl pırıl buzlar ve donmuş vadiler.

Öğleden sonra geç saatlerde bu küçük dağa tırmanmıştım, Hukri ve her zaman yanımda olan muhafızım Revia bana biraz mahremiyet sağlamak için yokuşun dibinde kalmıştı. W rune, Valavik'le buluşup rotamızın mümkün olduğunca verimli olmasını sağlamak için haritalarda yolumuzu çizmekle meşguldü.

Yine de beni bulmuştu. Her zaman bulacağı gibi.

Kolları beni arkamdan sardığında, göğsünün genişliğine doğru geriye yaslandım. Eli kıpırdadı, avucu kalp atışlarımın üzerine bastırdı ve kalp atışlarım onun için hızlandı. Ölü Dağ'dan beş hafta sonra bile bunu *sık sık* yapıyordu. Bu onu rahatlatıyordu, sanki o gecenin hatırasını hâlâ üzerinden atamamış gibiydi.

Başını kulağımın hemen altına sokmadan önce eğilip şakağımın kenarına bir öpücük kondurduğunu hissettim.

"*Leika*," diye homurdandı. "Kuzey topraklarından asla bıkmam."

Çok güzel.

"Ve görkemli," dedim ona. "Sert olmasına rağmen. Hatta acımasız."

"Güzellikleri ölümcül," diye katıldı Wrune. "Yine de ikimiz de kuzeyliyiz, değil mi? Buz kanımızda var."

Kıkırdadım, parmaklarımı bileklerinden ısınan *Vorakkar* kelepçelerinin üzerinde gezdirdim.

Bu yükseklikte, kuzey topraklarının büyük bir bölümünü bütünüyle görebiliyorduk. Bu yükseklikte gözlerim hemen uzun, mavi uçlu dağlara ve onların çevrelediği vadiye takıldı. Orala Geçidi.

Dağlar o kadar yüksekti ki tepelerini göremiyordum. Onları tanıdım elbette, neredeyse hayatım boyunca görmüştüm. Sadece, Dakkari'nin onlara ne isim verdiğini bilmiyordum. Aralarında bir yol olduğunu fark etmemiştim. Ve kesinlikle yolun bir kaleye çıktığını da bilmiyordum.

"Sence rahibeler tapınakları için neden kuzey topraklarını seçtiler?" Bakışlarımı görebildiğim son vadi parçasına sabitleyerek ona sordum. Onlara ulaşmak için daha ne kadar yol kat etmek gerektiğini merak ediyordum.

Wrune'un sıcak nefesi enseme gıdıkladı. "Belki onlar da buradaki ihtişamı görüyordur. Belki de Kakkari'yi en çok burada hissediyorlardır."

İç çektim. Dudakları boynuma geldi.

"Ama doğrusu, tapınakları ben kendimi bildim bileli burada," dedi bana. "Yüzlerce, hatta binlerce yıldır."

"Peki bize yardım edeceklerini düşünüyor musun?"

Yutkunarak sordum. Wrune'un kolları etrafımda sıkılaştı.

Ölü Dağ'dan sonra, uyandığımdan beri yeteneğim zayıflamıştı. Hâlâ bir kalkan yaratabiliyordum ama yine de küçüktü. Onu uzun süre tutamadım.

Rath Drokka'nın *Morakkari*'si -Vienne onun adıydı- bana güçlerinin sonunda ona geri döndüğünü, ancak asla eskisi gibi olmadıklarını söyledi. Kakkari'nin kalp taşını kullandıktan sonra bir daha asla eskisi gibi olmamış.

Ve ne demek istediğini anladım. Bazen geceleri rüyalarımda o milyonlarca sesi duyuyordum. Kakkari'nin sesini. Ve uyandığımda, güçlerimin arttığını hissettiğime yemin ettim, ama bir bariyer yapmaya çalıştığımda yapamadım.

Yeteneğim öngörülemez hale gelmişti. İçinde yaşadığımız çalkantılı zamanlarda bu beni korkutuyordu. Çünkü ya Wrune ya da sürünün tekrar korumama ihtiyacı olursa ve ben onları kurtaramazsam? Bu düşünce bile bana kâbuslar gördürüyordu.

W rune, "Sıcak mevsime kadar bunu bilemeyeceğiz," dedi. "Buzlar çözülüyor, görüyorsunuz değil mi?"

İşaret ettiği yere baktım. Dakkari dilinde *Orala donmuş* anlamına geliyordu. Donmuş geçit. W rune bana buzun her zaman olduğu gibi geçen ay da çözülmüş olması gerektiğini söylese de ismine layıktı.

"Okkili'nin doğu topraklarındaki yerimizi almasıyla birlikte," diye mırıldandı W rune, "rahibeleri bulmak Rath Serok'un *Vorakkar*'ının sorumluluğunda olacak."

En yeni *Vorakkar*. Sürümüzün içinde hakkında fısıltılar duyduğum kişi.

"Sence yapacak mı?" Sessizce sordum.

W rune, "Sanırım *öyle olmalı*," dedi. Sonra da sessizce, "Tanıştığımızda beklediğim gibi biri değildi," diye itiraf etti.

"Kralın oğlu olduğu için kendini beğenmiş ve kibirli olacağını mı düşündün?" Alay ettim.

Kıkırdaması beni içten dışa ısıttı. Yanaklarım acı soğuktan yanıyordu ama kendimi kocamın kollarına daha derinden soktum. Bu iyi hissettirdi. Bir haftadan uzun süredir seyahat ediyorduk. Ve bir sürüyle seyahat etmek düşündüğümünden daha yoğun ve stresliydi. W rune'un hesaba katması gereken, denetlemesi gereken o kadar çok şey vardı ki.

Elimden geldiğince ona yardım ettim ve bu işi iyi yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyordu. W rune en azından benimle gurur duyuyor gibiydi ama onun omuzlarından bir yük alacak her şeyi seve seve yapardım.

Ancak stres ve seyahat nedeniyle birbirimizle birlikte *olmak* için neredeyse hiç zamanımız *olmadı*. Neredeyse konuşacak vaktimiz yoktu. Tıpkı bunun gibi. Bu yüzden sabırlı olabileceğimi bilerek anın tadını çıkardım. Yakında büyükbabasının *sarukunun*, Rath Rowin'in *sarukunun* yakınına *yerleşecektik* ve W rune *Dothik*'teki görevinden döndüğünde birlikte geçirecek çok zamanımız olacaktı.

"Bence Rath Serok bir sürü kralı olmak için yaratılmış," dedi W rune. Bunu ondan duymanın büyük bir iltifat olduğunu düşündüm.

"Senin gibi," diye mırıldandım, sonunda gözlerimi ısıltılı kuzeyden ayırdım ve kocamın kollarında döndüm.

Parmak uçlarıma çıkararak dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve ellerimi soğuk siyah saçlarının arasında gezdirdim. Boğazından sert bir ses geldi ve öpücüğüme hevesle karşılık verdi. Seyahat etmek de bize *bunun* için fazla zaman vermemişti.

Elleri dolaşmaya başladığında öpüşmeyi kestim ve güldüm. "Sürün dağın hemen aşağısında, *Vorakkar*," diye hatırlattım ona. Fısıldayarak

"Ve eminim ki Hukri ve Revia bizi duyabilir."

"Daha önce duymadıkları bir şey değil," diye homurdandı, elleri kalın, kürklü bacaklarımın üzerinden kayarak arka tarafımı sıktı.

Beni yanımdaki buzla kaplı kayanın üzerine yatırmadan önce dikkatini dağıtmam gerektiğini bildiğimden, "Bu gece burada kamp mı yapacağız?" diye sordum.

"*Lysi*," dedi. "Böylece burada acele etmeyebiliriz."

"Doyumsuz erkek," diye takıldım, beni kendisine doğru sürüklediğinde göğsünü biraz ittim. Ben sırtırken o bir öpücük daha çaldı.

Sonra iç çekti, kuyruğu bacağımdan yukarı çıkarken alnını benimkine değdirdi. Bileğime dolandığını ve beni ona tuttuğunu hissettim.

"Eski köyünüz *Rei Kassiri*'nin yakınlarındayız" dedi bana.

Yavaşça sırtışıma kayboldu. Ona baktım ve "Evet, biliyorum" dedim.

"Yakınında yaşadığın bataklık muhtemelen hâlâ donmuş durumda ama yarın seni oraya götüreceğim. Oradan babanı gömdüğün yere kadar gidebileceğini düşünüyor musun?"

"Yapabileceğimi biliyorum," diye fısıldadım, kendime güveniyordum. "Sürünün geri kalanı..."

"*Nik*," dedi Wrune. "Sadece sen ve ben mi, *Lysi*?"

İçimden rahatlama ve minnettarlık aktı. "Teşekkür ederim. *Kakkira vor*."

"Valavik yarın seni oraya götüreceğimi biliyor. Güneş doğar doğmaz Okan'la yola çıkacağız. Sürü burada bir gün daha dinlenecek ve sonra yola devam edeceğiz."

Başımı salladım, yutkundum.

"Bu senin için sorun olur mu?" Wrune nazıkçe sordu. "Bataklığa doğru ilerlerken muhtemelen köyünüzün yanından geçeceğiz. En azından eskiden olduğu yerden. Kalıntılarını görebilirsiniz."

"Ben iyiyim, *sailon*," dedim ona, endişesi ve kaygısı göğsümde yumuşak bir şefkatin çiçek açmasına neden olsa da.

Tam da bu erkeği daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anda, kalbime girmek için her zaman yeni yollar buldu.

"Korkmuyorum," dedim ona. "Ve babamın mezarını tekrar görmek istiyorum. Ona yakın olmak istiyorum. Onu hatırlamak istiyorum."

Yarın zor olacaktı ama buna değecekti. İnanılmaz derecede değecek. Ve çok uzun zamandır sadece hayalini kurduğum bir şeydi.

Wrune alnıma bir öpücük kondurdu ve elini sırtımda aşağı yukarı kaydırarak beni rahatlattı.

"Tess'in annesi de yakınlarda bir yerde gömülü. Ve teyzem," dedim ona. "Onların mezarlarını da bulmam gerekiyor. Onlara saygılarımı sunmak için."

Teyzemle her zaman zor bir ilişkimiz olmuş olsa da, kan kandı. O babamın kız kardeşi idi. Ve beni kendi tarzında sevdiğini biliyordum. Ben de onu kendimce sevmiştim.

Tess'e gelince... Annesini ziyaret ettiğimi bilmek onu mutlu ederd. Silah ustasına hepsi için mezar taşı yaptırmıştım. Üzerlerine Hukri altınla desenler çizmeme yardım etmişti, her biri eşsiz ve güzeldi. Köyümüz yandıktan sonra çok sayıda mezar kazılmıştı. *Mitri*'nin bana verdiği tüm mezar taşlarıyla hepsini işaretleyebileceğimi düşündüm. Anısına.

Tess annesinin mezar taşını süslemiş, neredeyse bir haftasını almasına rağmen kendi ismini titizlikle kazmıştı. Ve Tess ve köylülerin çoğu sürümüzden ayrılmadan önce onu bana vermişti. Annesini bulmam için bana emanet etmişti ve ben de bulacağıma dair ona söz vermiştim.

"Elbette, Mina," diye yanıtladı W rune. Yüzümü kürküne bastırdığımda kürkünün yumuşak derisi yanağımı gıdıkladı. "Ve sıcak mevsimden sonra yeni yerleşim yerinde onu ziyaret ettiğinde, ona her şeyi anlatabilirsin."

Göğsüne doğru gülümsedim, ancak Tess'i her düşündüğümde hâlâ bir tutam keder hissediyordum.

Söz verdiğim gibi, ben uyandıktan sonra uzun bir konuşma yapmıştık. Zor bir konuşmaydı. Tess bana W rune'un sürüye katılma teklifini reddettiğini söylediğinde daha da yürek burkan bir hal almıştı, tıpkı birçok insan gibi.

Karar karşısında şaşkına dönmüştüm. Ama Tess bana kararlı olduğunu söylemişti. Çok sayıda nedeni vardı ama en önemlisi yeniden kendi ayakları üzerinde durmaya ihtiyacı olmasıydı. Ölü Dağ'ın altında, Benn ve diğerleriyle ve tanık oldukları ya da *yaptıkları* tüm o korkunç şeylerle birlikte kim olduğunu kaybetmişti.

Kendini kaybetmişti. Kime dönüştüğünün farkında değildi.

Ama kendini *yeniden* inşa etme kararında kararlıydı. Diğerlerini yeniden inşa etmek için. Çünkü buna *ihtiyacı vardı*.

W rune ve Valavik'in yardımıyla ve diğer *Vorakkarların* desteğiyle -Tess'in bir planı vardı.

Yeni bir insan yerleşimi inşa etmek istiyordu.

Dakkar'da şimdiye kadar var olan en büyüğü, elbette zaman alacak olsa da.

Yerinden edilmiş insanların yaşayabileceği bir yerleşim yeri. Ölü Dağ'ın altından gelen ya da Ghertun'un çaldığı ya da evi kalmayan insanlardan herhangi biri.

Vorakkarların hepsi onunla bir anlaşmaya varmıştı. Yerleşimin inşasına yardım etmeleri için her sürüden iki güvenilir *darukkar* göndereceklerdi. *Volikiler* yerine, yerleşim kalıcı olacağından, konut yapılarını bir *saruk*'unkine göre modelleyeceklerdi. Taş ve çelikten yapılmış ve kalın deriyle yalıtılmış evler ve binalar. Orduların *mitrisleri* onlara ateş leğenleri, pişirme kapları, mobilya ve sandık yapımında yardımcı olacaktı. Orduların tabakhaneleri kürk ve post verecekti. Terziler giysi verirdi. Ve avcılar da av konusunda yardımcı olacaktı.

En şaşırtıcı olanı ise birçok Dakkari'nin ister birkaç haftalığına ister bütün bir sezon boyunca olsun, yerleşimin inşasına yardım etmeye gönüllü olmasıydı. Birkaç *bikkus*, insanlara çeşitli yiyeceklerin nasıl düzgün bir şekilde hazırlanacağını öğretmeyi teklif etti. Diğer birkaçı ise onlara ekinler, mevsim döngüleri ve toprağın besinleri hakkında bilgi verdi.

Bir *saruk* olacaktı. *Vekkiri*'nin *saruk*'u. Gerçi her şey olup bittikten sonra aralarında Dakkari'nin de yaşayıp yaşamayacağını merak ettim.

Tess'le gurur duyuyordum. Bir hafta boyunca, sürümüzde bir araya gelen *Vorakkarlara* planlarını sunarken, bana eskiden tanıdığım kızı hatırlatmıştı. Kendinden emin ve kararlıydı, sanki hiçbir şey onun önünde duramazdı.

Başarılı olacağını bu şekilde anladım. Yeni bir yerleşim yeri inşa etmek kolay bir iş değildi. Ama bunu yapabilecek biri varsa, o da Tess'ti. İnsanların Dakkariler arasında yaşarken öğrendikleriyle geliştiklerini düşünmüştüm. Bir sürünün ritmine ve akışına, Wrune'un bir zamanlar bana bahsettiği ritme ve akışa tanık olmuşlardı. Artık vahşi topraklarda hayatta kalmak için ne gerektiğini biliyorlardı, oysa daha önce insanlar ne yazık ki hazırlıksızdı, Uranya Federasyonu ve *Dothikkar* tarafından başarısızlığa uğratılmışlardı.

Sürülerin yardımı, desteği ve bilgisiyle geliştiklerini biliyordum.

Ve sıcak mevsimin ardından, kuzey topraklarında geçirdiğimiz zamanın ardından, güneye yolculuk edip yeni filizlenmekte olan yerleşimi ziyaret edecektik. Tess'i tekrar görecektim. Ve köylülerin geri kalanını. Jacques gibi. Farah ve Hassan. Birkaç hafta önce sağlıklı bir oğul doğuran Kaila. Tıpkı eski köylülerimin çoğu gibi Ölü Dağ'dan sonra gözlerimin içine bakamayan Emmi.

Ancak bunun bir önemi yoktu. Hayatımın o kısmı sona ermişti. Tek istediğim yoluma devam etmek ve eski acılar ve yaralarla oylanmamaktı. Hayat, acı ve öfke olmadan da yeterince zordu.

Ama Tess'in onlara iyi liderlik edeceğini biliyordum. Ve Wrune ile kuzeye doğru yol alırken Jacob ve grubumuzdan kaçan diğer köylülerin izlerini arayacağıma dair ona söz vermiştim. Onları bulacağıma dair umudum yoktu ama yine de bulabildiğim her an aradım. Wrune bile devriyeye çıktıklarında onları aramaları için birkaç *darukkar* görevlendirmişti.

Belki bir gün hepsi yeniden bir araya gelirdi. Sadece umut edebilirdim.

Wrune kulağıma fısıldadı, "Şifacı bana son birkaç gündür hastalandığımı söyledi. Bu konuda hiçbir şey söylemedin."

Dudaklarımı yalayarak ona bakmak için geri çekildim ve "Bana göz kulak oluyor musun, *sailon*?" diye sordum.

Kıkırdadı, alçak sesle ve derinden. "Sadece senin için endişelendiğimden. Keşke benimle birlikte sürünün en önünde yer alsaydın."

İmkansız erkek.

"Setovan. Bana ortaya doğru gitmemi söylemiştin," diye hatırlattım ona. Çünkü güya orası daha güvenli yerlerden biriydi. Ne arkaya doğru sürüklenme riski vardı ne de ön tarafta tehlikeli bir şeyle karşılaşılırsa risk altındaydılar.

"Biliyorum," dedi. "İstersen birkaç gün daha burada dinlenebiliriz."

"Hayır," diye fısıldadım, dudaklarımı kemirerek. İlerlememiz gerektiğini biliyordum. Ayrıca Wrune'un tekrar tamamen bana ait olmasını, onunla iç içe olmayı

bizim *voliki*. Ona bakarak, "Şifacı sana başka ne söyledi?" diye sordum.

Wrune boğazından sert bir ses çıkardı. Gözlerindeki siyah teller memnuniyetle kıvrıldı ve *bildiğini* gördüğümde dudaklarım farkına vararak aralandı. Ya da en azından benim ne yaptığımdan *şüphelenmişti*.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, çıldırtıcı erkek. "Hiçbir şey."

Gözlerindeki ışıltı bana aksini söylüyordu.

Yanaklarım kızardı. Yutkunarak ona nazikçe, "Bir şey olmayabilir, Wrune. Umutlarımızı yükseltmek istemiyorum."

"Biliyorum, *rei kassiri*," diye mırıldandı ve başını eğerek bana tatlı bir öpücük verdi. Bu öpücük beni onun içinde eritti ve başımı döndürdü. "Yine de Kakkari'nin bizi duyduğunu ve kutsadığını düşünüyorum. Bunu hissediyorum."

"Oh?" Kalbim bu duyguyla çırpınırken sordum. "Bir çocuk için

Kakkari'ye dua mı ediyorsun?"

"Sadece uyluklarının arasına her girdiğimde, *rei Morakkari*," diye homurdandı.

Nefesim ciğerlerime buz gibi bir hava gönderdi ve neredeyse öksürmeme neden olacaktı.

W rune güldü - yüksek sesle, gürültülü ve harika - ama çok geçmeden kahkahası kesildi. Ayıldı ama yüzündeki ifade yumuşak, savunmasız ve sıcaktı. Ve sevgisiyle öylesine doluydu ki, bana böyle baktığında sık sık olduğu gibi çarpıldım, donup kaldım.

"*Lo kassiri tei*," diye gürledi.

Ve her zaman olduğu gibi, bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar akmaya başladığını hissederek. "Ve ne olursa olsun, biz çoktan kutsanmıştık. hayal etmek. Sadece birbirimizi bulduğumuz için," dedi bana.

"Aynı fikirdeyim," dedim yüzümü bir sırtıma kaplarken. "Ama şimdi bir çocuğumuz olursa, oğlumuz ya da kızımız için hangi ismi seçmek istediğimi biliyorum."

Burun delikleri alevlendi. Bir adım daha yaklaştı. Sıcak elleri yanaklarımı kavradı ve yüzümü kendisine doğru eğdi.

"*Lysi*? O zaman bana ne seçtiğini söyle, *rei Morakkari*."

"Dakkari dilinde yeni başlangıçlar için kullanılan kelime nedir?" Gözlerinin parladığını görerek sordum. "Diğer anlamı olan yıkım olmadan" diye ekledim.

Kendi adı yeni başlangıçlar anlamına geliyordu ama aynı zamanda yıkım anlamına da geliyordu. Babasının ona verdiği isim.

Çocuğumuz için bu anlamlardan sadece birini istedim. Yeni bir başlangıç. Hepimiz için yeni bir başlangıç.

W rune'un gözleri yumuşadığında onun da aynı şeyi istediğini gördüm. Her ne kadar artık ismini sevse de -ve arkasındaki anlamı benimsemiş olsa da- bu ismin babasıyla arasında bir gerilim noktası olduğunu, sürekli annesini hatırlattığını biliyordum. Ona asla yüklenmemesi gereken bir yükü.

Kocamın dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrılırken eli yanağımdan kayarak boynumun arkasına dolandı.

"*Allari*," diye mırıldandı. "Aynı zamanda şafak demek. Her sessiz sabahın başlangıcında güneşin doğduğu ve tüm Dakkar'ın onunla birlikte parladığı o özel an."

Boğazım düğümlendi. Burun deliklerim sızladı. Görüşüm bulanıklaştı. Kalın bir sesle, "Buna bayıldım. Bu *mükemmel*."

"Anlaştık o zaman."

Gözyaşlarımla arasından gülümsedim.

W rune dudaklarıma karşı, "Hepimiz için yeni bir şafak, *rei kassiri*," diye mırıldandı.

OceanofPDF.com

Yeni çıkan kitaplardan, özel çekilişlerden haberdar olmak ve
bonus içerik?

[E-posta listeme kaydolmak için bu bağlantıya tıklayın!](#)

ZOEY DRAVEN'DAN DAHA FAZLA SEKSİ, ALFA UZAYLI İSTER MİSİNİZ?

Luxiria Savaşçıları:

[Uzaylı'nın Ödülü](#)
[Uzaylı'nın Eşi](#)
[Uzaylı'nın](#)
[Sevgilisi](#)
[Uzaylı'nın](#)
[Dokunuşu](#)
[Uzaylı'nın Rüyası](#)
[Uzaylı'nın Saplantısı](#)
[Uzaylı'nın Baştan](#)
[Çıkarması Uzaylı'nın](#)
[İddiası](#)

Rozun Savaşçısı:

[Hain Esirci Hain Eş](#)

Everton'ın Krave'i:

[Kraving Hiva](#)
[Ateş Taşları Prensi](#)
[Kraving Dravka](#)
[Kraving Tavak](#)

Dakkar'ın Horde Kralları:

Horde Kralı'nın Esiri
Horde Kralı Tarafından
Sahiplenildi Horde
Kralı'nın Çılgınlığı Horde
Kralı Tarafından Kırıldı

Sesli kitaplar:

[Zoey'in sesli kitap versiyonları için bu bağlantıyı ziyaret edin!](#)

OceanofPDF.com

HORDE KRALI TARAFINDAN ALINAN'ı beğendiniz mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sizin gibi diğer okuyucuların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... ve daha fazla Horde King isteyip istemediğinizi bilmek isterim ;)

[Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!](#)

Çok minnettarım!

Sevgiler,
Zoey

[OceanofPDF.com](#)

YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven kendini bildi bileli hikâyeler yazıyor. Romantizm türüne olan aşkı büyükannesinin eski Harlequin kitaplarıyla başladı ve o z a m a n d a n beri devam ediyor. Amazon'un en çok satan 100 yazarından biri olarak, artık sonsuza dek mutlu sonları yazabiliyor - tabii ki kozmik, öteki dünyadan bir dokunuşla! *Warriors of Luxiria* ve *Horde Kings of Dakkar* serileri gibi ateşli Bilim Kurgu Romantizm kitaplarının yazarıdır.

Alfa uzaylı savaşçılar ve **o n l a r ı** dize getiren güçlü insan kadınlar hakkında yazmadığı zamanlarda, muhtemelen çok fazla kahve içiyor, kızıl ormanlarda yürüyüş yapıyor veya ailesiyle vakit geçiriyordur.

Onu www.ZoeyDraven.com adresinde ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.